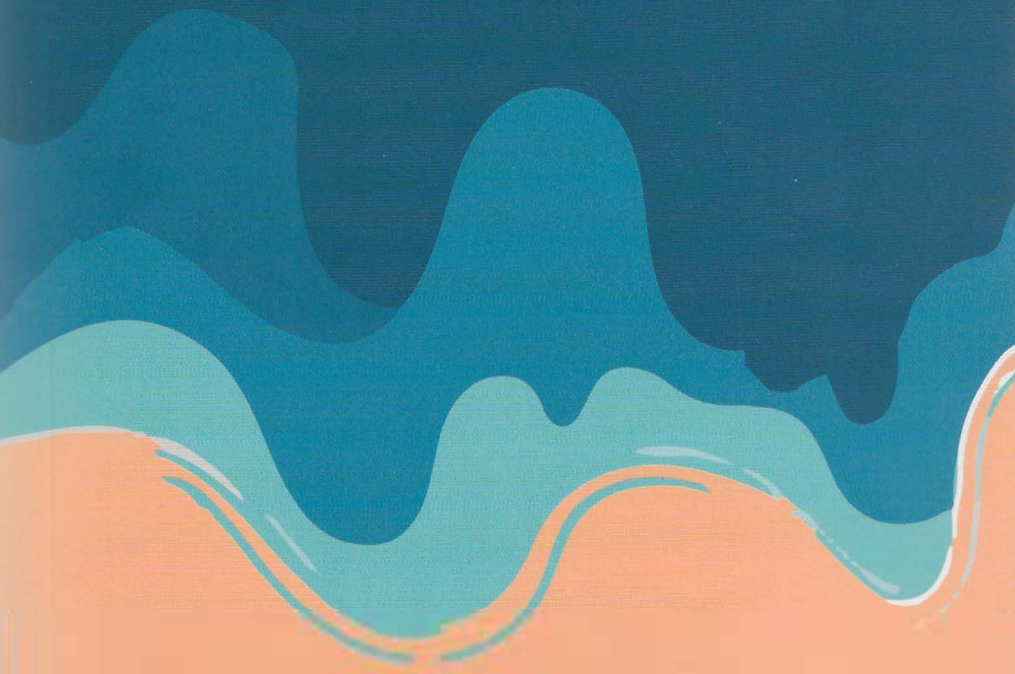
"Bir kült klasiğin her özelliği mevcut." –Nick Hornby

ALEX GARLAND

KUMSAL

Çeviren: Sibel Hacıoğlu

ithaki

Alex Garland

İngiliz yazar, senarist ve yönetmen. 16 Mayıs 1970'te Londra'da doğdu. Annesi psikolog, babası siyasi karikatürist. Manchester Üniversitesi'nde sanat tarihi alanında eğitim gördü. İlk romanı *Kumsal* (1996) kulaktan kulağa yayılıp büyük başarı yakalayarak hem geniş ilgi gördü hem de Garland'ı bir bakıma kısa süreliğine X Kuşağı'nın sözcüsü hâline getirdi. Gençlik seyahatleri, esrik arayışlar ve cennet ütopyaları peşindeki bir kuşağın bu kült yapıtını yönetmen Danny Boyle, başrolünde Leonardo DiCaprio ile, 2000'de filme aldı. İkinci romanı *The Tesseract* (*Dördüncü Boyut*) 1998'de, üçüncü romanı *The Coma* ise 2004'te yayımlandı. *Kumsal*'ın yönetmeni Danny Boyle için yazdığı senaryo *28 Gün Sonra* ile 2002'de senaristliğe başladı, kendi yönetmenliğinde ilk filmi 2014'te *Ex Machina* oldu. Genelde korku ve bilimkurgu türlerindeki yapıtlara imzasını atan Garland, dördünü kendi yönettiği on filmin senaryosunu yazmış, bir televizyon dizisi ile iki bilgisayar oyununa katkıda bulunmuştur.

Kumsal
Alex Garland

Orijinal Adı
The Beach

İthaki Yayınları - 2600

Editör: *Mert Tanaydın*
Yayına Hazırlayan: *Selnur Güneş*
Düzelti: *Gökay Sıra*
Kapak Tasarımı: *Mehmet Büyükturna*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Haziran 2024, İstanbul

ISBN: 978-605-265-363-0

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Sibel Hacıoğlu, 2024
© İthaki, 2024
© Alex Garland, 1996

Bu eserin çeviri hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 38
Kadıköy-İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Alex Garland

KUMSAL

Çeviren
Sibel Hacıoğlu

ithaki

Suzy için

Güm Güm

Vietnam, seni uzun süredir seviyorum. Gece gündüz, seni uzun süredir seviyorum.

"Delta Bir-Dokuz, burası Alfa devriyesi. Yedi-Sıfır-Beş tepesinin kuzeydoğu tarafındayız ve ateş altındayız, tekrar ediyorum, ateş altındayız. Çok acil hava desteği gerekli. Onaylıyor musunuz?"

Telsiz cızırtısı.

"Tekrar ediyorum, burası Alfa devriyesi ve ateş altındayız. Çok acil hava desteği lazım. Onaylıyor musunuz? Ateş altındayız. Lütfen onaylayın. Ateş... Geliyor, geliyor!"

Güm.

"...Sıhhiye!"

Mekong Deltası'nda LSD almak, tüfek namlusundan ot içmek, hoparlörlerde bangır bangır opera çalarken helikopterde uçmak, izli mermi ve çeltik tarlası manzaraları, sabahları duyulan napalm kokusu.

Çok zaman oldu.

Evet, ölüm vadisinde yürüsem de hiçbir kötülükten korkmayacağım, çünkü benim adım Richard. 1974 yılında doğdum.

BANGKOK

Kaltak

Kumsalı ilk kez Bangkok'ta, Ko Sanh Yolu'nda duydum. Ko Sanh Yolu sırt çantalı gezginlerin yeriydi. Neredeyse bütün binalar pansiyonlara dönüştürülmüştü, klimalı uzak mesafe telefon kulübeleri vardı, kafelerde yeni çıkan Hollywood filmleri gösteriliyordu ve adım başı bir korsan videokaset tezgâhı görüyordunuz. Sokağın ana işlevi, Tayland'a girmek ya da Tayland'dan ayrılmak üzere olanlar için bir basınç odası görevi görmekti; Doğu ve Batı arasında bir uyum noktasıydı.

Bangkok'a akşamüstü inmiştim ve ben Ko Sanh'a ulaşana kadar hava kararmıştı. Taksi şoförüm göz kırparak sokağın ucunda bir polis karakolu olduğunu söyledi, ben de ondan beni sokağın diğer ucunda bırakmasını istedim. Suç işlemeyi planlamıyordum ama onun komplocu cazibesine uymak istedim. Sokağın hangi ucunda olduğunun da bir önemi yoktu, çünkü polisin belli ki pek etkisi yoktu. Taksiden iner inmez ot kokusu aldım ve yanımdan zikzak çizerek geçen gezginlerin yarısının kafası güzeldi.

Şoför beni yemek alanı sokağa bakan bir pansiyonun önünde bıraktı. Mekânı incelerken ve nasıl bir yer olduğunu ölçüp biçmek için müşterilere bakarken, en yakın masada oturan zayıf bir adam uzanıp koluma dokundu. Başımı eğip baktım. Sanırım Hindistan ve Tayland'da dolaşan eroinman hippilerden biriydi. Muhtemelen on yıl önce Asya'ya gelmiş ve ara sıra takıldığı şeyi bağımlılığa dönüştürmüştü. Teni yaşlıydı ama otuzlarında ya vardı ya yoktu. Bakışından beni dolandırılacak biri olarak gördüğü hissine kapıldım.

"Ne?" dedim ihtiyatla.

Şaşırmış gibi yaptı ve avuçlarını göstererek ellerini yukarı kaldırdı. Sonra başparmağıyla işaretparmağını birleştirip O şeklinde, mükemmel işareti yaptı ve pansiyonu gösterdi.

"İyi bir yer mi?"

Başını salladı.

Masalarda oturan insanlara tekrar baktım. Çoğu genç ve dostça görünen insanlardı. Kimi televizyon izliyor, kimi yemeğini bitirmiş sohbet ediyordu.

"Tamam," dedim gülümseyerek, belki de eroin bağımlısı değil de arkadaş canlısı bir dilsizdi. "İkna oldum."

O da gülümsedi ve video ekranına döndü.

On beş dakika sonra çift kişilik bir yataktan biraz daha geniş olan bir odaya yerleşiyordum. Bunu kesin olarak söyleyebiliyorum, çünkü odada çift kişilik bir yatak ve dört tarafında da otuz santimlik boş alanlar vardı. Çantam boşluğa ancak sığabiliyordu.

Bir duvarı betondu; binanın yan tarafı. Diğer duvarlar formika ve boyasızdı. Dokunduğumda oynuyorlardı. Bir tanesine yaslansam sanki yıkılıp diğerinin üstüne düşecek ve domino taşları gibi yan odalardaki duvarlar da devrilecekmiş gibi hissettim. Tavanla duvarlar arasında da biraz boşluk vardı ve o boşluğa metal bir sineklik şeridi takılmıştı. Sineklik kapalı, kişisel bir alanda olma yanılsamasını neredeyse koruyor gibiydi, ta ki yatağıma uzanana kadar. Tam gevşeyip rahatladığım anda, diğer odalarda yürüyen hamamböceklerinin sesini duymaya başladım.

Başucumdaki odada on sekiz yirmi yaşlarında bir Fransız çift vardı; güzel, zayıf bir kız ve yanında da ona uygun yakışıklı bir genç. Ben odama girerken odalarından çıkıyorlardı ve koridorda birbirimize başımızla selam verdik. Diğer uçtaki oda boştu. Sineklikten ışığın kapalı olduğunu görebiliyordum. Zaten dolu olsaydı, oradakinin nefes alışını bile duyardım. Koridordaki son odaydı, bu yüzden sokağa baktığını ve bir penceresi olduğunu tahmin ettim.

Tavanda bir pervane vardı, odadaki havayı hareketlendirecek kadar güçlüydü. Bir süre hiçbir şey yapmadan yatakta uzandım ve ona baktım. Dönmesini izlemek huzur vericiydi, sıcak ve hafif esintinin harmanlanmasıyla uykuya dalabileceğimi hissettim. Benim için iyi olurdu. Batıdan doğuya yapılan yolculuklarda jet-lag çok kötüdür ve ilk geceden düzgün bir uyku düzenine girmek istiyordum.

Işığı kapattım. Dışarıdaki koridordan gelen parıltı pervaneyi görmeme yetiyordu. Çok geçmeden uyuyakaldım.

Bir iki kez koridordaki insanları duydum ve Fransız çiftin odalarına döndüğünü, sonra tekrar gittiğini duyduğumu zannettim. Yine de sesler beni hiçbir zaman tamamen uyandırmadı ve gördüğüm rüyaya daima geri dönebildim. Ta ki adamın ayak seslerini duyana dek. Farklı, uyuklayıp geçiştirilemeyecek kadar ürkütücüydü. Bir temposu ya da ağırlığı yoktu ve yerde sürünür gibiydi.

Kapısındaki asma kilidi sallarken mırıldandığı İngilizce küfürler odama kadar geldi. Sonra yüksek sesli bir iç çekiş ve klik sesiyle kilit açıldı, ışığı yandı. Sineklik, tavanıma desenli bir gölge düşürdü.

Kaşlarımı çatarak saatime baktım. Gecenin ikisiydi; İngiltere saatiyle akşamüstü. Tekrar uykuya dalıp dalamayacağımı merak ediyordum.

Adam aramızdaki duvarı tekinsiz bir şekilde sallayarak yatağına yığıldı. Bir süre öksürdü, sonra cigara sarma hışırtısı duydum. Biraz sonra ışığın altında, sineklikten içeri süzülen mavi bir duman gördüm.

Ara sıra verdiği derin nefes dışında sessizdi. Tekrar uykuya daldım, hemen hemen.

"Kaltak," dedi bir ses. Gözlerimi açtım.

"Lanet olası kaltak. İkimiz de..."

Ses bir öksürük nöbetiyle durakladı.

"Kesin geberdik."

Artık tamamen uyanıktım, bu yüzden yatakta doğruldum.

"Mercanlardaki kanser, açık deniz, kaltakcığım. Lanet olsun, beni mahvetti," diye devam etti adam.

Aksanı vardı ama uykulu hâlimle ilk başta nereli olduğunu anlayamadım.

"Kaltak," dedi tekrar, bağırarak.

İskoç aksanı. Kaltak değil kumsal diyordu.

Duvarda bir tırmalama sesi duydum. Bir an duvarı yıkmaya çalışabileceğini düşündüm ve formika levhayla yatak arasında sıkışıp kaldığımı hayal ettim. Sonra sinekliğin arkasından başı göründü, bana bakıyordu.

"Hey," dedi.

Hareket etmedim. Odamın içini göremediğinden emindim.

"Hey. Dinlediğini biliyorum. Oradasın, uyanık olduğunu biliyorum."

Bir parmağını kaldırıp keşif amacıyla sinekliği dürttü. Formikaya tutturulduğu yerden söküldü. Elini içeri uzattı.

"Al."

Parlayan kırmızı bir nesne karanlığın içinden süzüldü ve küçük bir kıvılcım yağmuruyla yatağa düştü. İçtiği cigara. Çarşafları yakmadan hemen yakaladım.

"Evet," dedi adam ve sessizce güldü. "Şimdi seni yakaladım. Cigarayı aldığını gördüm."

Birkaç saniye durumu kavrayamadım. Düşünüp durdum; ya gerçekten uyuyor olsaydım? Çarşaflar tutuşabilirdi. Yanarak ölebilirdim. Panik öfkeye dönüştü ama bastırdım. Adam çok sinirlenmemi gerektirmeyecek kadar bilinmez bir faktördü. Hâlâ sadece başını görebiliyordum ve o da karanlıkta, arkadan gelen ışık sayesindeydi.

Cigarayı yukarı kaldırarak, "Bunu geri istiyor musun?" diye sordum.

"Dinliyordun," diye cevap verdi, beni duymazdan gelerek. "Kumsaldan bahsederken beni duydun."

"Yüksek sesle konuşuyorsun."

"Ne duyduğunu söyle."

"Hiçbir şey duymadım."

"Hiçbir şey duymadın mı?"

Bir an durdu, sonra yüzünü sinekliğe bastırdı. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır. Uyuyordum. Biraz önce beni sen uyandırdın, bu cigarayı bana attığın zaman."

"Dinliyordun," diye tısladı.

"Bana inanıp inanmaman umurumda değil."

"Sana inanmıyorum."

"Umurumda değil... Bak." Yatakta ayağa kalktım, artık başlarımız aynı seviyedeydi ve açtığı delikten cigarayı uzattım. "İstiyorsan bunu al. Tek istediğim uyumak."

Ben elimi kaldırırken geri çekildi, artık gölgede değildi. Yüzü bir boksörünki gibi düzdü, burnu o kadar çok kırılmıştı ki biçimini kaybetmişti ve alt çenesi kafatasının üst yarısına göre fazla genişti. Bağlı olduğu vücut olmasaydı tehditkâr olabilirdi. Geniş çene incelerek öyle zayıf bir boyna bağlanıyordu ki başını taşıyabilmesi inanılmazdı ve tişörtü kemikli omuzlarından gevşekçe sarkıyordu.

Arkasından odasının içini gördüm. Tahmin ettiğim gibi bir pencere vardı ama gazete sayfalarıyla kapatmıştı. Onun dışında boştu.

Elini boşluğa uzatıp cigarayı elimden aldı.

"Tamam," dedim, kontrolü biraz elime aldığımı düşünerek. "Şimdi beni rahat bırak."

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle.

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Neden? Bi... Bir şey mi istiyorsun?"

"Evet." Sırıttı. "Bir sürü şey istiyorum. Ve bu yüzden" –tekrar yüzünü sinekliğe bastırdı– "seni rahat bırakmayacağım."

Fakat bunu söyler söylemez fikrini değiştirmiş gibi görünüyordu. Duvarın köşesine çekilerek gözden kayboldu. Birkaç

saniye ayakta durup bekledim, kafam karışmıştı ama otoritemi sağlamlaştırmak istiyordum, geri çekilen ben değil o olacaktı. Sonra cigarasını tekrar yaktığını duydum. Bunu bitti işareti olarak alıp tekrar yatağa yattım.

O ışığını söndürdükten sonra bile, neredeyse yirmi dakika yani, uykuya dalamadım. Sinirlerim çok gerilmişti, kafamda çok fazla şey dönüp duruyordu. Kumsallar ve kaltaklar, yorgunluk; adrenalin yüzünden diken üstündeydim. Belki bir saat sessizlik olsa sakinleşebilirdim ama adamın ışığı söndükten hemen sonra Fransız çift odalarına döndü ve sevişmeye başladı.

Hızlı nefes alıp verişlerini duyarken, sallanan yataklarının sarsıntısını hissederken onları gözümde canlandırmamak imkânsızdı. Koridorda gördüğüm kızın yüzü aklıma takılmıştı. Çok güzel bir yüz. Koyu ten ve koyu saçlar, kahverengi gözler. Dolgun dudaklar.

Onlar bitirdikten sonra –empatiden belki– canım sigara istedi ama kendimi durdurdum. Bunu yaparsam sigara paketinin hışırtısını ya da kibrit yakma sesini duyacaklarını biliyordum. Onların mahremiyet yanılsaması bozulacaktı.

Bunun yerine yapabildiğim kadar uzun süre hareketsiz yatmaya odaklandım. Görünen o ki bunu çok uzun süre boyunca yapabiliyormuşum.

Coğrafya

Ko Sanh Yolu erken uyandı. Saat beşte dışarıdaki sokaktan boğuk korna sesleri gelmeye başladı; Bangkok'un şafak korosu. Sonra pansiyon görevlileri duşlarını alırken zeminin altındaki su boruları takırdamaya başladı. Şırıl şırıl akan suyun ardından konuşmalarını, Tay dilinin ağlamaklı seslerini duyabiliyordum.

Yatağımda uzanmış sabah seslerini dinlerken, önceki gecenin geriliminin uzak bir hayal hâline geldiğini hissettim. Görevlilerin birbirlerine ne dediğini anlayamasam da gevezelikleri ve arada bir attıkları kahkahalar her şeyin normal olduğu hissini veriyordu. Her sabah yaptıkları şeyleri yapıyorlardı, düşünceleri sadece günlük işleriyle ilgiliydi. O gün mutfak alışverişi için markete kimin gideceğini ya da koridorları kimin süpüreceğini tartışıyor olabileceklerini düşündüm.

Saat beş buçuk civarında, erken kalkan gezginler odalarından çıkarken ve sıkı particiler Patpong'dan dönerken, birkaç kapının kilidi tıkırdayarak açıldı. İki Alman kız benim koridorumun ucundaki ahşap basamaklardan gürültüyle çıktı, belli ki takunya giyiyorlardı. Uyuyabildiğim aralıklı ve rüyasız uykunun sona erdiğini fark ettim, bu yüzden birkaç saat önce kendimi mahrum bıraktığım sigarayı içmeye karar verdim.

Sabah sigarasının uyarıcı bir etkisi vardı. Karnımın üzerine küllük niyetine koyduğum boş kibrit kutusuyla, gözlerimi tavana diktim ve tavan pervanesine üflediğim her nefes keyfimi daha da yerine getirdi. Çok geçmeden aklıma bir şeyler yeme düşüncesi girdi. Alt kattaki yemek alanında kahvaltı var mı diye bakmak için odamdan çıktım.

Birkaç gezgin çoktan masalara oturmuş, uykulu bir hâlde sade kahvelerini yudumluyordu. Bir tanesi de hâlâ dün akşamki sandalyede oturan yardımsever dilsiz/eroin bağımlısıydı. Donuk bakışlarına bakılırsa bütün gece oradaydı. Otururken ona dostça gülümsedim, o da cevap niyetine başını eğdi.

Menüyü incelemeye başladım, bir zamanlar beyaz olan kâğıt parçasında o kadar geniş bir liste vardı ki bir seçim yapamayacağımı hissettim. Sonra burnuma lezzetli bir koku geldi. Bir aşçı yamağı bir meyveli pankek tepsisiyle geçmişti. Bunları bir grup Amerikalıya dağıttı, Chiang Mai'ya giden trenlerin saatleri hakkında yaptıkları sakin tartışmayı bölmüştü.

Bir tanesi onların yemeklerine baktığımı fark etti ve tabağını işaret etti. "Muzlu pankek," dedi. "Çok iyi."

Başımı salladım. "Çok güzel kokuyor."

"Tadı daha da güzel. İngiliz misin?"

"Hı-hı."

"Uzun zamandır burada mısın?"

"Dün akşam geldim. Sen?"

"Bir hafta önce," diye cevapladı ve ağzına bir parça pankek attı, bunu yaparken kafasını çevirdi. Bunun konuşmanın bittiğinin işareti olduğunu düşündüm.

Aşçı yamağı masama geldi ve uykulu gözlerle beklenti içinde bana bakarak dikildi.

"Bir muzlu pankek lütfen," dedim, hızlı bir karar vermek zorunda kalarak.

"Bir muzlu pankek mi istiyorsunuz?"

"Lütfen."

"İçecek ister misiniz?"

"Şey, kola. Hayır, Sprite."

"Bir muzlu pankek ve Sprite istiyorsunuz."

"Lütfen."

Mutfağa doğru yürüdü ve birden içimi ılık bir mutluluk kapladı. Dışarıdaki yolda güneş parlıyordu. Bir adam kaldırımda tezgâhını kuruyor, kaçak kasetleri sıraya diziyordu. Yanında küçük bir kız ananas dilimliyor, sert kabuğunu kesip

düzgün halkalar hâline getiriyordu.Arkasında daha da küçük bir kız, sinekleri uzak tutmak için bir bez sallıyordu.

Günün ikinci sigarasını yaktım, istediğimden değil, sadece yapılması gereken şeyin bu olduğunu hissettim.

Fransız kız, yanında erkek arkadaşıyla ayaklarında ayakkabıları olmadan geldi. Bacakları kahverengi ve ince, eteği kısaydı. Kafenin içinde zarifçe yürüdü. Hepimiz onu izliyorduk. Eroin bağımlısı dilsiz, Amerikalı grup, Tay aşçı yamakları. Masaların arasından geçerken kalçalarının kıvrılma şeklini ve bileklerindeki gümüş bilezikleri hepimiz gördük. Odada etrafına bakınınca hepimiz kafamızı çevirip sokağa döndüğünde tekrar baktık.

Kahvaltıdan sonra Bangkok'ta ya da en azından Ko Sanh civarındaki sokaklarda dolaşmaya karar verdim. Yemeğimin parasını ödedim ve bir yerlerde taksiye binmem gerekebileceğini düşünerek biraz nakit para almak için odama doğru gittim.

Merdivenlerin başında yaşlı bir kadın vardı, bir paspasla camları siliyordu. Su camlardan yere akıyordu. Kadının kendisi de sırılsıklamdı ve paspas camların üzerinde hareket ederken tavandan sarkan çıplak bir ampule tehlikeli derecede yakın geçiyordu.

"Affedersiniz," dedim, yerde genişleyen potansiyel ölüm havuzuna girmemeye dikkat ederek. Arkasını döndü. "O lamba suyla yan yanayken tehlikeli."

"Evet," diye cevapladı. Dişleri ya siyah ve çürümüştü ya da hardal kadar sarıydı ve eşekarılarıyla dolu bir ağzı varmış gibi görünüyordu. "Sıcak sıcak." Bilerek paspasının kenarıyla ampule dokundu. Ampule değen su kızgınlıkla kaynadı ve tavana doğru bir buhar dalgası yükseldi.

İrkildim. "Dikkat! Elektrik sizi öldürebilir."

"Sıcak."

"Evet ama..." Dil bakımından umutsuz bir konumda olduğumu anlayarak durdum, sonra devam ettim.

Etrafıma baktım. Sahanlıkta yalnızca ikimiz vardık.

"Tamam, bak."

Camları siliyormuş gibi yaptım, sonra hayali paspasımı lambaya soktum. Sonra elektrik çarpmış gibi titremeye başladım.

Titrememi durdurmak için kırışmış elini koluma koydu.

"Hey, dostum," dedi kelimeleri uzatarak ve yumuşak denemeyecek kadar yüksek bir sesle. "Sorun yok."

Kaşlarımı kaldırdım, sözlerini doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

"Sorun değil," diye ekledi. "Sıkıntı yok."

"Tamam," dedim, Taylandlı yaşlı kadın ve hippi jargonu birleşimini nazikçe kabul etmeye çalışarak. Belli ki Ko Sanh Yolu'nda uzun zamandır çalışıyordu. Azarlanmış gibi hissederek koridorda odama doğru yürümeye başladım. "Hey," diye seslendi arkamdan. "Sana bir mektup var, dostum."

Durdum. "Ne var?"

"Mektup."

"Mektup mu?"

"Mektup! Kapında!"

Benim odamın hangisi olduğunu nereden bildiğini merak ederek teşekkür anlamında başımı salladım ve koridorda yürümeye devam ettim. Gerçekten de kapıma yapıştırılmış bir zarf vardı. Üzerinde gösterişli bir el yazısıyla "Burada bir harita var" yazılıydı. Yaşlı kadının tuhaf kelime dağarcığına hâlâ o kadar şaşkındım ki mektubu yavaşça aldım.

Kadın paspasının üzerine doğru eğilmiş, koridorun sonundan beni izliyordu. Zarfı tutup kaldırdım. "Aldım. Teşekkürler. Kimden geldiğini biliyor musunuz?"

Soruyu anlamayarak kaşlarını çattı.

"Bunu buraya koyan birini gördünüz mü?"

Tekrar sessiz bir tiyatroya başladım ve o da başını iki yana salladı.

"Peki, neyse, teşekkürler."

"Sıkıntı yok," dedi ve camları silmeye devam etti.

Birkaç dakika sonra tavan pervanesi ensemi serinletirken

yatağımda elimde haritayla oturuyordum. Yan tarafımda boş zarf esintiyle hışırdıyordu. Dışarıda yaşlı kadın paspasıyla kovasını takırtıyla üst kata taşıyordu.

Harita güzelce boyanmıştı. Adaların çevreleri yeşil mürekkeple çizilmişti ve mavi kalemle çizilmiş küçük dalgalar denizleri gösteriyordu. Sağ üst köşede bir pusula dikkatle on altı parçaya bölünmüştü, her birinin ucunda bir ok ve uygun yön işareti vardı. Haritanın üst kısmında kalın kırmızı kalemle "Tayland Körfezi" yazıyordu. Adaların isimleri için daha ince bir kırmızı kalem kullanılmıştı.

O kadar özenle çizilmişti ki gülümsemek zorunda kaldım. Bana coğrafya ödevlerini ve aydınger kâğıdını hatırlattı. Alıştırma kitapları ve iğneleyici sözler dağıtan öğretmenimle ilgili bir anı geldi aklıma.

"Peki bu kimden geldi?" diye mırıldandım ve bir açıklama notu var mı diye tekrar zarfa baktım. Boştu.

Sonra küçük takımadalardan birinde siyah bir işaret fark ettim. Bir X işareti. Daha yakından baktım. Altında küçük harflerle "Kumsal" sözcüğü yazılıydı.

Ona ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim. Biraz merak etmiştim, onun bu kumsalının olayının ne olduğunu bilmek istiyordum. Ayrıca sinirlenmiştim. Adam gecenin bir yarısı sinekliğin arkasından tıslayıp beni korkutarak, bana tuhaf haritalar bırakarak tatilimi bozmayı kafaya koymuş gibiydi.

Kapısı kilitli değildi, asma kilit yoktu. Kapıyı çalmadan önce dışarıdan dinledim ve çaldığımda kapı ardına kadar açıldı.

Pencerelere yapıştırılmış gazete sayfalarına rağmen içeridekileri görmeye yetecek kadar ışık geliyordu. Adam yatakta uzanmış, tavana bakıyordu. Sanırım bileklerini kesmişti. Ya da boynunu. Loş ışıkta, etrafına sıçrayan o kadar kanla, neresini kestiğini anlamak zordu. Ama onun kestiğini biliyordum. Elinde bıçak vardı.

Birkaç dakika boyunca cesede bakarak öylece kalakaldım. Sonra yardım çağırmaya gittim.

Étienne

Polis memuru ter döküyordu ama sebebi hava sıcaklığı değildi. Odadaki klima içeriyi buzdolabına çevirmişti. Daha çok İngilizce konuşma çabası yüzündendi. Zor bir kelimeye ya da karmaşık bir cümleye geldiğinde alnı kırışıyor, yüzlerce çizgi oluşuyordu. Sonra kahverengi teninde boncuk boncuk ter damlaları beliriyordu.

"Ama Bay Duck sizin arkadaş değil," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Dün geceden önce onu tanımıyordum. Ve bakın. Duck ismi gerçek değil. Şaka amaçlı bir isim."

"Şaka isim mi?" dedi polis memuru.

"Gerçek bir isim değil." İsmi not defterine yazdığı yere işaret ettim. "Daffy Duck bir çizgi film karakteri."

"Çizgi film?"

"Evet."

"Bay Duck bir çizgi film mi?"

"Bugs Bunny gibi. Şey, Mickey Mouse."

"Ah," dedi polis memuru. "Yani pansiyona yanlış isim veriyor o."

"Kesinlikle."

Polis memuru gömleğinin koluyla yüzünü sildi. Not defterine ter sıçradı, mürekkebi dağıttı. Kaşlarını çattı ve sildiği yüzünde yeni damlalar belirdi.

"Şimdi size suç mahalli hakkında sormak istiyorum."

"Tamam."

"Bay Duck'ın odasına girdiniz, çünkü ne?"

Ko Sanh Yolu'ndan polis karakoluna yürürken bunu düşünmüştüm.

"Çünkü dün gece beni uyutmadı ve ona bunu tekrar yapmamasını söylemek istiyordum."

"Ah. Dün gece Bay Duck gürültü yaptı."

"Evet."

"Peki odada ne buldunuz, ha?"

"Hiçbir şey. Onun ölmüş olduğunu gördüm ve pansiyon müdürüne söylemeye gittim."

"Bay Duck çoktan ölü müydü? Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bilmiyordum. Sadece öyle olduğunu düşündüm. Çok kan vardı."

Polis memuru yavaşça başını salladı, sonra sandalyesine geri yaslandı.

"Sanırım dün gece çok gürültüden sinirlenmiştiniz, ha?"

"Elbette."

"Bay Duck'a ne kadar sinirlenmiştiniz?"

Ellerimi kaldırdım. "Bütün sabahı restoranda kahvaltı ederek geçirdim. Saat altıdan dokuza kadar. Bir sürü insan beni orada gördü."

"Belki saat altıdan önce öldü o."

Omuz silktim. Endişelenmemiştim. Gazete kaplı pencerelerden gelen loş ışığı ve Bay Duck'ın üzerindeki parlak noktaları çok net hatırlıyordum. Kan hâlâ çok ıslaktı.

Polis memuru iç çekti. "Tamam," dedi. "Bana dün geceyi anlatın yine."

Haritadan neden bahsetmedim? Çünkü hem yabancı bir polis soruşturmasına dahil olmayı hem de tatilimin mahvolmasını istemedim. Ayrıca adamın ölümü de çok umurumda değildi. Bunu şey gibi görüyordum... Tayland uyuşturucu, AIDS ve biraz tehlike barındıran egzotik bir ülkeydi ve eğer Daffy Duck kendini çok kaptırmışsa, bu onun suçuydu.

Polis memurunun da olayı çok fazla umursamadığı izlenimi-

ne kapıldım. Otuz dakikalık acımasız bir sorgudan sonra ("Muzlu pankek yediğinizi ispatlayabilir misiniz?"), yirmi dört saat içinde Ko Sanh'dan ayrılmamamı söyleyerek gitmeme izin verdi.

Fransız kızın erkek arkadaşı yüzünü güneşe doğru dönmüş, polis karakolunun basamaklarında oturuyordu. Belli ki o da sorgu için getirtilmişti. Ben basamaklardan inerken etrafına baktı, belki de kızın geldiğini düşündü, sonra arkasını döndü.

Normalde bunu birinin sohbet etmek istemediğinin işareti olarak alırdım. Yolculuklarımın çoğunu yalnız yaparım, bu yüzden bazen muhabbet ve arkadaş açlığı çekerim. Bu da beden diline dikkat etmemi sağlar, çünkü biraz yalnız hissediyor olsam bile, ilgilenmeyen birine musallat olmak istemem. Fakat bu kez işareti yok saydım. Polise bulaşmak istemememe rağmen, bu ölüm günün garip başlamasına sebep olmuştu ve bunun hakkında konuşmayı çok istiyordum.

Gidip yanına oturdum, böylece beni görmezden gelemeyecekti. Görünüşe göre işareti yanlış anlamıştım. Çok arkadaş canlısıydı.

"Selam," dedim. "İngilizce biliyor musun? Şey, *je parle français un petit peu mais malheureusement je suis pas trés bon*."*

Güldü. "İngilizce biliyorum," diye cevap verdi hafif bir aksanla.

"Şu ölen adam yüzünden buradasın, değil mi?"

"Evet. Onu senin bulduğunu duydum."

Yayılmış demek.

"Evet," diye cevapladım, cebimden sigara paketimi çıkarırken. "Bu sabah buldum."

"Senin için çok kötü olmuştur."

"Sorun yok. Sigara içiyor musun?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Sigaramı yaktım.

"Ben Richard," dedim, dumanı üfleyerek.

"Étienne," dedi ve el sıkıştık.

---

* (Fr.) Fransızca konuşabiliyorum ama maalesef pek iyi sayılmam. *–yhn*

Dün gece onun on sekiz yaşlarında olduğunu düşünmüştüm ama gün ışığında daha büyük görünüyordu. Yirmi ya da yirmi bir. Akdenizlilere özgü bir görüntüsü vardı; kısa, koyu renk saçlar ve zayıf bir yapı. Birkaç yıl içinde onu birkaç kilo almış, bir elinde bir kadeh Ricard ve diğerinde bir *boule* ile hayal edebiliyordum.

"Çok tuhaf," dedim. "Tayland'a daha dün gece geldim. Mümkünse Bangkok'ta dinlenmek istedim ama başıma bu geldi."

"Ah, biz dört haftadır buradayız ve bizim için de tuhaf."

"Evet, sanırım birinin ölmesi her zaman biraz tuhaf. Peki geçen ay neredeydiniz? Sadece Bangkok değildir herhalde."

"Hayır, hayır." Étienne sertçe başını iki yana salladı. "Bangkok'ta birkaç gün yeter. Kuzeydeydik."

"Chiang Rai mi?"

"Evet, yürüyüş yaptık. Nehirde sala bindik. Çok sıkıcı, değil mi?" İç çekti ve geriye doğru yaslanarak arkasındaki taş basamağa sırtını dayadı.

"Sıkıcı mı?"

Étienne gülümsedi. "Sala binmek, yürüyüş yapmak. Ben farklı bir şey yapmak istiyorum. Herkes farklı bir şey yapmak ister. Ama hepimiz aynı şeyi yapıyoruz. Şey yok... Ah..."

"Macera."

"Bence bu yüzden buraya geliyoruz." Polis karakolunun köşesini, Kon Sanh Yolu'na doğru işaret etti. "Macera için geliyoruz ama bunu buluyoruz."

"Hayal kırıklığı."

"Evet."

Étienne bir an durdu, hafifçe kaşlarını çattı; sonra, "Şu ölen adam. Çok garipti. Gece geç saatlerde onun sesini duyardık. Konuşup bağırırdı... Duvarlar çok ince," dedi.

Étienne ve kız arkadaşını sevişirken duyduğumu hatırlayıp kızardım, rahatsız olmuştum. Sigaramdan derin bir nefes çektim ve başımı eğip oturduğumuz basamaklara baktım. "Öyle mi?" dedim. "Dün gece çok yorgundum, uyudum..."

"Evet. Bazen onun uyumasını bekleyerek geç saatlere kadar pansiyona dönmüyoruz."

"Artık sorun olmayacak."

"Çoğunlukla onu anlayamıyorduk. İngilizce konuştuğunu biliyorum, çünkü bazı kelimeleri anlayabiliyordum ama... Kolay değildi."

"Benim için de zordu. İskoç'tu. Sert bir aksan."

"Ah... Dün gece onu duydun mu?"

Ben sigarama odaklanırken şimdi kızarma sırası Étienne'deydi. Benim utancım onunkiyle arttı. Tuhaftı; kız arkadaşı çirkin olsaydı yalnızca eğlenirdim ama çok güzel olduğu için onunla bir ilişki yaşamışım gibi hissettirdi. Ve tabii ki yaşamıştım. Zihnimde.

İkimizin de yüzü kızardı, sonra tuhaf sessizlik epey sıkıcı olmaya başladı.

"Evet," dedim, gereğinden yüksek bir sesle. "Sert bir İskoç aksanı vardı."

"Ah," diye cevapladı Étienne de biraz sertçe. "Şimdi anlıyorum."

Sakalını düzeltiyormuş gibi yapıp çenesine dokundu ama hafif kirli sakalından anlayabildiğim kadarıyla uzatma konusunda daha çok yolu vardı. Sonra, "Bir kumsaldan bahsediyordu," dedi.

Bunu söylerken doğrudan bana baktı. Bir tepki vermemi bekleyerek yüzüme bakıyordu; bu çok açıktı. Devam etsin diye başımı salladım.

"Bütün gece ondan bahsediyordu. Uyanık hâlde yatağımda uzanıyordum, çünkü o bağırırken uyuyamıyordum ve sözlerini takip etmeye çalışıyordum. Bir bulmaca gibi." Étienne güldü. "Lanet olası kaltak," dedi, adamın sesini epey iyi taklit ederek. "Kumsal dediğini anlamak üç gecemi aldı.* Tam bir bulmaca gibi."

---

* İngilizcedeki "beach" ve "bitch" sözcükleri arasındaki ses benzerliğine gönderme yapılıyor. –*çn*

Muhabbete ara vererek sigaramdan bir nefes daha aldım, Étienne'in devam etmesini istiyordum.

"Bulmacaları severim," dedi ama bana değil. Sonra sessizliğe gömüldü.

On yedi yaşındayken Hindistan'a yaptığım bir yolculukta, uyuşturucu bol ama akıl yokken, ben ve bir arkadaşım üç buçuk gram esrarı uçakla Srinagar'dan Delhi'ye götürmeye karar verdik. Nasıl götüreceğimiz konusunda ikimiz de kendi planımızı yaptık. Ben benimkini plastiğe sardım, maskeleme bandıyla sarmaladım, kokuyu gizlemesi için deodorant sıktım ve bir sıtma ilacı şişesinin içine soktum. Tedbirler muhtemelen gereksizdi. Gümrük memurları iç uçuşlarda çok ilgili olmuyordu ama yine de yapmıştım.

Havalimanına vardığımızda ödüm patlamıştı. Gerçekten ödüm patlamıştı; gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, titriyor, bir domuz gibi terliyordum. Fakat korkuma rağmen çok olağanüstü bir şey yaptım. Bir yabancıya, bekleme salonunda tanıştığım bir adama sırt çantama biraz uyuşturucu sakladığımı söyledim. Bilgiyi benden zorla aldığı da yoktu. Kendi isteğimle söylemiştim. Sohbeti uyuşturucu konusuna getirdim ve sonra kaçakçı olduğumu itiraf ettim.

Neden yaptığımı bilmiyorum. Yaptığımın aşırı derecede aptalca bir şey olduğunu biliyordum ama yine de gidip yaptım. Ne yaptığımı birine söyleme ihtiyacı hissetmiştim.

"Kumsalın yerini biliyorum," dedim.

Étienne kaşlarını kaldırdı.

"Elimde bir harita var."

"Kumsalın haritası mı?"

"Ölen adam benim için çizmiş. Bu sabah kapıma yapıştırılmış hâlde buldum. Kumsalın nerede olduğunu, oraya nasıl gidileceğini gösteriyor. Odamda duruyor."

Étienne ıslık çaldı. "Polise söyledin mi?"

"Hayır."

"Belki önemlidir. Belki onun neden böyle yaptığını..."

"Belki öyledir." Sigaramı fırlattım. "Ama dahil olmak istemiyorum. Onu tanıdığımı falan düşünebilirler ama tanımıyordum. Dün geceden önce onu hiç görmemiştim."

"Bir harita," dedi Étienne sessizce.

"Çok iyi, değil mi?"

Étienne aniden ayağa kalktı. "Görebilir miyim? Senin için sorun olur mu?"

"Şey, sorun olmaz," diye cevapladım. "Ama beklemeyecek misin..."

"Kız arkadaşımı mı? Françoise'ı? Pansiyona nasıl döneceğini biliyor. Hayır, haritayı görmek istiyorum." Bir elini hafifçe omzuma koydu. "İzin verirsen."

Hareketinin samimiyetine şaşırmıştım, omzumu kıpırdattım ve elini çekti. "Evet, tabii," dedim. "Hadi gidelim."

Dilsiz

Ko Sanh Yolu'ndan pansiyona doğru yürürken konuşmadık. Bir anlamı yoktu. Yüzlerce gezginin arasından yürümek muhabbet etmeyi imkânsız hâle getiriyordu. Kaçak kaset tezgâhlarının yanından, müzik alanlarının içinden geçtik, yürüyüşümüz bir hızlanıp bir yavaşlıyordu. Creedence Clearwater bize ormanda koşmamızı söylüyordu, sanki söylenmesine gerek varmış gibi. Boğuk hoparlörlerden güm güm bir tekno ritmi geliyordu, ardından Jimi Hendrix.

Müfreze. Jimi Hendrix, uyuşturucu ve tüfek namluları.

Bağlantıyı tamamlamak için ot kokusunu aradım ve sıcak bir suyoluyla yapış yapış asfaltın pis kokusu arasında buldum. Sanırım yukarıdan geliyordu; parmaklıklara yaslanmış, aşağıdaki manzaranın keyfini çıkaran örgülü saçlar ve kirli tişörtlülerle dolu bir balkon.

Birden kahverengi bir el göründü ve beni yakaladı. Tezgâhının yanında oturan Taylandlı bir tüccar, yüzü akne izleriyle dolu zayıf bir adam kolumu tutuyordu. Étienne'e doğru baktım. Görmemişti, hâlâ yolda yürüyordu. İnip çıkan kafalar ve güneşten kararmış enselerin arkasında onu kaybettim.

Adam boş eliyle koluma hafifçe ve hızla dokunmaya başladı, bırakmıyordu. Kaşlarımı çattım ve geri çekilmeye çalıştım. Beni geri çekti ve elimi kalçasına doğru götürdü. Elimi yumruk yapıp ona vurdum. İnsanlar kaldırımda omuzlarıyla bana çarparak yanımdan geçiyordu. Bir tanesi bana bakıp gülümsedi. Adam koluma dokunmayı bıraktı ve bacağıma dokunmaya başladı.

Ona baktım. Yüzü uysal ve anlaşılmazdı ve bakışları belime yönelmişti. Bacağıma son kez dokundu, sonra bileğini çevirdi, başparmağı biraz şortumun altına kaydı. Sonra kolumu bıraktı, sırtıma vurdu ve tezgâhına geri döndü.

Étienne'in arkasından koştum; yirmi metre ileride kaldırımda ellerini kalçasına koymuş, bekliyordu. Ben yaklaşırken kaşlarını kaldırdı. Kaşlarımı çattım ve yürümeye devam ettik.

Pansiyonda dilsiz eroin bağımlısı her zamanki yerinde oturuyordu. Bizi gördüğünde parmağıyla iki bileğine de bir çizgi çizdi. "Üzücü, değil mi?" demeye çalıştım ama dudaklarım birbirine yapışmıştı ve zar zor açılıyordu. Ağzımdan çıkan ses bir iç çekme oldu.

Françoise

Étienne beş dakika boyunca hiç konuşmadan haritaya baktı. Sonra "Bekle," dedi ve odamdan dışarı fırladı. Yan odada bir şeyler aradığını duydum, sonra elinde bir seyahat rehberiyle geri geldi. "İşte." Açık bir sayfayı işaret etti. "Haritadaki adalar bunlar. Koh Samui ve Koh Phangan'ın kuzeyinde bir Ulusal Deniz Parkı."

"Koh Samui mi?"

"Evet. Bak. Bütün adalar koruma altında. Turistler ziyaret edemez, görüyor musun?"

Göremiyordum. Seyahat rehberi Fransızcaydı, yine de başımı salladım.

Étienne durup okudu, sonra devam etti. "Ah. Turistler..." Haritayı aldı ve küçük takımadadaki en büyük adalardan birini işaret etti, X işaretli kumsalın üç ada aşağısıydı. "Bu adaya gidilebiliyor. Koh Angthong. Turistler özel rehber eşliğinde Koh Samui'den Koh Angthong'a gidebiliyor ama... Ama yalnızca bir gece kalabiliyorlar. Ve adadan ayrılamıyorlar."

"Yani bu kumsal bir ulusal parkta mı?"

"Evet."

"İnsanlar oraya nasıl gidiyor?"

"Gidemiyorlar. Orası bir ulusal park."

Yatakta geri yaslandım ve bir sigara yaktım. "Yani anlaşıldı. Harita saçmalıkmış."

Étienne başını iki yana salladı. "Hayır. Saçmalık değil. Gerçekten, neden adam onu sana verdi? Bir sürü zahmete girmiş. Küçük dalgalara bak."

"Kendine Daffy Duck diyordu. O deliydi."

"Ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Dinle." Étienne seyahat rehberini aldı ve ağır aksak bir tercümeye başladı. "En maceraperest gezginler ... şeyi, ah, huzuru bulmak için ... Koh Samui'nin ötesindeki adaları keşfediyor ve Koh Phangan ... gözde bir yer. Ama Koh Phangan bile..." Durdu. "Tamam, Richard. Burada gezginlerin Koh Phangan'ın ötesindeki yeni adaları denediği söyleniyor, çünkü Koh Phangan artık Koh Samui ile aynı."

"Aynı mı?"

"Bozulmuş. Çok fazla turist. Ama bak, bu kitap üç yıllık. Belki şimdi bazı gezginler Koh Phangan'ın ötesindeki bu adaların da bozulduğunu düşünüyor. Bu yüzden yepyeni bir ada buluyorlar, ulusal parkta."

"Ama ulusal parka gitmeleri yasak."

Étienne kaşlarını iyice kaldırdı. "Kesinlikle! O yüzden oraya gidiyorlar. Çünkü orada başka turist olmayacak."

"Taylandlı yetkililer onları defeder."

"Kaç tane ada olduğuna bak. Nasıl bulunabilirler? Belki bir tekne sesi duyarlarsa saklanabilirler ve onları ancak orada olduklarını bilirsen bulabilirsin ve biz biliyoruz. Bizde bu var." Haritayı yatağın üzerinde bana doğru kaydırdı. "Biliyor musun, Richard, sanırım ben bu kumsalı bulmak istiyorum."

Gülümsedim.

"Gerçekten," dedi Étienne. "Bana inanabilirsin. İstiyorum."

Ona inanıyordum. Gözlerinde tanıdık bir bakış vardı. Ergenlik dönemimde iki arkadaşımla, Sean ve Danny, hafif bir suç işleme evresinden geçmiştim. Okulu düşünmemiz gerektiği için yalnızca hafta sonları, sabahın erken saatlerinde bölgemizdeki sokaklarda dolaşıp bir şeyler kırardık. En sevdiğimiz oyun "Sıcak Şişe" oyunuydu. İnsanların kapılarının önünden boş süt şişelerini çalardık. Şişeleri havaya atıp onları yakalamaya çalışırdık. Eğlencenin çoğu şişeler düştüğünde olurdu,

gümüşi cam patlamalarını görmek, kırıkların kot pantolonlarımıza çarpmasını hissetmek. Öfkeli yetişkinlerin kulaklarımızda çınlayan bağırtılarıyla birlikte suç mahallinden kaçmak da ayrı bir heyecandı.

Étienne'in gözlerinde tanıdığım bakış, süt şişeleri kırmaktan araba parçalama seviyesine geçtiğimiz zaman başımıza gelen bir tecrübeden kaynaklanıyordu. Benim mutfağımda oturmuş, bu fikri şakayla karışık tartışırken, "Hadi yapalım," dedi Sean. Öylesine söylemişti ama gözlerinde ciddi bir bakış vardı. Gözlerinde uygulanabilirlik ve sonuç düşüncelerinin ötesine çoktan geçtiğini ve arabanın ön camının bükülme sesini duyduğunu görebiliyordum.

Sanırım Étienne de bu gizli kumsaldaki dalgaların sesini duyuyor ya da adaya giderken ulusal park görevlilerinden saklanıyordu. Benim üzerimdeki etkisi, Sean'ın, "Hadi yapalım," dediğinde olanla aynıydı. Soyut düşünceler birdenbire gerçek düşüncelere dönüştü. Haritadaki yolu takip etmek olabilecek bir şey gibi gelmeye başladı.

"Bence," dedim, "bizi adaya götürmesi için belki bir balıkçı tutabiliriz."

Étienne başını salladı. "Evet. Oraya gitmek zor olabilir ama imkânsız değil."

"İlk önce Koh Samui'ye gitmemiz gerekecek."

"Ya da Koh Phangan'a."

"Ya da belki Surat Thani'den bile gidebiliriz."

"Ya da Koh Angthong'dan."

"Biraz etrafa sormamız gerekecek..."

"Ama bizi götürecek birileri olur."

"Evet..."

O anda Françoise göründü, polis karakolundan dönmüştü.

Kumsalı bulma fikrini mümkün hâle getiren Étienne'se, gerçek olmasını sağlayan da Françoise'dı. Tuhaf olan şey de

bunu neredeyse kazara, yalnızca deneyeceğimizi kabul ederek yapmıştı.

Onun güzelliğinden etkilenmiş gibi görünmek istemedim, bu yüzden o başını kapıdan uzattığında, bakıp "Selam," dedim ve haritayı incelemeye geri döndüm.

Étienne yatağımda yana kayıp boş yere dokundu. Françoise kapıda durmaya devam etti. "Seni beklemedim," dedi Étienne, muhtemelen benim için İngilizce konuşarak. "Richard'la tanıştım." Françoise dil yönlendirmesini takip etmedi ve Fransızca konuşmaya başladı. Benim adım ve o tuhaf kelime dışında onların konuşmasını anlayamadım ama diyaloğun hızı ve şiddeti bana ya onsuz gittiği için kızın kızgın olduğunu ya da yalnızca ona karakolda olanları anlattığını düşündürdü.

Birkaç dakika sonra seslerinin tonu yavaşladı. Sonra Françoise, "Bir sigara alabilir miyim, Richard?" dedi İngilizce olarak.

"Tabii." Ona bir sigara verdim ve çakmağı yakıp uzattım. Ateşi tavan pervanesinden korumak için ellerini siper ettiğinde, kol saatinin altında yarısı gözüken küçük bir yunus dövmesi fark ettim. Dövme için garip bir yer gibiydi ve neredeyse bir yorum yapacaktım ki fazla samimi olacağını düşündüm. Yara izleri ve dövmeler. Bunlar hakkında soru sormadan önce birini biraz tanımanız gerekir.

"Ölü adamın verdiği bu harita neymiş yani?" diye sordu Françoise.

"Onu bu sabah kapımda buldum," diye açıklamaya başladım ama sözümü kesti.

"Evet, Étienne anlattı. Görmek istiyorum."

Haritayı ona uzattım ve Étienne kumsalı gösterdi.

"Ah," dedi. "Koh Samui yakınlarında."

Étienne şevkle başını salladı. "Evet. Bir tekneyle kısa sürede ulaşılabilecek bir yer. Belki önce Koh Angthong'a, çünkü turistler bir günlüğüne oraya gidebiliyor."

Françoise parmağını X işaretli adanın üzerine koydu. "Orada ne bulacağımızı nereden bilebiliriz?"

"Bilemeyiz," diye cevapladım.

"Peki hiçbir şey yoksa Koh Samui'ye nasıl geri döneceğiz?"

"Koh Angthong'a döneceğiz," dedi Étienne. "Bir turist teknesini bekleyeceğiz. Kaybolduğumuzu söyleriz. Önemli değil."

Françoise sigarasından küçük bir nefes çekti, dumanı içine çekmedi bile. "Anlıyorum... Evet... Ne zaman gidiyoruz?"

Étienne'e baktım, o da bana baktı.

"Bangkok'tan sıkıldım," diye devam etti Françoise. "Bu gece güneye giden trene binebiliriz."

"Şey, ben," diye kekeledim, olayların gelişme hızına şaşırarak. "Şöyle ki biraz beklememiz gerekiyor. İntihar eden şu adam... Yirmi dört saat boyunca pansiyondan ayrılmamam gerekiyor."

Françoise iç çekti. "Polis karakoluna git ve gitmen gerektiğini söyle. Pasaport numaran onlarda var, değil mi?"

"Evet, ama..."

"O zaman gitmene izin verirler."

Sigarasını yere atıp söndürdü, sanki konuşma bitmiştir der gibiydi. Bitmişti de.

Yerel Doku

O öğleden sonra polis karakoluna geri gittim ve Françoise'ın tahmin ettiği gibi hiçbir sorun yaşamadım. Detaylıca düşünüp bulduğum bahane, Surat Thani'de bir arkadaşımla buluşmak zorunda olmam önemsenmedi. Onların önemsediği tek şey Bay Duck'ın kimliğinin olmamasıydı, bu yüzden hangi elçiliğe haber vereceklerini bilmiyorlardı. Onun İskoç olduğunu düşündüğümü söyledim, buna memnun oldular.

Pansiyona geri dönerken, kendimi Bay Duck'ın cesedine ne olacağını düşünürken buldum. Bütün bu harita meselesinin ortasında, birinin gerçekten öldüğünü unutmuştum. Kimliği olmadan, polisin onu gönderecek bir yeri olmazdı. Belki bir iki yıl boyunca Bangkok'ta bir buzlukta yatacak ya da belki yakılacaktı. Aklıma Avrupa'daki annesinin görüntüsü geldi, oğlunun neden onunla iletişime geçmeyi kestiğini öğrenmeye çalışarak geçireceği birkaç karanlık aydan habersizdi. Bu kadar önemli bir bilginin bende olup onda olmaması yanlış görünüyordu. Eğer yaşıyorsa.

Bu düşünceler beni huzursuz etti. Doğrudan pansiyona gitmemeye karar verdim, Étienne ve Françoise kumsal ve harita hakkında konuşmak isteyecekti. Biraz yalnız zaman geçirmek istiyordum. Güneye giden sekiz buçuk trenine binmeyi kararlaştırmıştık, bu yüzden en azından iki saat boyunca geri dönmeme gerek yoktu.

Ko Sanh Yolu'ndan sola döndüm, bir ara sokağa girdim, yarısı bitmiş bir binanın iskelesinin altından geçtim ve kalabalık

bir anacaddeye çıktım. Aniden etrafımın Taylandlılarla sarıldığını gördüm. Sırt çantalı gezginlerin bölgesinde sıkışıp kalınca hangi ülkede olduğumu neredeyse unutmuştum. Değişikliğe ayak uydurmak birkaç dakikamı aldı.

Çok geçmeden bir kanalın üzerindeki alçak bir köprüye geldim. Çok ilginç değildi ama yansımama bakmak ve petrol rengi girdapları izlemek için orada durdum. Kanal kıyısı boyunca gecekonducuların kulübeleri tehlikeli eğik duruyordu. Sabah puslu olan güneş şimdi çok parlak ve sıcaktı. Kulübelerin bir biçimde etrafında bir grup çocuk suya atlayıp birbirlerine su sıçratarak oynuyor ve serinliyordu.

Bir tanesi beni fark etti. Sanırım solgun bir yüz bir zamanlar onun ilgisini çekiyordu ama artık değil. Ya arsızlığından ya da sıkıldığından birkaç saniye gözünü dikip bana baktı, sonra siyah suya atladı. İddialı bir perende attı ve arkadaşları bağırarak onu takdir etti.

Çocuk yüzeye çıkınca bana tekrar baktı, suyun üzerinde duruyordu. Kollarının hareketi yüzen çöplerin içinde temiz bir halka oluşturuyordu. Strafor parçaları bir anlığına sabun köpüğü gibi göründü.

Gömleğimin arkasını çekiştirdim. Ter gömleği sırtıma yapıştırıyordu.

Sonuç olarak Ko Sanh Yolu'ndan ayrılıp muhtemelen üç kilometre yürüdüm. Kanaldan sonra yol kenarındaki bir tezgâhta biraz erişte çorbası içtim, sıkışık trafiğin arasından ilerledim, lekeli beton binaların arasına sessizce saklanmış birkaç küçük tapınağın yanından geçtim. Bangkok'tan bu kadar çabuk ayrıldığım için pişman olacağım manzaralar değildi. Zaten turistik yerleri gezmeyi çok sevmem. Birkaç gün daha kalsam, Patpong'daki striptiz kulüplerinden başka yerleri keşfedeceğimden şüpheliyim.

Sonunda o kadar uzağa gitmiştim ki pansiyona nasıl döneceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden bir

tuk-tuk* tuttum. Bir bakıma gezinin en iyi kısmıydı, mavi egzoz dumanlarının arasından yavaş yavaş ilerlemek, yürürken kaçırdığın detayları fark etmek. Ne oldukları şimdi aklıma gelmiyor. Sadece tuk-tuk gezintisinin yürüyüşten daha ilginç olduğunu hatırlıyorum.

Étienne ve Françoise yanlarında çantalarıyla yemek alanındaydı.

"Hey," dedi Étienne. "Fikrini değiştirdiğini düşündük."

Değiştirmediğimi söyledim, rahatlamış göründü.

"O zaman hemen toparlansan iyi olur. Sanırım tren için erken gitmeliyiz."

Çantamı almak için üst kata çıktım. Katımdaki sahanlıkta aşağı inen eroin bağımlısı dilsizle karşılaştım. Biraz onun her zamanki yerinden hareket ettiğini gördüğüm, biraz da dilsiz olmadığı ortaya çıktığı için çok şaşırdım.

"Gidiyor musun?" dedi birbirimize yaklaşırken.

Başımı salladım.

"Beyaz kumlar ve mavi denize mi?"

"Hı-hı."

"İyi yolculuklar."

"Deneyeceğim."

Gülümsedi. "Tabii ki iyi bir yolculuk yapmayı deneyeceksin. Ben diyorum ki gerçekten iyi bir yolculuk yap."

---

* Uzakdoğu ülkelerinde, şehir içi ulaşımda kullanılan motor taksi. *–yhn*

Hayat Bu, Jim, Ama Bildiğimiz Gibi Değil

Bangkok'tan güneye giden gece trenine bindik, birinci mevkideydik. Birinci mevkide masamıza bir garson geliyordu, ucuz ama güzel bir yemek yiyebilirdik, bir saat sonra da masa yukarı kaldırılarak temiz ranza yataklarını görebilirdik. Surat Thani'de trenden indik ve Donsak'a giden bir otobüse bindik. Oradan da Songserm feribotuna binip doğrudan Na Thon'daki iskeleye gittik.

Koh Samui'ye bu şekilde ulaştık.

Ancak ranzamdaki perdeleri kapattıktan ve trenin geri kalanıyla ilişkimi kestikten sonra rahatlamış hissedebildim. Daha doğrusu, Étienne ve Françoise'la ilişkimi kestikten sonra. Pansiyondan ayrıldığımızdan beri işler garip bir hâl almıştı. Benim sinirimi bozdukları yoktu, sadece teşebbüsümüzün gerçekliğini anlamaya başlıyordum. Ayrıca birbirimize aslında yabancı olduğumuz aklıma geliyordu; hızlı kararımızın heyecanıyla unuttuğum bir şeydi bu. Onların da aynı hissettiğinden emindim, çünkü konuşma girişimleri benimki kadar sınırlıydı.

Ellerimi başımın altına koyup sırtüstü uzanmıştım, tekerleklerin raylar üzerindeki boğuk sesi ve vagonun sallantısının çok geçmeden uykumu getireceğini bilmenin rahatlığı içindeydim.

Beklerken ranzamın akıllı tasarımını inceledim. Vagon karanlıktı ama perdemin etrafındaki boşluktan görmeme yetecek

kadar ışık geliyordu. Bir sürü kullanışlı kese ve bölme vardı, ben de kullanmak için elimden geleni yapmıştım. Tişörtlerim ve pantolonlarım ayakucumdaki küçük bir kutudaydı, ayakkabılarımı da belimin yukarısındaki elastik ağa koymuştum. Başımın üzerinde ayarlanabilir bir okuma lambası vardı, kapalıydı ama yanındaki küçük kırmızı ampul rahatlatıcı bir ışık veriyordu.

Uykum gelince hayal kurmaya başladım. Trenin bir uzay gemisi olduğunu ve uzak bir gezegene gitmekte olduğumu hayal ettim.

Böyle bir şeyi bir tek ben mi yapıyorum, bilmiyorum. Bu hakkında konuştuğum bir şey değil. Aslında, hiçbir zaman rol yapma oyunundan vazgeçecek kadar büyümedim ve büyüyeceğime dair bir işaret de yok. Oldukça dikkatle tasarlanmış bir gece hayalim var. İleri teknoloji bir tür yarıştayım. Yarış birkaç gün, hatta bir hafta sürüyor ve hiç durmuyor. Ben uyurken aracım otomatik pilotta devam ediyor ve beni bitiş çizgisine doğru hızla götürüyor. Otomatik pilot, hayali görürken nasıl yatakta olabildiğimi mantıklı kılmanın yolu. Bunu çok mantıklı bir şekilde tasarlamak önemli; yarışın bir Formula 1 arabasıyla olduğunu hayal etmek anlamsız olur, çünkü o arabada nasıl uyuyabilirim? Gerçekçi olalım.

Bazen yarışı kazanıyorum, bazen kaybediyorum. Fakat öyle durumlarda küçük, gizli bir numaramın olduğunu da hayal ediyorum. Belki bir kestirme yol ya da köşeleri diğer yarışmacılardan daha hızlı dönme kabiliyetime güvenmek. Her şekilde, oldukça kendimden emin bir hâlde uykuya dalıyorum.

Sanırım bu özel hayali kurmamın sebebi okuma lambasının yanındaki küçük kırmızı ampuldü. Herkesin bildiği gibi, küçük kırmızı ampulleri olmayan uzay gemisi olmaz. Diğer her şey –akıllı bölmeler, tren motorunun/uzay motorunun şiddetli sesi, macera hissi– iyi bütünleyicilerdi.

Uykuya daldığımda, tarayıcılarım uzak bir gezegenin yü-

zeyinde yaşam formları tespit ediyordu. Jüpiter olabilirdi. Bir batik tişörtteki gibi, aynı tür bulut desenlerine sahipti.

Uzay gemisi kapsülümün sıcak güvenliği yavaşça yok oldu. Ko Sanh Yolu'ndaki yatağıma geri dönmüş, tavan pervanesine bakıyordum. Odanın içinde bir sivrisinek vızıldıyordu. Göremiyordum ama yakından uçarken kanatları bir helikopterinki gibi çarpıyordu. Bay Duck yanımda oturuyordu, etrafındaki çarşaflar kırmızı ve ıslaktı.

"Şunu benim için halleder misin, Rich?" dedi Bay Duck, bana kısmen sarılmış bir cigara uzatarak. "Ben yapamıyorum. Ellerim yapış yapış. Kâğıt... Kâğıt hep yırtılıyor."

Ben cigarayı alırken mahcubiyetle güldü.

"Bileklerim. Bileklerimi kestim ve şimdi kanama durmuyor." Kolunu kaldırdı ve kan fışkırarak formika duvara yay çizdi. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ne boktan bir durum."

Cigarayı sardım ama yalamadım. Yapıştırıcı kısmında kırmızı bir parmak izi vardı.

"Ah. Bunun için endişelenmene gerek yok, Rich. Ben temizim." Bay Duck iyice ıslanmış kıyafetlerine baktı. "Şey, temiz değil..."

Kâğıdı yaladım.

"Yak öyleyse. Ben ıslatırım."

Bir çakmak uzattı ve ben de yatakta oturdum. Ağırlığım döşeği alçalttı ve oluşan eğimden kan akmaya, şortumu ıslatmaya başladı.

"Nasılmış? İlaç gibi geldi, ha? Ama bir tüfek namlusundan da denemelisin. O ciddi bir iş, Rich."

"Aklımı başımdan aldı."

"Evet," dedi Bay Duck. "Aferin oğlum... Aferin evlat..."

Yatakta ellerini başının üzerine koyarak uzandı, bilekleri yukarı dönüktü. Bir nefes daha aldım. Kan pervanenin kanatlarının arasından akıyor ve yağmur gibi etrafıma yağıyordu.

KOH SAMUİ

Dinlenme Zamanı

Surat Thani'deki istasyondan Koh Samui'ye yaptığımız yolculuk uyku mahmurluğu içinde geçti. Étienne ve Françoise'ı Donsak'a giden otobüse kadar takip ettiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Feribot yolculuğuyla ilgili hatırladığım tek şey de Étienne'in bot motorlarının gürültüsü arasında kulağıma bağırmasıydı. "İşte, Richard!" diye bağırdı, ufka doğru işaret ederek. "Ulusal park orası!" Uzakta mavi-yeşil şekillerden oluşan bir küme, belli belirsiz görülüyordu. Zorla başımı salladım. Sırt çantamda yastık olarak kullanabileceğim yumuşak bir nokta bulmakla daha çok ilgileniyordum.

Koh Samui limanından Chaweng sahil bölgesine büyük, üstü açık bir Isuzu Jeep'le gittik. Sol tarafta deniz sıra sıra hindistancevizi ağaçlarının arasından masmavi görünüyordu ve sağ tarafta ormanlarla kaplı bir yamaç dimdik yükseliyordu. Şoför kabininin arkasında on yolcu oturuyordu, çantalarımızı dizlerimizin arasında sıkıştırmıştık, köşeleri dönerken başlarımız yana eğiliyordu. Bir yolcu omzuna beysbol sopası dayamıştı, bir diğeri kucağında kamera tutuyordu. Yeşillikler arasında ara sıra kahverengi yüzler görünüyordu.

"Delta Bir-Dokuz," diye mırıldandım, "burası Alfa devriyesi."

Jeep bizi düzgün görünümlü bir grup sahil kulübesinin önünde bıraktı ama sırt çantalı gezgin protokolü rekabeti hesaplamamızı gerektirdi. Sıcak kumlar üzerinde yarım saat boyunca yürüdükten sonra ilk gördüğümüz kulübelere geri döndük.

Özel duşlar, vantilatör, denize bakan güzel bir restoran. Kulübelerimiz çiçeklerle çizilmiş bir çakıl patikanın üzerinde birbirine doğru bakıyordu. Françoise'ın mutlulukla iç çekerek dediği gibi, *très beau*'ydu* ve ben de aynı fikirdeydim.

İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra yaptığım ilk şey banyodaki aynaya gidip yüzümü incelemek oldu. Birkaç gündür yansımamı görmemiştim ve iyi görünüp görünmediğime bakmak istedim.

Biraz şoke oldum. Bir sürü bronz ten arasında dolaşınca ben de bronzlaştığımı zannetmiştim nedense ama aynadaki hayalet bu yanlışımı düzeltti. Beyazlığım, saçlarım gibi simsiyah olan birkaç günlük sakalımı daha da belirginleştirmişti. UV yoksunluğu bir yana, duş almaya fena hâlde ihtiyacım vardı. Tişörtüm terlemek, kurumak, sonra tekrar terlemekten ötürü kaskatı olmuştu. Doğruca yüzmek için sahile gitmeye karar verdim. Tek taşla iki kuş vurabilirdim; biraz güneşlenmek ve temizlenmek.

Chaweng, tatil broşürlerindeki fotoğraflara benziyordu. Eğimli palmiye ağaçlarının gölgesine asılmış hamaklar, bakılamayacak kadar parlak kumlar, açık gökyüzündeki jet uçakları gibi beyaz izler bırakan jet skiler. Dalgalara doğru koştum, kısmen kumlar çok sıcak olduğu için, kısmen de denize daima koşarak girdiğim için. Su bacaklarımı geçtiğinde zıpladım ve o hızla ileri doğru perende attım. Sırtüstü yattım ve nefes vererek dibe battım. Denizin dibinde havayı burnumun içinde tutmak için başımı biraz öne eğerek dinlendim ve suyun altındaki seslerin yumuşak tıkırtılarını ve şırıltılarını dinledim.

Neredeyse on beş dakikadır suda oynuyordum ki Étienne bana katılmak için geldi. O da kumların üzerinde koştu ve denize perende atarak girdi ama sonra bağırarak yukarı fırladı.

"Ne oldu?" diye seslendim.

---

* (Fr.) Çok güzel. *–yhn*

Étienne başını iki yana salladı, olduğu yerden gerisingeri dönüyordu. "Bu! Bu hayvan! Bu... Balık!"

Suyun içinde ona doğru yürümeye başladım. "Hangi balık?"

"İngilizcesini bilmiyorum. Aaah! Aaah! Bir sürü var! Aaah! Isırıyor!"

"Ah," dedim ona ulaşınca. "Denizanası. Harika!"

Gümüşi yağ damlaları gibi suda süzülen soluk şekilleri görünce sevindim. Onların basit tuhaflığını, bitki ve hayvan yaşamı arasında bulundukları garip alanı seviyordum.

Filipinli bir adamdan denizanaları hakkında ilginç bir şey öğrenmiştim. Bir zamanlar kaldığım bir adada benim yaşımdaki az insandan biriydi, bu yüzden arkadaş olduk. Kumsalda frizbi oynayarak ve sonra Güney Çin Denizi'ne dalarak birlikte mutlu haftalar geçirdik. Bana denizanasını avcunun içiyle tutarsan zarar görmeyeceğini öğretti. Yine de sonra ellerini yıkamaya dikkat etmen gerekiyordu, çünkü gözlerini ovuşturursan ya da sırtını kaşırsan zehir açığa çıkıp deli gibi yakardı. Tenis topu büyüklüğündeki topakları birbirimize fırlatarak denizanası savaşları yapardık. Sakin bir günde onları denizden düz çakıl taşları gibi alabilirdiniz ama çok hoyratça alırsanız patlamaya meyilliydiler. Ayrıca bana onların çiğ hâlde, suşi gibi yenilebileceğini söylemişti. Haklıydı. Gerçekten yiyebiliyordunuz, birkaç gün boyunca karın ağrısı çekmeyi ve kusmayı sorun etmezseniz.

Etrafımızdaki denizanalarına baktım. Filipinler'dekilerin aynısı gibi görünüyorlardı, bu yüzden risk almaya değer diye düşündüm. Oynadığım kumar başarılı oldu. Titreşen topaklardan birini elime aldığımda, Étienne'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"*Mon Dieu!*"* diye haykırdı.

Gülümsedim. Fransızların gerçekten "*Mon Dieu*" dediğini fark etmemiştim. İngilizlerin sözde her cümlenin sonunda "ne" demesi gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm hep.

"Acıtmıyor mu, Richard?"

---

* (Fr.) Tanrım! *–yhn*

"Hayır. Nasıl tuttuğunla ilgili, ısırgan otu gibi. Dene."

Denizanasını ona uzattım.

"Hayır, istemiyorum."

"Sorun yok. Hadi."

"Gerçekten mi?"

"Evet, tabii. Ellerini benimkiler gibi tut."

Birleştirdiği avuçlarına denizanasını kaydırarak koydum.

"Ooo," dedi, yüzüne büyük bir sırıtış yayıldı.

"Ama ona yalnızca avuçlarınla dokunabilirsin. Başka bir yerinle dokunursan sokar."

"Yalnızca avuç mu? Neden öyle?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Kural bu."

"Sanırım oranın derisi daha kalın olduğu için olabilir."

"Olabilir." Sudan bir denizanası daha aldım. "Tuhaflar, değil mi? Bak, içlerini görebiliyorsun. Beyinleri yok."

Étienne heyecanla başını salladı.

Birkaç dakika boyunca sessizce denizanalarımıza baktık, sonra Françoise'ı fark ettim. Kumsaldaydı, tek parça beyaz bir mayoyla denize doğru yürüyordu. Bizi görüp el salladı. Kolunu kaldırdığında, mayosu göğsünün üzerine çıktı ve öğlen güneşinin gölgeleri göğüslerinin hatlarını, göğüs kafesinin altındaki çukuru, karnındaki kas izlerini ortaya çıkardı.

Étienne'e bir bakış attım. Hâlâ denizanasını inceliyordu, dokunaçlarını gövdesinden dışarı doğru çekiyor, böylece avcunda camdan bir çiçek gibi duruyordu. Belki de alışkanlık onun Françoise'ın güzelliğine olan duyarlılığını körleştirmişti.

Françoise yanımıza geldiğinde, yakaladıklarımızdan etkilenmedi. "Onlardan hoşlanmıyorum," dedi ters bir şekilde. "Yüzmeye geliyor musunuz?"

Benim göğüs hizama, Françoise'ın omuz hizasına gelen suyu işaret ettim. "Zaten yüzüyoruz, değil mi?"

"Hayır," dedi Étienne, nihayet başını kaldırarak. "Yüzmekten bahsediyor." Açık denizi gösterdi. "Oralara."

***

İleriye doğru yüzerken bir oyun oynadık. Her on metrede bir, birimiz dibe dalıp bir avuç kumla geri çıkıyordu.

Oyun garip bir şekilde hoşuma gitmedi. Yüzeyin bir metre aşağısında tropik denizin sıcaklığı öyle birdenbire soğuğa dönüyordu ki insan ayrım çizgisinin yerini tam olarak belirleyebilirdi. Dalarken soğukluk parmak uçlarında başlıyor, sonra hızla bütün vücudu sarıyordu.

Daha ileriye yüzdükçe kumlar daha siyah ve daha ince hâle geldi. Çok geçmeden dipteki su bir şey göremeyeceğim kadar karanlık oldu ve ellerim kuma değene kadar kollarımı açıp bacaklarımla körlemesine ilerliyordum.

Soğuk alandan korkmaya başladım. Kendi kumumu almak için acele ediyor, ciğerlerim hâlâ hava dolu olsa da denizin dibinden yukarıya hızla çıkıyordum. Yüzeyde beklediğim zamanlarda, Étienne ya da Françoise daldığında, bacaklarımı birbirine kenetliyor, suyun üzerinde durmak için kollarımı kullanıyordum.

"Ne kadar uzağa gideceğiz?" dedim arkamızdaki kumsalda güneşlenen insanlar karınca gibi görünmeye başladığında.

Étienne gülümsedi. "Artık geri mi dönmek istiyorsun? Yoruldun mu? Geri dönebiliriz."

Françoise'ın eli suyun üzerine çıktı ve yumruklarını açtı. Bir avuç kum denize döküldü, arkasında bulanık bir iz bırakarak battı. "Yoruldun mu, Richard?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"İyiyim," diye cevapladım. "Hadi daha ileriye yüzelim."

Keriz

O akşamüstü saat beşte hava serinledi, gökyüzü kararda ve yağmur yağdı. Beklenmedik, gürültülü, kumsalda çukurlar oluşturan ağır damlalardı. Kulübemin önündeki küçük verandada oturdum ve kumlarda küçük bir Sessizlik Denizi'nin oluşmasını izledim. Yolun karşısında bir anlığına Étienne göründü, kurusun diye astığı mayosunu alıyordu. Bana bir şey söyledi ama gök gürültüsünde duyulmadı; sonra çabucak içeri girdi.

Elimin üzerinde küçük bir kertenkele vardı. Yaklaşık sekiz santim boyundaydı, kocaman gözleri ve yarı saydam derisi vardı. Kertenkele on dakikadır sigara paketimin üzerinde duruyordu ve dilini uzatıp bir sinek yakalamasını bekleyerek onu izlemekten sıkılınca uzanıp elime aldım. Kaçacağını düşünmüştüm ama onun yerine elimin üzerine gelişigüzel yerleşti. Korkusuzluğuna şaşırarak orada durmasına izin verdim ama bu elimi rahatsız bir pozisyonda, avcum yukarı bakacak şekilde tutmamı gerektiriyordu ve kolumu ağrıttı.

Bağırıp çağırarak kumsalda koşan iki adam dikkatimi dağıttı. Kulübeme yaklaştıklarında kumsaldan çıktılar ve sportif bir şekilde benimkinin yanındaki verandaya zıpladılar.

"Dostum!" diye bağırdı bir tanesi, top sakallı ve sarışındı.

"Bu nasıl bir fırtına!" diye cevapladı diğeri, sıfıra vurulmuş sarı saçları vardı. "Ooo!"

"Amerikalılar," diye fısıldadım kertenkeleye.

Kapılarını takırdattılar, sonra tekrar yağmura çıkıp sahil restoranına doğru koştular, zikzak yaparak yağmurdan kaçınmaya çalıştılar. Birkaç dakika sonra hızla geri döndüler. Tekrar

kapılarını takırdattılar. Sonra top sakallı olan beni gördü, görünüşe göre ilk kez. "Lanet anahtarı kaybettik!" dedi ve başparmağıyla restoranı işaret etti. "Onlar da kendi anahtarlarını kaybetmiş! İçeri giremiyoruz!"

"Burada mahsur kaldık!" dedi diğeri. "Yağmurda!"

Başımı salladım. "Şanssızlık. Anahtarı nerede kaybettiniz?"

Top sakallı olan omuz silkti. "Lanet kumsalda bir yerde, dostum! Kilometrelerce ileride!" Sonra iki verandayı ayıran ahşap parmaklıklara yürüdü ve bana doğru baktı. "Elinde ne tutuyorsun?" diye sordu.

Kertenkeleyi yukarı kaldırdım.

"Vay canına! Ölü mü?"

"Hayır."

"Muhteşem! Hey, oraya gelebilir miyim? Bilirsin, komşularla tanışmak gerekir!"

"Tabii."

"Ot içmek ister misin?"

"Tabii."

"Harika!"

İkisi parmaklıkların üstünden atlayıp geldi ve kendilerini tanıttı. Top sakallı olan Sammy, diğeri Zeph'ti.

"Zeph garip bir isim, değil mi?" dedi Zeph, kertenkeleyi rahatsız etmemek için sol elimi sıkarken. "Neyin kısaltması olduğunu tahmin edebilir misin?"

"Zephaniah," diye cevapladım kendimden emin bir şekilde.

"Yanlış, dostum! Hiçbir şeyin kısaltması değil! Adımı Zeph koymuşlar ve herkes Zephaniah'nın kısaltması olduğunu düşünüyor ama değil! Çok iyi, değil mi?"

"Kesinlikle."

Sammy cebindeki su geçirmez plastik torbadan ot ve kâğıt çıkarıp cigara sarmaya başladı. "Sen İngiliz'sin, değil mi?" dedi bir kâğıdı parmaklarıyla düzeltirken. "İngilizler her zaman cigaraya tütün koyar. Görüyorsun ki biz asla koymayız. Tiryaki misin?"

"Korkarım evet," diye cevapladım.

"Ben değilim. Ama cigaraya tütün koysaydım olurdum. Ben bütün gün içiyorum, şu şarkıdaki gibi. Nasıldı, Zeph?"

Zeph, "*Don't bogart that joint, my friend*,"* diye bir şarkı söylemeye başladı ama Sammy onu durdurdu.

"Hayır, dostum. Diğer şarkı."

"Hangisi, '*I smoke two joints in the morning*'† mi? O şarkı mı?"

"Evet."

Zeph boğazını temizledi. "Şey, şöyle, '*I smoke two joints in the morning, and I smoke two joints at night, and I smoke two joints in the afternoon, and then I feel all right...*' Ve sonra da, '*I smoke two joints in times of peace, and two in times of war. I smoke two joints before I smoke two joints, then I smoke two more.*'‡ Gerisini hatırlayamıyorum." Başını iki yana salladı.

"Önemli değil, dostum," dedi Sammy. "Ne demek istediğimi anlıyor musun, Ricardo? Çok içiyorum."

"Öyle görünüyor."

"Hı-hı."

Zeph şarkı söylerken Sammy cigara sarmayı bitirmişti. Cigarayı yaktı ve doğruca bana uzattı. "İngilizlerle ilgili bir şey daha var," diye fısıldadı ağzından kısa aralıklarla duman çıkarken. "Cigarayı elinizde çok tutuyorsunuz. Biz Amerikalılar bir iki nefes çekip döndürürüz."

"Doğru," diye cevapladım, bir nefes çekerek.

Hemşerilerimin terbiyesizlikleri için özür dileyecektim ama bir öksürük krizine girdim.

"Rickster!" dedi Zeph, sırtıma vurarak. "Kafanın güzel olması için öksürmen gerek."

---

* (İng.) Cigarayı ağzında oyalama, dostum. *–yhn*

† (İng.) Sabah iki cigara içerim. *–yhn*

‡ (İng.) Sabah iki cigara içerim, akşam iki cigara içerim ve öğleden sonra iki cigara içerim ve o zaman kendimi iyi hissederim...' Ve sonra da, 'Barış zamanlarında iki cigara içerim ve savaş zamanlarında iki cigara içerim. İki cigara içmeden önce iki cigara içerim, sonra iki cigara daha içerim.' *–yhn*

Birkaç saniye sonra denizin üzerinde sert bir şimşek çaktı. Sonrasında Sammy dehşet içinde bir sesle, "Tamamen muhteşem, dostum!" dedi. Ardından Zeph hemen, "Tek kelimeyle acayip, ahbap!" dedi.

Ağzımı açtım, sonra tereddüt ettim. "Muhteşem, dostum," diye mırıldandım dikkatlice.

"Aşırı muhteşem," diye tekrar etti Sammy.

Homurdandım.

"Bir sorun mu var, Ricardo?"

"Beni gaza getiriyorsunuz."

Sammy ve Zeph önce birbirlerine, sonra bana baktılar.

"Sana gaz mı veriyoruz?"

"Benimle kafa buluyorsunuz."

Sammy kaşlarını çattı. "İngilizce konuş, dostum."

"Bu... Keanu Reeves olayı. Bu bir şaka, değil mi? Aslında böyle konuşmuyorsunuz... Değil mi?"

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Zeph küfretti. "Yakalandık, Sammy."

"Evet," diye cevapladı Sammy. "Fazla ileri gittik."

Harvard öğrencileriydiler. Sammy hukuk okuyor, Zeph de Afro-Amerikan edebiyatı okuyordu. Dalga geçme eylemleri Asya'da sürekli karşılaştıkları Avrupalıların onları küçümsemesine bir tepkiydi. "Bağnazlığa karşı bir protesto." Zeph birbirine dolaşmış sarı lülelerindeki düğümleri açarken açıklıyordu. "Avrupalılar bütün Amerikalıların aptal olduğunu düşünüyor, bu yüzden biz de sizin önyargılarınızı doğrulamak için aptalmış gibi yapıyoruz. Sonra zeki olduğumuzu ortaya çıkarıyoruz ve böyle yaparak önyargıyı ani bir zekâ yağmurundan daha etkili bir şekilde yıkıyoruz, bu da yalnızca karışıklığa ve sonunda da kızgınlığa sebep oluyor."

"Gerçekten mi?" dedim, sahiden etkilenmiştim. "Çok karmaşık."

Zeph güldü. "Hayır, çok değil. Sadece eğlencesine yapıyoruz."

Yapmayı sevdikleri başka eylemler de vardı. Zeph'in en sevdiği sörfçü adamdı ama Sammy'ninki başkaydı; adına zenci (*nigger*) sevici diyordu. Adından anlaşılacağı üzere, sörfçü adamdan biraz daha uygunsuzdu.

"Bir keresinde zenci-seviciyi oynarken yumruk yedim," dedi Sammy, başka bir cigara sarmaya başlarken. "Sırtüstü yere serildim."

Hiç şaşırmadım. Eylem Sammy'nin yabancılarla şiddetli tartışmalar başlatmasını gerektiriyordu, Afrika'da Nijer adında bir ülke olduğu için Nijerli insanların hepsinin –siyah ya da beyaz olmaları fark etmeksizin– *nigger* olduğu konusunda ısrar ediyordu.

"Onlara Nijeryalı denmiyor mu?" diye sordum, benimle kafa bulduklarını biliyor olmama rağmen biraz sinirlenerek.

Sammy başını iki yana salladı. "Herkes öyle söylüyor ama bence öyle değil. Bir düşün. Nijerya Nijer'in hemen altında. Onlar sınır komşuları, ikisine de Nijeryalı denirse bu karmaşaya sebep olur."

"Yine de onlara *nigger* dendiğini sanmıyorum."

"Ah, tabii. Ben de. Sadece önemli bir noktaya değiniyorum... Noktanın ne olduğunu kimbilir, ama..." Bir nefes çekip cigarayı uzattı. "Büyükbabamın bana öğrettiği gibi. ABD Deniz Piyadeleri'nde albaydı. Sammy, derdi, amaca giden her yol mubahtır. Ve bak ne diyeceğim, Richard? Haklıydı."

Aynı fikirde olmadığımı söyleyecektim ki yine beni gaza getirdiğini fark ettim. Onun yerine, "Birkaç yumurta kırmadan omlet yapamazsın," dedim.

Sammy gülümsedi ve başını çevirip denize baktı.

"Aferin oğlum," dediğini zannettim.

Şimşek kumsaldaki sıra sıra palmiye ağaçlarını kalemden kolları olan bir dizi pençeye dönüştürdü. Kertenkele şimşekten korkarak elimden kaçtı.

"Aferin evlat."

Kaşlarımı çattım. "Pardon? Ne dedin?"

O da kaşlarını çatarak döndü ama gülümsemesi yüzünden silinmemişti. "Ne oldu?"

"Biraz önce bir şey demedin mi?"

"Hayır."

Zeph'e baktım. "Onun bir şey dediğini duymadın mı?"

Zeph omuz silkti. "Ben şimşeği izliyordum."

"Ah."

Ot yüzünden olmalı diye tahmin ettim.

Akşam olurken yağmur devam etti. Étienne ve Françoise kulübelerinde kaldı ve Zeph, Sammy ve ben sessizce oturmaktan başka bir şey yapamayacak kadar kafamız güzel oluncaya dek verandada durduk, ancak etkileyici bir gök gürültüsü olduğunda yorum yapıyorduk.

Hava karardıktan bir iki saat sonra küçük bir Taylandlı kadın restorandan bizim verandamıza geldi, kocaman bir plaj şemsiyesinin altında neredeyse görünmüyordu. Etrafımıza dağılmış ot malzemelerine soluk bir gülümsemeyle baktı, sonra Zeph'e odalarının yedek anahtarını verdi. Bunu yatağa gitme zamanımın işareti olarak gördüm. Ben iyi geceler derken Sammy boğuk bir sesle, "Hey, tanıştığımıza sevindim. Yarın görüşürüz, dostum," dedi.

Bunu söylerken sesinde bir alay yoktu. Bunun sörfçü şakasının devamı mı yoksa otun onun Harvardlı zihnini gerilettiği için mi olduğunu anlayamadım. Çok karmaşık bir soru gibi göründü, bu yüzden, "Tabii," dedim ve arkamdan kapıyı kapattım.

Gece saat üç civarında kısa süreliğine uyandım, ağzım kurumuştu, kafam hâlâ güzeldi ve dinlemeye başladım. Kumsalda ağustosböceklerinin ve dalgaların sesini duyabiliyordum. Fırtına dinmişti.

Spaced Invaders

Ertesi sabah gökyüzü hâlâ bulutluydu. Her tarafına yağmurda ıslanmış cigara zıvanalarının saçıldığı verandaya çıktığımda, tekrar İngiltere'de olduğuma dair tuhaf bir hisse kapıldım. Havada hafif bir serinlik vardı ve ıslak toprakla yaprakların kokusunu alabiliyordum. Gözlerimi ovuşturduktan sonra serin kumlara inip Étienne ve Françoise'ın kulübesine gittim. Kapıyı açan olmadı, ben de restoranı denedim ve onları kahvaltı ederken buldum. Egzotik bir tadın İngiltere'de olma hissini telafi edebileceğini düşünerek mango salatası sipariş ettim ve onların yanına oturdum.

"Dün akşam kimlerle tanıştın?" dedi Étienne ben bir sandalye çekerken. "Odanın önünde seni konuşurken gördük."

"Penceremizden seni izledik," diye ekledi Françoise.

Kahvaltı gelmeden önce zaman öldürmek için bir sigara çıkardım. "İki Amerikalıyla tanıştım. Zeph ve Sammy."

Françoise başını salladı. "Onlara kumsalımızdan bahsettin mi?"

"Hayır." Sigaramı yaktım. "Bahsetmedim."

"Kumsalımızdan insanlara bahsetmemelisin."

"Bahsetmedim."

"Bir sır olarak kalmalı."

Sertçe nefes verdim. "İşte bu yüzden onlara anlatmadım, Françoise."

Étienne araya girdi. "Anlatmış olabileceğinden endişe etti..." Cümle gergin bir gülümsemeyle bitti.

"Aklıma bile gelmedi," diye cevap verdim sinirlenerek ve sigaramı söndürdüm. Tadı bok gibi geliyordu.

Mango salatası geldiğinde rahatlamaya çalıştım. Amerikalıların beni nasıl kandırdıklarını onlara anlattım. Françoise hikâyenin çok komik olduğunu düşündü. Kahkahaları gerilimi biraz azalttı ve önümüzdeki günü planlamaya başladık.

Bir tekne kiralamak zorunda olduğumuza karar verdik. Fazla organize oldukları için normal tur acenteleri işe yaramazdı, üstelik onların gözetiminden kaçabileceğimizden emin değildik. Onun yerine ulusal parktaki turistlerle ilgili kuralları bilmeyen ya da umursamayan bir balıkçı bulmamız gerekecekti.

Kahvaltıdan sonra şansımızı artırmak için ayrıldık. Ben kuzeye, Koh Matlang'a doğru gittim, onlar da güneye, Jeep'le gelirken geçtiğimiz küçük kasabaya doğru gitti. Üç saat içinde kulübelerimizde buluşacaktık.

Ben Chaweng'den yola çıkarken güneş çıktı ama keyfimi pek de yerine getirmedi. Terimin kokusunu alan sinekler başımın etrafında vızıldıyordu ve gece yağan yağmur kumu kuruttuğu için yürümek giderek zorlaşıyordu.

Kıyı şeridinde yanından geçtiğim pansiyonları saymaya başladım. Yirmi dakika sonra on yedi tane saymıştım ve hiç azalacak gibi de değillerdi. Aksine, palmiye ağaçlarının arasında öncekinden daha çok Ray-Ban ve beton avlu vardı.

1984 yılında oturma odamda oturup atari oynuyor ve bebek bakıcısının Koh Samui hakkında konuşmasını dinliyordum. Space Invaders ekrandan gitse bile, isimler ve yerler aklımda kaldı.

Pattaya cehennem gibi bir yerdi. Chiang Mai yağmurlu ve soğuktu. Koh Samui sıcak ve güzeldi. Bakıcım Koh Samui'de beş ay boyunca erkek arkadaşıyla kalmış, kumsalda takılmış ve hakkında konuşmayı hem istediği hem de istemediği garip şeyler yapmıştı.

Sınavlar bitince, arkadaşlarımla dünyaya açıldık. Ertesi ağustos geri dönmeye başladık ve bakıcımın cennetinin mo-

dasının geçtiğini öğrendim. Tayland'ın yeni Mekke'si oradaki bir sonraki ada olan Koh Phangan'dı.

Birkaç yıl sonra, pasaportumu kontrol ederken ve Bangkok'a olan uçuşumu onaylarken, bir arkadaşım beni arayıp tavsiye verdi. "Koh Phangan'ı es geç, Rich," dedi. "Hat Rin çoktan miadını doldurdu. Dolunay partileri için ilanlar basıyorlar. Koh Tao. Oraya gitmelisin."

Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra bir balıkçı bulmaya çalışmaktan vazgeçtim. Karşılaştığım Taylandlılar yalnızca değerli taşlar ve beysbol şapkaları satıyordu. Kulübeme döndüğümde yorgunluktan bitmiş, güneşten yanmış ve sinirlenmiştim. Doğruca restorana gittim ve bir paket sigara aldım. Sonra bir palmiye ağacının gölgesinde peş peşe birkaç sigara içtim, şanslarının yaver gittiğini umarak Étienne ve Françoise'ı bekledim.

Kutsal Televizyon

Taylandlılar ya da genel olarak Güneydoğu Asyalılar ürkütücü şekilde ikna edici travestiler olabiliyorlar. Başarılarının sırrı da ince yapıları ve pürüzsüz yüzleri.

Palmiye ağacının altında beklerken özellikle etkileyici bir travesti gördüm. Silikon göğüslerinin biçimi mükemmeldi ve muhteşem kalçaları vardı. Cinsiyetini ele veren tek şey altın renkli lame elbisesiydi; Chaweng'de dolaşmaya çıkmış Taylandlı bir kızın giymeyeceği kadar cafcaflıydı.

Kolunun altında bir tavla seti taşıyordu ve sinsice yanımdan geçerken bir oyun oynamak isteyip istemediğimi sordu.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdim evhamlı bir aceleyle.

"Neden?" diye sordu. "Bence kazanacağımdan korkuyor olabilirsin."

Başımı salladım.

"Tamam. Belki de yatakta bir oyun oynamak istersin?" Elbisesinin kenarındaki uzun yırtmacı çekiştirdi ve harika bacaklarını gösterdi. "Belki yatakta kazanmana izin veririm..."

"Hayır, teşekkürler," dedim tekrar, biraz kızarmıştım.

Omuz silkti ve kumsalda yürümeye devam etti. Birkaç kulübe ileride birisi onun tavla teklifini kabul etti. Merak edip kim olduğunu görmek istedim ama eğik duran bir hindistancevizi ağacının gövdesi onları perdeliyordu. Birkaç dakika sonra tekrar baktım ama gitmişti. Sanırım müşterisini bulmuştu.

Biraz sonra Étienne göründü, yüzü ışık saçıyordu.

"Hey, Richard," dedi. "Bu tarafa gelen kızı gördün mü?"

"Lame elbiseli mi?"

"Evet! Tanrım, çok güzeldi!"

"Öyleydi."

"Neyse, Richard. Restorana gel." Elini uzatıp beni ayağa kaldırdı. "Sanırım bir tekne bizi ulusal parka götürecek."

Adam üçkâğıtçının Taylandlı versiyonuydu. Zayıf ve küçük yapılı, kalem bıyıklı ve parlak elbiseli olmak yerine kısa boylu ve şişmandı ve kocaman Reebok spor ayakkabılarının içine sokulmuş boru paça, desenli bir kot pantolon giymişti.

"Hallederiz," dedi, girişimcilerin evrensel dil kılavuzundan alıntı yaparak. "Tabii, evet." Sırıttı ve kollarını açarak bir hareket yaptı. Ağzındaki altınlar parladı. "Bunu yapmak benim için zor değil."

Étienne başını salladı. Şimdiye dek bütün pazarlıkları o yapmıştı, benim açımdan sorun yoktu. Yoksul ülkelerde para işlemleriyle uğraşmayı sevmem. Yoksullukla tartışmamam gerektiği hissi ve kazıklanmaktan nefret etmek arasında bocalarım.

"Aslında, dostum, sizin seyahat rehberi yanlış, Koh Angthong'da bir gece, iki gece kalabilirsiniz; sorun yok. Ama bu adada sadece bir gece kalabilirsiniz." Étienne'in elindeki rehberi aldı ve tombul parmağını Angthong yakınlarındaki bir adanın üzerine koydu.

Étienne bana bakıp göz kırptı. Kulübemde duran Bay Duck'ın haritasından hatırladığım kadarıyla bizim adamız bir sonrakiydi.

"Tamam," dedi Étienne ve restoranda bizi duyacak kimse olmamasına rağmen bir komplocu gibi sesini alçalttı. "Bizim görmek istediğimiz ada bu. Ama bir geceden fazla kalmak istiyoruz. Bu mümkün mü?"

Üçkâğıtçı omzunun üzerinden boş masalara kaçamak bir bakış attı.

"Evet," diye fısıldadı öne eğilerek, sonra tekrar etrafına baktı. "Ama daha fazla para, anlarsınız ya."

Sonunda anlaşma Étienne'in gayretleriyle 2000 bahttan 1450 bahta bağlandı. Ertesi sabah saat altıda restoranda üçkâğıtçıyla buluşacaktık ve bizi teknesine götürecekti. Parayı da o zaman ödeyecektik, Étienne akıllı davranarak bu konuda ısrar etmişti, o da bizi adaya götürecekti. Üç gece sonra bizi almaya geri gelecekti; orada mahsur kalma olasılığımıza karşı yaptığımız acil durum planı buydu.

Bunun dışında çözülmesi gereken birkaç sorunumuz kalmıştı.

Eğer bir sonraki adaya ulaşmayı başarırsak, üçkâğıtçı bizi almaya geldiğinde orada olmayacaktık. Bunun için de Étienne bir hikâye uydurdu, orada birkaç arkadaşımızla buluşacaktık ve bu yüzden erken dönebilirdik; paniğe mahal yoktu.

Başka bir zorluk da indiğimiz adadan kumsal adasına nasıl gideceğimizdi. Tekneye bizi doğrudan oraya götürmesini söyleyebilirdik ama kumsalda ne bulacağımızı tam olarak bilmediğimiz için bir motorlu tekneyle gidip hata yapmak istemedik. Her halükârda, kumsal adasına turistler gidemediği için teknik olarak kalmamıza –en azından bir günlüğüne– izin verilen yerden başlamanın daha iyi olacağını düşündük.

Étienne ve Françoise yolculuğun bu son adımıyla ilgili benden daha az endişeliydi. Basit bir çözümleri vardı; yüzecektik. Bay Duck'ın haritasını ve seyahat rehberlerindeki haritayı inceledikten sonra adaların arasında yaklaşık bir kilometre olduğuna karar vermişlerdi. Onlara göre bu üstesinden gelinebilir bir mesafeydi. Ben kendime o kadar güvenmiyordum ve önceki gün oynadığımız dalış oyununu hatırladım. Biz yüzdükçe akıntı bizi Chaweng sahilinden çok uzağa sürüklemişti. Aynı şey adalar arasında olursa, biz rotamızı tekrar tekrar düzeltirken yüzme mesafesi gerçekten iki katına çıkabilirdi.

Son problem çantalarımızı ne yapacağımızdı. Yine Étienne ve Françoise bir çözüm bulmuştu. Görünüşe göre dün gece ben ot içerken onlar bir sürü plan yapmıştı. O günün geç sa-

atlerinde, kıyıda oturmuş, dalgalar ayaklarımızdaki kumları temizlerken açıkladılar.

"Sırt çantaları sorun olmaz, Richard," dedi Françoise. "Aslında yüzmemize yardımcı olabilirler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl yani?"

"Birkaç plastik poşete ihtiyacımız var," dedi Étienne. "Birkaç plastik poşetimiz olursa onları bağlayabiliriz, böylece içlerine su girmez. Sonra... Suyun üstünde dururlar. Hava içlerinde kalır."

"Hı-hı. Sence bu işe yarar mı?"

Étienne omuz silkti. "Bence yarar. Televizyonda görmüştüm."

"Televizyonda mı?"

"*A Takımı*'ndaydı."

"*A Takımı* mı? Ah, harika. O zaman sorun olmaz."

Dirseklerimin üstüne dayanarak suda sırtüstü yattım.

"Bence bizimle tanıştığın için çok şanslısın, Richard." Étienne güldü. "Bence biz olmasaydık bu kumsala ulaşamazdın."

"Evet," dedi Françoise. "Ama biz de onunla tanıştığımız için şanslıyız."

"Ah, elbette. Senin haritan olmadan biz de kumsalı bulamazdık."

Françoise kaşlarını çattı, sonra bana gülümsedi. "Étienne! Onunla tanıştığımız için her halükârda şanslıyız."

Ben de gülümsedim ve sabahtan beri içinde bulunduğum kötü ruh hâlinin geçtiğini fark ettim. "Hepimiz şanslıyız," dedim sevinçle.

Étienne başını salladı. "Evet. Öyleyiz."

Ne kadar şanslı olduğumuzun tadını çıkararak birkaç dakika sessizce oturduk. Sonra ayağa kalktım ve el çırptım. "Pekâlâ. Neden şimdi uzaklara yüzmüyoruz? Alıştırma olur."

"Çok iyi bir fikir, Richard," diye cevapladı Étienne de ayağa kalkarak. "Hadi, Françoise."

Françoise başını iki yana salladı ve dudak büktü. "Sanırım ben güneşleneceğim. Siz iki güçlü erkeği buradan izleyeceğim. Kim daha uzağa yüzebiliyor bakacağım."

Aklımda bir şüphe belirdi. Ona baktım, sözlerinin duyulduğu kadar farklı anlamlarının olup olmadığını anlamaya çalıştım. Denize giren Étienne'i izliyor, hiçbir şey belli etmiyordu.

Peki öyleyse, diye düşündüm. Sadece hüsnükuruntu.

Fakat kendimi ikna edemedim. Étienne'in arkasından ilerlerken, Françoise'ın gözlerinin sırtımda olup olmadığını merak etmeden edemedim. Su yüzecek derinliğe ulaşmadan hemen önce bilmem gerekiyordu ve arkamı dönüp baktım. Kuru kumların üzerine geçmiş ve yüzüstü uzanmıştı, karaya doğru bakıyordu.

Sadece hüsnükuruntuydu demek.

Cennet

Günbatımı olağanüstüydü. Kızıl gökyüzü yavaşça koyu maviye dönerken birkaç yıldız çoktan parlamaya başlamıştı ve insanlar kulübelerine dönerken kızıl ışık kumsala esnek gölgeler yansıtıyordu.

Kafam çok güzeldi. Kumların üzerinde Françoise ve Étienne'le uyukluyor, destansı yüzüşümüzden sonra kendime gelmeye çalışıyordum ki Sammy ve Zeph ellerinde gazeteye sarılmış on beş gram otla geldi. Bütün günü Lamai'da kayıp oda anahtarlarını arayarak geçirmiş ve kuma gömülmüş bir dal parçasında asılı hâlde bulmuşlardı. Kutlamak için de ot almışlardı.

"Birisi bizim arayacağımızı bilerek oraya koymuş olmalı," demişti Zeph yanımıza otururken. "Bu çok hoş bir davranış değil mi?"

"Belki de çok aptalca bir davranış," diye cevapladı Françoise. "Birisi o anahtarı alıp odanızı soyabilirdi."

"Şey, evet, sanırım." Sonra, görünüşe göre ilk kez onu süzerek Françoise'a bakmış ve hafifçe başını sallamıştı. Sanırım zihninde beliren görüntüyü siliyordu. "Hayır, kesinlikle. Haklısın."

Ot etkisini gösterirken güneş ufuk çizgisindeki hızlı batışına başlamıştı. Şimdi hepimiz oturmuş, sanki televizyon izliyormuş gibi dikkatle gökyüzündeki renkleri izliyorduk.

"Hey," dedi Sammy yüksek sesle, bizi daldığımız hayallerden uyandırarak. "Gökyüzüne baktığınızda bulutlarda hayvanlar ve yüzler görmeye başlayabildiğinizi hiç fark ettiniz mi?"

Étienne etrafına baktı. "Hiç fark ettik mi?" dedi.

"Evet," diye devam etti Sammy. "Muhteşem bir şey. Bakın, hemen üstümüzde küçük bir ördek var, şu da kocaman burnu olan bir adama benziyor."

"Aslında, bunu küçük bir çocukken fark etmiştim."

"Küçük bir çocukken mi?"

"Evet. Tabii."

Sammy ıslık çaldı. "Lanet olsun. Şimdi fark ettim. Ama düşününce, bunun esas sebebi büyüdüğüm yer."

"Öyle mi?" dedi Étienne.

"Ben Idaho'da büyüdüm."

"Ah..." Étienne başını salladı. Sonra kafası karışmış gibi göründü. "Evet, Idaho. Idaho'yu duymuştum ama..."

"Idaho'da ne yok biliyor musun? Bulut yok."

"Bulut mu yok?"

"Evet. Chicago, rüzgârlı şehir. Idaho, bulutsuz eyalet. Atmosfer basıncıyla ilgili tuhaf bir hava olayı, bilmiyorum."

"Hiç mi bulut yok?"

"Bir tane bile." Sammy kumda doğrulup oturdu. "İlk kez bulut gördüğüm zamanı hatırlayabiliyorum. New York'un kuzeyindeydi, 79 yazı. Gökyüzündeki o kocaman pofuduk şeyi gördüm ve elimi uzatıp onu tutmaya çalıştım... Ama çok yüksekteydi." Sammy üzüntüyle gülümsedi. "Anneme dönüp, 'Neden pamuk şekeri alamıyorum, Anne? Neden?' dedim." Sammy durdu ve başını çevirdi. "Özür dilerim. Sadece aptalca bir anı."

Zeph uzanıp onun sırtına dokundu. "Hey, dostum," diye mırıldandı çok alçak bir sesle. "Sorun yok. Dök içini. Burada hepimiz dostuz."

"Evet," dedi Étienne. "Sorun değil. Tabii ki herkesin üzücü bir anısı vardır."

Sammy hızla döndü, yüzü berbat durumdaydı. "Ya sen, Étienne? Senin de üzücü bir anın var mı?"

"Ah, evet. Küçük kırmızı bir bisikletim vardı ama birkaç hırsız onu çaldı."

Sammy'nin yüzü asıldı. "Bisiklet hırsızları mı? Senin küçük kırmızı bisikletini mi çaldılar?"

"Evet. Yedi yaşındaydım."

"Yedi mi!" Sammy bağırdı ve yumruğuyla yere vurarak herkese kum sıçrattı. "Tanrım! Bu beni deli ediyor!"

Şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra Sammy kâğıdı alıp öfkeyle cigara sarmaya başladı, Zeph ise sohbetin konusunu değiştirdi.

Patlama muhtemelen akıllıca bir hareketti. Étienne'in cevabı o kadar güzeldi ki gerçeği ortaya çıkarmak zalimlik olurdu. Sammy'nin tek çıkış yolu blöfü doğal sonucuna ulaşana kadar götürmekti. Bildiğim kadarıyla Étienne öldüğü güne kadar Idaho'da bulut olmadığına inanıyordu.

Cigarayı bitirdiğimizde güneş neredeyse gözden kaybolmuştu. Denizin üzerinde incecik sarı bir kavis kalmıştı. Hafif bir esinti başladı, birkaç cigara kâğıdını kumların üzerine dağıttı. Esintiyle birlikte arkamızdaki restorandan yemek, limon otu ve kızarmış deniz kabuklularının kokusu geldi.

"Acıktım," diye mırıldandım.

"Güzel kokuyor, değil mi?" dedi Zeph. "Büyük bir tabak tavuklu erişte yiyebilirim."

"Ya da köpekli erişte," dedi Sammy. Françoise'a döndü. "Chiang Mai'da köpekli erişte yedik. Tadı tavuğa benziyor. Bütün hepsi, köpek, kertenkele, kurbağa, yılan. Hepsinin tadı tavuğa benziyor."

"Peki ya sıçan?" diye sordum.

"Hı-hı, sıçan da. Kesinlikle tavuk gibi."

Zeph bir avuç kum aldı ve bacaklarının arasında desenler çizerek parmaklarının arasından döktü. Sonra neredeyse resmi bir şekilde, sanki herkesin dikkat etmesini istermiş gibi öksürdü. "Hey," dedi. "Kentucky Fried Rat'i biliyor musunuz?"

Kaşlarımı çattım. Başka bir numara gibi duruyordu ve eğer Étienne aynı şekilde buna inanırsa ağlamaya başlayabileceği-

mi hissettim. Küçük kırmızı bisikletini açıklarken yüzünde beliren endişeli ifade hâlâ aklımdaydı.

"Hayır. Nedir o?" dedim dikkatle.

"Etrafta dolaşan hikâyelerden biri."

"Şehir efsaneleri," dedi Sammy. "Mesela birisinin boğazına küçük bir kemik takılmış. Sonra kemiği incelettirmiş ve sıçan kemiği olduğu ortaya çıkmış."

"Evet ve bu adam bir arkadaşın teyzesinin kuzeniymiş. Asla konuştuğunuz kişinin başına gelmemiştir."

"Ah," dedim. "Anlıyorum."

"Tamam. Şu anda kulaktan kulağa dolaşan bir Kentucky Fried Rat var. Duydunuz mu?"

Başımı iki yana salladım.

"Bir kumsalla ilgili. Bir yerlerde gizli muhteşem bir kumsal ama nerede olduğunu kimse bilmiyor."

Başımı çevirdim. Denizin kenarında Taylandlı bir çocuk bir hindistancevizi kabuğuyla oynuyor, dizlerini ve ayaklarının yan taraflarını kullanarak onu havada tutuyordu. Kötü bir vuruş yaptı ve kabuk suya düştü. Birkaç dakika boyunca elleri kalçalarında öylece durdu, belki de onu geri almak için ıslanmaya değip değmeyeceğini düşünüyordu. Sonra kumsala dönüp pansiyona doğru yürümeye başladı.

"Hayır," dedim. "Duymadım. Anlatsana."

"Tamam," dedi Zeph. "Size bir resim çizeceğim." Kumlara sırtüstü uzandı. "Gözlerinizi kapatın ve bir lagün düşünün."

Denizden ve geçen teknelerden yüksek eğimli bir taş duvarla gizlenmiş bir lagün düşünün. Sonra dinamit balıkçılığının ya da trol ağlarının asla zarar vermediği beyaz kumlar ve mercan bahçeleri hayal edin. Ormanlarla çevrili tatlı su şelaleleri; Tayland'ın iç kısımlarındaki ormanlar değil, balta girmemiş ormanlar. Üç kat derindeki bitki örtüleri, bin yıldır dokunulmamış bitkiler, ağaçlarda garip renkli kuşlar ve maymunlar.

Beyaz kumların üzerinde, mercan bahçelerinde balık tutan,

seçilmiş bir gezgin topluluğu aylar geçiriyor. İsterlerse ayrılabiliyorlar, dönüyorlar, kumsal asla değişmiyor.

"Seçilmiş mi?" diye sordum sessizce, sanki bir rüyada konuşuyormuş gibi. Zeph'in hayali beni tamamen ele geçirmişti.

"Seçilmiş," diye cevapladı. "Söylenti adanın yerini çok az şanslı insana bildiriyor."

"Bir cennet," diye mırıldandı Sammy.

"Cennet," diye onayladı Zeph, "kulağa tam olarak öyle geliyor."

Sammy ve Zeph'in de kumsalı bildiğini duyan Françoise büsbütün afalladı. Denese bile bundan daha şüpheli davranamazdı.

Aniden ayağa kalktı. "Pekâlâ," dedi bacaklarındaki kumları silkeleyerek. "Yarın sabah erkenden şeye, Koh Phangan'a gidiyoruz. O yüzden sanırım artık yatacağız. Étienne? Richard? Gelin."

"Ha?" dedim, kumsalın görüntüsü paramparça olurken kafam karışmıştı. "Françoise, saat daha yedi buçuk."

"Sabah erkenden gidiyoruz," diye tekrarladı.

"Ama... Akşam yemeği bile yemedim. Açlıktan ölüyorum."

"İyi. O zaman şimdi yiyelim. İyi geceler Sammy ve Zeph," dedi, ben bize katılmalarını söyleyemeden önce. "Sizinle tanışmak çok güzeldi. Ve şu kumsalınız, ne saçma bir hikâye." Neşeyle güldü.

Étienne doğruldu ve ona aklını kaçırmış gibi baktı ama Françoise onun dehşete düşmüş ifadesini görmezden gelerek restorana doğru yürümeye başladı.

"Bakın," dedim Sammy ve Zeph'e. "Sanırım o biraz... Bizimle yemek isterseniz..."

"Evet," dedi Étienne. "Çok seviniriz. Lütfen."

"Sorun değil," diye cevap verdi Sammy, hafifçe gülümseyerek. "Biz burada biraz daha takılacağız. Ama dinleyin, Koh Phangan'da iyi eğlenceler. Buraya dönecek misiniz?"

Başımı salladım.

"Tamam, öyleyse sonrasında görüşürüz. Biz bir süre daha buradayız. En az bir hafta."

Hepimiz el sıkıştık, sonra Étienne'le ben Françoise'ın arkasından gittik.

Akşam yemeği, ara sıra Fransızca söylenen kısa ve öz sözler dışında uzun sessizliklerle geçti. Fakat Françoise aptalca davrandığını biliyordu ve iyi geceler derken mahcuptu.

"Bilmiyorum," diye açıkladı. "Birdenbire bizimle gelmek isteyecekleri için korktum. Zeph anlatırken çok... Ben sadece biz olalım istiyorum..." Kaşlarını çattı, kendini açıklayamadığı için sinirlendi. "Sizce kumsalı bildiğimizi anlamışlar mıdır?"

Omuz silktim. "Söylemesi zor. Herkesin kafası çok güzeldi."

Étienne başını salladı. "Evet," dedi ve elini onun omzuna attı. "Herkesin kafası güzeldi. Endişelenmemize gerek yok."

O gece çok geç uykuya dalabildim. Sadece yarın ne olabileceği hakkında endişelendiğim için değildi, bu bir kısmıydı. Ayrıca Zeph ve Sammy'ye öyle aceleyle elveda ettiğim için de huzursuzdum. Onların arkadaşlığını sevmiştim ve Koh Samui'ye gelsem bile onları tekrar bulamayacağımı biliyordum. Ayrılışımız çok hızlı ve garip, ot ve sırlar yüzünden çok karışık olmuştu. Söylemeden bıraktığım bir şeyler varmış gibi hissettim.

Büyük İhtimalle

Bir rüya gibi değildi. Bay Duck'la ilgili hiçbir şey rüya gibi değildi. Bu durumda, daha çok bir film gibiydi. Ya da bir el kamerasının sallantılı şekilde çektiği bir haber görüntüsü gibi.

Bay Duck elçiliğin çimenlerinde bana doğru hızla koşuyordu, bilekleri hâlâ yeni kesilmişti, kollarını kaldırdıkça kesiklerden kan fışkırıyordu. Çığlık atan insanların ve helikopterlerin gürültüsünden şaşkına dönmüştüm, parçalanmış dosya kâğıtlarının gökten kar gibi yağışını izliyordum. Gizli kar, yanan helikopter pervanelerinde girdap yaparak dönüyor ve düzgünce kesilmiş çimenlerin üzerine düşüyordu.

"Yirmi yıl geç mi doğmuşum?" diye bağırdı Bay Duck, yanımdan hızla geçti ve yanlamasına takla attı. "Canları cehenneme!" Fışkıran kanı hareketinin yansımasıydı, bir havai fişek izi gibi havada bir süre asılı kaldı.

"Yukarıya bak!"

İşaret ettiği yere baktım. Havada dolaşan böcek biçimli bir şey iniş takımlarına tutunan insanların olduğu çatıyı kaldırıyordu. Uzaklaşırken ağır yük sebebiyle alçaldı ve elçilik duvarlarının dışında bir ağaca tutundu.

Heyecanla bağırdım.

"Aferin oğlum!" diye bağırdı Bay Duck, ıslak bir elle saçlarımı dağıtarak ve gömleğimin yakasını ıslatarak. "Aferin evlat!"

"Elçiliğin çatısından kaçabiliyor muyuz?" diye bağırdım. "Bunu hep yapmak istemiştim!"

"Elçiliğin çatısından kaçmak mı?"

"Yapabiliyor muyuz?"

"Kesinlikle," diyerek güldü. "Büyük ihtimalle."

Ayrılış

Çabucak çizdim, sabah serinliğine rağmen terliyordum. Haritaya Bay Duck kadar özenecek zaman yoktu. Adalar kaba yuvarlaklardan, Tayland'ın kıvrımlı kıyı şeridi bir dizi çentikli çizgiden oluşuyordu ve yalnızca üç işaret vardı: Koh Samui, Koh Angthong ve Cennet.

Sayfanın sonuna, "Chaweng'de üç gün bekleyin. O zamana kadar dönmemişsem, kumsala ulaşmışız demektir. Orada görüşür müyüz? Richard," yazdım.

Sessizce dışarı çıktım. Françoise ve Étienne'in kulübesindeki ışık çoktan yanmıştı. Titreyerek ve sessizce verandada yürüdüm, haritayı Zeph ve Sammy'nin kapısının altından attım. Sonra çantamı topladım, odamı kilitledim ve diğerlerini beklemek için restorana gittim.

Hindistancevizi kabuğunu tekmeleyen Taylandlı çocuk yerleri süpürüyordu. Ben gelince, düşündüğü kadar erken olup olmadığından emin olmak için dışarıya baktı.

"Muzlu pankek ister misiniz?" diye sordu ihtiyatla.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkürler. Ama dört yüz sigara almak istiyorum."

ORAYA VARMAK

Yere Çöp Atmak

Üçkâğıtçının motorlu teknesi su çizgisine kadar beyaza boyanmıştı, alt tarafı ise sarıydı ya da suyun dışındayken sarı, suyun içine battığında soluk yeşil. Bir zamanlar teknesi kırmızı olmalıydı. Beyaz boya yer yer kabarmış ya da kazınmış, kesik gibi görünen kızıl çizgiler bırakmıştı. Sallantı ve hırıldayan motorla birleşince bu, teknenin canlı olduğunu hissetmeme yetti. Ne tarafa yalpalayacağını umduğumu biliyor ve beni hep şaşırtıyordu.

Yan tarafımızda, suyun dalgalandığı yerde, sabah güneşi denizle eğleniyordu. Balık sürüsüne benzeyen altın renkli şekiller bizim hızımıza uygun şekilde yüzeyin altında dönüyordu. Aşağı uzanıp elimi suda gezdirdim, avucumla bir balık yakaladım. Avucumun içinde yüzdü, yaşam çizgimin üzerinde titreşti. Sonra elimi yumruk yapınca balık aradan kaçtı ve kapalı parmaklarımın üzerinde yüzdü.

"Aşağı bakmamalısın," dedi Françoise, teknenin diğer tarafından eğilerek. "Aşağı bakarsan, miden bulanır. Adaya bak. Ada hareket etmiyor."

İşaret ettiği yere baktım. Tuhaf bir şekilde, Koh Samui kilometrelerce arkamızda kalmış gibiydi ama gideceğimiz ada da hâlâ bir saat önceki kadar uzak görünüyordu.

"Midem bulanmıyor," dedim ve başımı yan taraftan tekrar aşağı uzattım.

Altın renkli balıkla hipnotize olmuştum, su maviye dönene ve alt tarafımda bir mercan resifi parıltısı görene kadar hareket etmedim. Üçkâğıtçı motoru durdurdu. Sessizlik beni şaşkına

çevirince bir elimi kulağıma götürdüm, sağır olmuş olabileceğimi düşündüm. "Şimdi ödeyin," dedi üçkâğıtçı güvence vererek ve yavaşça kıyıya doğru gittik.

Kum beyazdan ziyade griydi ve etrafa kurumuş yosunlar saçılmış, gelgitle birlikte üst üste binerek eğimler oluşturmuştu. Devrilmiş bir hindistancevizi ağacının gövdesine oturdum, teknemizin pat pat sesleriyle uzaklaşmasını izledim. Biraz sonra yüksek bir dalganın sırtında ara sıra görünen beyaz bir leke dışında görünmez oldu. Beş dakika boyunca hiçbir şey görmeyince, teknenin gittiğini ve tamamen yalnız olduğumuzu anladım.

Birkaç metre ötede Étienne ve Françoise sırt çantalarına yaslanmıştı. Étienne haritaları inceliyor, yakınımızdaki birçok adadan hangisine yüzmemiz gerektiğini anlamaya çalışıyordu. Yardımıma ihtiyacı yoktu, ben de yürüyüşe çıkacağımı söyledim. Gerçekten ıssız bir adada daha önce hiç bulunmamıştım –terk edilmiş, ıssız bir ada– ve etrafı keşfetmem gerektiğini hissettim.

"Nereye?" dedi Étienne başını kaldırıp ve güneş yüzünden gözlerini kısarak baktı.

"Etrafa. Çok uzun sürmez."

"Yarım saat mi?"

"Bir saat."

"Evet ama öğle yemeğinden sonra gitmeliyiz. Geceyi burada geçiremeyiz."

Cevap olarak el salladım, çoktan yürümeye başlamıştım.

Yaklaşık bir kilometre boyunca kıyı şeridinden devam ettim, iç taraflara dönecek bir yer aradım ve sonunda saçakları ağaçların bittiği yere doğru karanlık bir tünel oluşturan bir çalılık buldum. İçinden yeşil yaprakları ve güneş ışığını görebiliyordum, bu yüzden örümcek ağlarını elimle iterek içine girdim. Bel hizasına gelen eğrelti otlarından oluşan bir alana çıktım. Üstümde bir saatin akrebi gibi çıkıntı yapmış bir dalın

kapattığı gökyüzü dairesi vardı. Alanın uzak ucunda orman tekrar başlıyordu ama kaybolma korkusu devam etme isteğimi bastırdı. İçinden geçtiğim tüneli seçmesi bu taraftan daha zordu, uzun çimler onu gizliyordu ve yönümü yalnızca dalga sesleriyle belirleyebiliyordum. Keşfimden vazgeçtim ve eğrelti otlarının arasından yürüyerek alanın ortasına geldim. Sonra oturup bir sigara içtim.

Tayland hakkında düşünmek beni sinirlendirebiliyor ve bu kitabı yazana kadar da bunu yapmamaya çalıştım. Aklımın bir köşesinde gizlenip kalmasını tercih ediyordum. Fakat bazen Tayland hakkında düşünüyorum. Genellikle gece geç saatlerde, karanlıkta perdelerin desenlerini ve raflardaki kitaplarımın şekillerini görecek kadar uyanık kaldığımda.

O anlarda, eğrelti otlarının üzerindeki akrep şekilli dalın gölgesinde oturup sigaramı içtiğimi hatırlamaya çalışırım. Bu anı seçerim, çünkü bu kendim olduğumu ayırt edebildiğim son andı. Aklımdan adanın ne kadar güzel ve ne kadar sessiz olduğu dışında bir şeyin geçmediği, normal olduğum son an.

O andan sonra Tayland'daki her saniyenin kötü oluşundan değil. Güzel şeyler oldu. Bir sürü güzel şey. Ve sıradan şeyler de: sabahları yüzümü yıkamak, yüzmek, yiyecek bir şeyler bulmak vesaire. Fakat geriye dönüp baktığımda, bütün o olaylar, etraflarında olup bitenle renkleniyordu. Bazen bana öyle geliyor ki o alana gidip sigaramı yaktım ve başka biri gelip onu bitirdi. Bitirdi, söndürdü, çalılıkların arasına fırlattı, sonra Étienne ve Françoise'ı bulmaya gitti. Bu bir bahane, çünkü beni olanlardan uzaklaştıran bambaşka bir şey ama yine de böyle hissettiriyor.

Bu diğer kişi benim yapmayacağım şeyler yaptı. Anlaşmazlığa düşen yalnızca ahlakımız değildi, küçük karakter farklılıkları da vardı. Sigara izmariti... Onu öteki adam çalılıklara fırlattı. Bense başka bir şey yapardım. Gömerdim belki. Yere çöp atmaktan nefret ederim, özellikle de koruma altında olan bir ulusal parkta.

Açıklaması zor. Kötü ruhlar tarafından ele geçirilmeye ya da doğaüstü şeylere inanmam. Gerçek anlamda sigara izmaritini fırlatanın ben olduğunu biliyorum.

Lanet olsun.

Bütün bunların ben yazarken daha anlaşılır hâle geleceği fikrine güveniyordum ama öyle olmuyor.

Kumsala geri döndüğümde, Étienne'i Calor marka küçük bir gazlı kamp ocağının yanına çömelmiş hâlde buldum. Yan tarafında üçlü paketler hâlinde Magi-Noodle vardı; sarı, kahverengi ve pembe.

"Harika," dedim. "Açlıktan ölüyorum. Menüde ne var?"

"Tavuklu, etli ya da..." Pembe paketi kaldırdı. "Bu neyli?"

"Karidesli. Ben tavukluyu seçerim."

Étienne gülümsedi. "Ben de. Ve tatlı olarak da çikolata yiyebiliriz. Sen de mi?"

"Evet." Sırt çantamı açtım ve üç paket çikolata çıkardım. En üsttekiler erimiş ve su şişemin şeklini alarak tekrar kalıplaşmıştı ama paket yırtılmamıştı.

"Yürürken ilginç bir şey buldun mu?" diye sordu Étienne, sarı paketlerden birini bir çakıyla yırtıp açarak.

"Spesifik bir şey yok. Çoğunlukla kıyı şeridini takip ettim." Etrafıma baktım. "Françoise nerede? Bizimle yemiyor mu?"

"O çoktan yedi." Kumsalın aşağısını işaret etti. "Adamıza ulaşmak için çok yüzmek gerekip gerekmeyeceğine bakmaya gitti."

"Hangisi olduğunu çözebildin mi?"

"Sanırım. Emin değilim. Benim seyahat rehberimdeki haritayla senin arkadaşının haritası arasında bir sürü fark var."

"Hangisini seçtin?"

"Arkadaşınınkini."

Başımı salladım. "İyi seçim."

"Umarım öyledir," dedi Étienne, çakısıyla kaynayan sudan erişteyi aldı. Çakının üzerinde pörsümüş hâlde duruyordu. "Tamam. Şimdi yiyebiliriz."

Ölüme Yüzmek

Françoise bir kilometre uzakta olduğunu söyledi, Étienne de iki kilometre. Ben deniz mesafelerini anlayamam ama bir buçuk kilometre dedim. Aslında uzun bir yüzüş olacağı zaten belliydi.

Denizin üzerindeki ada genişti, iki ucunda da boylarının yarısı yüksekliğinde bir geçitle birbirine bağlanan yüksek tepeler vardı. Bunların bir zamanlar lav akıntılarıyla birbirlerine bağlanacak kadar yakın duran iki yanardağ olduğunu tahmin ettim. Kökeni ne olursa olsun, bizim bulunduğumuz adanın en az beş katı büyüklüğündeydi ve yeşil renkteki boşluklar kayaların yüzlerini gösteriyordu; tırmanmak zorunda kalmayacağımızı umduğum kayaların.

"Bunu yapabileceğimizden emin misiniz?" dedim, daha çok kendi kendime.

"Yapabiliriz," dedi Françoise.

"Deneyebiliriz," diye düzeltti Étienne ve o sabah restorandan aldığı plastik çöp torbalarıyla hazırladığı çantayı almaya gitti.

A Takımı: Ben on dört yaşlarındayken çok sevilen bir televizyon dizisiydi. B.A. Barracus, "Faceman," Murdock ve "Hannibal." İşlemedikleri bir suçla itham edilen dört Vietnam gazisi artık paralı askerler olarak çalışıyor ve kanunun dokunamadığı kötü adamları yakalıyor.

Bizi hayal kırıklığına uğrattılar. Bir an Étienne'in tertibatı suyun üzerinde duracak gibi göründü. Suya battı ve öylece kaldı, üst kısmı bir buzdağı gibi suyun üzerine çıktı. Fakat

sonra torbalar söndü ve bir taş gibi battı. Sonraki üç girişim de aynı şekilde başarısız oldu.

"Bu asla işe yaramayacak," dedi Françoise, yanık izi belli olmasın diye mayosunu beline kadar indirmişti ve benimle göz göze gelmiyordu.

"Faydası yok," diye onayladım. "Sırt çantaları çok ağır. Aslında bunu gerçekten Koh Samui'de denemeliydik."

"Evet," diye iç çekti Étienne. "Biliyorum."

Suda durduk, sessizce durumu değerlendirdik. Sonra Françoise: "Tamam. Her birimiz bir plastik torba alacağız. Sadece önemli şeyleri alırız."

Başımı iki yana salladım. "Öyle yapmak istemiyorum. Sırt çantama ihtiyacım var."

"Başka seçenek var mı? Vaz mı geçiyoruz?"

"Şey..."

"Biraz yiyeceğe, biraz kıyafete ihtiyacımız var, sadece üç günlük. Sonra kumsalı bulamazsak, buraya geri yüzüp tekneyi bekleriz."

"Pasaportlar, biletler, seyahat çekleri, nakit para, sıtma ilaçları."

"Burada sıtma yok," dedi Étienne.

"Neyse," diye devam etti Françoise. "Bu adaya gitmek için pasaporta ihtiyacımız yok." Gülümsedi ve dalgınlıkla bir eliyle göğüslerinin arasına dokundu. "Hadi, Richard. Çok yaklaştık, değil mi?"

Anlamayarak kaşlarımı çattım, aklımda bir sürü olasılık belirdi.

"Vazgeçemeyecek kadar yakınız."

"Ah," dedim. "Evet. Sanırım öyleyiz."

Sırt çantalarımızı diğerlerinden ayırt edilebilen bir palmiye ağacının –tek bir kökten çıkan iki gövdesi vardı– yakınlarındaki sık çalılıkların altına sakladık. Ben kendi çöp torbama su arıtma tabletleri, çikolata, yedek şort, bir tişört, Converse ayakkabılar, Bay Duck'ın haritası, su şişemi ve iki yüz sigara

koydum. Dört yüz tanesini de almak istedim ama yer yoktu. Calor gazlı ocağı da bırakmak zorundaydık. Bu da yumuşayacak kadar ıslatılmış soğuk erişte yemek zorunda kalacağımız anlamına geliyordu ama en azından açlıktan ölmeyecektik. Ve sıtma ilaçlarını da bıraktım.

Torbaları plastiğin elverdiği kadar çok düğümle bağladıktan ve içeriden de tekrar bir düğüm attıktan sonra denize elverişliliğini test ettik. Sırt çantalarının ağırlığı olmadan, umduğumuzdan daha iyi suyun üzerinde duruyorlardı. Hatta yaslanacak kadar güçlülerdi, böylece yalnızca bacaklarımızla yüzebilirdik.

Dörde çeyrek kala denize girdik, sonunda gitmeye hazırdık. "Belki bir kilometreden fazladır," dediğini duydum Françoise'ın arkamdan. Étienne de cevap olarak bir şey söyledi ama bir dalga gelince duyulmadı.

Yüzüş aşama aşama geçti. İlk başta kendimize çok güveniyorduk, bacaklarımızla bir tempo tutturduğumuzda sohbet ediyor ve köpekbalıklarıyla ilgili şakalar yapıyorduk. Sonra bacaklarımız ağrımaya ve suyun soğukluğu artık bizi serinletememeye başladığında konuşmayı kestik. O anda, Koh Samui'den geldiğimiz teknede olduğu gibi, arkamızdaki sahil önümüzdeki ada kadar uzak görünüyordu. Köpekbalıklarıyla ilgili şakalar korkulara dönüştü ve yüzmeyi tamamlayacak gücümün olup olmadığı konusunda şüpheye düşmeye başladım. İki noktanın ortasındaydık. Yüzmeyi tamamlamamak ölmek demekti.

Étienne ve Françoise da endişeliyse bile bunu belli etmiyorlardı. Her halükârda, işleri kolaylaştırmak için yapabileceğimiz bir şey yoktu. Kendimizi bu duruma biz düşürmüştük. Bununla başa çıkmak dışında yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Ve sonra ne tuhaftır ki işler kolaylaştı. Bacaklarım hâlâ deli gibi ağrısa da kalp atışına benzer bir şey, bir tür tekme refleksi geliştirmişti. Bu devam etmemi ve aklımın acının ötesine

geçmesini sağladı. Uzun süre aklımı karıştıran düşünce, evdeki insanlara akıbetimi bildiren gazete başlıkları oluşturmaktı. "Genç maceracılar Tayland'da ölüme yüzdü; Avrupa yasta" başlığı gerekli detayları kapsıyordu. Ölüm ilanımı yazmak daha zordu, çünkü hiç çok önemli bir şey yapmamıştım ama cenazem hoş bir sürprizdi. Birkaç iyi konuşma hazırladım ve bir sürü insan dinlemeye geldi.

İngiltere'ye dönersem ehliyet sınavımı geçmeye çalışmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım ki önümüzdeki sahilde bir kütük gördüm ve neredeyse geldiğimizi fark ettim. Yüzerken çoğu zaman bir arada durmaya dikkat etmiştik ama son birkaç yüz metrede Étienne ayrılıp uzaklaştı. Kumsala ulaştığında son kalan enerjisiyle yanlamasına bir takla attı, çünkü sonra çöktü ve ben onun yanına gidene kadar hareket etmedi.

"Bana haritayı göster," dedi doğrulmaya çalışarak.

"Étienne," diye cevap verdim nefes nefese kalmış hâlde ve onu geri yatırdım. "Bu kadar yeter. Bu gece burada kalıyoruz."

"Ama kumsal yakında olabilir, değil mi? Belki de kısa bir yoldur."

"Yeter."

"Ama..."

"Şşş."

Yüzümün yan tarafını ıslak kuma dayayarak uzandım, kaslarımdaki ağrılar hafiflerken bir yandan nefesim de düzeliyordu. Étienne'in saçına bir yosun parçası takılmıştı, tek bir yeşil rasta. "Bu da ne?" diye mırıldandı, güçsüzce çekiştirerek. Françoise denizden çıkıyor, torbasını arkasından sürüklüyordu.

"Umarım bu kumsal gerçekten vardır," dedi yanımıza yığılırken. "Tekrar yüzebileceğimi sanmıyorum." Aynı fikirde olduğumu söyleyemeyecek kadar bitkindim.

Bütün Bu Şeyler

Yatak odamın tavanında yüz tane fosforlu yıldız var. Yeni aylar, büyüyen aylar, Satürn'ün halkalarına sahip gezegenler, eksiksiz takımyıldızlar, meteor yağmurları ve kuyruğuna takılmış uçan dairesi olan bir girdap galaksisi. Bunları bana o uyuduktan sonra benim çoğunlukla uyanık hâlde yattığımı duyup şaşıran bir kız arkadaşım vermişti. Bir gece tuvalete gitmek için kalktığında bunu öğrendi ve ertesi gün bana fosforlu yıldızları aldı.

Fosforlu yıldızlar tuhaftır. Tavanı yok ederler.

"Bak," diye fısıldadı Françoise, Étienne uyanmasın diye alçak sesle konuşuyordu. "Görüyor musun?"

Koluna baktım, ince bileğini geçtim ve parmağının gösterdiği milyonlarca ışık lekesini gördüm. "Hayır," diye fısıldadım ben de. "Nerede?"

"Orada... Hareket ediyor. Parlak olanı görebiliyor musun?"

"Hı-hı."

"Şimdi onun aşağısına, sol tarafa bak ve..."

"Gördüm. Muhteşem..."

Ayı ya da dünyayı yansıtan bir uydu. Yıldızların arasından hızla ve rahatça geçiyordu, bu gece yörüngesi Tayland Körfezi'nden geçiyordu ve belki sonra da gökyüzü Dakar ya da Oxford olacaktı.

Étienne kıpırdandı ve uykusunda döndü, altına kumların üstüne koyduğu plastik torba hışırdadı. Arkamızdaki ormanda saklanmış bir gece kuşu cır cır öttü.

"Hey," diye fısıldadım, dirseklerimin üstünde doğrularak. "Sana komik bir şey anlatmamı ister misin?"

"Ne hakkında?"

"Sonsuzluk. Ama o kadar karmaşık değil. Yani anlaman için üniversite diplomasına..."

Françoise elini salladı, sigarasının ucuyla kırmızı bir desen çizdi.

"Bu evet mi demek?" diye fısıldadım.

"Evet."

"Tamam." Sessizce öksürdüm. "Eğer evrenin sonsuz olduğunu kabul edersen, bir şeylerin olabilmesi için sonsuz olasılık var demektir, değil mi?"

Başını salladı ve parmak uçlarında dolaşan kırmızı kordan bir nefes çekti.

"Pekâlâ, bir şeylerin olabilmesi için sonsuz olasılık varsa, sonunda bunlar olacaktır; olasılık ne kadar küçük olursa olsun."

"Ah."

"Bu demek oluyor ki uzayda bir yerlerde, inanılmaz bir dizi tesadüf sonucunda, bizimkiyle tamamen aynı şekilde oluşmuş başka bir gezegen daha var. En küçük ayrıntısına kadar aynı."

"Var mı?"

"Kesinlikle. Ve tamamen aynı bir tane daha var ama oradaki palmiye ağacı altmış santim sağda. Ve ağacın altmış santim solda olduğu bir gezegen daha var. Aslında, yalnızca o ağacın yerinin bile sonsuz varyasyonları olan sonsuz gezegenler var..."

Sessizlik. Uyuyup uyumadığını merak ettim. "Yani ne diyorsun buna?" dedim onu teşvik etmek için.

"İlginç," diye fısıldadı. "Bu gezegenlerde, olabilecek her şey olacak."

"Kesinlikle."

"Öyleyse bir gezegende belki de bir film yıldızıyım."

"Bunun belkisi yok. Beverly Hills'te yaşıyorsun ve geçen sene Oscar ödüllerini silip süpürdün."

"Çok iyi."

"Evet ama unutma, başka bir yerde filmin bir fiyaskoydu."

"Öyle mi?"

"Başarısız oldu. Eleştirmenler sana saldırdı, stüdyo bir servet kaybetti, sen de içkiye ve Valium'a başladın. Çok berbattı."

Françoise yan dönüp bana baktı. "Bana diğer dünyalardan bahset," diye fısıldadı. Gülümsediğinde ay ışığında dişleri gümüş gibi parladı.

"Şey," diye cevap verdim. "Bu konuda anlatacak çok şey var."

Étienne kıpırdandı ve tekrar döndü.

Eğildim ve Françoise'ı öptüm. Geri çekildi ya da güldü ya da başını iki yana salladı ya da gözlerini kapatıp beni öptü. Étienne uyandı, inanamayarak eliyle ağzını kapattı. Étienne uyudu. Françoise Étienne'i öperken ben uyudum.

Çöp torbalarından yapılmış yataklarımızdan ve istikrarlı dalgaların sesinden milyonlarca ışık yılı ötede bütün bu şeyler oldu.

Françoise gözlerini kapattıktan ve nefesi uyku ritmine girdikten sonra plastik örtümün üstünden kalkıp denize doğru yürüdüm. Deniz kenarında durdum, gelgit ayaklarımın altındaki kumu alıp götürürken yavaşça batıyordum. Koh Samui'nin ışıkları ufukta bir günbatımının izi gibi parlıyordu. Yıldızlar evdeki tavanımda olduğu gibi her tarafa yayılmıştı.

Kırsalda

Kahvaltıdan sonra hemen yola çıktık: her birimize yarım parça çikolata ve mataralarımızdaki suyun çoğuyla ıslatılmış soğuk erişte. Oyalanmanın anlamı yoktu. Bir temiz su kaynağı bulmak zorundaydık ve Bay Duck'ın haritasına göre kumsal adanın diğer tarafındaydı.

İlk başta kıyının çevresini dolaşmayı umarak sahil boyunca yürüdük ama çok geçmeden kum sarp kayalıklara, geçilmez uçurumlara ve kanyonlara dönüştü. Sonra güneş gökyüzünde yükselirken değerli bir zamanı boşa harcayarak diğer tarafı denedik ve aynı engelle karşılaştık. İç kısımları denemek dışında bir seçeneğimiz kalmamıştı. Tepeler arasındaki geçit en bariz hedefti, bu yüzden plastik torbalarımızı omzumuza atarak ormana doğru ağır ağır ilerledik.

Kıyıdan içeri doğru ilk iki yüz-üç yüz metre en zoruydu. Palmiye ağaçlarının arasındaki boşluklar jilet gibi kesen küçük yaprakları olan garip, dolaşık çalılıklarla kaplıydı ve orayı geçmenin tek yolu onları yararak ilerlemekti. Fakat iç kısımlara doğru ilerledikçe ve zemin yükselmeye başladıkça, palmiyelerin yerini farklı türden ağaçlar aldı; paslanmış, sarmaşığa boğulmuş uzay roketlerine benzeyen, stabilizatör kanatları gibi gövdeden ayrılıp yayılan üç metrelik kökleri olan ağaçlar. Tepeden gelen güneş ışığının azalmasıyla, orman zeminindeki bitki örtüsü azaldı. Ara sıra sıkışık bambu dalları yüzünden duruyorduk ama etrafı biraz aradığımızda kırılmış bir dalla açılmış bir patika ya da hayvan yolu buluyorduk.

Zeph'in Jura devrine ait bitkiler ve tuhaf renkli kuşlarla dolu orman tarifinden sonra gerçeklik beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Birçok bakımdan bir İngiliz ormanında yürüyormuş gibi hissettim, normal boyutumun onda birine büzülmüştüm. Fakat gerçekten egzotik hissettiren birkaç şey de vardı. Birçok kez ağaçların tepesinde kaçışan küçük kahverengi maymunlar gördük, Tarzan'ınkilere benzeyen tropik sarmaşıklar damla taşlar gibi yukarıdan sarkıyordu ve su vardı; boyunlarımıza damlıyor, saçlarımızı düzleştiriyor ve tişörtlerimizi göğsümüze yapıştırıyordu. O kadar çok vardı ki yarısı boşalan mataralarımız bir dert olmaktan çıktı. Bir dalın altında durup onu sallamak hem birkaç yudum hem de hızlı bir duş sağlıyordu. Yüzerken kıyafetlerimin kuru kalıp karaya çıktığımızda ıslanması da dikkatimden kaçmayan bir ironiydi.

İki saat boyunca yürüdükten sonra kendimizi oldukça dik bir yokuşun başında bulduk. Kayıp çamura ve ölü yaprakların arasına düşmemek için sert eğrelti otları köklerine tutunarak yukarı çıkmak zorunda kaldık. Yukarıya ilk ulaşan Étienne'di ve tepede gözden kayboldu, birkaç saniye sonra tekrar göründü ve coşkuyla bağırdı.

"Acele edin!" diye seslendi. "Burası gerçekten muhteşem!"

"Ne var orada?" diye seslendim ama tekrar gözden kayboldu.

Daha fazla çaba sarf ederek Françoise'ı geride bıraktım.

Yokuşun sonunda, dağın yamacında bulunan, bir futbol sahası büyüklüğünde bir alan vardı, o kadar düz ve sadeydi ki etraftaki ormanın karmaşasında doğaüstü görünüyordu. Üst tarafımızda yokuş tekrar yükseliyor ve ikinci bir boş alana çıkıyor gibiydi, onun yukarısında da geçide doğru devam ediyordu.

Étienne düzlüğün iç kısımlarına doğru gitmişti ve çalılıklara benzeyen bitkilerin arasında duruyor, ellerini kalçalarına koymuş etrafa bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" dedi. Arkama baktım. Çok aşağılarda geldiğimiz sahili, sırt çantalarımızı sakladığımız adayı ve onun ötesindeki diğer birçok adayı görebiliyordum.

"Ulusal parkın bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdim.

"Evet. Çok büyük. Ama benim demek istediğim bu değil."

Dönüp tekrar düzlüğe baktım, ağzıma bir sigara aldım. Sonra çakmağımı bulmak için ceplerimi yoklarken tuhaf bir şey fark ettim. Düzlükteki bütün bitkiler belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Vay canına," dedim ve sigara ağzımdan düştü.

"Evet."

"Ot mu?"

Étienne sırıttı. "Bu kadarını bir arada görmüş müydün?"

"Asla..." En yakın çalıdan birkaç yaprak kopardım ve ellerimin içinde ovaladım.

Étienne düzlüğün içine doğru yürüdü. "Biraz toplasak iyi olur, Richard," dedi. "Güneşte kurutabiliriz ve..." Sonra durdu. "Bir dakika, burada komik bir şey var."

"Ne?"

"Burası o kadar... Bu bitkiler..." Çömeldi, sonra hemen bana baktı. Dudaklarında bir gülümseme belirmişti ama gözleri fal taşı gibi açıktı ve yüzünün renginin attığını gerçekten görebiliyordum. "Burası bir tarla," dedi.

Donakaldım. "Tarla mı?"

"Evet. Bitkilere bak."

"Ama tarla olamaz. Yani, bu adalar..."

"Bitkiler sırayla dizilmiş."

"Sırayla..."

Birbirimize baktık. "Lanet olsun," dedim yavaşça. "O zaman başımız büyük belada."

Étienne bana doğru koşmaya başladı.

"Françoise?"

"O..." Kafam soruya cevap veremeyecek kadar düşüncelerle dolmaya başlıyordu. "Geliyor," dedim sonunda ama o çoktan beni geçmiş ve yokuşun başında çömelmişti.

"Orada yok!"

"Ama hemen arkamdaydı." Yamaca koştum ve aşağıya baktım. "Belki kayıp düşmüştür."

Étienne ayağa kalktı. "Aşağı iniyorum. Sen burada bekle."

"Evet... Tamam."

Çamurun içinden kayarak aşağı inmeye başladı, sonra düzlüğün kenarındaki ağaçların aşağısında Françoise'ın sarı tişörtünü gördüm. Étienne çoktan yokuşun yarısını inmişti ve onun dikkatini çekmek için ona taş attım. Küfretti ve tekrar yukarı çıkmaya başladı.

Françoise düzlüğe çıkmıştı, tişörtünü şortunun içine sokuyordu. "Tuvalete gitmem gerekti," diye seslendi.

Telaş içinde ellerimi salladım, sessizce sesini alçaltmasını söyledim. Bir eliyle kulağını kapattı. "Ne? Hey! Dağın yukarısında birkaç insan gördüm. Bu tarafa geliyorlar. Belki de kumsaldan geliyorlardır, olamaz mı?"

Onu duyunca Étienne yokuşun aşağısından seslendi, "Richard! Onu sustur!"

Ona doğru koştum. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Ona ulaşmıştım ve onu yere yatırmaya çalışıyordum.

"Kapa çeneni!" dedim, elimle ağzını kapatarak.

Kıvranarak ellerimden kaçmaya çalıştı, ben de onun başını eğerek iyice bastırdım. "Burası bir ot tarlası," diye fısıldadım, her kelimeyi dikkatle telaffuz ederek. "Anlıyor musun?"

Gözleri kocaman açıldı ve burnundan solumaya başladı. "Anlıyor musun?" diye fısıldadım tekrar. "Burası lanet olası bir tarla."

Sonra Étienne arkama geldi ve kollarımı çekiştirdi. Françoise'ı bıraktım ve bilmediğim bir sebepten ona saldırıp boynunu sıkmaya çalıştım. Dönüp arkama geçti ve kollarıyla beni göğsümden tuttu.

Mücadele etmeye çalıştım ama çok güçlüydü. "Seni aptal! Bırak beni! İnsanlar geliyor!"

"İnsanlar nerede?"

"Dağda," diye fısıldadı Françoise, ağzını silerek. "Yukarıda."

Étienne ikinci düzlüğe baktı. "Kimseyi göremiyorum," dedi beni yavaşça bırakarak. "Dinleyin. Bu ses ne?"

Hepimiz sustuk ama ben kulaklarımın zonklaması dışında bir ses duyamıyordum.

"İnsan sesleri," dedi Étienne sessizce. "Duyabiliyor musunuz?"

Tekrar dinlemeye çalıştım. Bu kez duydum, uzaktaydı ama yaklaşıyordu.

"Tayca."

Nefesim kesildi. "Lanet olsun! Kaçmak zorundayız!" Ayağa kalktım ama Étienne beni tekrar yere çekti.

"Richard," dedi ve korkuma rağmen yüzündeki sakin ifadeye şaşırmadan edemedim. "Kaçarsak görülürüz."

"Peki ne yapacağız?"

Karanlık bir ağaçlığı işaret etti. "Orada saklanacağız."

Toprağın üzerinde dümdüz yatarak, yaprakların arasından gözleyerek insanların gelmesini bekledik.

Başta uzaktan geçecek gibi göründüler ama sonra bir dal kırıldı ve bir adam birkaç dakika önce Étienne ve benim durduğum yere yakın bir yerden tarlaya girdi. Genç, belki yirmi yaşındaydı ve kick boks yapan biri gibi görünüyordu. Göğsü çıplaktı, kasları görünüyordu ve asker pantolonu giymişti; bacaklarında cepleri olan koyu yeşil ve bol pantolonlardan. Elinde uzun bir pala vardı. Omzuna da bir otomatik tüfek asmıştı.

Françoise'ın vücudu benimkine değiyordu, titriyordu. Onu sakinleştirebileceğimi düşünerek kafamı çevirdim ama yüzümdeki gerginliği hissedebiliyordum. Bana dik dik baktı, sanki açıklamamı ister gibi kaşlarını kaldırdı. Çaresizce başımı iki yana salladım.

Daha yaşlı ikinci bir adam göründü, o da silahlıydı. Durup biraz konuştular. Yirmi metre uzakta duruyor olsalar da dillerinin tuhaf sesleri çok net duyuluyordu. Sonra başka bir adam ormanın içinden seslendi ve yokuşun tepesinde gözden kaybolarak, bizim geldiğimiz yokuştan inerek uzaklaştılar.

Konuşmalarının tekdüze sesleri duyulmamaya başladıktan iki üç dakika sonra Françoise aniden gözyaşlarına boğuldu. Sonra Étienne de ağlamaya başladı. Sırtüstü yatmış ve ellerini yumruk yaparak gözlerine kapatmıştı.

İkisini boş gözlerle izledim. Arafta kalmış gibiydim. Tarlaları keşfetmenin şoku ve saklanırken hissettiğim gerilim beni hissizleştirmişti. Yere diz çöktüm, saçlarımdan ve yüzümün kenarından ter akıyordu ve hiçbir şey düşünmüyordum.

Sonunda kendimi topladım. "Tamam," dedim. "Étienne haklıydı. Bizim burada olduğumuzu anlamadılar ama çok geçmeden öğrenebilirler." Torbama uzandım. "Gitmeliyiz."

Françoise doğruldu, çamur lekeli tişörtüyle gözlerini sildi. "Evet," diye mırıldandı. "Hadi, Étienne."

Étienne başını salladı. "Richard," dedi sertçe. "Burada ölmek istemiyorum."

Konuşmak için ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey bulamadım.

"Burada ölmek istemiyorum," diye tekrarladı. "Bizi buradan çıkarmak zorundasın."

Düşüş

Onları oradan ben mi çıkarmak zorundayım? Kulaklarıma inanamadım. Ot tarlasının nöbetçileri gelirken paniğe kapılmayan oydu. Benim ödüm kopmuştu. "Sen bizi buradan çıkar!" demek istedim.

Fakat ona baktığımda durumu kontrol altına alamayacağını anlayabildim. Françoise da öyleydi. O da Étienne'inki gibi korku ve beklenti içinde bir ifadeyle bana bakıyordu.

Böylece, başka bir seçenek olmadığından devam etme kararını veren kişi ben oldum. Bir tarafta bilmeden hayvanların açtığını zannettiğimiz yollarda yürüyen silahlı adamlar vardı. Hatta belki sahile iniyorlardı ve bizim varlığımızı ele verecek bir çikolata paketi ya da ayak izi bulabilirlerdi. Diğer tarafta ne bulabileceğimizi bilmiyorduk. Belki daha fazla tarla, belki daha fazla silahlı adam, belki Batılılarla dolu bir kumsal, belki de hiçbir şey.

Tanıdığın düşman, tanımadığın dosttan iyidir sözü artık nefret ettiğim bir klişeydi. Çalılıkların arasında saklanmış, korkuyla titrerken öğrendim ki tanıdığın düşman bir ot tarlasının nöbetçisiyse, diğer tüm düşmanlar ona kıyasla önemsiz kalırdı.

Düzlükten ayrıldıktan sonraki birkaç saati neredeyse hiç hatırlamıyorum. Sanırım o âna o kadar çok odaklanmıştım ki zihnimde başka bir şeye yer kalmamıştı. Belki de bir anının canlanmasını, yerleşecek bir yer bulmasını sağlamak için kısa da olsa düşünmek için zamana ihtiyacın vardır.

Bende kalan birkaç anlık görüntü: geçitteyken arkama dönüp aşağımızdaki ot tarlalarını görüşüm ve daha gerçeküstü bir manzara. Gerçeküstü, çünkü asla göremeyeceğim bir manzaraydı ama gözlerimi kapattığımda onu zihnimde görebileceğim her görüntü kadar net bir şekilde görebiliyorum.

Üçümüz geçidin diğer ucunda dağdan aşağıya iniyoruz. Arkadan bakıyorum, bu yüzden yalnızca sırtlarımızı görebiliyorum ve sanki yokuşun yukarısında duruyormuşum gibi, görüntü biraz yukarıdan. Torbalarımız yanımızda değil. Kollarım boş ve sanki kendimi dengelemeye çalışıyormuşum gibi iki yana açılmış, Étienne de Françoise'ın elini tutuyor.

Diğer tuhaf şey de ileride ağaçların üstünden lagünü ve beyaz kumları görebiliyorum. Fakat bu mümkün değil. Şelaleye ulaşana kadar lagünü görmedik.

Dört katlı bir bina yüksekliğindeydi; kenarında durmaktan nefret ettiğim türden bir yükseklik. İnişi hesaplamak için uçurumun kenarına karnımın üzerinde sürünerek gitmek zorunda kaldım, bir sandalyenin üstünde ayakta durmamı sağlayan denge hissinin beni terk edeceğinden ve sarhoş gibi ölüme atlayacağımdan korktum.

İki tarafta da uçurum devam ediyordu, sonunda kıvrılarak denize iniyor, sonra devam ederek diğer taraftaki karaya tekrar bağlanıyordu. Sanki dev bir daire lagünü taştan bir duvarın içine almak için adadan kesilip ayrılmıştı; tıpkı Zeph'in tarif ettiği gibi. Oturduğumuz yerden denizle çevrili uçurumların kalınlığının yirmi metreden fazla olmadığını görebiliyorduk ama oradan geçen bir tekne onların arkasında ne olduğunu asla tahmin edemezdi. Sadece üst kısmında ormanlar olan bir kıyı şeridi görürlerdi. Lagün muhtemelen sualtı mağaraları ve kanallarıyla oluşmuştu.

Şelaleler bir havuza dökülüyor, havuzdan da hızla akan bir akarsuyla ağaçlara çarpıyordu. En uzun ağaçlar boyumuzdan biraz daha uzundu. Eğer uçuruma biraz daha yakın olsalardı,

aşağı inmek için onları kullanabilirdik, ki aşağı inmek en büyük problemdi. Yamaç tırmanmayı düşünemeyecek kadar dik ve uzundu.

"Ne düşünüyorsunuz?" dedim uçurumunun kıyısından Étienne ve Françoise'a doğru geri sürünerek.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye cevap verdi Étienne, belli ki kontrolü benim elimden almaya hazır değildi.

İç çektim. "Bence kesinlikle doğru yeri bulduk. Bay Duck'ın haritası burası olduğunu söylüyor ve Zeph'in tarifine de tam olarak uyuyor."

"Çok yakın ve çok uzak."

"Çok yakın ama bir o kadar da uzak," diye düzelttim elimde olmadan. "Durum bu."

Françoise ayağa kalktı ve lagünün üzerinden denize bakan kayalıklara baktı. "Belki de oradan dolaşmalıyız," diye önerdi. "Tırmanması daha kolay olabilir."

"Orası buradan daha yüksek. Karanın yükseldiği kısmı görebilirsin."

"Denize atlayabiliriz. Atlanamayacak kadar yüksek değil."

"Kayalardan asla kurtulamayız."

Sinirli ve yorgun görünüyordu. "Tamam, Richard ama aşağı inmenin bir yolu olmalı, değil mi? Eğer insanlar bu kumsala gidiyorsa, bir yol olmalı."

"Eğer insanlar bu kumsala gidiyorsa," diye tekrarladım. İnsanların buraya geldiğine dair hiçbir işaret görmemiştik. Kumsala ulaştığımızda orada güneşten yanmış yüzleriyle takılan, dalıp mercan resiflerine bakan, frizbi oynayan arkadaş canlısı gezginler göreceğimizi sanmıştım. Fakat görebildiğimiz kadarıyla kumsal güzel ama tamamen boş görünüyordu.

"Belki bu şelaleden atlayabiliriz," dedi Étienne. "Denizdeki uçurum kadar yüksek değil."

Bir an düşündüm. "Muhtemelen," diye cevap verdim ve gözlerimi ovuşturdum. Geçitten geçerken hissettiğim adrenalin bitmişti, artık bitkin durumdaydım; o kadar bitkindim ki

kumsalı bulduğumuz için rahatlayamamıştım bile. Ayrıca canım fena hâlde sigara istiyordu. Birkaç kez yakmayı düşünmüştüm ama dumanın kokusunu kimin alabileceği konusunda hâlâ çok gergindim.

Françoise aklımı okumuş gibiydi. "Sigara istiyorsan bir tane içsen iyi olur," dedi gülümseyerek. Sanırım düzlükten ayrıldığımızdan beri ilk kez birimiz gülümsemişti. "Geçidin bu tarafında hiç tarla görmedik."

"Evet," diye ekledi Étienne. "Belki yardımcı olur... Nikotinin... Yardımı olur."

"İyi fikir."

Bir sigara yaktım ve tekrar uçurumun kenarına doğru sürünerek gittim.

Eğer şelale bin yıldır aşağıdaki havuza dökülüyorsa, kayalar aşınıp bir havza oluşturmuş olmalı diye mantık yürüttüm. Benim atlamama uygun olacak kadar derin bir havuz. Fakat ada görece son zamanlarda, belki iki yüz yıl önceki bir volkanik aktivite sonucu oluşmuşsa, yeteri kadar derin bir havuz oluşacak kadar zaman geçmemiş olabilirdi.

"Ama nereden bilebilirim?" dedim sessizce nefes vererek. Françoise ise onunla konuşup konuşmadığımı anlamak için bana baktı.

Sudaki çakıl taşları düzdü. Aşağıdaki ağaçlar uzun ve yaşlıydı.

"Tamam," diye fısıldadım.

Dikkatle ayağa kalktım, bir ayağım uçurumun kenarında, diğeri dengeleyici bir açıyla gerideydi. Airfix uçakları yapmak, içlerini pamukla doldurmak, çakmak gazıyla kaplamak, ateşe vermek ve evimin tepesinden atmakla ilgili bir anı aklıma geldi.

"Atlıyor musun?" diye seslendi Étienne gerginlikle.

"Sadece daha yakından bakıyorum."

Uçaklar düşerken dışa doğru kavis çiziyor, sonra tekrar duvara doğru dönüyor gibi görünüyordu. İndikleri, patlayıp

yapışkan ve yanan parçalara ayrıldıkları nokta her zaman evin kenarına beklediğimden daha yakın görünüyordu. Mesafeyi ayarlamak zordu; maket uçakları kapıdan ve bahçedeki ateş lekelerini araştırmaya gelen birinin kafasından uzağa göndermek için her zaman gerekenden daha sert itmek gerekiyordu.

Bu anıyı kafamda çevirip duruyordum ki bir şey oldu. İçimi yoğun bir his kapladı, tuhaf bir umursamazlık, neredeyse bıkkınlık. Birdenbire bu yolculuğun bu kadar zorlaşmasından bıkmıştım. Çok fazla çaba, çok fazla şok ve ikilem vardı. Ve bu bıkkınlık beni etkiledi. Önemli birkaç saniye boyunca beni sonuçlardan korkmaktan kurtardı. Bana yetmişti. Artık bitmesini istiyordum.

Çok yakın ve çok uzak.

"Öyleyse atla," dedim kendime.

Durdum, kendimi doğru duyup duymadığımı merak ettim ve sonra yaptım. Atladım.

Her şey bir insan düşerken olması gerekenler gibi oldu. Düşünecek zamanım vardı. Aklımdan aptalca şeyler geçti, bir keresinde kedimin mutfak masasından başının üstüne düşmesi, bir keresinde tramplen atlayışını yanlış hesaplamam ve suyun tahta gibi hissettirmesi; beton ya da metal değil, tahta.

Sonra havzaya düştüm. Tişörtüm yukarı çıkıp boynumun altında toplandı ve saniyeler sonra yüzeye çıktım. Havza o kadar derindi ki dibe dokunmamıştım bile.

"Ha!" diye bağırdım, kollarımla etrafımdaki suları döverek ve kimin duyabileceğini umursamayarak. "Hayattayım!"

Yukarıya baktım ve Étienne ve Françoise'ın uçurumun kenarından başlarını uzattığını gördüm.

"İyi misin?" diye seslendi Étienne.

"İyiyim! Harikayım!" Sonra elimde bir şey hissettim. Hâlâ sigaramı tutuyordum; tütünlü kısmı gitmişti ama kahverengi filtre ıslanmış hâlde avucumda duruyordu. Gülmeye başladım. "Harika! Çantaları atın!"

***

Havuzun çimenli kıyısına oturdum, ayaklarımı suda sallıyor ve Étienne ve Françoise'ın atlamasını bekliyordum. Étienne kendini psikolojik olarak hazırlama konusunda biraz zorluk yaşıyordu, Françoise da önce atlayıp onu orada yalnız bırakmak istemiyordu.

Adam ziyan ettiğim sigarayı telafi etmek için yenisini yakarken göründü. Birkaç metre ötemdeki ağaçların arasından çıktı. Yüz hatları ve sakalı olmasaydı, onun beyaz olduğunu anlamayabilirdim. Teni bir Asyalınınki kadar koyuydu ama hafif bronzluğu bir zamanlar beyaz olduğunu işaret ediyordu. Üzerinde sadece eski püskü mavi bir şort ve deniz kabuklarından yapılmış bir kolye vardı. Sakal yüzünden yaşını anlamak zordu ama benden çok da büyük olduğunu zannetmiyordum.

"Hey," dedi, başını bir yana yatırarak. "Bir FNG* için oldukça hızlı. Yirmi üç dakikada atladın." Aksanı İngiliz ve düzdü. "Benimki bir saatten fazla sürdü ama ben yalnızdım, bu yüzden daha zordu."

* Fucking New Guy. Vietnam Savaşı'nda ABD ordusunda genellikle yeni gelenler için kullanılan aşağılayıcı bir söz. *–çn*

FNG

Bir kolumla gözlerimi kapattım ve sırtüstü yattım. Şelalenin sesinin ardından Étienne'in belli belirsiz duyulan sesi atlamak üzere olduğunu söylüyordu. Onun olduğu açıdan adamı görmek imkânsızdı. Ona cevap vermekle uğraşmadım.

"İyi misin?" dediğini duydum adamın ve bana doğru birkaç adım atınca çimenler hışırdadı. "Özür dilerim, ben... Gerçekten korkmuş olmalısın."

Korkmuş mu? diye düşündüm. "Korkmadım. Çok rahat hissediyorum."

Aşırı derecede rahat. Hafif. Parmaklarımın arasında sigaranın yandığını ve tenimi ısıttığını hissedebiliyordum.

"Sen kime FNG diyorsun?" diye mırıldandım.

Adam bayılıp bayılmadığımı kontrol etmek için eğildiğinde yüzümün önünden bir gölge geçti. "Bir şey mi dedin?"

"Evet. Dedim."

Étienne atlarken çığlık attı ve atlayışının suda çıkardığı ses suyun gürültüsüne karıştı, suyun gürültüsü ise bir helikopterin gürültüsü gibiydi.

"Dedim ki sen kime FNG diyorsun?"

Adam durdu. "Buraya daha önce geldin mi? Seni tanımıyorum."

Gülümsedim. "Tabii ki buraya daha önce geldim," diye cevapladım. "Rüyalarımda."

Parça tesirli el bombası atmak. Torbalamak. Km. Taşra fareleri. Çekik gözlüler. Charlie. Kayıp ya da esir. Savaşta öldü. İniş bölgesi. Askerden arındırılmış bölge. FNG.

FNG. Vietnam'daki ilk nöbetine başlayan kişi. *Fucking New Guy*.

Bu şeyleri nereden biliyorum?

1989'da *84 Charlie Mopic*'i izledim. 1986'da *Müfreze*'yi izledim. Arkadaşım Tom, "Rich, *Müfreze*'yi izlemek ister misin?" dedi. "Olur," dedim ve sırıttı. "O zaman birlikte gidecek birini bulsan iyi olur." Her zaman böyle şakalar yapıyordu, onun için nefes almak kadar doğaldı. 1986 yılında, o akşam Swiss Cottage Odeon, birinci salonda o filmi izlemeye gittik.

1991'de bir havalimanı bekleme salonunda Cakarta'ya giden uzun bir uçuştan önce vakit geçirecek bir şeyler arıyordum. "Eric Van Lustbader?" diye önerdi Sean ve başımı iki yana salladım. Michael Herr'in *Dispatches* kitabını görmüştüm. Saatler su gibi akıp geçmişti.

FNG mi? Evet, karanlık ölüm vadisinden geçsem bile kötülükten korkmam, çünkü ben vadideki en kötü adamım.

Nerede yeniyim?

Ağaçların arasından adamı takip ettik. Bazen ormanın içinden kıvrılarak akan bir akarsudan geçtik, bazen de açıklıklardan geçtik. Bir tanesinde için için yanan bir kamp ateşi ve etrafına dağılmış yanık balık başları vardı.

Yürürken çok konuşmadık. Adamın bize söylediği tek şey adıydı; Jed. Diğer sorularımızı bir el işaretiyle geçiştirdi. "Konuşmayı kampta yapmak daha kolay olur," diye açıkladı. "Sizin bize olduğu kadar bizim de size sorularımız var."

İlk bakışta kamp, hayal ettiğime yakındı. Roket gemisi ağaçlarıyla çevrili ve etrafa serpiştirilmiş eğreti bambu kulübeleriyle geniş, tozlu bir açıklıktı. Branda bezinden yapılmış birkaç çadır uyumsuz görünüyordu ama onun dışında daha önce birçok kez gördüğüm bir Güneydoğu Asya köyüne benziyordu. Bir uçta daha geniş bir yapı, bir baraka vardı ve onun yanında şelaleden gelen akarsu açıklığın kenarından kıvrılarak birleşi-

yordu. Kıyılarının düzlüğünden, yönünün kasten değiştirildiği belliydi.

Bunların hepsini algıladıktan sonra ışıkla ilgili tuhaf bir şey fark ettim. Orman sırayla bir karanlık bir aydınlıktı ama burada her şey değişmez bir alacakaranlıkla aydınlanmıştı, öğlenden çok akşamüstü gibiydi. Dev ağaçlardan birinin gövdesini takip edip yukarı baktım. Ağacın yüksekliği nefes kesiciydi, alt taraftaki dalların kesilmesi bunu daha da belirginleştirmişti, bu yüzden boyutunu anlamak mümkündü. Daha yukarıda dallar tekrar büyümeye başlamıştı, açıklığın üzerinden yukarı doğru bir kalkan gibi kıvrılıyor ve diğer taraftaki dallarla birleşiyorlardı. Fakat birleşme noktaları çok karmaşık görünüyordu ve iyice bakınca birbirlerinin etrafına dolandıklarını görmeye başladım, iç içe geçerek dal ve yapraklardan delikli bir tavan oluşturuyor, artık büyülü şekilde uyum sağlamış asma sarkıtlarına bağlanıyordu.

"Kamuflaj," dedi Jed arkamdan. "Havadan görünmek istemiyoruz. Bazen üstümüzden uçaklar geçiyor. Çok sık değil ama bazen." Yukarıyı işaret etti. "Aslında dallar iplerle birbirine bağlıydı ama artık o şekilde büyüyorlar. Ara sıra onları biraz kesmemiz gerekiyor yoksa çok karanlık oluyor. Etkileyici, değil mi?"

"Büyüleyici," diye onayladım ve bu manzaraya o kadar kapılmıştım ki insanların barakadan çıkmaya ve bize doğru yürümeye başladıklarını fark etmedim bile. Tam olarak üç kişi. İki kadın ve bir adam.

"Sal, Cassie ve Bugs," dedi kadınlardan biri bize yaklaşırlarken. "Ben Sal ama isimlerimizi hatırlamaya çalışmayın." Samimiyetle gülümsedi. "Diğerleriyle tanıştığınızda kafanız karışacaktır ve sonunda hepsini öğrenirsiniz."

Bugs'ı unutacağımı sanmıyorum, diye düşündüm kendi kendime, kahkahamı zar zor bastırabildim. Kaşlarımı çattım ve bir elimi şakaklarıma koydum. Şelaleden atladığımdan beri başım giderek daha çok dönmeye başlamıştı. Şimdi de omuzlarımdan uçup havada süzülecekmiş gibi hissediyordum.

Françoise kadına bir adım yaklaştı ve "Françoise, Étienne ve Richard," dedi.

"Siz Fransız'sınız! Ne güzel! Burada sadece bir Fransız var."

"Richard İngiliz." Françoise beni işaret etti, ben de kibarca başımla selamlamaya çalıştım ama öne doğru biraz fazla eğildim ve eğilerek selam vermiş oldum.

"Ne güzel!" dedi kadın tekrar, gözünün ucuyla merakla beni izleyerek. "Pekâlâ, hadi size yiyecek bir şeyler ayarlayalım, çünkü aç olduğunuzu biliyorum." Adama döndü. "Bugs, biraz yahni ayarlayabilir misin? Sonra hepimiz uzun uzun sohbet edebilir ve birbirimizi tanıyabiliriz. Sizin için uygun mu?"

"Hem de çok uygun, Sal," dedim yüksek sesle. "Çok haklısın. Ben çok acıktım." Daha önce bastırdığım kahkaha dışarı çıktı. "Sadece soğuk Magi-Noodle ve çikolata yedik. Calor gaz ocağını alamadık... Étienne'in ocağı... Ve..."

Jed ben bayılırken beni tutmak için davrandı ama çok geçti. Ben geriye doğru devrilirken onun panik olmuş yüzü görüntüden çıktı. Gördüğüm son şey saçaklı tavanın arasından görülen bir parça mavi gökyüzüydü, henüz karanlık çöküp onu yutmamıştı.

Batman

Sabırla Bay Duck'ın gelmesini bekledim. Yakınlarda olduğunu biliyordum, çünkü mum ışığında yatağımın etrafına saçılmış kanları görebiliyordum, çarşaflarda da kırmızı bir el izi vardı. Barakanın diğer ucundaki gölgelerde olduğunu tahmin ediyordum, aniden ortaya çıkıp beni şaşırtmak için bekliyordu. Fakat şaşıracak olan kendisiydi. Bu kez onu bekliyordum.

Dakikalar geçti. Terliyor ve inliyordum. Balmumu eriyor, kumun üzerine dökülüp donuyordu. Yukarıdaki kirişlerden birinden bir kertenkele düştü ve bacaklarımın arasına kondu.

Fırtınadaki kertenkele beni ziyaret etmek için dönmüştü.

"Ah," dedim. "Merhaba." Onu elime almak için uzandım ama bir santimlik pembe kuyruğunu geride bırakarak kaçtı.

Bay Duck'ın oyunlarından biri.

Küfrettim ve kuyruğu aldım, avucumda çırpınıp durdu. "Çok zekice, Duck. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama çok zekice." Tekrar yastığa gömüldüm. "Hey, Duck! Aferin evlat, ha? Aferin oğlum!"

"Kiminle konuşuyorsun?" dedi uykulu bir ses gölgelerin içinden.

Tekrar doğruldum. "Sen misin, Duck? Sesin farklı geliyor."

"Ben Bugs."

"Bugs. Hatırlıyorum. Hey, dur tahmin edeyim. Bugs Bunny, değil mi?"

Uzun bir duraklama oldu. "Evet," dedi ses. "Doğru."

Başımı kaşıdım. Saçlarımda yapış yapış topaklar vardı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Demek Duck'ı bıraktın. Sırada kim var?" Kıkırdadım. "Road Runner mı?"

İki kişi karanlıkta mırıldandı.

"Porky Pig? Yosemite Sam? Hayır, bekle, buldum... Wile E. Coyote. Wile E. Coyote, değil mi?"

Turuncu mum ışığında barakada bir hareket gördüm, bir figür sessizce bana doğru yürüyordu. Yaklaşınca ince yapısından onu tanıdım.

"Françoise! Hey, Françoise, bu geçen seferkinden daha güzel bir rüya."

"Şşş," diye fısıldadı yanıma çömelerek, uzun beyaz tişörtü kalçalarına çıktı. "Rüya görmüyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Françoise, rüya görüyorum. Güven bana. Yerdeki kana bak. Bay Duck'ın bileklerinden akan kan bu. Kanaması asla durmuyor. Bangkok'taki odama neler olduğunu görmeliydin."

Önce etrafına, sonra bana baktı. "Kan senin başından aktı, Richard."

"Ama..."

"Düştüğünde başını çarptın."

"Bay Duck..."

"Şşş. Burada insanlar uyuyor. Lütfen."

Kafam karışmış hâlde geri uzandım ve Françoise elini alnıma koydu.

"Biraz ateşin var. Uyumaya devam edebileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Dener misin?"

"Tamam."

Örtüleri omuzlarıma örttü ve hafifçe gülümsedi. "Tamam. Gözlerini kapat."

Gözlerimi kapattım.

O üzerime eğilirken yastık kımıldadı. Hafifçe yanağımdan öptü.

"Rüya görüyorum," diye mırıldandım ayak sesleri uzaklaşırken. "Biliyordum."

Bay Duck kanatsız bir yarasa gibi üzerimde asılı duruyordu, bacaklarıyla kirişe tutunmuş, göğüs kafesinin altındaki kıvrım acayip bir boşluğa dönüşmüştü, sallanan kollarından durmadan kan damlıyordu.

"Biliyordum," dedim. "Buralarda olduğunu biliyordum." Göğsüme bir parça kan sıçradı. "Lanet olası bir sürüngen kadar soğuk."

Bay Duck kaşlarını çattı. "Seninki kadar sıcak. Ateşin olduğu için sana soğuk geliyor. Ve üstünü örtsen iyi olur. Üşüteceksin."

"Çok sıcak."

"Mmm. Çok sıcak, çok soğuk..."

Islak elimle ağzımı sildim. "Sıtma mı?"

"Sıtma mı? Daha çok zihinsel yorgunluk."

"Öyleyse Françoise'da neden yok?"

"O senin kadar gergin değildi." Büyük çenesini uzattı ve yüzünde muzip bir sırıtma belirdi. "Çok ilgiliydi, bilirsin. Gerçekten çok ilgili. Sen uyurken iki kez seni kontrol etti."

"Uykudayım."

"Tabii ki... Derin uykuda."

Eriyen balmumu fitili boğmaya başlarken mum alevi titreşti. Dışarıda ağustosböcekleri cıvıldıyordu. Kan buzlu su gibi damlıyor, beni titretiyor ve örtüleri kıvırmama sebep oluyordu.

"Kertenkelenin olayı neydi, Duck?"

"Kertenkele mi?"

"Kaçtı. Fırtınada onu elimde tutabiliyordum. Ama burada kaçtı."

"Onun fırtınada da kaçtığını hatırlıyorum sanki, Rich."

"Onu elimde tuttum."

"Böyle mi hatırlıyorsun, Rich?"

Balmumu havuzu mumun taşıyamayacağı kadar büyüdü. Birdenbire dışarı aktı ve fitil parlayıp barakanın tavanına yeni bir gölge yansıttı. Bir siluet. Sallanan pençeleri ve ince kollarıyla kanatsız bir yarasa.

"Şimşek," diye fısıldadım.

Çene uzandı. "Aferin oğlum..."

"Siktir..."

"...Aferin evlat."

"... git."

Dakikalar geçti.

Sohbet

Sabahın geç saatleri, diye tahmin ettim. Sadece sıcaktan ötürü. Barakanın karanlığında ve mumum sabit ışığında, saatin kaç olduğunu belli edecek başka bir şey yoktu.

Yatağımın ayakucunda bir Buddha bağdaş kurmuş, avuçlarını toprak boyasıyla boyanmış dizlerinin üzerine koymuş, oturuyordu. Sıradışı bir Buddha'ydı, kadın, Amerikan aksanlı, safran rengi bir tişörtten açıkça belli olan büyük göğüsleri ve yusyuvarlak yüzünün arkasında toplanmış uzun saçları olan. Boynunda deniz kabuklarından bir kolye vardı. Yanında tütsü çubukları yanıyor, tavana küçük, kokulu duman sarmalları gönderiyordu.

"Onu bitir, Richard," dedi Buddha, ellerimde tuttuğum kâseye bakarak; yeni kesilmiş bir hindistancevizinin yarısı, içindeki şekerli balık çorbasının çoğu yenmişti. "Hepsini bitir."

Kâseyi ağzıma götürdüm ve tütsü kokusu balık ve tatlı kokusuna karıştı.

Tekrar indirdim. "Yapamam, Sal."

"Yapmalısın, Richard."

"Kusacağım."

"Richard, bitirmelisin."

Amerikalıların insana sürekli ismiyle hitap etmek gibi bir alışkanlıkları vardı. Hem rahatlatıcı şekilde tanıdık hem de anormal şekilde zoraki, tuhaf bir etkisi vardı.

"Gerçekten. Yapamam."

"Sana iyi gelir."

"Çoğunu bitirdim. Bak."

Görmesi için kâseyi yukarı kaldırdım ve kan lekeli örtülerin üzerinden birbirimize baktık.

"Tamam," dedi iç çekerek. "Sanırım bu kadarı yeterli olacaktır." Sonra kollarını birleştirdi ve gözlerini kısarak, "Richard, konuşmamız gerek," dedi.

Yalnızdık. Ara sıra insanlar girip çıkıyordu ama onları hiç görmedim. Barakanın diğer ucundaki kapının açıldığını duyuyordum ve kapı kapanana kadar karanlıkta küçük bir ışık üçgeni duruyordu.

Bay Duck'ın cesedini bulduğum kısma geldiğimde, Sal üzgün göründü. Güçlü bir tepki değildi; kaşları düştü ve alt dudağı gerildi. Sanırım Duck'ın ölümünü daha önce Étienne ve Françoise'dan duymuştu, o yüzden haber o kadar şok edici değildi. Tepkisini ölçmek oldukça zordu. Diğer şeylerden çok bana yönelmiş gibiydi, sanki bu kadar korkunç bir şeye tanık olduğum için üzgündü.

O an dışında Sal başka bir işaret vermedi. Lafımı kesmedi, kaş çatmadı, gülümsemedi ya da başını sallamadı. Bağdaş pozisyonunda, hareket etmeden öylece oturup dinledi. İlk başta ifadesizliği rahatsız ediciydi ve önemli olaylardan sonra yorum yapsın diye ona zaman tanımak için durakladım ama o yalnızca devam etmemi bekledi. Çok geçmeden kendimi bir bilinç akışına girerken buldum, o sanki bir ses kayıt cihazı ya da pedermiş gibi konuşuyordum.

Bir peder gibi gerçekten. Günah çıkarıyormuş gibi hissetmeye başladım, düzlükteki paniğimi utanarak anlatıyor ve Tayland polisine neden yalan söylediğimi gerekçelendirmeye çalışıyordum ve onun bütün bunları sessizce dinlemesi bağışlanma gibiydi. Yalnızca içimi dökmek için, Françoise'a duyduğum ilgiden bile üstü kapalı bahsettim. Muhtemelen onun anlayamayacağı kadar dolaylıydı ama niyetim de buydu zaten.

Gizlediğim tek şey diğer iki kişiye daha adanın yolunu tarif

etmiş olmamdı. Zeph ve Sammy'den ona bahsetmem gerektiğini biliyordum ama aynı zamanda sırlarını anlattığım için sinirlenebileceğini düşündüm. Adadaki düzen hakkında daha çok şey öğrenene kadar beklemek daha iyiydi.

Ona Bay Duck'la ilgili rüyalarımdan da bahsetmedim ama o farklıydı. Anlatmam için bir sebep yoktu.

Kampa girdiğim ve yere yığıldığım kısma gelerek hikâyenin sonunu vurguladım, yataktan uzanıp plastik torbamdan iki yüz sigaralık kartonu çıkardım. Sal gülümsedi ve günah çıkarma ortamı bozuldu, aniden önceki yarı-tanıdıklığa döndü.

"Hey," dedi, sözcüğü Kuzey Amerika aksanıyla uzatarak. "Çok hazırlıklı gelmişsin."

"Mmm," diye cevap verdim, mumun aleviyle sigaramı yakarken ancak bunu söyleyebildim. "Ben bağımlılığın ötesinde bir bağımlıyım."

Güldü. "Görüyorum."

"Bir tane ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. İçmesem çok iyi olur."

"Bırakıyor musun?"

"Bıraktım. Sen de denemelisin, Richard. Burada bırakmak kolay."

Sigaradaki mum tadının gitmesi için içime çekmeden birkaç nefes çektim. "Otuz falan olduğumda bırakırım. Çocuklarım olduğunda."

Sal omuz silkti. "Neyse," dedi gülümseyerek, sonra iki kaşındaki teri de parmağıyla sildi. "Pekâlâ, Richard, görünüşe göre buraya gelene kadar büyük bir macera yaşamışsın. Normal şartlarda yeni misafirler buraya gözetim altında getirilir. Senin durumun çok sıradışı."

Ayrıntılara girmesini bekledim ama girmedi. Onun yerine kalkacakmış gibi bacaklarını açtı.

"Şey, şimdi ben sana birkaç soru sorabilir miyim, Sal?" dedim hemen.

Gözleri bileğine gitti. Saat takmıyordu; tamamen içgüdüsel bir hareketti.

"Yapmam gereken birkaç şey var, Richard."

"Lütfen, Sal. Sana sormam gereken çok şey var."

"Elbette vardır ama zamanla her şeyi öğrenirsin. Aceleye gerek yok."

"Yalnızca birkaç soru."

Tekrar bağdaş kurdu. "Beş dakika."

"Tamam, şey, öncelikle buradaki düzeni merak ediyorum. Yani, burası nedir?"

"Bir tatil yeri."

Kaşlarımı çattım. "Bir tatil yeri mi?"

"Tatillerde gelinecek bir yer."

Kaşlarımı daha çok çattım. Sal'in gözlerindeki bakıştan ifademi komik bulduğunu anlayabiliyordum.

"Tatillerde mi?" demeye çalıştım ama kelime ağzımdan çıkamadı. Çok küçültücü bir kelime gibiydi. Turistler ve gezginler arasındaki farklarla ilgili muğlak hislerim vardı; sorun şuydu ki seyahat ettikçe farklar küçülmeye başlamıştı. Fakat hâlâ benimseyebildiğim tek fark turistlerin tatile çıktığı ama gezginlerin başka bir şey yaptığıydı. Onlar gezerdi.

"Sen buranın ne olduğunu düşündün?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bir şey düşünmedim aslında." Yavaşça nefes verdim. "Ama bir tatil yeri olduğunu düşünmediğim kesin."

Tombul elini havada salladı. "Tamam. Seninle biraz dalga geçiyorum, Richard. Tabii ki burası bir tatil yerinden fazlası. Ama aynı zamanda sadece bir tatil yeri. Buraya güzel bir kumsalda dinlenmeye geliyoruz ama bir tatil yeri değil, çünkü tatil yerlerinden kaçmaya çalışıyoruz. Ya da bir tatil yerine dönüşmeyecek bir yer yapmaya çalışıyoruz. Anlıyor musun?"

"Hayır."

Sal omuz silkti. "Anlayacaksın, Richard. O kadar karmaşık değil."

Aslında onun demek istediğini anladım ama itiraf etmek

istemedim. Zeph'in adadaki özgür ruhlar topluluğunu anlatmasını istedim. Bir tatil yeri üstesinden gelmek zorunda kaldığımız zorluklar için küçük bir ödül gibi göründü. Buraya yüzüşümüzü ve düzlükte saklanırken yaşadığımız korkuyu hatırladığımda içimi kötü bir his kapladı.

"O kadar hayal kırıklığına uğramış görünme, Richard."

"Hayır, uğramadım... Ben..."

Sal uzandı ve elimi sıktı. "Bir süre sonra buranın muhteşem bir yer olduğunu göreceksin, onu olduğu gibi kabul edersen."

Başımı salladım. "Üzgünüm, Sal. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmek istemedim. Hayal kırıklığına uğramadım. Yani, bu baraka ve dışarıdaki ağaçlar... Hepsi muhteşem." Güldüm. "Aptalca gerçekten. Sanırım ben bir... ideoloji filan bekliyordum. Bir amaç."

Sigaramı bitirirken durakladım. Sal gitmek için kalkmadı. "Peki ya ot tarlalarındaki silahlı adamlar?" diye sordum, dikkatle izmariti pakete geri sokarken. "Sizinle bir alakaları var mı?"

Sal başını iki yana salladı.

"Uyuşturucu baronları mı?"

"Sanırım uyuşturucu baronu demek biraz dramatik olur. Bana öyle geliyor ki tarlaların sahipleri Koh Samuili eski balıkçılar ama yanılıyor da olabilirim. Birkaç yıl önce ortaya çıktılar ve adanın o yarısını ele geçirdiler. Artık oraya gidemiyoruz."

"Ulusal park yetkililerinden nasıl kurtuluyorlar?"

"Bizim yaptığımız gibi. Sessiz oluyorlar. Ve muhtemelen bekçilerin yarısının haberi vardır, bu yüzden turist teknelerinin yaklaşmalarına izin vermiyorlar."

"Ama sizin burada olduğunuzu biliyorlar."

"Elbette ama yapabilecekleri pek bir şey yok. Bizi ihbar edemezler. Biz baskına uğrarsak, onlar da baskına uğrar."

"Yani aranızda bir sorun yok mu?"

Sal eliyle boynundaki deniz kabuğu kolyesine hafifçe vurdu. "Onlar kendi bölgelerinde duruyorlar. Biz de kendi böl-

gemizde," dedi kısaca, sonra birdenbire ayağa kalktı, boş bir dikkatle eteğindeki tozları silkeledi. "Bu kadar sohbet yeter, Richard. Artık gerçekten gitmem gerekiyor, senin de hâlâ ateşin var. Biraz dinlenmen gerek."

Karşı çıkmakla uğraşmadım ve Sal uzaklaşmaya başladı, tişörtü mum ışığında teni ve eteğinden daha çok parlıyordu.

"Bir soru daha," diye seslendim arkasından ve arkasına döndü. "Bangkok'taki adam. Onu tanıyor muydun?"

"Evet," dedi sessizce, sonra tekrar yürümeye başladı.

"Kimdi o?"

"Bir arkadaştı."

"Burada mı yaşıyordu?"

"Bir arkadaştı," diye tekrarladı.

"Ama... Tamam, sadece bir soru daha."

Sal durmadı ve artık sadece karanlıkta parlayan safran rengi tişörtü görünüyordu.

"Bir tane daha!"

"Ne?" dedi sesi uzaktan.

"Tuvalet nerede?"

"Dışarıda, kampın kenarındaki ikinci kulübe."

Barakanın kapısından süzülen parlak ışık bandı karanlıkta tekrar kayboldu.

Keşif

Tuvalet, yani alanın kenarındaki küçük bambu kulübe, kampın ne kadar iyi düzenlendiğinin iyi bir örneğiydi. Kulübenin içinde üzerinde futbol topu büyüklüğünde delik olan alçak bir sıra vardı, delikten akan suyu görebiliyordum; yönü değiştirilmiş akarsuyun bir koluydu. Saçaklı tavandan sızabilen azıcık ışığı alması için çatıya açılmış ikinci bir delik vardı.

Genel olarak, bir insanın Batılılaşmış dünyanın dışında gördüğü birçok banyodan çok daha kabul edilebilirdi. Fakat tuvalet kâğıdı yoktu. Aslında sürpriz olmadı ama yaprak benzeri bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm. Onun yerine su yolunun kenarında, plastik bir maşrapa vardı.

Asya eyaletlerinde her zaman plastik maşrapalar bulunur ve bunların amacı yıllardır kafamı karıştırmıştır. Asyalıların kendilerini elleriyle temizlediklerine inanmayı reddediyorum –bu çok saçma bir fikir– ama parmakları yıkamak dışında, maşrapanın başka nasıl kullanıldığını anlayamıyorum. Kendilerini yıkamadıklarından eminim. Faydasız olmasının dışında, inanılmaz bir dağınıklık yaratır ve banyodan bir kemik kadar kuru hâlde çıkarlar.

Doğu ülkelerinin çeşitli gizemleri arasında çözmesi en kolay olanın bu olması gerekir ama mevzu bir sessizlik yeminiyle gizleniyor gibi görünüyor. Bir keresinde Manilalı bir arkadaş Luzon kıyılarındaki küçük bir adaya yapacağım seyahatte benimle geldi. Bir gün onu çamurlu bir hendekte dikilirken buldum, tropik bitkilerle dolu bataklıklara gözle görülür bir endişeyle bakıyordu. Ona sorunun ne olduğunu sorduğumda,

öfkeyle kızardı, kahverengi teni neredeyse mosmor oldu ve suda yüzen tuvalet kâğıdı parçalarını işaret etti. Akıntı tuvalet kâğıtlarını bazı evlere doğru sürüklüyordu ve bu manzara paniğe kapılmasına neden olmuştu. Hijyen sebeplerinden dolayı değil, onun Batılı tuvalet alışkanlıklarını ortaya çıkaracağı içindi; yerellerin kesinlikle iğrenç bulacağı alışkanlıklar. Utancından bataklıklara dalıp kâğıt parçalarını toplamayı ve başka bir yere saklamayı düşünüyordu.

Kâğıtlar parçalanana ya da dibe batana kadar suya taşlar atarak sorunu çözmeyi başardık. Suç mahallinden sessizce ayrılırken ondan yerlilerin kabul gören seçeneğinden bahsetmesini istedim ama bana anlatmayı reddetti. Yalnızca onların bizim yöntemimizi bulduğu gibi benim de o yöntemi iğrenç bulacağımı belli belirsiz ima etti. Gerçeği öğrenmeye ancak bu kadar yaklaşabildim.

Neyse ki sadece işemem gerekiyordu, bu yüzden deneyimlemek zorunda kalmaktan kurtuldum. Katı maddelerin zamanı geldiğinde, ormana gitmeye karar verdim.

Tuvaletten çıktım ve açık alandan geri yürümeye başladım. Hâlâ biraz ateşim vardı ama artık zamanımı boğucu havayı soluyarak ve titrek mum alevlerini izleyerek geçirmek istemiyordum. Onun yerine etrafı keşfedebileceğimi düşünerek barakanın önünden geçtim. Étienne ve Françoise'ı da bulabilmeyi umuyordum, uyandığımdan beri ortalıkta yoklardı. Onların da etrafı keşfediyor olduğunu düşündüm.

Alanda baraka hariç dokuz çadır ve beş kulübe saydım. Çadırlar yalnızca uyumak için kullanılıyordu –eteklerin içinden sırt çantalarını ve kıyafetleri görebiliyordum ve bir tanesinde bir Nintendo Game Boy bile gördüm– ama kulübelerin hepsinin işlevsel bir kullanımı var gibiydi. Tuvalet dışında, bir mutfak ve çamaşır yıkama alanı vardı, bunlar da akarsu yollarından besleniyordu. Diğer kulübeler depolama içindi. Birinde marangozluk aletleri, diğerinde de konserve yiyecek kutuları

vardı. Kampın ne zamandır var olduğunu merak ettim. Sal, ot tarlalarının birkaç yıl önce ekildiğini söylemişti, bu da gezginlerin bundan daha önce de burada oldukları anlamına geliyordu.

Çadırlar, aletler, konserve yiyecekler, Nintendo. Daha çok şey gördükçe daha çok hayrete düşüyordum. Kampın çok düzenli olmasına değildi hayretim, düzenlenme şeklineydi. Kulübelerin hiçbiri diğerinden daha yeni görünmüyordu. Çadırların ipleri taşlarla tutturulmuştu ve taşlar toprağa karışmıştı. Hiçbir şey rasgele görünmüyordu, her şey hesaplanmış gibiydi: Yavaş yavaş gelişmemiş, tasarlanmıştı.

Alanda dolaşırken, çadır eteklerinden içeri bakıp boynum ağrıyana kadar saçaklı tavanı incelerken, hissettiğim merak bir anda bozuldu. Aklımda sürekli sorular beliriyordu ve her soru bir diğerini doğuruyordu. Belli ki bir noktada, kampı kuran insanların bir tekneye ihtiyacı olmuştu. Bu Taylandlıların yardım ettiğini gösteriyordu, bu da belli bir tür Taylandlıyı akla getiriyordu. Koh Samuili bir üçkâğıtçı sırt çantalı gezginlerin bir ulusal parkta birkaç geceliğine kalmalarına izin vermek için kuralları esnetebilirdi ama onların yiyecek sandıkları ve marangozluk aletleri taşıdığını hayal etmek daha zordu.

Kampın bu kadar ıssız olmasını da tuhaf buluyordum. Görünüşe göre burada çok sayıda insan kalıyordu ve birkaç kez yakınlarda sesler duyduğumu düşündüm ama hiç kimse görünmedi.

Bir süre sonra sessizlik ve ara sıra uzaktan gelen sesler beni etkilemeye başladı. İlk başta sadece biraz yalnız ve kendim adına üzgün hissettim. Bence Sal beni tek başıma bırakmamalıydı, özellikle de hasta ve kampta yeniyken. Ve Étienne ve Françoise'ı arkadaşlarım zannediyordum. İyi olduğumdan emin olmak için beklemeleri gerekmez miydi?

Fakat çok geçmeden yalnızlık paranoyaya dönüştü. Ormandan gelen sesleri duyduğumda ürktüğümü fark ettim, sürüdüğüm ayaklarımın toprakta çıkardığı sesler tuhaf bir

şekilde yüksekti ve ağaçların arasından beni izlediklerinden şüphelendiğim gözler için kendimi yapmacık bir rahatlıkla hareket ederken yakaladım. Étienne ve Françoise'ın yokluğu bile bir endişe sebebi hâline geldi.

Belki kısmen ateşimin olmasından kaynaklanıyordu, belki de anormal koşullar altında verilen normal bir tepkiydi. Ne olursa olsun, ürkütücü sessizlik beni korkutuyordu. Alandan çıkmak zorunda olduğuma karar verdim. Sigaralarımı ve ayakkabılarımı almak için barakaya döndüm ama kapıyla benim mumla aydınlanan yatağımın arasında uzanan uzun karanlık yolu görünce vazgeçtim.

Alandan çıkan birkaç patika vardı. En yakındakini seçtim.

Şansım varmış ki seçtiğim patika doğruca kumsala çıktı. Kum çıplak ayakla basılamayacak kadar sıcaktı, o yüzden suyun kenarına koştum ve ormanın neresinden çıktığımı aklıma not ettikten sonra aklımdan yazı tura atıp sola döndüm.

Bunaltıcı ağaç mağarasından çıkmak beni sakinleştirdi. Sığ suda yürürken beni oyalayacak bir sürü şey vardı.

Şelaleden ve sert kayalıklardan oluşan geniş çemberi aşağıya inmek için bir engel olarak görmüştüm ama şimdi de yukarıya çıkmak için bir engeldi. Bir hapishanenin bile bundan daha sağlam duvarları olamazdı, gerçi böyle bir yeri hapishane olarak düşünmek zordu. Lagünün güzelliği dışında, kayalıkların koruyucu olduğuna dair bir his vardı; tersine çevrilmiş bir kalenin duvarları, dikili olmaktan ziyade gömülü. Sal, bana ot üreticileri tarafından tehdit ediliyormuş izlenimi vermemişti ama benimle onlar arasında kayalıkların olduğu bilgisi yine de rahatlatıcıydı.

Lagünün kendisi karayla deniz arasında neredeyse kusursuz şekilde bölünmüştü. Çapının bir mil olduğunu tahmin ettim ama bu tahminin doğruluğuna güvenemezdim. Şimdi, deniz tarafındaki kayalıklara şelalede olduğundan daha yakınken, kayaların yüzünde daha önce görmediğim özellikleri

seçebiliyordum. Su çizgisi boyunca karanlık oyuklar ve mağaralar vardı. Kayalıkların iyice içine girmiş gibi görünüyorlardı; belki küçük bir teknenin geçebileceği kadar derine. Denizin içinde, dalgaların vurduğu yerleri kaygan, yüzyıllardır yağan tropik yağmurların yassılaştırdığı büyük taşlar vardı.

Kumsalda birkaç yüz metre yürümüştüm ki büyük taşlardan birinin etrafında su sıçratan bazı şekiller fark ettim. Tuhaf bir şekilde ilk düşüncem onların fok olduğuydu, sonra Tayland'da fok olamayacağının farkına vardım. Sonra, iyice bakınca, bunların insan olduğunu fark ettim. Sonunda birilerini bulmuştum.

Seslenme dürtümü engelledim, dikkatli olma içgüdüsü dışında belirli bir sebebi yoktu. Onun yerine kumun üzerinde koşup ağaç hattına döndüm, gölgede oturup yüzücülerin dönmesini bekleyebilirdim. Orada ayak izleri, tişörtler ve beni mutlu edecek açık bir paket Marlboro buldum. Bir milisaniye düşündükten sonra bir tane çaldım.

O an için hâlimden memnundum, durgun havaya sigara dumanından halkalar üfledim, halkaların kumsala doğru süzülürken hızla yükseldiklerini ve dağılmadan yukarıdaki palmiye yapraklarının arasına karıştıklarını gördüm. Ancak şaşkın bir hâlde birkaç nefes çektikten sonra bunun güneşte yanmış kumlardan yükselen sıcaklık sebebiyle olduğunu anladım.

Yüzücüler daha az kafa karıştırıcıydı. Zıpkınla balık avlıyorlardı. Arada bir yüzeye çıkıp zıpkınları hazır hâlde, etraflarındaki suya dikkatle bakıyorlardı. Sonra hepsi zıpkınlarını aynı anda fırlatıyor, geri dalıyor, etrafa biraz su sıçratıyor ve bunu tekrar ediyorlardı. Bir sürü balık yakalamış gibi görünüyorlardı.

Füze

Islak saçlar ve yanık tenleriyle nötrleşen altı yüzücünün her biri diğerinin kopyası gibi görünüyordu. Sıcak kumları geçip yakaladıkları balıkları çimenlere bırakana kadar Étienne ve Françoise'ı tanımadım.

Ağaç çizgisinin arkasından çıkmadan önce bir şey tereddüt etmeme sebep oldu. İki yol arkadaşımı diğer yüzücülerle böylesine samimi görmek tuhaf hissettirdi. Hepsi gülüyor ve birbirlerine isimleriyle hitap ediyordu. Kampta ilk gece ve gün boyunca uyuyarak ne kadar dışlandığımı fark ettim. Ve sonra, ağaçların arasından çıktığımda, gruptan hiç kimse beni fark etmedi. Orada birkaç dakika boyunca, yüzümde donup kalmış bir sırıtışla, birinin başını kaldırıp bakmasını bekleyerek durmak zorunda kaldım.

Sonunda, başka ne yapabileceğimi bilmeden, öksürdüm. Altı kafa birden döndü.

"Selam," dedim tereddütle. Bir sessizlik oldu. Françoise sanki beni hatırlamıyormuş gibi hafifçe kaşlarını çattı. Sonra Étienne'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Richard! İyileşmişsin!" Sıçrayıp bana sarıldı. "Millet," dedi ıslak koluyla beni sıkıca tutarak ve diğerlerine elini uzatarak. "Bu hasta olan arkadaşımız."

"Selam, Richard," dedi yüzücüler hep bir ağızdan.

"Selam..."

Étienne bana tekrar sarıldı. "İyileştiğine çok sevindim!"

"Ben de sevindim."

Étienne'in omzunun üzerinden Françoise'a baktım. Hâlâ

grupla duruyordu ve ona gülümsedim. O da bana gülümsedi ama dudağını hafifçe bükerek. Ya da anlayışlı bir şekilde. Aniden hezeyan hâlindeyken ona ne tür şeyler söylemiş olabileceğimi merak ettim.

Sanki beni daha da panikletmek için bana doğru geldi ve hafifçe koluma dokundu. "İyileştiğini görmek güzel, Richard," dedi kısaca; sonra cevap vermek için ağzımı açarken kafasını çevirdi.

"Balık yakaladım!" dedi Étienne. "İlk kez balık tutmaya çıktım ve büyük bir balık yakaladım!" Yakaladığı balığı işaret etti. "Şu büyük mavi balığı görüyor musun?"

"Hı-hı," diye cevapladım, aklım tatsız düşüncelerle dolarken onu kısmen dinliyordum.

"Benim!"

Diğer yüzücülerle tanıştırıldım.

Moshe sağır edici bir gülüşü olan, uzun boylu bir İsrailliydi. Gülüşünü bir delinin silah kullanması gibi kullanıyordu, şaşırtıcı bir gelişigüzellikle etrafa püskürtüyordu. O gülüşü duymak içgüdüsel olarak göz kırpmama sebep oluyordu, tuğlaya ya da metale vuran bir çekici duymak gidiydi. Flaş etkisiyle sarsılan gözlerimle onu izlemek zorunda kaldığımdan konuşmamız bölünüyordu.

Sonra isimlerini asla telaffuz edemeyeceğim ve asla yazamayacağım iki kibirli Yugoslav kız vardı ve Saraybosnalı olmakla fazla böbürleniyorlardı, "Saraybosnalıyız," sonra benim bayılmamı ya da onları kutlamamı bekliyorlarmış gibi anlamlı bir şekilde duruyorlardı.

Bir de Gregorio vardı. Gregorio'ya hemen ısındım. Sevecen bir yüzü ve hafif bir Latin peltekliği vardı, tanıştırıldığımızda "Tanıştığımıza tevindim," dedi. Sonra elimi sıkmak için uzatmadan önce elini tişörtüne kuruladı ve "Hepimiz tanıştığımıza tevindik," diye ekledi.

***

Sığlıktan geri yürürken Étienne'in bana söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Uyurken neler kaçırdığımdan bahsettiğini hatırlıyorum ve yakaladığı balığı kucağında taşıyışını, gümüş pulları kahverengi göğsüne yapıştırışını hayal meyal hatırlıyorum ama başka bir şey yok. Bu Françoise'a ne söylemiş olabileceğim konusunda ne kadar rahatsız olduğumun bir göstergesi.

Gerçeği öğrenmek zorunda olduğumu yoksa çıldıracağımı fark ettim. Françoise grubun birkaç adım gerisinde yürüyordu, bu yüzden yavaşlayıp Étienne'in gerisinde kaldım, ilginç bir deniz kabuğu bulmuş gibi yaptım. Fakat ben böyle yapar yapmaz, Françoise hızlandı. Sonra ona yetiştiğimde bilerek tekrar yavaşladı gibi göründü.

Gibi göründü. Anlamam mümkün değildi. Yavaşladığında görünüşe göre ağaçlardaki bir şey dikkatini çekmişti ama bu ilginç deniz kabuğumdan daha gerçek olmayabilirdi.

Bu benim için yeterliydi. Artık şüphelerimin doğru olduğundan emindim ve mantıklı ya da değil, geciktirmeden şüphelerimi gidermek zorunda olduğuma karar verdim.

Tekrar geride kaldığımda, onu kolundan tuttum.

"Françoise," dedim, sert ve rahatlık arasında doğru bir denge bulmaya çalışarak, "garip bir şey mi oluyor?"

"Garip mi?" diye cevapladı gözlerini açarak. "Ah, buradaki her şey çok garip. Tabii ki henüz alışamadım."

"Hayır, burayı kastetmedim... Bak, belki bana öyle geliyordur ama sanki aramızda tuhaf bir şeyler oluyor."

"Aramızda mı?"

"Seninle benim aramda," dedim ve hemen kızarmaya başladım. Öksürdüm ve başımı yere eğdim. "Düşündüm de... Hastayken belki bir şey söylemişimdir..."

"Ah." Bana baktı. "Ne söylemiş olmaktan korkuyorsun?"

"Ne söylediğimi bilmiyorum. Sana soruyorum."

"Evet. Ben de sana ne söylemiş olmaktan korktuğunu soruyorum."

Lanet olsun, diye düşündüm. Geri sar.

"Hiçbir şey. Bir şey söylemiş olmaktan korkmuyorum."

"Öyleyse?"

"Öyleyse bilmiyorum. Sadece biraz tuhaf davrandığını düşündüm. Bana öyle gelmiş. Unut gitsin."

Françoise durdu. "Tamam," dedi. Grubun kalanı bizden uzaklaşmaya başladı. "Söyleyeyim, Richard. Beni sevdiğini söylemiş olduğun için endişeleniyorsun, öyle mi?"

"Ne?" diye haykırdım, onun füze gibi fırlayan açık sözlülüğüyle bir an afalladım. Sonra kendime geldim ve sesimi alçalttım. "Tanrı aşkına, Françoise! Tabii ki hayır!"

"Richard..."

"Yani, bu çok saçma bir fikir."

"Richard, lütfen. Saçma değil. Korktuğun buydu."

"Hayır. Hiç de değil. Ben..."

"Richard!"

Durdum. Doğruca bana bakıyordu. "Evet," dedim yavaşça. "Korktuğum bu."

İç çekti.

"Françoise," diye başladım ama sözümü kesti.

"Önemli değil, Richard. Ateşin vardı ve insanlar ateşi varken garip şeyler söyleyebilir, öyle değil mi? Ciddi olmayan şeyler. Sen de garip bir şey söylemiş olmaktan korkuyorsun. Bir anlamı yok. Anlıyorum."

"Kızmadın mı?"

"Tabii ki hayır."

"Peki... Bir şey söyledim mi? Öyle bir şey?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

Kafasını çevirdi. "Evet, gerçekten. Endişelenmen çok tatlı ama bir şey olmadı. Bunu bir daha düşünme." Sonra artık on beş metre ilerimizde olan diğerlerini işaret etti. "Hadi. Gitsek iyi olur."

"Tamam," dedim sessizce.

"Tamam."

Gruba yetiştik, ikimiz de konuşmuyorduk. Françoise Étienne'in yanına gitti ve onunla Fransızca sohbet etmeye başladı. Ben de diğerlerinden biraz kenarda yürüdüm. Kamp alanına giden dönüşe yaklaşırken Gregorio yanaştı.

"Okuldaki yeni çocuk gibi mi hissediyorsun?"

"Ah, şey... Evet. Biraz."

"İlk günler zordur elbette ama endişelenme. Sen çabucak arkadaş edinirsin, Richard."

Gülümsedim. "Sen" diye vurgulaması özel gibiydi, sanki bende arkadaş edinmeyi kolay hâle getirecek özel bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi. Bunun yalnızca onun İngilizce konuşma biçimi olduğunu biliyordum ama yine de iyi hissetmemi sağladı.

Oyun Bitti, Dostum

Biz sahildeyken kamp insan dolmuştu. Barakanın girişinde Bugs ve Sal'i görebiliyordum, herkesin ip taşıdığı bir grupla konuşuyorlardı. Şişman bir adam mutfak kulübesinin önünde balık temizlemekle meşguldü, içleri temizlenmiş balıkları geniş yaprakların üzerine yığıyor ve iç organları, kan lekeli bir plastik kovaya boşaltıyordu. Yanında bir kız bir odun ateşini üflüyor ve çıralarla ateşi harlıyordu.

Alanın ortası bir odak noktası gibiydi. İnsanların çoğu orada dolanıyor ve sohbet ediyordu. En uzak uçta bir kız ıslak kıyafetleri dikkatle çadır iplerine seriyordu.

Gregorio haklıydı. Okuldaki yeni çocuk gibi hissediyordum. İlk günümde, öğle arasında oyun alanındaymışım gibi alanı taradım, öğrenilmesi gereken bölünmeleri, hiyerarşileri ve yaklaşık otuz yüzden hangileriyle sonunda arkadaş olacağımı merak ettim.

Bir yüz ilgimi çekti. Sırtını bir depo kulübesine dayamış tek başına oturan siyahi bir adamın yüzü. Yirmi yaşlarında görünüyordu, kafasındaki saçlar kazınmış ve gözleri ellerindeki küçük gri kutuya dikkatle sabitlenmişti; daha önce gördüğüm Nintendo Game Boy.

Étienne ve Françoise yakaladıkları balıkları balık temizleyicilerine bırakmak için Moshe'nin peşinden gitti. Neredeyse onları takip ediyordum. Okul bahçesi ortamı, bana tanıdığım insanlarla durmamı söylüyordu ama sonra tekrar Nintendo oynayan adama baktım. Yüzü aniden buruştu ve mırıltılarının arasından "Game Over" dediğini duydum.

Ona doğru yürümeye başladım.

***

Bir keresinde tüm dünyada en çok anlaşılan kelimenin "*okay*" olduğunu okumuştum, ikincisi de koladaki gibi "Coke." Bence araştırmayı tekrar yapmalı ve bir de "*Game Over*"a göz atmalılar.

Game Over video oyunları oynarken en sevdiğim şeydir. Aslında bunu nitelendirmeliyim. *Game Over* demeden önceki o küçük an, en sevdiğim şey o.

Streetfighter Two'da –asla eskimeyen– arkadaşım Leo, Ryu'yu seçmiş. Ryu onun favori karakteri, çünkü o her alanda başarılı; muhteşem savunma hareketleri oldukça hızlı ve bir saldırı hareketindeyken de durdurulması imkânsız. Erkek kardeşim Theo, Blanka'yı seçmiş. Blanka Ryu'dan daha hızlı ama yalnızca saldırıda gerçekten iyi. Blanka'yla yenmenin yolu diğer oyuncunun üstüne gitmek ve asla durmamak. Uçan tekme, yerden tekme, dönme saldırısı, kafa ısırması. Onları şaşırtıp teslim olmalarını sağla.

İki oyuncunun da enerji çubukları bitmek üzere. Son bir vuruşla işleri biter, bu yüzden ikisi de çok dikkatli. Ekranın karşı uçlarında duruyor, diğer adamın ilk hamleyi yapmasını bekliyor. Leo ilk adımı atıyor. Bir ateş topu gönderip Theo'yu blok yapmaya zorluyor, sonra Blanka'nın yeşil kafasını kırmak için bir uçan tekmeyle zıplıyor. Fakat havada hareket ederken hafif bir ses duyuyor. Theo oyun konsolundaki yumruk tuşuna basıyor. Elektrik savunmasını dolduruyor, böylece Ryu'nun ayağı Blanka'nın kafasına değdiğinde, 10.000 volt elektrikle yere yığılacak olan Ryu olacak.

Game Over denmeden önceki o küçük an bu.

Leo sesi duydu. İşinin bittiğini biliyor. "Yandım," diyecek kadar vakti oluyor, sonra Ryu aydınlanıp bir Noel ağacı gibi parlayarak, yanmış bir iskelet hâlinde ekranda gerisingeri fırlatılıyor.

O küçük an ölmek üzere olduğunu anladığın andır. Farklı insanlar buna farklı şekillerde tepki verir. Bazısı küfredip öfkelenir. Bazısı iç çeker ya da nefesi kesilir. Bazısı çığlık atar.

Video oyunlarına bağımlı olduğum on iki yıl boyunca bir sürü çığlık duydum.

Bu anın insanların gerçekten ölmeden önce vereceği tepkiye dair eşsiz bir sezgi sağladığına eminim. Oyun saf ve sahte olmayan bir şeye dokunuyor. Leo tuşa basma sesini duyunca "Yandım," diyor. Bunu çabucak, teslimiyetle ve anlayışla söylüyor. Otoyolda giderken önüne kıran bir araba görseydi, sanırım aynı şekilde tepki verirdi.

Şahsen ben öfkeli bir oyuncuyum. Oyun konsolumu yere fırlatır, gözlerimi sıkıp kapatır, başımı geriye yatırır ve küfredilebilir mesafede olan her şeye bağırıp küfrederim.

Birkaç yıl önce Alien 3 adında bir oyunum vardı. Muhteşem bir özelliği vardı. Canlarınız bittiğinde, çenesinden tükürükler damlayan Alien'ın aşırı gerçekçi bir resmini görürdünüz ve dijitalleştirilmiş bir ses "Oyun Bitti, dostum!" derdi.

Onu gerçekten çok severdim.

"Selam," dedim.

Adam başını kaldırdı. "Selam."

"Kaç sıra yaptın?"

"Yüz kırk dört."

"Aha. Oldukça iyi."

"Yüz yetmiş yedi yapabiliyorum."

"Yüz yetmiş yedi mi?"

Başını salladı. "Peki ya sen?"

"Şey, en iyi yaptığım yaklaşık yüz elli."

Tekrar başını salladı. "Sen üç FNG'den birisin, değil mi?"

"Evet."

"Nerelisin?"

"Londra."

"Ben de. Oynamak ister misin?"

"Tabii."

"Tamam." Toprağı işaret etti. "Bir sandalye çek."

KUMSAL HAYATI

Uyum Sağlama, Pirinç

Birkaç yıl önce ilk ciddi kız arkadaşımla ayrılma sürecinden geçiyordum. Yaz için Yunanistan'a gitmiş ve döndüğünde Belçikalı bir adamla tatil aşkı yaşadığını söylemişti. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, görünüşe göre mevzubahis adam sonraki haftalarda bir ara Londra'ya uğrayacaktı. Üç berbat gün ve geceden sonra aklımı kaybetmeye aşırı derecede yakın olduğumu fark ettim. Bisikletle babamın dairesine gittim ve ona, ülkeyi terk edecek kadar nakit para vermesi için duygu sömürüsü yaptım.

O yolculukta çok önemli bir şey öğrendim. Seyahat ederek kaçmak mümkündü. Neredeyse uçağa bindiğim anda, İngiltere'deki hayat anlamsız hâle geldi. Emniyet kemeri ışıkları yandı, problemler yok oldu. Kırık kol dayanakları kırık kalplerin önüne geçti. Uçak havalandığında İngiltere'nin var olduğunu bile unutmuştum.

O ilk günden sonra, alanda dolaşırken, kumsal hakkında tek bir şey bile sorgulamadım.

Pirinç: Otuzdan fazla kişi, günde iki öğün pirinç yiyor. Pirinç tarlalarının hektarlarca düz, sulu arazilere gereksinimi vardır ve bu bizde yoktu, bu yüzden bizim yetiştiremeyeceğimizi biliyordum. Durum Pirinç Seferi'yle ayyuka çıkmasaydı, nereden geldiğini asla bilemezdim. Dile getirmeden boş verirdim.

Uyum sağlama: İlk günden itibaren çalışıyorduk, herkes isimlerimizi biliyordu, barakada bize ayrılmış yataklar vardı. Bütün hayatım boyunca orada yaşamışım gibi hissettim.

Uçakta da aynı şey olmuştu; hafızam kendini kapatmaya başlıyordu. Koh Samui belirsiz, hayal gibi bir yer hâline gelmişti ve Bangkok da tanıdık bir sözcükten biraz fazlasıydı. Üçüncü ya da dördüncü gün, Zeph ve Sammy'nin çok geçmeden geleceğini ve insanların nasıl tepki vereceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra Zeph ve Sammy'nin yüzlerini tam olarak hatırlayamadığımı fark ettim. Birkaç gün sonra geliyor olabileceklerini bile unutmuştum.

Bir söz vardır: Her şeyin mavi olduğu bir dünyada renkler yoktur. Bu bana çok anlamlı geliyor. Bir şey garip görünüyorsa, onu sorgularsınız ama dışarıdaki dünya kıyaslama yapamayacak kadar uzaksa, hiçbir şey garip görünmez.

Zaten neden sorgulayacaktım ki? Uyum sağlamak dünyadaki en doğal şeydi. Bir gezgin olduğumdan beri böyle yapıyordum. Başka bir söz: Roma'da Romalı gibi davran. Gezginin on emrinde bu birinci emirdir. Hindu tapınaklarına girip, "Neden bir ineğe tapıyorsunuz?" demezsiniz. Etrafınıza bakarsınız, anlarsınız, uyum sağlarsınız, kabul edersiniz.

Uyum sağlama ve pirinç. Bunlar kabul edilecek şeylerdi; yeni bir hayatın yeni tarafları.

Fakat şimdi bile doğru soruları sormuyorum.

Kumsal hayatına neden bu kadar kolayca uyum sağladığım önemli değil. Esas soru kumsal hayatının neden beni bu kadar kolayca özümsediği.

İlk iki üç hafta boyunca aklımdan çıkaramadığım bir şarkı vardı. Aslında şarkı bile değildi. Şarkının birkaç mısrasıydı. Şarkının adını bilmiyorum ama sanırım "Street Life"tı, çünkü hatırlayabildiğim tek söz şuydu: "*Street life, it's the only life I know, street life, dah dah-dah dah dah dah dah-da-dah.*" Ama ben "street life" yerine "beach life" diyordum ve tek yapabildiğim bu kısa parçayı sürekli tekrarlamaktı.

Bu Keaty'yi deli ederdi. "Richard, o lanet şarkıyı söylemeyi bırakmalısın," derdi ve ben de omuz silkip, "Keaty, aklımdan

çıkmıyor," demek zorunda kalırdım. Sonra bir süre söylememeye çabalardım ama istemesem de birkaç saat sonra tekrar başlardım. Ancak Keaty alnına vurup, "Sana o illet şarkıyı söylememeni söyledim! Hayret bir şey, Richard!" dediğinde, tekrar başladığımı fark ederdim. Sonra tekrar omuz silkmek zorunda kalırdım. Sonunda Keaty de şarkıyı söylemeye başlardı ve bunu söylediğimde "Aaaah!" der ve günün geri kalanında Nintendo'suyla oynamama izin vermezdi.

İyi Geceler, Jim-Bob

Çabucak bir rutin edindim.

Saat yedi, yedi buçuk civarı uyanıyor, doğruca Étienne ve Keaty'yle kumsala gidiyordum. Françoise genellikle yüzmüyordu, çünkü her gün uzun saçlarını tuzdan arındırmak çok zahmetli bir işti ama bazen yüzüyordu. Sonra kampa geri dönüp duş kulübesinde yıkanıyorduk.

Kahvaltı saat sekizdeydi. Her sabah mutfak görevlileri bir sürü pirinç kaynatıyordu ve başka bir şey hazırlamak kişiye kalmıştı. Çoğu pirincini sade yiyordu ama birkaçı biraz balık ya da sebze kaynatmakla uğraşıyordu. Ben hiç umursamadım. İlk üç gün Magi-Noodle'larımızı biraz aroma vermesi için karıştırdık ama onlar bittiğinde pirinçle yetindik.

Kahvaltıdan sonra insanlar dağılmaya başlıyordu. Sabahlar çalışmak içindi ve herkesin yapacak bir işi vardı. Saat dokuz olduğunda kamp her zaman boşalıyordu.

Dört ana iş dalı vardı: balık tutmak, bahçeyle ilgilenmek, yemek pişirmek ve marangozluk.

Étienne, Françoise ve ben balık tutma grubundaydık. Biz gelmeden önce iki grup vardı ama bizle üç oldu. Gregorio ve biz bir gruptuk, Moshe ve iki Yugoslav kız başka bir grup ve birkaç İsveçli adam da üçüncü gruptu. Balık tutma konusunda çok ciddiydiler ve her gün kayalık mağaraların içinden geçip açık denize yüzüyorlardı. Bazen bacak kadar boyu olan büyük balıklarla dönüyorlardı ve herkes onları baş tacı ediyordu.

İş bakımından oldukça şanslı hissediyordum. O ilk gün Étienne ve Françoise balığa çıkmaya gönüllü olmasaydı,

Gregorio ile tanışamazdık ve bahçecilik grubuna düşebilirdim. Keaty bahçecilik grubundaydı ve sürekli şikâyet ediyordu. Alandan yarım saat uzaklıkta, şelalenin oralarda çalışmak zorunda kalıyordu. Baş bahçıvan Jean'dı, adını boğazını temizliyormuş gibi telaffuz eden, güneybatı Fransa'dan gelen bir çiftçinin oğluydu ve bahçesini çok katı yönetiyordu. Sorun şuydu ki bir göreve başladığınızda onu değiştirmek oldukça zordu. Kurallar falan yoktu ama herkes gruplar hâlinde çalışıyordu, bu yüzden görev değiştirdiğinizde bir gruptan ayrılıp diğerine girmeniz gerekiyordu.

Balıkçı olmasaydım, muhtemelen marangozluk grubuna girmeyi denerdim. Mutfak işleri hiç ilgimi çekmiyordu. Her gün otuz kişiye yemek yapmak gibi berbat bir işin dışında, üç aşçının hepsi her zaman balık kokuyordu. Lakabı Unhygienix olan baş aşçının çadırında kendi özel sabun deposu vardı. Haftada bir kalıp bitiriyor gibiydi, yine de hiçbir işe yaramıyordu.

Marangozların başında Bugs vardı. Bugs, Sal'in erkek arkadaşıydı ve işi marangozluktu. Baraka ve bütün kulübelerin yapımından o sorumluydu ve saçaklı tavanı yapmak için dalları birbirine bağlama fikri ondan çıkmıştı. İnsanların ona davranış şeklinden Bugs'a çok saygı duyulduğu belliydi. Kısmen herkesin onun yaptığı şeylere muhtaç olmasından ama kısmen de Sal'in erkek arkadaşı olmasındandı.

Bir lider varsa o Sal'di. O konuştuğunda insanlar dinliyordu. Günlerini lagünün etrafında dolaşarak, farklı iş gruplarını kontrol ederek ve her şeyin düzgün işlemesini sağlayarak geçiriyordu. İlk başta iyice yerleştiğimizden emin olmak için çok zaman ayırdı. Kayalıkların orada yüzerken sık sık bize katıldı ama ilk haftadan sonra tatmin olmuş gibiydi ve iş saatleri boyunca onu neredeyse hiç görmedik.

Net bir görevi olmayan tek kişi Jed'di. Günlerini yalnız geçiriyor, genellikle sabahları ilk giden ve akşamları son dönen o oluyordu. Keaty, Jed'in şelalenin yakınlarında ve kayalıkların üstünde çok zaman geçirdiğini söyledi. Arada bir ortadan yok

oluyor ve geceyi adada bir yerlerde geçiriyordu. Döndüğünde genellikle taze ot getiriyordu, belli ki ot tarlalarından alıyordu.

Saat iki buçuk civarı, insanlar tekrar kampa dönmeye başlıyordu. Yemeğin hazırlanabilmesi için mutfak görevlileri ve balıkçılar her zaman ilk gelenler oluyordu. Sonra da sebze ve meyveleriyle bahçe grubu geliyordu. Saat üç olduğunda alan tekrar dolmuş oluyordu.

Kahvaltı ve akşam yemeği günün öğünleriydi. Daha fazlasına ihtiyacımız da yoktu. Akşam yemeği saat dörtteydi ve genellikle insanlar saat dokuz gibi yatıyordu. Hava kardıktan sonra ot içmekten başka yapacak bir şey yoktu. Gece kampta ateş yakmak yasaktı, çünkü saçaklı tavana rağmen ateş alçaktan uçan uçakların dikkatini çekerdi. Koh Samui'deki uçak pistinden kalkıp oraya gelen bir sürü alçaktan uçan uçak vardı.

Çadırları olanlar dışında herkes barakada uyuyordu. Yirmi bir kişiyle uyumaya alışmak biraz zamanımı aldı ama sonra bunu da sevmeye başladım. Keaty ve çadırda kalan diğerlerinin kaçırdığı güçlü bir yakınlık hissi vardı. Bir ritüel de vardı. Her gece olmuyordu ama sık sık oluyordu ve her seferinde beni gülümsetiyordu.

Ritüelin kökeni *The Waltons* televizyon dizisindendi. Her bölümün sonunda Waltonların evinin bir görüntüsünü görür ve hepsinin birbirine iyi geceler dediğini duyardınız.

Barakada bu şöyle oluyordu.

İnsanlar uykuya dalarken karanlıkta bir yerlerde uykulu bir ses "İyi geceler, Jim-Bob," diyordu. Sonra işaretin anlaşılmasını beklerken kısa bir duraklama oluyordu ve sonunda biri, "İyi geceler, Jesse," "Sal," "Gregorio," "Bugs," ya da iyi geceler demek istedikleri kişinin adını söylüyordu. Sonra adı söylenen kişi farklı birine iyi geceler demek zorunda kalıyordu ve herkesin adı söylenene kadar bütün barakada dolaşıyordu bu söz.

Oyunu herkes başlatabiliyordu ve söylenen isimlerin bir sırası yoktu. Yalnızca birkaç isim kaldığında, kimlerin isimlerinin söylendiği ve kimlerinkinin söylenmediğini hatırlamak zorlaşıyordu ama bu da oyunun bir parçasıydı. Eğer yanlış yaparsan, doğru yapana kadar yüksek sesli cık-cıklar ve abartılı iç çekişler durmazdı.

Ritüel bir tür eğlence olsa da bir bakıma değildi de. Kimsenin adı es geçilmiyordu ve ilk andan itibaren Étienne, Françoise ve ben de dahil edildik.

En güzeli de adını duyduğun ama sesi tanıyamadığın zamandı. Beklenmedik birinin beni seçmeyi düşünmesini her zaman rahatlatıcı buluyordum. Kim olabileceğini merak ederek ve bir dahaki sefere kimi seçsem diye düşünerek uykuya dalıyordum.

Negatif

Dördüncü pazar günümün sabahında bütün kamp kumsaldaydı. Pazar günleri kimse çalışmıyordu.

Deniz çekilmişti, bu yüzden ağaç hattıyla deniz arasında on iki metre kum vardı. Sal büyük bir futbol maçı düzenledi ve Keaty'le ben hariç neredeyse herkes katıldı. Biz büyük kayaların birinin üzerinde oturuyor, suyun üzerine savrulan oyuncuların bağırtılarını dinliyorduk. Video oyunları ve filmlerin yanında futbolla ilgilenmemek de ortak noktamızdı.

Ayaklarımın altından gümüş renkli parlak bir şey geçti. "Yakaladım seni," diye mırıldandım balığa hayali bir zıpkın fırlatarak ve Keaty kaşlarını çattı.

"Kolay hayat," dedi.

"Balıkçılık mı?"

"Balıkçılık."

Başımı salladım. Balık tutmak kolaydı. Şehrin yumuşattığı bir Batılı olarak böylesine eski bir beceriyi elde edemeyeceğimi düşünmüştüm ama aslında çok basitti. Tek yapmanız gereken bir kayanın üstünde durmak, bir balığın geçmesini beklemek, sonra da onu şişlemekti. Tek numarası bileğin hareket ettirilmesindeydi, bir frizbi fırlatırken olduğu gibi. Bu şekilde suyun içinde fırlıyor ve hızını kaybetmiyordu.

Keaty bir elini başının üzerinde gezdirdi. Geldiğimden beri saçını tıraş etmemişti ve şimdi kafatası birkaç haftalık saçla kaplıydı.

"Sana ne olduğunu söyleyeyim," dedi.

"Hımın?"

"Sıcak yüzünden. Balık tutarken istediğin zaman serinleyebilirsin ama bahçede sadece pişiyorsun."

"Peki ya şelale?"

"On dakika uzaklıkta. Oraya gidip yüzebilirsin ama dönene kadar tekrar terliyorsun."

"Sal'le konuştun mu?"

"Dün. Yer değiştirebilecek birini bulursam geçebileceğimi söyledi ama kim bahçe grubunda çalışmak ister ki?"

"Jean ister."

"Evet. Jean ister." Keaty iç çekti. "Jean de kahrolası Florette."

"Jean le Frogette," dedim ve güldü.

Kumsalda bir tezahürat koptu. Görünüşe göre Étienne gol atmıştı. Elleri havada, daireler çizerek koşuyordu ve diğer takımın kaptanı olan Bugs kalecisine bağırıyordu. Ağaçların orada Françoise'ı görebiliyordum. Küçük bir grup seyirciyle oturuyor ve alkış tutuyordu.

Ayağa kalktım. "Yüzmek ister misin?"

"Olur."

"Mercanlara doğru yüzebiliriz. Onları henüz görmedim. Görmek istiyordum."

"Harika ama önce Greg'in maskesini alalım. Mercanlara maskesiz yüzmenin hiçbir anlamı yok."

Dönüp kumsala baktım. Oyun tekrar başlamıştı. Bugs topu almış, kumda zikzak çizerek ilerliyor, açığı kapatmayı umuyordu ve Étienne de onun hemen arkasındaydı.

"Sen almak ister misin? Ben burada beklerim."

"Tamam."

Keaty kayanın üstünden denize atladı. Birkaç kulaç boyunca suyun altında kaldı ve denizin dibinde onun suretini takip ettim, sonra görüntüden kayboldu. Sonunda etkileyici bir mesafeden yüzeye çıktı.

"Biraz ot da getireceğim," diye seslendi.

Ona başparmağımla çok iyi işareti yaptım ve tekrar suya daldı.

***

Başımı kumsaldan denize bakan büyük kayalıklara doğru çevirdim. Kayaların yüzünde birkaç gün önce Gregorio'nun gösterdiği bir yarığı arıyordum. Ona göre en muhteşem mercan bahçeleri tam onun altındaki sulardaydı.

İlk başta kafam karıştı. Doğru yere baktığımdan emindim. Gregorio yarığı bana lagünün üzerinde basamaklar gibi uzanan bir kayalık sırasını takip ettirerek göstermişti. Kayalıklar hâlâ oradaydı ama yarık yok olmuştu.

Sonra onu buldum. Gregorio bana noktayı akşamüstü göstermişti. Kayalıklar tamamen gölgedeydi ve yarık karanlıktı. Fakat şimdi, alçak sabah güneşinin altında, yarığın çentikli kenarı siyah granitin üzerinde bembeyaz parlıyordu.

"Bir negatif gibi," dedim yüksek sesle, kendi hatama gülümseyerek.

Mercanlar

Greyfurt büyüklüğünde iki taşın ağırlığı altında, denizin dibine süzüldüm ve bağdaş kurup kuma oturdum. Sonra tekrar yüzeye çıkmamak için taşları kucağıma koydum.

Etrafımda mercan kümeleri vardı: sıcak tropik sularda yumuşamış ve dağılmış, parlak renkli pagodalar. Kanatlarının girintilerinde bir şey, beni görünce kaçtı. Neredeyse görülmezdi; renklerin üzerine yayılan küçük bir ışık damlası. Bu tuhaf olayı tam olarak görmek için daha dikkatli baktım ama değişiklik olduktan sonra mercanlar öncekinden farklı görünmüyordu.

Tuhaf bir yaratık önümde duruyordu. Aklıma bir isim geldi –denizhıyarı– ama sadece böyle şeylerin var olduğunu duyduğum içindi. Bana kalırsa deniz kabağı da olabilirdi. Yaratığın boyu otuz santimden biraz fazla ve ön kolumun kalınlığındaydı. Bana yakın tarafında iç içe geçmiş minik dokunaçları vardı. Mercan kanatlarından birinden kopardığım bir parçayla onu yoklamak için dürttüm. Hıyar kıpırdamadı ya da kaçmadı, böylece cesaret bularak ona parmağımla dokundum. Dokunduğum en yumuşak şeydi. Bana yalnızca ipeksi derisiyle karşı koyuyordu ve onun derisini zedelemekten korkarak elimi çektim.

Giderek tuhaflaşıyor, diye düşündüm gülümseyerek. Nefesimi tutmaktan kafam güzel oluyordu. Kulaklarımda uğuldayan kandan ve ciğerlerimde artan baskıdan yirmi saniyeden daha az havam kaldığını tahmin ettim.

Yukarı baktım. Yaklaşık iki metre yukarımda, bir kaya çıkıntısının üzerine tünemiş Keaty'nin sallanan bacaklarını gö-

rebiliyordum. Yüksek bir sandalyedeki bir çocuk gibi bacaklarını hafifçe sallıyordu ve küçük mavi bir balığın dikkatini çekmişti. Balık çoğunlukla onun bilekleriyle ilgileniyordu. Ne zaman sallayıp yakınlaşsa, bir ısırık alacakmış gibi ileri fırlıyor ama birkaç santim ötede aniden duruyordu. Sonra bilekleri geri sallanırken, balık yüzgeçlerini sallayıp geri çekiliyor, belki de cesaretsizliği yüzünden kendine küfrediyordu.

Birkaç damla soğuk su şakaklarımın altındaki boşluktan içeri girdi. Başımı yukarı kaldırınca, içeride sıkışan hava maskeyi yüzümden çıkarıyordu. Hemen aşağıya baktım, camı ittirerek yerine oturtmaya çalıştım ama nafileydi. İçine çok fazla su girmişti. Kucağımdaki taşları kaldırıp attım ve yüzeye doğru süzülmeye başladım.

Geçerken, bir dürtüyle tırnaklarımı dişler gibi birleştirerek Keaty'nin bileğini çimdikledim.

"Bunu neden yaptın?"

Maskenin yüzüme yapıştığı yeri kaşıdım. Keaty bileğini ovuşturuyordu.

"Küçük bir balık vardı," diye başladım, sonra gülmeye başladım.

"Hangi küçük balık?"

"Seni ısırmak istedi ama cesaret edemedi."

Keaty başını iki yana salladı. "Köpekbalığı olduğunu zannettim."

"Burada köpekbalığı var mı?"

"Milyonlarca." Açık denizi göstererek arkasındaki kayalıklara parmağıyla vurdu, sonra tekrar başını iki yana salladı. "Senin yüzünden sıçradım."

"Özür dilerim."

Denizden çıktım ve kayalığın üzerinde Keaty'nin yanına oturdum. "Aşağısı inanılmaz. Dalış tüpü gibi şeyler olsa çok iyi olur. Bir dakika aslında pek uzun değil."

"Ya da bir hortum," dedi Keaty. Cebinden plastikten yapıl-

mış bir kutu çıkardı. İçinde kâğıtlar ve ot vardı. "İki yıl önce Ujung Kulon'a gittim. Oraya gitmiş miydin?"

"Carita'ya gittim."

"Ujung Kulon'da bazı mercanlar vardı ve oradaki adamlar hortum kullanıyordu. Bir süre denizin dibinde durabiliyorsun ama çok dolaşamıyorsun. Yine de..."

"Burada bir hortumumuz yoktur sanırım?"

"Yok."

Keaty cigara sarmayı bitirene kadar bekledim.

"Demek çok yer gezdin."

"Elbette. Tayland, Endonezya, Meksika, Guatemala, Kolombiya, Türkiye, Hindistan ve Nepal. Ah, ayrıca Pakistan. Bir nevi. Üç günlüğüne Karaçi'de mola verdim. Bunu sayıyor musun?"

"I-ıh."

"Ben de. Peki ya sen?"

Omuz silktim. "Amerika taraflarına hiç gitmedim, Afrika'ya da öyle. Aslında sadece Asya civarları. Sanırım Avrupa da. Peki ya Avrupa? Avrupa sayılıyor mu?"

"Karaçi'yi sayarsan sayılır." Cigarayı yaktı. "En çok nereyi sevdin?"

Birkaç dakika düşündüm. "Endonezya ve Filipinler arası kaldım."

"Peki ya en sevmediğin yer?"

"Muhtemelen Çin. Çin'de çok kötü zaman geçirdim. Restoranlarda yemek siparişi verdiğim zamanlar dışında tek bir kişiyle bile konuşmadan beş gün geçirdim. Üstelik yemekler de berbattı."

Keaty güldü. "Benim için en kötüsü Türkiye'ydi. İki ay kalmam gerekiyordu ama iki hafta sonra oradan ayrıldım."

"Peki ya en iyisi?"

Keaty etrafına baktı, derin bir nefes çektikten sonra cigarayı bana uzattı. "Tayland. Yani burası. Hiç Taylandlı olmadığını düşünürsen aslında burası Tayland değil ama... Evet. Burası."

"Burası eşsiz bir yer... Ne zamandır buradasın?"

"İki yıl. Biraz daha fazla. Sal ile Chiang Rai'de tanıştım ve arkadaş olduk. Etrafta biraz gezdik. Sonra bana buradan bahsetti ve beni buraya getirdi."

Biten cigaranın zıvanasını suya fırlattım. "Bana Daffy'den bahset. Kimse ondan bahsetmiyor."

"Evet. İnsanlar duyduklarında şok oldu." Keaty uzamış saçlarını düşünceli bir hâlde kaşıdı. "Sorulacak ideal kişi ben değilim. Onu pek tanımıyordum. Biraz mesafeliydi, en azından bana karşı. Yani kim olduğunu biliyordum ama çok konuşmazdık."

"Yani kimdi?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Dediğim gibi, ondan kimse bahsetmiyor, o yüzden..."

Keaty kaşlarını çattı. "Ağacı görmedin mi henüz? Şelalenin oradaki ağaç?"

"Sanmıyorum."

"Lanet olsun! Sen hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi, Rich? Ne kadardır buradasın? Bir ay mı?"

"Biraz daha fazla."

"Dostum." Keaty gülümsedi. "Yarın seni ağaca götürürüm. O zaman görürsün."

"Şimdi gitsek?"

"Yüzmek istiyorum. Özellikle de kafam güzel olmuşken. Ve maskeyi takma sırası bende."

"Ben gerçekten..."

Keaty suya atladı. "Yarın. Acelen ne? Dört hafta bekledin." Bandı başının arkasına sıkıca taktı ve suya daldı, tartışma bitmişti.

"Tamam," dedim denize, otun ve kumsal hayatının merakımı örtmesine izin verdim. "Öyleyse yarın."

Gregorio'nun maskesiyle ikinci dalışımda, mercanlardaki renk değişimi konusuna dikkat ettim ama tuhaf olay tekrar olmadı. Mercan sakinleri hâlâ pagoda evlerinde gizleniyordu. Ya öyleydi ya da varlığım artık onları korkutmuyordu.

Rahatsız

O gece, hava kararmaya başlarken, bize deniz kabuğu kolyelerimiz verildi. Büyük bir olay değildi, bir tören falan olmadı. Sal ve Bugs oturduğumuz yere geldi ve kolyeleri verdi. Yine de benim için çok büyük bir olaydı. Herkes ne kadar dostane olursa olsun, kolyesi olmayan bir tek bizim olmamız, dikkatleri yeni gelen oluşumuza çekiyordu. Artık kolyelerimiz olduğuna göre resmen kabul edilmiş sayılırdık.

"Hangisi benim?" dedi Françoise, her birini sırayla, dikkatle inceleyerek.

"Hangisini istersen, Françoise," diye cevapladı Sal.

"Sanırım bunu alacağım. Şu büyük kabuğun rengini sevdim." Bizi karşı iddiada bulunmaya davet ederek bana ve Étienne'e baktı.

"Sen hangisini istiyorsun, Étienne?" dedim.

"Sen?"

"Bana fark etmez."

"Bana da fark etmez."

"O zaman..."

Birbirimize omuz silkip güldük. Sonra Sal eğildi ve kalan iki kolyeyi Françoise'ın elinden aldı. "İşte," dedi ve seçimi bizim için yaptı. İkisi de birbirine çok benziyordu ama benimkinde bir süs, kırmızı bir denizyıldızından koparılmış kol vardı.

Kolyeyi başımdan geçirdim. "Çok teşekkürler, Sal."

"Bugs'a teşekkür et. Seninkini o yaptı."

"Tamam. Teşekkürler, Bugs. Gerçekten güzel bir kolye."

Övgüyü sessizce kabul ederek başını salladı, sonra dönüp alandan barakaya doğru yürümeye başladı.

Bugs hakkında bir karar veremiyordum. Tuhaftı, çünkü sevebileceğimi hissettiğim türden bir adamdı, neredeyse zorunluluktan. Benden daha iri ve daha kaslıydı; marangozluk grubunun başı olarak bariz becerileri vardı; ayrıca oldukça zeki olduğunu tahmin ediyordum. Bunu ölçmek daha da zordu, çünkü çok konuşmuyordu ama konuştuğunda söylemeye değer şeyler gibi görünüyordu. Fakat bütün bu iyi özelliklere rağmen onda beni biraz sıkan bir şey vardı.

Kolye için teşekkürlerimi kabul etme biçimi mesela... Sessizce başını sallaması Clint Eastwood dünyasına aitti; gerçek dünyada yeri yokmuş gibiydi. Başka bir sefer de biraz çorba içecektik. Gregorio çorbanın biraz soğumasını bekleyeceğini söyledi, hâlâ ateşin üstünde kaynıyordu. Bugs hemen tencereden bir kaşık çorba aldı. Bir şey demedi, sadece bir kaşık aldı. O kadar küçük bir şeydi ki şu anda anlatırken kulağa bu kadar önemsiz gelmesinden neredeyse utanıyorum.

Belki bu anlatmaya değerdir. İkinci haftamın pazartesi günü, Bugs'ı depo kulübelerinden birinin girişinde sallanan bir kapıyı yerine oturtmaya çalışırken gördüm. Sorun yaşıyordu, çünkü yalnızca iki eli vardı ve üç ele ihtiyacı vardı: ikisi kapıyı yerinde tutmak ve üçüncüsü de menteşeye çivi çakmak için. Yardım edip etmemeyi düşünerek onu bir süre izledim ve tam yanına giderken elindeki çekiç düştü. İçgüdüsel olarak onu yakalamak isterken kapı da bacağının üstüne düştü.

"Lanet olsun," dedim koşmaya başlayarak. "İyi misin?"

Bugs başını indirdi. Bacağında kötü bir sıyrık vardı ve kan damlıyordu. "İyiyim," dedi, sonra eğilip çekicini aldı.

"Kapıyı tutmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Bugs başını iki yana salladı.

Oturduğum yere geri döndüm, bambu çubuklarının ucunu

kesiyor, balık tutmak için zıpkın yapıyordum ve yaklaşık beş dakika sonra yanlış bir darbeyle başparmağımı kestim.

"Ah!" diye bağırdım.

Bugs dönüp bakmadı ve Françoise panik olunca daha da güzelleşen yüzüyle koşup gelirken Bugs'ın hoşnutsuzluğunu hissedebiliyordum; ayaklarının etrafında tozlu kan gölleri oluşurken o acıya dayanarak çiviyi yerine çakıyordu.

"Çok acıdı," dedim Françoise yanıma geldiğinde ve Bugs'ın duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim.

Hazır başlamışken, Bugs'la ilgili beni rahatsız eden başka bir şey daha olduğunu ekleyebilirim. Adı.

Anladığım kadarıyla kendisine Bugs demek, "Ben sessiz ve metinim ama kendimi çok ciddiye almıyorum! Kendime Bugs Bunny diyorum!" gibiydi. Diğer şikâyetlerim gibi bu da onu sevmemek için bir sebep değildi; yalnızca rahatsız edici bir şeydi. Mesele şu ki Bugs kendisini aşırı derecede ciddiye alıyordu.

Bugs'ı tanımaya başladığım iki hafta boyunca, bir süre adının nereden geldiğini merak ettim. Eğer o da Sal gibi Amerikalıysa, adının Bugs Bunny'den geldiğini düşünebilirdim. Amerikalılara saygısızlıktan değil, yalnızca bazen garip isimler buluyorlar. Fakat Bugs Güney Afrikalıydı ve Warner Brothers'ın Pretorya'da o kadar güçlü bir etkiye sahip olduğunu zannetmiyorum. Ama bir keresinde Goose adında bir Güney Afrikalıyla tanışmıştım, o yüzden asla bilemezsiniz.

Neyse. Kolyemi aldığım geceye dönelim.

"İyi geceler, Jim-Bob."

Sessizlik... Panik.

Yeterince yüksek sesle söylemiş miydim? Farkına varmadığım bir görgü kuralı mı vardı? Kolyeyi almak bana cesaret vermişti ama belki de bunu yalnızca grup liderleri ya da kumsala üç yıldan fazla süredir gelen insanlar başlatabiliyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ter bastı. Pekâlâ, işte bu kadar, diye düşündüm kendi kendime. Her şey bitti. Yarın sabah gün doğmadan ayrılacağım. Yalnızca Koh Samui'ye dönmek için otuz kilometre yüzmem gerekecek ve muhtemelen köpekbalıkları beni yiyecek ama olsun. Bunu hak ediyorum. Ben...

"İyi geceler, Ella," dedi karanlığın içinden uykulu bir ses.

Donakaldım.

"İyi geceler, Jesse," dedi bir diğeri.

"İyi geceler, Sal."

"İyi geceler, Moshe."

"İyi geceler, Cassie."

"İyi geceler, Greg."

"İyi geceler..."

Sıfır

Renk bakımından gelişme iyiydi. İlk birkaç gün gökyüzü çoğunlukla bulutluydu ve bulutlar dağıldığında yanmaktan kaçınacak kadar bronzlaşmıştım. Şimdi en koyu rengime yaklaşıyordum. Umduğum kadar kararıp kararmadığıma bakmak için şortumun içine baktım.

"Vay canına," dedim alt taraftaki beyaz teni görünce.

Étienne bana baktı. Büyük kayanın kenarında oturuyor, bacaklarını suda serinletiyordu. Teninin parlak ve altın rengi olduğunu fark ettim kıskanarak. Benim tenim hiçbir zaman altın rengi olmuyordu. En iyi ihtimalle yeni sürülmüş bir tarla renginde oluyordu. Ceviz kahverengisi diye tarif ederdim bazen ama daha çok toprak rengiydi.

"Ne oldu?"

"Tenim. Kararıyorum."

Étienne dalgınlıkla kolyesine dokunarak başını salladı. "Belki burayı düşündüğünü zannettim."

"Kumsalı mı?"

"Vay canına dedin, ben de buranın ne kadar güzel olduğunu düşündüğünü zannettim."

"Ah, bunu sık sık düşünüyorum zaten... Yani, çektiğimiz zahmete değdi, değil mi? O yüzüş ve ot tarlaları."

"Değdi."

"Balık tutuyorsun, yüzüyorsun, yiyorsun, tembellik ediyorsun ve herkes de çok dost canlısı. Çok basit şeyler ama... Eğer dünyayı durdurup hayatı yeniden başlatabilseydim, zamanı geri alabilseydim, sanırım böyle başlatırdım. Herkes

için." Boş boş konuşmamak için başımı iki yana salladım. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Benim düşüncelerim de aynı."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Herkesinki aynı."

Ayağa kalktım ve etrafıma baktım. Gregorio ve Françoise biraz ilerideki kayanın üstüne çıkıyordu ve onları geçince, deniz kıyısındaki uçurumların yakınında üç renkli nokta, Moshe ve iki Yugoslav kızı gösteriyordu. Karadan tekdüze bir vuruş sesi duyabiliyordum –Bugs ve marangozlar yeni bir proje üzerinde çalışıyordu– ve kumsalda yürüyen tek bir figür görebiliyordum. Önce Ella diye düşündüm, sonra parlak beyaz kumlara gözlerimi kısıp baktığımda Sal'i tanıdım.

Sal'in beklentilerimi uyarlama konusunda benimle alay edişini hatırladım. "Bir süre sonra buranın muhteşem bir yer olduğunu göreceksin, onu olduğu gibi kabul edersen," demişti. Omuzlarımı gerdirdim ve sıcak güneşe karşı gözlerimi kapatıp onun ne kadar haklı olduğunu düşündüm.

Aniden bacaklarıma sıçrayan soğuk suyla hayalimden uyandım. Gözlerimi açıp aşağıya baktım. Kovadaki balıklar *Game Over* demeden önceki âna yaklaşıyordu. Azimlerinden etkilenerek onları bir süre izledim. Balıkların ölmesinin bu kadar uzun sürmesi beni hep şaşırtırdı. Vücutlarına zıpkın yediklerinde bile neredeyse bir saat boyunca çırpınıyor, suda kanlı bir köpük oluşturuyorlardı.

"Kaç tane tuttuk?" dedi Étienne.

"Yedi. İki tanesi büyük. Bu kadar yeter, değil mi?"

Étienne omuz silkti. "Gregorio ve Françoise da yedi tane tuttuysa yeter."

"En az yedi tane tutmuşlardır." Saatime baktım. Tam öğlen saatiydi. "Sanırım bugün erken döneceğim. Keaty ile buluşacağım, bana şu ağacı gösterecek."

"Ağaç mı?"

"Şelalenin oradaki bir ağaç. Gelmek ister misin? Kovayı burada bırakabiliriz."

Başını iki yana salladı ve Gregorio ile Françoise'ı işaret etti. Gregorio maskesini alnına kaldırmıştı. "Mercanları görmek istiyorum. Çok güzel olduklarını söylüyorlar."

"Evet, öyleler. Belki şu ağaç olayından sonra gelip seni bulurum."

"İyi."

"Diğerlerine söylersin."

"Tamam."

Dik bir açıyla atlayarak suya daldım, sonra denizin dibinde gezinmek için düzeldim. Tuz gözlerimi yakıyordu ama açık tuttum. Bulanık renkler ve kaçışan balıklar, Gregorio'nun maskesi olmadan bile görmeye değerdi.

Bahçeye ulaşabilmemin iki yolu vardı. İlki Keaty'nin her sabah yürüdüğü doğru yoldu. En hızlı yoldu ama yalnızca birkaç kez yürümüştüm ve o da Keaty'leydi. Tek başıma yapmayı denersem kaybolacağımı biliyordum, ormana girdiğinizde farklı ağaçlar ve bitkiler dışında yönünüzü belirleyen pek bir şey yoktu. Onun yerine ikinci yolu seçtim, şelale akıntısını kaynağına kadar takip edecektim. Oraya vardığımda sola dönebilir ve uçurumun dibinden yürüyerek sonunda bahçeye ulaşabilirdim.

Yaklaşık on dakika yürüdükten sonra Keaty'nin işle ilgili şikâyetlerini anlamaya başladım. Bir deniz esintisi ya da soğuk su olmayınca sıcaklık inanılmazdı. Şelaleye ulaştığımda bütün vücudum terden karıncalanıyordu.

Kumsala geldiğimden beri şelaleye yalnızca birkaç kez gitmiştim ve onlarda da tek başıma değildim. Kısmen oraya gitmek için bir sebebimin olmamasındandı ama ayrıca bölgenin beni huzursuz hissettirdiğini de şimdi fark ediyordum. Lagün ve dış dünya arasında bir bağlantı görevi görüyordu, tamamen

unuttuğum dünya ve havzanın kenarında dururken hatırlamak istemediğimi fark ettim. Su buharının oluşturduğu sisin arasından yukarı baktığımda, atlamadan önce çömeldiğim noktayı görebiliyordum. Hatırlattığı anılar rahatsız ediciydi. Yüzümü yıkamak için bile durmadım. Bahçeye giden patikayı buldum ve doğruca yola koyuldum.

On beş dakika sonra Keaty'yi bir sebze bahçesinin kenarında buldum, Bugs'ın yaptığı küçük bir kürekle, üzgün hâlde yabani otları karıştırıyordu.

"Hey," dedi neşelenerek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bana bir ağaç gösterecektin. İşi erken bıraktım."

"Doğru. Unutmuşum." Jean'ın bahçıvanlardan birine homurdandığı yere baktı. "Jean!"

Jean ona baktı.

"Aravermemgerekiyor."

"Nasıl?" diye cevapladı Jean.

"Zamankalırsasonradönerimtamammı?"

Keaty el salladı, Jean da tereddütle el salladı. Sonra Keaty beni bahçeden çıkardı. "Hızlı konuşursan anlayamıyor," diye açıkladı. "Diğer türlü grubun işi bitene kadar seni bekletmeye çalışırdı."

"Zekice."

"Hı-hı."

Havuzun sağ tarafında yaklaşık yirmi metre uzunluğunda bir roket ağacıydı. Daha önce şelaleden nasıl aşağıya ineceğimi merak ederken onu fark etmiştim. Dallarından bazıları uçurumun kenarına doğru büyümüştü ve alt taraftaki dallarına Indiana Jones tarzı bir atlayış düşünmüştüm. Altında dururken bunu denemediğime sevindim. Aldanıp ince bir yaprak tabakasına atlayabilir ve on metre aşağıya düşebilirdim.

Diğer roket ağaçları gibi bu da çok etkileyiciydi ama Keaty beni bunu görmek için getirmemişti. Dört metrelik kanatların-

dan birine kazınmış işaretleri görmem için getirmişti. Üç isim ve dört numara. Bugs, Sylvester ve Daffy. Üç numara da sıfırdı.

"Sylvester mı?"

"Salvester."

Başımı iki yana salladım. "Sal."

"Bir kedi gördüm sanki," dedi Keaty.

"Yani ilk gelenler onlar mıydı?"

"İlk gelenler. 1989. Üçü Koh Phangan'dan bir tekne kiralamış."

"Burayı biliyorlar mıymış yoksa..."

"Kiminle konuştuğuna göre değişir. Bugs Koh Phaluili bir balıkçıdan gizli bir lagün hakkında bir şeyler duyduğunu söyledi ama Daffy sadece adaları gezdiklerini söylüyordu. Burayı tesadüfen bulmuşlar."

"Tesadüfen."

"Ama kamp ve diğer şeyler. Bu 1990'da başlamış. 89'un ikinci yarısını Goa'da geçirmişler, sonra yeni yıl için Koh Phangan'a dönmüşler."

"Sonra ne, Koh Phangan'ın modası mı geçmiş?"

Keaty başını salladı. "Geçiyormuş. O zaman akıllarına gelmiş. Olay şu ki o üçü Koh Samui'ye bir sırken bile gidiyormuş, sonra Koh Phangan'ın belki de bir yılı kaldığını görünce..."

"En iyi ihtimalle bir yıl. 91'de çoktan mahvolduğunu duymuştum."

"Evet, yani hepsini daha önce görmüşler. Özellikle Daffy. Daffy tamamen kafayı takmıştı. Endonezya'ya asla gitmediğini biliyor musun?"

"Daffy hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bali yüzünden boykot ediyormuş. Seksenlerin sonunda bir kez gitmiş ve bir daha da gitmemiş. Sürekli ne kadar sinirini bozduğundan bahsediyordu."

Ağacın köküne sırtımızı yaslayıp oturduk ve bir sigarayı paylaştık.

"Yani," dedi Keaty sertçe üfleyerek, "onlara hakkını vermek gerek."

"Kesinlikle."

"Ne yaptıklarını gerçekten biliyorlardı. Sal beni buraya getirdiğinde çoğu şey hazırdı, yani... 93'te. Baraka yapılmıştı ve tavan ayarlanıyordu."

"İki yıl."

"Hı-hı." Sigarayı bana uzattı.

"Yani sen geldiğinde, bu kadar insan var mıydı?"

Keaty durdu. "Şey... Çoğu vardı..."

Ona baktım, tedbirli olmaya çalıştığını hissettim. "Çoğu vardı derken ne demek istiyorsun?"

"İsveçliler dışında herkes."

"İki yılda, tek yeni insanlar İsveçliler miydi?"

"Ve Jed. İsveçliler ve Jed."

"Bu çok değil. Sır iyi saklanmış."

"Hmm."

Sigarayı söndürdüm. "Peki ya sıfırlar? Onlar ne demek?"

Keaty gülümsedi. "Daffy'nin fikriydi. Bir tarih."

"Bir tarih mi? Neyin tarihi?"

"Buraya ilk geldikleri tarih."

"'89 olduğunu zannediyordum."

"Öyleydi." Keaty ayağa kalktı ve ağacın kanadına dokundu. "Ama Daffy ona sıfır yılı diyordu."

Vahiy

Bali, Koh Phangan, Koh Tao, Boracay'a yerleşirseniz, kalabalıklar mutlaka peşinizden gelecektir. Bunu Lonely Planet'tan gizleyemezsiniz ve bu olduğunda da kıyamete geri sayım başlar. Fakat kalmanızın bile yasak olduğu bir ulusal parka yerleştiğinizde...

Bunu düşündükçe fikir daha çok hoşuma gitmeye başladı. Yalnızca bir Ulusal Park da değil, Tayland'da bir ulusal park. Sırt çantalı gezgin merkezlerinin hepsinin arasındaki uğrak yer. İroniden daha tatlı olan tek şey de mantığıydı. Filipinler yedi bin adadan oluşan bir takımada ama bu büyük parçalı manzarada bile benzer bir sırrı içermek mümkün olamaz. Fakat Bangkok ve güneydeki adalardan geçen gezgin kalabalıkları arasından birkaç kişi sıvıştığında kim fark eder?

Tuhaf bir şekilde, en az ilgimi çeken şey her şeyi gerçekten nasıl hallettikleriydi. Sanırım kısmen biliyordum. Yolculuktan öğrendiğim bir şey varsa, o da bir şeyleri halletmenin yolunun gidip bunları yapmak olduğuydu. Borneo'ya gitmekten bahsetme. Bir bilet al, vize al, çantanı hazırla ve olsun.

Keaty'nin biraz anlattığı şeylerden, sahneyi gözümde canlandırdım. Ocak 1990, belki de yılbaşı gecesi, Koh Phangan, belki Haad Rin. Güneş doğarken Daffy, Bugs ve Sal konuşuyor. Sal kiralanacak ya da hatta satın alınacak bir tekne bulmuş, Bugs'ın sırt çantasında bazı aletler var, Daffy'de de bir torba dolusu pirinç ve otuz paket Magi-Noodle var. Belki çikolatalar erimiş ve su şişesinin şeklini alarak tekrar donmuş.

O sabah saat yedide kumsalda yürüyorlar. Arkalarında bir

ses sisteminin gümbürtüsü arasından bir portatif jeneratörün uğultusunu duyabiliyorlar. Arkalarına bakmıyorlar, yalnızca kumsaldan ayrılıp bir yıl önce buldukları gizli cennete doğru yola koyuluyorlar.

Kampa doğru geri yürürken, mercan bahçesinde Étienne'i bulmaya giderken, kendimi Bay Duck'la tekrar görüşmeyi neredeyse umut ederken buldum. Onun elini sıkmak istiyordum.

Étienne ve Françoise'ı bulamadım. Kumsalda Gregorio'yla karşılaştım. Yakaladığımız balıkları kampa götürüyordu ve ona mercanlara gideceğimi söylediğimde şüpheyle baktı.

"Bence beklemelisin," dedi. "Bir saat falan bekle."

"Neden?"

"Étienne ve Françoise..."

"Sevişiyorlar mı?"

"Şey... Bilmiyorum, ama..."

"Hı-hı. Bir saat mi diyorsun?"

"Ah..." Gregorio utanarak gülümsedi. "Belki de Étienne konusunda fazla cömertim."

Bangkok'taki ilk gecemi hatırlayarak başımı iki yana salladım. "Hayır," diye cevapladım, sesimde aniden bir gerginlik duymaktan rahatsız olarak. "Tam isabet diyebilirim."

Böylece Gregorio'yla birlikte kampa döndüm.

Diğer gruplarla balık boyutlarını karşılaştırmak dışında yapacak pek bir şey yoktu. Üç İsveçli her zamanki gibi en büyük balıkları yakalamıştı ve çalım satarak aşçılara bunların nasıl pişirileceğini anlatıyordu. Onları dinlerken çok sinirlendim ama daha da sinir bozucu olan şey Françoise ve Étienne'in sürekli aklıma gelen görüntüleriydi. Sonunda, zihnimi meşgul edecek bir şey isteyerek Keaty'nin çadırına gittim ve onun Nintendo'sunu arayıp buldum.

***

Bölüm sonu canavarlarının çoğunun bir düzeni vardır, düzeni boz, canavarı öldür. Sonic One, Megadrive versiyonu, Greenhills Zone'da Dr. Robotnik'in ilk canlanmasında tipik bir düzen görülebilir. Ekranın üst tarafından aşağı inerken siz sol platformdan onun üstüne zıplarsınız. Sonra, o size doğru sallanmaya başlayınca, siz alt tarafına saklanır ve sağ taraftan onun üstüne zıplarsınız. O geriye doğru sallanırken, işlemi tersine tekrar edersiniz ta ki sekiz vuruş sonra o patlayıp kaçana kadar.

Bu kolay bir bölüm sonu canavarı. Diğerleri çok daha fazla el becerisi ve çaba gerektiriyor. Mesela Tekken 2'deki son canavar devamlı yumruk sallayan bir kâbus.

Benim dikkatimi Étienne ve Françoise'dan başka yöne çeken canavar Mario'nun ezeli düşmanı Wario'dan başkası değildi. Sorun şuydu ki ona ulaşmak için bir sürü dolambaçlı aşamadan geçmem gerekiyordu. Onun sığınağına ulaşana kadar çok fazla darbe almış ve onun işini bitirmek için ihtiyacım olan önemli güçleri kaybetmiştim.

Arada sırada Unhygienix yemek yapmaya ara verip gelir ve ilerlememi kontrol ederdi. O ve Keaty kampta oyunu tamamlamış tek kişilerdi. "O platformda durma," gibi şeyler söylerdi. (Kullandığı İtalyan aksanını ben kullanmayacağım.)

Sinirlenerek kaşlarımı çatardım. "Durmazsam düşen kütük beni öldürür."

"Evet. O zaman daha hızlı zıplayacaksın. Böyle."

Game Boy'u alır, şişman ellerinin büyüklüğüne göre şaşırtıcı bir beceriyle Mario'yu yönlendirir ve hilenin nasıl yapıldığını bana gösterirdi. Sonra devasa göbeğinde parmaklarıyla ritim tutarak yemek yapmaya geri dönerdi. Game Boy o kullandıktan sonra her zaman yapış yapış olur ve balık kokardı ama ben bunun onun uzmanlığı için ödenen adil bir ücret olduğunu düşünürdüm.

Bir buçuk saat sürdü ama sonunda Wario'ya bütün güç-

lerim dolu hâlde ulaşmayı başardım. Nihayet onun düzenini bozmayı deneyebilirdim. Ya da böyle düşündüm, çünkü o anda tek renkli ekran solmaya başladı.

"Piller!" diye bağırdım.

Ben oynarken bahçeden dönmüş olan Keaty çadırından başını uzattı.

"Onlar sonuncuydu, Rich."

"Hiç kalmadı mı?"

"Hiç kalmadı."

"Ama neredeyse Wario'yu yeniyordum!"

"Peki..." Özür dilercesine omuz silkti. "Bir süre dokunma. Yirmi dakika kapalı kalırsa beş dakika daha oynayabilirsin."

Homurdandım. Beş dakika asla yetmezdi.

Pillerin bitmesi çok acı bir darbeydi. Mario oyununu tamamlamadan yaşayabilirdim ama Tetris tamamen başka bir meseleydi. Keaty bana 177 satırlık rekorunu söylediğinden beri onu yenmeye çalışıyordum. En fazla 161 yapmıştım ama her gün daha iyisini yapıyordum.

"Bu çok saçma," dedim. "Walkman'ler. Onlarda yok mudur?"

Keaty iç geçirdi. "Walkman'leri unut."

"Neden?"

"Verin, size verilecektir. Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle alacaksınız."

Bir an durdum. "Ne?"

"On beş yaşına kadar her pazar kiliseye gittim."

"İncil'den alıntı mı yapıyorsun?"

"Luka, altı, otuz sekiz."

Hayretler içinde başımı iki yana salladım. "İncil'in bununla ne alakası var?"

"Kampta Walkman'i olan yalnızca beş kişi var ve geçmişte hepsine pil vermeyi reddettim."

"Öyleyse mahvolduk."

"Hmm," diye onayladı Keaty. "Öyle görünüyor."

Görünmez Teller

Fakat sonunda mahvolmadığımız ortaya çıktı. Yardım beklenmedik bir kaynaktan geldi.

Pillerin bittiğini Unhygienix'e söylemek için yemek kulübesine gittik ve ben anlatmaya başladığımda başını ateşten çevirdi, sinirden kızarmış ve terden parlayan bir yüzle bana baktı. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildim, haberi bu kadar kötü karşılamasına şaşırdım.

"Piller mi?" dedi, ürkütücü derecede sessiz bir tonda.

"Şey... Evet..."

"Peki ya pirinç?"

"Pirinç mi?"

Unhygienix çabucak depo kulübelerinden birine doğru yürümeye başladı, biz de onu takip ettik.

"İşte!"

İçeriye baktık. Üç boş ve iki dolu çuval görebildim.

"Sorun nedir?" dedi Keaty.

Unhygienix en yakındaki dolu çuvalın ağzını yırtarak açtı ve büyük mantar topaklarına dönüşmüş siyah ve yeşil pirinçler döküldü, tamamen çürümüştü.

"Tanrım," diye mırıldandım, berbat kokuyu engellemek için burnumu ve ağzımı kapatarak. "Bu korkunç."

Unhygienix çatıyı işaret etti.

"Sızıntı mı yapmış?"

Başını salladı, konuşamayacak kadar öfkeliydi. Sonra yemek yapmaya geri döndü.

"Pekâlâ," dedi Keaty onun çadırına geri yürürken. "Pirinç olayı o kadar da kötü değil. Sevinmelisin, Rich."

"Nasıl yani?"

"Pirinç kalmaması Pirinç Seferi demek. Şimdi yeni pillerimiz olacak."

Keaty sırtüstü uzanmış, sigaralarımdan birini içiyordu. Yüz tane sigaram kalmıştı ama onun pillerini bitirdiğimi düşününce, onu gerçekten reddedemezdim.

"Bence," dedi, "insanların Pirinç Seferi'ni yapmayı sevmemesinin iki esas nedeni var. Birincisi, çok zahmetli. İkincisi de dünyayı ziyaret etmeyi gerektiriyor."

"Dünyayı mı?"

"Dünyayı. Bu da Daffy'nin söylediği bir şey. Dünya kumsalın dışında kalan her şey."

Gülümsedim. Daffy'nin bu terimi nereden bulduğunu tam olarak biliyordum; benim bulduğum yerden. Keaty fark etti ve dirseklerinin üzerine doğruldu. "Komik olan ne?"

"Hiç. Sadece... Amerikalı askerler de bu kelimeyi aynı şekilde kullanıyordu, Amerika'yı tanımlamak için... Bilmiyorum. Bana komik geldi."

Keaty yavaşça başını salladı. "Çok komik."

"Peki Pirinç Seferi'nde ne oluyor?"

"Birkaç kişi tekneye binip Koh Phangan'a gidiyor. Oradan biraz pirinç alıp buraya geri dönüyorlar."

"Bir teknemiz mi var?"

"Tabii ki. Hepimizi senin kadar iyi yüzücü değiliz, Rich."

"Fark etmemiştim... Bunu hiç düşünmemiştim... Koh Phangan'a kısa bir gezi kulağa o kadar kötü gelmiyor."

"Evet." Şimdi Keaty sırıtıyordu. "Ama henüz tekneyi görmedin."

Bir saat sonra bütün kamp bir daire hâlinde oturuyordu, sadece Étienne ve Françoise yoktu, onlar mercanlardan hâlâ

dönmemişti. Pirinçle ilgili haber çabuk yayılmıştı ve Sal bir toplantı düzenlemişti.

Konuşmanın başlamasını beklerken Keaty beni dürttü. "Jed'in gönüllü olacağına bahse girerim," diye fısıldadı.

"Jed mi?"

"Görev üstlenmeyi çok seviyor. Sadece izle onu."

Tam cevap verecektim ki Sal ellerini çırparak ayağa kalktı. "Tamam," dedi çabucak. "Herkesin bildiği gibi, bir sorunumuz var."

"Hem de ne," dedi bir Avustralyalı ses dairenin diğer ucundan.

"Yedi haftalık pirincimiz olduğunu düşünüyorduk ama görünüşe göre sadece iki günlük kalmış. Şimdi, bu büyük bir felaket değil, kimse açlıktan ölmeyecek ama küçük bir felaket." Sal durdu. "Şimdi ne olacağını biliyorsunuz. Bir Pirinç Seferi'ne çıkmamız gerekiyor."

Birkaç kişi, sanırım görev icabı, yuh çekti.

"Peki... Kimler gönüllü oluyor?"

Jed hemen elini kaldırdı.

"Sana ne dedim?" diye tısladı Keaty.

"Teşekkürler, Jed. Pekâlâ... Bir kişi etti... Başka?" Sal yüzleri taradı, çoğunun gözleri yere bakıyordu. "Hadi... Jed'in bunu tek başına yapamayacağını hepimiz biliyoruz..."

Şelaleden atlarken olduğu gibi, ne yaptığımı ancak yapmaya başladıktan sonra fark ettim. Görünmez bir tel sanki bileğimi tutmuş ve onu yukarı çekiyordu.

Sal fark etti, sonra Bugs'a bir bakış attı. Göz ucuyla onun omuz silktiğini gördüm. "Sen de mi gönüllü oluyorsun, Richard?"

"Evet," diye cevap verdim buna hâlâ biraz şaşırarak. "Yani... Evet. Gönüllü oluyorum."

Sal gülümsedi. "Güzel. Öyleyse halloldu. Yarın sabah yola çıkacaksınız."

***

Yapılacak çok fazla hazırlık yoktu. İhtiyacımız olan tek şey para ve sırtımızdaki kıyafetlerdi ve Sal parayı verdi. Öğleden sonranın kalanını Keaty'nin akıl sağlığımla ilgili suçlamalarına cevap vererek geçirdim.

Étienne ve Françoise sonunda hava kararırken mercanlardan döndü. Gönüllü olmama onlar da şaşırdı.

"Buradaki hayattan sıkılmadın umarım," dedi Françoise barakanın önünde sohbet ederken.

Güldüm. "Asla. Sadece ilginç olabileceğini düşündüm. Zaten Koh Phangan'ı henüz görmedim."

"İyi. Cennetten sıkılmak üzücü olur, değil mi? Cennetten sıkılırsan geriye ne kalır?"

"Cennet mi?"

"Evet, hatırla. Zeph buraya Cennet demişti."

"Zeph..." Kaşlarımı çattım, çünkü tabii ki hatırlamamıştım. "Evet, doğru... Öyle demişti."

Çizgi Film Zamanı

Suya gözümü dikip baktım. Gözümü dikip bakmam gerekiyordu. Yüzeyin altındaki görüntü sürekli değişiyordu ve ne gördüğümü anlamak için odaklanmak zorundaydım.

Bir an mercanlara bakıyordum. Kıvrımlı beyaz parmakları olan kırmızı mercanlar. Sonraki an canlı cesetlerden fırlayan çıplak kaburga kemiklerine bakıyordum. On ya da yirmi mahvolmuş beden ya da mercan yataklarının sayısı kadar çok beden.

"Rorschach," dedi Bay Duck.

"Hmm."

"Kelebeklerden oluşan bir bulut mu? Bir çiçek bahçesi mi? Hayır. Bir yığın ölü Kamboçyalı." Sessizce güldü. "Bu senin geçtiğini göremediğim bir test."

"Ben de senin geçtiğini göremiyorum."

"İyi dedin, Rich. Çarpıcı bir nokta."

Bay Duck bileklerine baktı. Ellerinde ve alt kollarında büyük siyah kabuklar oluşmuştu. Sonunda kanaması durmuş gibi görünüyordu.

"Sana söyleyeyim, Rich," dedi. "Bu piçleri kapatmak bir kâbustu... Kahrolası bir kâbus, şaka yapmıyorum."

"Nasıl yaptın?"

"İki kolumun da üst tarafına bir bez bağladım, çok sıkı ve bu kan akışını yavaşlatıp pıhtılaşmasını sağladı. Zekice, ha?"

"Aferin oğlum..." diye başladım fırsatı bulunca ama o sözümü kesti.

"Pekâlâ, Rich. Bu kadar yeter." Verecek iyi haberleri olan

bir çocuk gibi topuklarının üstünde sallandı. "Ah... Bunu neden yaptığımı bilmek istiyor musun?"

"Kesikleri neden iyileştirdiğini mi?"

"Evet."

"Tamam."

Bay Duck gururla gülümsedi. "Bunu yaptım, çünkü sen elimi sıkmak istiyordun."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Hatırlıyor musun? Üstü kazınmış ağaçtan geri dönüyordun ve elimi sıkmak istediğine karar verdin. Ben de her tarafım kanarken Rich'in elimi sıkmasına izin vermeyeceğim, dedim kendi kendime. Asla olmaz!" Sözlerini bir parmağını uzatarak vurguladı. "Rich temiz bir eli sıkacak! Kuru bir el! Hak ettiği türden el!"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Aslında onun elini sıkma meselesini tamamen unutmuştum ve hâlâ isteyip istemediğimden emin bile değildim.

"Şey..."

"El sıkışalım, Rich!" Koyu lekeli bir avuç içi uzandı.

"Ben..."

"Hadi, Rich! Bir adamın elini sıkmayı reddetmezsin, değil mi?"

Haklıydı. Uzatılmış bir eli asla geri çeviremezdim, düşmanlarımdan bile olsa. "Hayır. Elbette hayır..." diye cevapladım ve "Daffy," diye eklemek geldi aklıma.

Elimi uzattım.

Bilekleri patladı. İki kırmızı fıskiyeye dönüştü, güçlü bahçe hortumları gibi fışkırıyor, beni sırılsıklam ediyor, kör ediyor ve ağzıma doluyordu.

"Kes şunu!" diye bağırdım tükürerek ve başımı çevirerek.

"Yapamam, Rich!"

"Durdur şunu, lanet olsun!"

"Ben..."

"Lanet olsun!"

"Bekle! Bekle, bekle... Normale dönüyorlar..."

Fıskiyelerin sesi azalarak sabit bir sıçrama sesine dönüştü. Dikkatlice başımı çevirdim. Bay Duck ellerini kalçalarına koymuş duruyordu, hâlâ çok kanıyordu; etrafa bakarak başını iki yana salladı.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Ne kötü."

Hayretler içinde ona baktım.

"Gerçekten, Rich, ne kadar özür dilesem az."

"Seni aptal piç! Böyle olacağını biliyordun!"

"Hayır... Şey, evet, ama..."

"Bunu planlamıştın, kahretsin!"

"Şaka olması gerekiyordu."

"Şaka..." Durakladım. Ağzımdaki demir ve tuz tadı midemi bulandırıyordu. "Aptal!"

Bay Duck'ın omuzları düştü. "Gerçekten özür dilerim," dedi üzülerek. "Belki çok iyi bir şaka değildi... Belki de ben gitsem iyi olur." Sonra yanımdan geçti ve kayalıkların ucundan atladı ama birkaç metre aşağıdaki suya düşmek yerine havada asılı kaldı.

"Tek bir şeye cevap verebilir misin, Rich?"

"Ne?" diye parladım.

"Kimi geri getirmeyi planlıyorsun?"

"Nereden geri getirmeyi?"

"Dünyadan. Sen ve Jed..."

Bay Duck durdu, aniden kaşlarını çattı. Sonra altındaki boşluğa baktı, sanki ilk kez fark ediyordu.

"Ah lanet olsun," diye inledi ve bir taş gibi düştü.

Kayalıkların kenarından aşağıya baktım. Dalgacıklar yok olduğunda, su bulanıktı ve onu göremedim. Yüzeye çıkıp çıkmayacağını izleyerek bir süre bekledim ama asla çıkmadı.

PİRİNÇ SEFERİ

Jed

Jed, Étienne ve Françoise'ı uyandırmama izin vermedi. Gitmeden önce hoşça kal dememi istemişlerdi ama Jed başını iki yana salladı ve "Gereksiz," dedi. Ne demek istediğini merak ederek onların uyuyan bedenlerinin tepesinde dikildim. Jed elini ağzımın üstüne koyup "Şşş," diye fısıldayarak beni beş dakika erken uyandırmıştı, kulağıma o kadar yakındı ki sakalı yanağıma değmişti. Ben de bunun oldukça gereksiz olduğunu düşünmüştüm.

Onun bıçağının da gereksiz olduğunu düşündüm. Kumsalda durmuş, denize bakan kayalıklara doğru yüzmeye hazırlanırken, teflon kaplı bir bıçağı olan yeşil saplı bir çakı göründü.

"O ne için?" diye sordum.

"Bir alet," diye gerçekçi bir cevap verdi. Sonra göz kırptı ve bıçağı dişlerinin arasına alıp suya girmeden önce "Fena, değil mi?" diye ekledi.

Pirinç Seferi'ne kadar Jed benim için bir gizemdi. Birlikte en çok ilk günümde, bize şelaleden kampa kadar eşlik ettiğinde vakit geçirmiştik. Ondan sonra neredeyse hiç iletişimimiz olmamıştı. Bazen onu akşamları görüyordum –asla daha erken değil, çünkü kampa çok geç dönüyordu– ve muhabbetimiz her zaman yalnızca havadan sudan konuşmaktan ibaretti. Normalde bir insan hakkında bir karara varmak için havadan sudan konuşmak benim için yeterli olur. Hızlı yargılarda bulunurum, genellikle tamamen yanlış olur ve sonra da bunlara

sıkı sıkıya bağlı kalırım. Fakat Jed için bir istisna yapmış ve açık fikirli olmuştum. Bu aslında onun karakteriyle ilgili çelişkili söylentiler olduğu içindi. Unhygienix onu seviyordu ve Keaty onun aptal olduğunu düşünüyordu.

"Kumsalda oturuyorduk," dedi Keaty bir keresinde, sinirden alnı kırıştı, "ve ormandan bir ses geldi. Bir ağaçtan bir hindistancevizi düştü gibi bir şey. Bir çatırtı. Jed aniden kaskatı kesildi ve omzunun üstünden küçük bir bakış attı, sanki çok tetikte olan bir komandoymuş gibi. Sanki reflekslerini kontrol edemiyormuş gibi."

Başımı salladım. "Sizin fark etmenizi istemiş."

"Kesinlikle. Ne kadar tetikte olduğunu fark etmemizi istedi." Keaty güldü ve başını iki yana salladı, sonra da bahçede çalışmanın ne kadar boktan olduğuyla ilgili her zamanki uzun eleştirilerine başladı.

Fakat Unhygienix Jed'i seviyordu. Bazen gece tuvalete kalktığımda onları uyanık hâlde, mutfak kulübesinin yanında oturmuş, ot tarlalarından yürütülmüş otu içerken bulurdum. Ve Unhygienix Jed'i seviyorsa, o kadar da kötü olamazdı.

Denize bakan kayalıklara giden üç mağara vardı. Biri çentikli yarığın dibinde, mercan bahçelerinin oradaydı, diğeri yarığın belki iki yüz metre sağındaydı ve sonuncusu da belki elli metre solundaydı. Ona doğru yüzdük.

İyi bir yüzüş oldu. Su serindi, üstümdeki sabah mahmurluğunu aldı. Zamanımın çoğunu suyun altında, dağılan balıkları izleyerek, hangilerinin bugün öğle yemeği olacağını merak ederek geçirdim. Lagünde her zaman bu kadar çok balık olması tuhaftı. Günde otuz tane tutuyor olmalıydık ama sayıları asla azalmıyor gibiydi.

Biz mağaraya ulaştığımızda gün doğuyordu. Henüz güneşi göremiyorduk –adaya bağlanmak için kavis çizen kayalıklar doğu tarafını engelliyordu– ama gökyüzü açıktı.

"Burayı biliyor musun?" diye sordu Jed.

"Çalışırken görmüştüm."

"Ama hiç içinden geçmedin."

"Hayır. Bir kere mercan bahçelerine gittim ve mağarayı orada gördüm... Yarığın altında."

"Ama hiç içinden geçmedin," diye tekrarladı.

"Hayır."

Bunu beğenmemiş gibiydi. "Geçmeliydin. Altın kural, bir yere gittiğinde ilk yapılacak şey oradan nasıl çıkabileceğini öğrenmektir. Bu mağaralar lagünden çıkmanın tek yolu."

Omuz silktim. "Ah... Peki şelalenin yukarısına böyle mi çıkıyorsun?"

"Buraya bak." Mağaranın girişine yürüdü ve doğruca yukarıyı işaret etti. Tuhaf bir şekilde, karanlıkta yumruk büyüklüğünde bir mavi daire görebildim ve gözlerim ışığa alışınca, yukarıdan aşağıya kadar uzanan bir ip olduğunu seçebildim.

"Bu bir baca. İpsiz de tırmanabilirsin ama ip işi kolaylaştırıyor."

"Sonra da kayalıkların tepesinden adaya yürüyebilirsin."

"Kesinlikle. Denemek ister misin?"

"Tabii," dedim hemen. Beni test ettiği fikrine kapıldım.

Jed kaşlarını kaldırdı. "Hı-hı. Maceracı bir tip. Seni başka bir şey olarak düşünmüştüm."

Bu beni sinirlendirdi. "Burayı buldum ve tırmanmak ne kadar zor..."

Sözümü kesti. "Belki de burası seni buldu," dedi, göz ucuyla bana bakarak. Sonra birdenbire gülümsedi. "Dalga geçiyorum, Richard. Üzgünüm. Neyse, vaktimiz yok. Yolculuk en az dört saat sürecek."

Saatime baktım. Neredeyse yedi olmuştu. "Öyleyse tahmini varış zamanımız on bir."

"On bir..." Kıkırdadı ve omzuma dokundu, sonra Amerikan aksanına geçerek "Tahmini varış zamanı, *fucking new guy*. Sen de benim gibisin."

***

Keaty Sal ve Bugs'la Chiang Rai'da tanışmıştı. Birlikte Burma sınırında yasadışı bir yürüyüşe çıkmışlardı ve yürüyüş bittikten sonra Sal ona cennete götürülmeyi isteyip istemediğini sormuştu.

Gregorio Daffy'yle Sumatra'da tanışmıştı. Gregorio dövülüp soyulmuştu ve Daffy onu bulduğunda o İspanyol elçiliğiyle iletişime geçebilmek için otostopla Jakarta'ya gitmeye çalışıyordu. Daffy Java'ya ulaşabilmesi için ona nakit para vermeyi teklif etmişti. Gregorio kabul etmek istememişti, çünkü Daffy'nin de parasının az olduğunu görebiliyordu. Daffy, "Java'nın canı cehenneme," demiş ve ona kumsaldan bahsetmişti.

Sal Ella ile on sekiz saatlik bir otobüs yolculuğu yapmıştı. Ella'nın portatif bir tavla seti vardı.

Daffy Cassie'yi Patpong'da bir barda iş isterken duymuştu.

Unhygienix Srinagar'da bir yüzen evde Bugs'a sıcak hindistancevizi çorbasıyla başlayıp mango tatlısıyla biten altı çeşit yemek pişirmişti.

Moshe Daffy'nin sırt çantasını kesmeye çalışan Manilalı bir yankesiciyi yakalamıştı.

Bugs Blenheim, Yeni Zelanda'da Jean'la birlikte üzüm toplama işinde çalışmıştı.

Jed...

Jed öylece ortaya çıkmıştı. Şelaleden atlamış, küçük bir bez çantayla ve kolunun altında sırılsıklam bir demet otla kampa girmişti.

Keaty kampın hemen paniğe kapıldığını söyledi. Yalnız mıydı, kumsalı nereden öğrenmişti, yanında başkaları var mıydı, başkaları gelecek miydi? Herkes çılgına dönerek koşuşturmuştu; sonra Sal, Bugs ve Daffy gelmişti. Konuşmak için onu barakaya götürmüşlerdi, herkes dışarıda bekliyordu. İnsanlar Daffy'nin bağırdığını ve Bugs'ın onu sakinleştirmeye çalıştığını duymuştu.

***

Kayalıklar yaklaşık yirmi metre kalınlığındaydı ama arkalarında açık denizi göremiyordunuz, çünkü hemen ileride mağaranın çatısı su seviyesinin altına düşüyordu. Karanlığın içine doğru yüzme konusunda mutlu değildim ama Jed çatının hemen tekrar yükseldiğine beni temin etti. "Çok kolay," dedi. "Daha anlamadan yukarı çıkacaksın."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Su alçak, o yüzden sadece mağazanın yarısına kadar yüzmemiz gerek. Su yükseldiğinde bütün mağarayı tek seferde yüzerek geçmek zorundasın ve o bile kolay." Sonra derin bir nefes aldı ve dalıp beni tek başıma bıraktı.

Suyun içinde durarak ve sıçrattığım suların sesinin duvarlarda yankılanmasını dinleyerek bir dakika bekledim. Soğuk bölgede ayaklarım ve bacaklarımın üşüdüğünü hissettim, bu bana Koh Samui'deki dalış oyununu hatırlattı. "Beni maceracı tip olarak gör," dedim yüksek sesle. Bunun bir şaka, bana cesaret verici bir şey olması gerekiyordu ve sanırım bir şekilde işe yaradı. Yankı beni o kadar korkuttu ki kapkara su orada durmaktan daha az ürkütücü göründü.

Jed bir iş grubunda, marangozlukta sadece altı gün çalışmıştı. Sonra o gruptan alınmış ve şelalenin yukarısında, Keaty'nin tabiriyle "boş işlerini" yapmaya başlamıştı.

İnsanlar ilk başta bundan bahsediyordu. Onun da çalışması gerektiğini düşünüyorlar, Sal, Bugs ve Daffy'nin neden onun canının istediğini yapmasına izin verildiğini açıklamamasına sinir oluyorlardı. Fakat zaman geçmiş ve Jed'in yüzü iyice tanıdık gelmeye başlayınca soru sormayı bırakmışlardı. Esas mesele ondan sonra başka hiçbir gezginin gelmemesiydi –herkes bundan korkmuştu– ve daha önce az bulunan bir lüksken onun sürekli ot getirmesiydi.

Keaty'nin bir teorisi vardı. Jed çalıştırılmadığı için ne yapacağı belli olmazdı ve bu yüzden, eğer ayrılmaya karar verirse, kampın gizliliği için bir tehlikeydi. Bu yüzden Sal Jed'in görev

üstlenmeyi sevdiğini fark edince, onu mutlu etmek için bir görev yarattı.

Ben bu teorinin muhtemel olduğunu düşünmüyordum. Jed ne yapıyorsa, Sal'in onun yapmasını istediği bir şeydi. Diplomasiyle alakalı olamazdı.

Her zamankinden farklı olarak, yüzerken gözlerimi kapalı tuttum, mağaranın çatısında yolumu uzattığım ellerimle buluyor ve ilerlemek için yalnızca bacaklarımı kullanıyordum. Her tekmenin bir metre olduğunu tahmin ettim ve bana bir mesafe hissi vermesi için tekmelerimi dikkatle saydım. Ona kadar saydıktan sonra endişelenmeye başladım. Ciğerlerim ağrımaya başlıyordu ve Jed su altından geçişin kırk saniyeden fazla sürmeyeceği konusunda kararlıydı. On beşe geldiğimde geri dönüp dönmemek için bir karar vermem gerektiğini fark ettim. Kendime üç tekme daha izin verdim; sonra parmak uçlarım yüzeye çıktı.

Nefes alır almaz bir şeylerin yanlış olduğunu anladım. Hava pisti. O kadar kötüydü ki oksijene çok ihtiyacım olsa da öğürmeden ancak kısa nefesler alabiliyordum. İçgüdüsel olarak, amaçsızca, etrafıma baktım ama karanlık o kadar zifiriydi ki yüzümün önündeki parmaklarımı bile göremiyordum.

"Jed!" diye seslendim.

Yankı bile olmadı.

Uzandım ve elim ıslak bir şeyin içine girdi, soğuk filizleri tenime yapıştı. Ani bir adrenalin etkisi içimi kapladı ve elimi hemen geri çektim.

"Deniz yosunu," diye fısıldadım kalbim kulaklarımda atmayı bıraktıktan sonra. Deniz yosunu kayaları örtüyor, sesi yutuyordu.

Tekrar öğürdüm. Sonra ağız dolusu kustum.

"Jed..."

Kendine Yardım

Bir kez başlayınca birkaç dakika boyunca kusmaya devam ettim. Midemin her kasılışında iki büklüm olmadan duramıyor ve başımı suyun altına sokup kusuyor, sonra bir daha öğürmeden önce bir nefes almak için doğrulmak zorunda kalıyordum. Kusma sonunda durdu ama midem boş olduğunu kabullenmeden önce üç kez daha kuru kuru öğürdüm. Sonra karanlıkta ve amino asitler içinde durup şimdi ne yapmam gerektiğini merak ettim.

İlk düşüncem suyun altındaki geçitten devam etmekti. Suyun iyice alçaldığı noktada kalmış bir hava boşluğuna kanarak çok erken yüzeye çıktığımı zannediyordum. Fakat bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Kusarken yirmi kez dönüp durmuştum ve şimdi yönümü tamamen kaybetmiştim. Bu da beni ikinci düşünceme götürdü: Hava boşluğunun boyutlarını ölçmem gerekiyordu. En azından bu yapabileceğim bir şeydi. Kendimi hazırladıktan sonra tekrar uzandım ve deniz yosununa dokundum. İrkildim ama bu kez elimi geri çekmedim ve yapışkan bitkiyi geçince başımın bir kol yukarısında kayayı hissettim.

Birkaç dakika boyunca el yordamıyla yokladıktan sonra etrafımdakilerin resmini aklıma iyice çizmiştim. Boşluk iki metre genişliğinde ve üç metre uzunluğundaydı. Bir tarafta dar, üstüne oturulacak kadar büyük bir tabaka vardı ve diğer her tarafta tavandan kavis yaparak suya inen duvarlar vardı. Orada, zihinsel resim bozulmaya başladı. Ellerimle ve ayaklarımla tutunarak, kayaya giden dört geçit bulmuş gibiydim ama suyun altında kestirmek zordu. Daha fazlası bile olabilirdi.

Ümitsiz bir keşifti. Eğer sadece iki geçit olsaydı, ne tarafa yüzmeyi seçersem seçeyim, ya lagünden ya da okyanustan çıkacaktım. Fakat bu diğer geçitler hiçbir yere gitmiyor olabilirdi. Kendimi bir labirentte yüzerken bulabilirdim.

"Dörtte iki," diye mırıldandım kendi kendime. "İkide bir. Yarı yarıya." Fakat nasıl algıladığımın bir önemi yoktu. İhtimaller kulağa kötü geliyordu.

Bir seçenek de olduğum yerde kalmak ve Jed'in gelip beni bulmasını ummaktı ama bu çok cazip görünmüyordu. Zifiri karanlıkta kendi kusmuğumun içinde yüzerek beklersem delireceğimi hissettim ve karbondioksit solumadan önce ne kadar zamanımın olduğuna dair de bir fikrim yoktu. Bu fikri özellikle korkutucu buldum. Kendimi küçük kaya tabakasının üstünde kıvrılmış, yavaşça uğursuz bir uyku hâline yenik düşerken görebiliyordum.

Bir dakika suyun içinde biraz kıpırdamadan durdum, seçeneklerimi gözden geçirdim. Sonra panik olmaya başladım. Çılgınca etrafıma su sıçratıyor, duvarlara çarpıyor, su yutuyor, inliyordum. Başımın üstündeki deniz yosunlarını tutup öbek öbek kopardım. Patladım, dirseğimi kayaya çarptım, derimin kesildiğini ve kolumdan sıcak kan aktığını hissettim. "Yardım edin," diye bağırdım.

"Yardım edin."

Sesim acınası çıkmıştı, ağlıyor gibi. Şok edici bir sesti ve beni bir sessizlik anına itti. Bir saniye sonra korkum ani bir nefret dalgasına yenildi. Kötü tadını umursamadan derin bir nefes aldım ve suya daldım. Bu kez tekmelerimi saymadım ya da yolumu bulmak için endişelenmedim. Dört geçitten ilk bulduğuma girdim ve var gücümle yüzdüm.

Liste

Kötü durumdaydım. Bacaklarımla ellerim geçidin duvarlarına çarpıp acıyordu ve göğsümde bir baskı vardı, greyfurt büyüklüğünde bir şey kendini boynumdan yukarı itmeye çalışıyordu. Belki elli saniye sonra karanlıkta kırmızı renk görmeye başladım. Bu ölüyorum demek, diye düşündüm, renk giderek daha parlak hâle gelirken ve greyfurt âdemelmama ulaşırken. Kırmızılığın ortasında bir ışık noktası belirmeye başladı. Sarıydı ama beyaza dönmesini bekliyordum. Bir televizyon programında, ölen insanların beyin hücreleri ölürken tünelin sonunda ışık gördüklerini hatırlıyordum. Birdenbire kaderime boyun eğince, tekmelerimin zayıfladığını hissettim. Güçlü kurbağalama yüzüşüm suyun altında düzensiz bir köpek yüzüşüne döndü. Karnıma sürtünen kayayı hissettiğimde, artık yukarı mı yoksa aşağı mı baktığımı bilmediğimi fark ettim.

Bunun beni sinirlendirdiğini söylemek kulağa ciddiyetten uzak gelebilir ama bunu en iyi böyle tarif edebilirim. Sanırım zihnimin bir kısmı, ne kadar şaşkına dönmüş olsa da video oyunlarındaki o an hakkında haksız çıkmaya içerliyordu. Her zaman yapacağımı düşündüğüm şekilde öfkelenmiyor ya da savaşmıyordum. Sadece yavaş yavaş yok oluyordum. Bu içerleme yeni bir enerji patlaması verdi ve bununla birlikte kırmızılığın aslında ölüm olmayabileceğini fark ettim. Işık olabilirdi. Sudan ve sımsıkı kapattığım gözkapaklarımdan geçen güneş ışığı. Kalan son gücümle kendimi sert bir tekme daha atmaya zorladım.

Doğruca parlaklığa ve açık havaya çıktım. Parlak ışıkta

gözlerimi kırpıştırdım, zıpkınla yakalanmış bir balık gibi güçlükle soludum ve yavaş yavaş Jed'i görmeye başladım. Bir kayanın üstünde oturuyordu. Yanında denizin turkuaz rengine boyanmış uzun bir tekne vardı.

"Hey," dedi bana bakmadan. "İyi zaman harcadın."

İlk başta cevap veremedim, çünkü hızlı ve derin nefesler alıyordum.

"Orada ne yapıyordun? Çok uzun sürdü."

"Boğuluyordum," diyebildim sonunda.

"Öyle mi? Motorlardan anlar mısın? Bunu çalıştırmaya çalıştım ama yapamadım."

Su sıçratarak ona doğru gittim ve kayanın üstüne çıkmaya çalıştım ama çok güçsüzdüm ve suya geri düştüm. "Beni duymadın mı?" dedim nefes nefese.

"Duydum." Dalgınlıkla bıçağını sakalında gezdirmeye başladı, sanki tıraş oluyor gibi. "Yeteri kadar yakıtının olduğunu biliyorum, çünkü tank dolu ve İsveçlilerin geçen gün onu çalıştırdığını söylediklerini de biliyorum."

"Jed! Bir hava boşluğunda sıkışıp kaldım ve o kadar çok çıkış vardı ki..." Çok sayıda çıkışı olan ünlü bir şey aklıma gelmedi. "Neredeyse boğuluyordum!"

Jed ilk kez bana baktı. "Bir hava boşluğu mu?" dedi bıçağını indirerek. "Emin misin?"

"Tabii ki eminim!"

"Nerede?"

"Nereden bileyim? Aşağıda bir yerlerde." Mağaranın karanlık girişine döndüm ve korkudan titredim.

Jed kaşlarını çattı. "Şey... Bu çok tuhaf. Oradan yüz kez geçtim ve hiçbir zaman bir hava boşluğu bulmadım."

"Sence yalan mı söylüyorum?"

"Hayır... Ve birkaç çıkış mı vardı?"

"En az dört. Onları hissedebildim ve hangisini seçmem gerektiğini bilemedim. Lanet olası bir kâbustu."

"Demek ki ana geçitten ayrılıp başka yola sapmışsın. Kah-

retsin, Richard, özür dilerim. Bunun olabileceğini gerçekten bilmiyordum. Oradan o kadar çok geçmiş olmalıyım ki otomatik olarak aynı rotayı takip ediyorum." Cık cık yaptı. "Ama bu çok şaşırtıcı. Kumsaldaki herkes o mağaradan yüzerek geçti ve hiç kimse kaybolmadı."

İç çektim. "Benim kahrolası şansım."

"Gerçekten şanssızlık." Bir elini uzattı ve beni kayanın üstüne çekti.

"Ölebilirdim."

Jed başını salladı. "Ölebilirdin. Üzgünüm."

Kafamdaki bir ses sinirlenmem gerektiğini söylüyordu ama neye sinirlenebileceğimi göremedim. Onun yerine sırtüstü uzandım ve bulutlara baktım. Gümüşi bir nokta gökyüzünde bir buhar izi bırakıyordu ve uçaktaki insanların pencerelerden dışarı bakıp Tayland Körfezinin gözler önüne serilmesini izlediklerini, altlarındaki adalarda neler olabileceğini merak ettiklerini hayal ettim. Bir iki tanesinin benim adama baktığından emindim.

Neler olduğunu hayatta tahmin edemezlerdi. Bunu düşününce sersemlikle gülümseyebildim.

"Kusmuk kokuyorsun," dedi Jed beni dünyaya döndürerek.

"İçinde yüzdüm," diye cevapladım.

"Dirseğin de kanıyor."

Dirseğime baktım ve hemen kolum acımaya başladı.

"Lanet olsun. Enkaz hâldeyim."

"Hayır." Jed başını iki yana salladı. "Enkaz hâlde olan bu tekne."

Tekne altı metre uzunluğunda ve yaklaşık bir buçuk metre genişliğindeydi, sağ tarafında tek bir dirsekli çıkıntı vardı. Sol tarafı kayalara dayanmış dümdüz duruyordu, bağlanmıştı ve sıkıca sarılmış palmiye yapraklarından yapılmış bir sıra tamponla korunuyordu. Ayrıca mağaranın girişinin oluşturduğu mini liman tarafından da korunuyor ve gizleniyordu.

Teknenin içinde İsveçlilerin balıkçı takımlarından birkaç alet vardı. Onların zıpkınlarının bizimkilerden daha uzun kesildiğini ve kepçelerinin olduğunu kıskanarak fark ettim. Lagünde kepçeye ihtiyacımız olduğundan değildi ama yine de bir tanesine sahip olmak iyi olurdu. Olta iğneleri ve ipleri de vardı, bu da neden her zaman onların en büyük balıkları yakaladığını açıklıyordu.

Jed'in söylediklerine rağmen, tekneyi hemen sevdim. Onun Güneydoğu Asya biçimi, baş tarafındaki boyanmış süsler, makine yağının ve tuzlu suyla ıslanmış ahşabın keskin kokusu hoşuma gitti. En çok da bütün bunların bana tanıdık gelmesi hoşuma gitti, başka yerlere yaptığım başka ada yolculuklarından hatırlıyordum. Böyle egzotik şeyler hakkında nostaljik hissetmemi sağlayan anılara sahip olmaktan memnundum.

Anılar ya da tecrübeler biriktirmek ilk kez seyahat etmeye başladığımda benim temel hedefimdi. Buna bir pul koleksiyoncusunun pul biriktirmesi gibi bakıyordum, görmek ya da yapmak istediğim her şeyin zihinsel bir listesini yanımda taşıyordum. Listenin çoğu oldukça sıradandı. Taj Mahal, Borobudur, Banaue Çeltik Terasları, Angkor Wat. Daha az sıradan ya da belki daha sıradan olansa büyük bir yoksulluğa tanık olmak istememdi. Bunu hayat konusunda tecrübeli ve ilginç görünmek isteyen herkes için gerekli bir deneyim olarak görüyordum.

Tabii ki yoksulluğa tanık olmak listede yanına tik konulacak ilk şeydi. Sonra daha karmaşık şeylere geçmek zorundaydım. Bir ayaklanmaya katılmak, göz yaşartıcı gaz yemek ve öfkeyle ateşlenen silahları duymak gerçekten takıntılı biçimde isteyip gerçekleştirmeye çalıştığım şeylerdi.

Listedeki bir diğer madde kendi ölümümle burun buruna gelmekti. Hong Kong'da, on sekiz yaşındayken, Asyalı bir eski kurtla tanışmıştım ve bana Vietnam'da silah zoruyla alıkonulmasıyla ilgili bir hikâye anlatmıştı. Hikâye silahın göğsüne dayanması ve vurulacağının söylenmesiyle bitiyordu. "Ölümle

karşı karşıya gelmenin komik tarafı şu," demişti, "korkmadığını görüyorsun. Bilakis sakinsin. Hâliyle tetikte ama sakin."

Sertçe başımı sallamıştım. Onu kişisel deneyimlerimden ötürü onaylamıyordum. Sadece başımı kıpırdatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar etkilenmiştim.

Ot tarlaları listedeki bu kategoriye çok uymuştu, hava boşluğu da. Tek kötü yanı ben tetikte (hâliyle) ama sakin olduğumu iddia edemezdim, bu bir gün gerçekten kullanmayı istediğim bir yaklaşımdı.

Yirmi dakika sonra başlamaya hazırdım.

"Tamam," dedim doğrularak. "Hadi motoru çalıştıralım."

"Motor bozuk. Çalıştıramazsın. Sanırım geri dönmemiz ve bunu İsveçlilere tamir ettirmemiz gerekecek."

"Elbette çalıştırabilirim. Bu türden teknelere çok kez bindim."

Jed şüpheyle baktı ama denemem için işaret etti.

Tekneye bindim ve kıç tarafına gittim, motor tipini tanıdığımı sevinçle fark ettim. Çim biçme makinesi gibi, volanın etrafına ip dolayarak ve sertçe çekerek çalıştırılıyordu. Yakından bakınca ipin bir ucunda bir düğüm ve volanda da buna uyacak bir yiv gördüm.

"Bunu elli kez denedim." Ben düğümü yerine yerleştirirken Jed homurdanıyordu.

"Olay bilekte," dedim kendinden emin bir neşeyle. "Yavaş başlayacak, sonra birden çekeceksin."

"Hı-hı."

Çekmeye hazır olduğumda, motoru son bir kez üstünkörü kontrol ettim. Özellikle bir şey aramıyordum ama öyle bir izlenim vermek istedim ve yüzeyselliğim işe yaradı. Yağ ve kir tabakasının altında neredeyse görünmeyen küçük bir metal düğme vardı, altında da "aç/kapa" yazıyordu. Omzumun üstünden geriye baktım ve çaktırmadan onu doğru ayara getirdim.

"İşte gidiyoruz!" diye bağırdım ve ipi hızla çektim. Motor bir cızırtı bile olmadan kükreyerek çalıştı.

Batı Kıyısı

Nihayet yola çıktığımızda, petrol dumanları arasında mini limandan pat pat sesleriyle uzaklaşırken, Koh Phangan'a ulaşmaya hevesliydim. En güzel zamanlarının geçtiği söylense de Haad Rin'in hâlâ bir şekilde efsanevi bir şöhreti vardı. Patpong Yolu ya da Altın Üçgen'deki afyon yollarındaki gibi, olayın ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Ayrıca kumsal için önemli bir şey yapıyor olmaktan da memnundum. Sal'in sevilmediği belli olan böyle bir görev için gönüllü olmamı takdir ettiğini biliyordum, ciddi ve değerli bir şeye dahil olduğumu hissediyordum.

Fakat bir saat sonra, Koh Phangan'ın şekli ufukta belirirken, endişelenmeye başladım. Şelalenin altındayken hissettiğim gibiydi. Birdenbire, dünyayla karşılaşmanın unutmayı çok iyi becerdiğim bütün her şeyi hatırlatacağını fark ettim. O şeylerin ne olduğundan tam olarak emin değildim, çünkü onları unutmuştum ama hatırlamak istemediğimden oldukça emindim. Ayrıca, motorun sesi yüzünden çok konuşamasak da Jed'in de aynı şeyleri düşündüğünü hissettim. Teknenin dalgalı hareketinin izin verdiği kadar kaskatı oturuyordu, bir eliyle yekeyi tutuyor, gözlerini önümüzdeki adadan hiç ayırmıyordu.

Sigara çıkarmak için şortumun cebine uzandım. Yeni bir paket –ağzı kapalı olunca su geçirmez diye umarak– ve kibrit almıştım. Keaty'nin cigara kâğıtlarını kuru tutmak için kullandığı plastik kutudaydılar. "Bu sahip olduğum en değerli şey," demişti vermeden önce. "Bunu hayatın pahasına koru." "Bana

güvenebilirsin," diye cevaplamıştım ciddiyetle, nikotinsiz üç saatlik bir tekne yolculuğunu hayal ederek.

Sigarayı yakmak dramatik bir olaya dönüştü, çünkü kibritler boktan bir Tayland markasıydı ve çok sert çaktığın zaman parçalanıyordu. İlk üçü kırıldı ve sonraki dördü de rüzgârda uçtu. Kutuya yalnızca on tane koymuştum ve tam tepem atmaya başlıyordu ki sonunda sigarayı yakmayı başardım. Jed de benimkinin ucuyla bir tane yaktı; sonra ikimiz de Koh Phangan'ı seyretmeye geri döndük. Mavi ve yeşil arasında artık beyaz bir kum çizgisi seçebiliyordum.

Dünya hakkında düşünmemek için Françoise'ı düşünmeye başladım.

Birkaç gün önce, mercan bahçesinin yakınlarında, Étienne ve ben kimin en az su sıçratacağını görmek için bir dalış yarışı yapıyorduk. Françoise'dan hakemlik yapmasını istediğimizde, ikimizi de izledi ve "İkiniz de çok iyisiniz," dedi omuz silkerek. Étienne şaşırmış görünüyordu. "Evet," dedi sabırsızca. "Ama hangimiz daha iyi?" Françoise tekrar omuz silkti. "Ne diyebilirim?" Güldü. "Gerçekten. İkiniz de aynı derecede iyisiniz." Sonra ikimizin de yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

Tepkisi beni de şaşırtmıştı. Gerçek şu ki Étienne benden çok daha iyi bir dalgıçtı. Bundan zerre kadar kuşkum yoktu. Geriye doğru dalış, kuğu dalışı, turna dalışı ve isimleri olmayan tuhaf dönüşleri kolayca yapabiliyordu. Bense sadece genellikle beni tekrar ayaklarımın üstüne çeviren hızlı bir hareketle geriye doğru dalmayı becerebiliyordum. Kimin en az su sıçratacağına gelince, Étienne suya bir bambu sopası kadar dümdüz giriyordu. Benim daha çok dalları olan bir ağaç kütüğü gibi olduğumu anlamak için kendimi görmeme gerek yoktu.

Bu yüzden Françoise ikimizin de aynı derecede iyi olduğunu söylediğinde yalan söylüyordu. Komik türden bir yalan. Kötü niyetli değil, belli ki diplomatik ama tam olarak anlayamadığım bir şekilde biraz kafa karıştırıcı.

***

"Batı ... kıyısından ... çıkalım..." Motorun gürültüsünden bunu duydum. Jed bana seslenerek beni gündüz düşlerimden uyandırdı.

Ona baktım ve elimle kulağımı kapattım. "Ne?" diye bağırdım.

"Batıya gidiyorum! Karada daha çok kumsal var! Daha az kulübe!"

Ona başparmağımla tamam diye işaret ettim ve baş tarafına geri döndüm. Ben Françoise'ı düşünürken Koh Phangan'a iyice yaklaşmıştık. Şimdi hindistancevizi ağaçlarının gövdelerini, yapraklarını ve onların altındaki öğlen gölgelerini görebiliyordum.

Atmosfere Dönüş

Kıyıdan yaklaşık yüz metre uzakta, yolun geri kalanında tekneyi itebilmemiz için Jed motoru kapattı. Günübirlikçiler gibi görünecektik ama zahmet etmemize gerek yoktu. Karaya çıkacağımız sahil şeridi birkaç eski, dökük kulübe dışında boştu ve kulübelerde de uzun zamandır kimse kalmamış gibi görünüyordu.

Suya atladık ve tekneyi dirsekli çıkıntısından çekerek kumsala çıktık. "Tekneyi burada mı bırakacağız?" diye sordum sudan çıktığımızda.

"Hayır, onu saklamak zorundayız." Jed ağaç hattını işaret etti. "Belki şurası olur. Gidip bir bak. Buranın göründüğü kadar boş olduğundan emin ol."

"Tamam."

Kumsaldan yukarı doğru koşmaya başladım, sonra neredeyse hemen yavaşladım. Denge hissim hâlâ denizde olduğumu düşünüyordu ve sersem bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyordum. Hemen geçti ama birkaç dakika boyunca yere düşmemek için gerçekten odaklanmak zorunda kaldım.

Karaya çıktığımız yerin yakınlarında dirsekli çıkıntıyı arasından geçirebileceğimiz kadar aralıklı ve göze çarpmayacak kadar birbirine yakın iki palmiye ağacı buldum. Aralarında, özellikle birkaç iyi yerleştirilmiş dalla birlikte teknenin üstünü tamamen örtecek geniş bir çalılık tabakası vardı ve yıkık dökük kulübelerin en yakın olanı neredeyse elli metre uzaktaydı.

"Burası iyi görünüyor," diye seslendim Jed'e.

"Tamam. O zaman bana yardım et."

Bize yardım edecek üçüncü bir kişi olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Motorun ağırlığı sebebiyle kıç tarafını ikimiz ancak kaldırabildik –zarar görmesin diye pervaneyi yukarıda tutmamız gerekiyordu– bu yüzden ön taraf sürekli bizi kaydırıyordu. Kumda zaten yeterince zordu ama onu küçük çimen şeridinin üstünden geçirmek bir kâbustu. Kısa ve yorucu hareketlerle manevra yapmak zorundaydık ve bu manevralarla bile onu ancak otuz santim kıpırdatabiliyorduk.

"Lanet olsun," dedim nefes nefese, tekneyi yirminci kez döndürdükten sonra. "Her zaman bu kadar zor mu?"

"Ne her zaman bu kadar zor mu?"

"Pirinç Seferi."

"Elbette," diye cevapladı Jed, sakalındaki teri silerek. Yağlı damlalar bileklerinden aşağı akıyor ve dirseklerinden damlıyordu. "Neden kimse yapmak istemiyor zannediyorsun?"

Sonunda tekneyi ağaçların arasına ve çalıların altına getirmeyi başardık. Hızlıca kamufle ettikten sonra kimsenin bakmak için gelmediği sürece onu fark etmesine imkân yoktu. Kendimiz bile bulmakta zorluk çekeceğimizden endişe ettik, bu yüzden kuma çatallı bir dal saplayarak yeri işaretledik.

Tamamen tükenmiştik ama iki tesellimiz vardı. Birincisi tekneyi suya indirmek daha kolay olacaktı, çünkü yokuş aşağı olacaktı ve okyanus iki palmiye arasındaki boşluktan daha geniş bir hedefti. İkincisi de Haad Rin'e gider gitmez kendimize güzel bir yemek ısmarlayabilirdik.

Keyifli bir hâlde yola çıktık, hangi içecekleri sipariş vereceğimizi ve Sprite'ın Coca-Cola'dan daha iyi olup olmadığını tartışıyorduk. Çifti ilk Jed fark etti ama çoktan tekneden uzaklaşmıştık, bu yüzden çok endişelenmedik. Yanlarından geçerken doğruca yüzlerine baktım, merhaba derlerse gülümsemek için hazır olmak dışında bir sebebi yoktu.

Demediler. Gözlerini yere indirdiler ve ifadelerinden biraz

önce benim yaptığım gibi yürümeye odaklandıklarını görebiliyordum.

"Onları gördün mü?" dedim duyamayacak kadar uzaklaştıklarında. "Öğle vakti kafaları bir milyon."

"Sıvı öğle yemeği."

"Toz öğle yemeği."

Jed başını salladı, sonra boğazını temizleyip kuma tükürdü. "Lanet olası manyaklar."

Bir saat sonra dolu sahil kulübelerinin yanından geçiyor, güneşlenenler ve frizbi oynayanlar arasında zikzak yapıyorduk. İnsanların bize hiç aldırmamasına şaşırdım. Herkes bana o kadar tuhaf görünüyordu ki benim de onlara tuhaf görünmediğime inanamadım.

"Hadi yemek yiyelim," dedi Jed Haad Rin'in yarı yoluna geldiğimizde, böylece en yakındaki kafeye girip oturduk. Ben etrafımızdakilere hayretle bakmaya devam ederken Jed menüyü inceledi. Ayaklarımın altındaki beton özellikle tuhaf hissettiriyordu, plastik sandalye de öyle. Normal bir sandalyeydi –okulda oturduğum türden; sırt kısmı delikli, oturma kısmı kıvrımlı, V şeklinde metal bacakları olan– ama garip biçimde rahatsızdı. Nasıl oturacağımı bilemedim: Ya kayıyor ya da ucuna tünüyordum.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye homurdandım.

Jed menüden başını kaldırıp baktı.

"Oturamıyor gibiyim..."

Gülmeye başladı. "Kafanı karıştırıyor, değil mi? Bütün bunlar."

"Evet, öyle."

"Peki ya yansıman?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yansımanı en son ne zaman gördün?"

Omuz silktim. Duş kulübesinin dışında erkeklerin tıraş ol-

mak için kullandığı bir makyaj aynası vardı ama bir seferinde ancak yüzünün küçük bir kısmını gösteriyordu. Onun dışında, Koh Samui'den beri kendimi görmemiştim.

"Şurada bir lavabo ve ayna var. Gidip bir bak. Gerçekten şok olacaksın."

Kaşlarımı çattım, birden endişelendim. "Neden? Yüzüme bir şey mi olmuş?"

"Hayır. Sadece gidip bir bak. Göreceksin."

Şok doğruydu. Lavabonun üstünden bana bakan kişi bir yabancıydı. Tenim olabileceğini hayal ettiğimden daha çok kararmıştı, siyah saçlarım güneşte açılarak neredeyse kahverengiye dönmüş ve kıvrılıp dolaşmıştı. Dişlerim ise öyle beyazdı ki ağzımdan fırlayacakmış gibi görünüyorlardı. Ayrıca daha yaşlı görünüyordum –yirmi altı ya da yirmi yedi– ve burnumda birkaç çil vardı. Çiller özellikle bir şok oldu. Hiç çillerim olmamıştı.

Donakalmış hâlde, yansımama en az beş dakika boyunca baktım. Jed yemek siparişi için beni çağırmasaydı bir saat daha bakabilirdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ben masaya geri gelirken, aptal gibi sırıtıyordu.

"Gerçekten tuhaf. Neden sen de bakmıyorsun? Harika bir şey."

"Hayır... Ben altı aydır kendimi görmedim. Kendimi tamamen çıldırtmak için biriktiriyorum."

"Altı ay!"

"Hı-hı. Belki daha fazla." Menüyü bana fırlattı. "Hadi. Ne yiyeceksin? Açlıktan ölüyorum."

Devasa listeye göz gezdirdim, muzlu pankekte durdum ama sonra vazgeçtim.

"Sanırım iki cheeseburger istiyorum."

"Cheeseburger. Başka bir şey?"

"Şey... Tamam. Bir de baharatlı tavuklu noodle. Sonuçta Tayland'dayız."

Jed ayağa kalktı, omzunun üstünden kumsalda güneşlenenlere baktı.

"Senin sözüne güveniyorum," dedi alay ederek ve sonra siparişimizi vermeye gitti.

Yemeklerimizi beklerken televizyon izledik. Kafenin bir ucunda bir ekran vardı ve *Schindler'in Listesi* oynuyordu. Schindler atın üstünde gettoların boşaltılmasını izliyordu ve kırmızı paltolu bir kız fark etmişti.

"Peki ya o palto?" diye sordu Jed kolasını yudumlarken.

Ben de Sprite içiyordum. "Ne olmuş ona?"

"Sence bir fırçayla filmin üstünü mü boyadılar?"

"Her karede mi? Animasyon gibi?"

"Evet."

"İmkânsız. Bilgisayarla yaparlardı, *Jurassic Park* gibi."

"Ah..." Jed kolasını bitirdi ve ağzını şapırdattı. "Bu gerçek."

Kaşlarımı çattım. "*Schindler'in Listesi* mi?"

"Hayır, seni ahmak. Kola."

Yemekler çok geç gelmiş olmalıydı, çünkü geldiklerinde, Schindler tekrar kırmızı paltoya bakıyordu. Eğer filmi izlediyseniz, ilk gördüğünden sonra en az bir saat geçtiğini bilirsiniz. Neyse ki kafede eski bir Space Invaders makinesi olduğunu keşfettim, bu yüzden beklemek benim için çok kötü değildi.

Kampuçya

Jed bana bir seçenek sundu. Onunla pirinç işini halletmeye gidebilirdim ya da sahilde kalıp onunla sonra buluşabilirdim. Yardımıma ihtiyacı yoktu, bu yüzden kalmaya karar verdim. Zaten benim de kendi alışverişimi yapmam gerekiyordu. Sigara stokumu doldurmak ve Keaty'nin Game Boy'u için pil almak istiyordum.

Haad Rin'deki kafelerden bir diğerinde bir dükkân buldum –yani altında birkaç mal olan bir cam tezgâh– ve pil ile sigara aldıktan sonra hâlâ birkaç hediye alabilecek kadar param kaldığını gördüm.

Öncelikle Unhygienix için birkaç sabun aldım. Bu biraz zordu, çünkü bazısı Batı bazısı Tayland malı olan bir sürü çeşit vardı ama hiçbiri Unhygienix'in kullandığını gördüğüm markadan değildi. Luxume adlı sabunu bulana kadar sabunları karıştırdım. "Zengin ve parfümlü" olduğunu söylüyordu. "Zengin" dikkatimi çekti ve "parfümlü" de bunu perçinledi, çünkü bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Sonra bir sürü jilet aldım, Étienne, Gregorio ve Keaty ile paylaşırım diye düşündüm. Sonra Françoise için bir tüp Colgate aldım. Kumsalda kimse diş macunu kullanmıyordu; on tane diş fırçası vardı ve herkes bunları paylaşıyordu ama çoğu bununla uğraşmak yerine her sabah yalnızca ince bir dal çiğniyordu. Françoise diş fırçasını paylaşmaktan rahatsız olmuyordu ama diş macununu özlüyordu, bu yüzden hediyeyi beğeneceğini düşünmüştüm.

Sonra birkaç paket sert şeker aldım –kimsenin elinin boş kalmasını istemedim– ve son olarak da bir şort aldım. Benimki eskiyordu ve en fazla bir iki ay dayanırdı.

Alışverişim bitince yapacak bir işim kalmadı. Bir Sprite daha içtim, hiç uzun sürmedi, sonra Haad Rin boyunca yürüyerek vakit geçirmeye karar verdim. Sadece birkaç yüz metre sonra vazgeçtim. Kumsaldaki kulübelerden başka görecek pek bir şey yoktu. Onun yerine kuma oturdum ve ayaklarımı suya soktum, hediyelerimi dağıtırken alacağım sıcak tepkileri hayal ettim. Bir maceradan dönüp kocaman bir ziyafetle karşılaşan, *Asterix* tarzı bir sahne tasavvur ettim. Yaban domuzları ve Kelt şarabı olmadan yapmak zorunda kalacaktık ama yeteri kadar otumuz ve bolca pirincimiz olacaktı.

"Saygon," dedi bir erkek sesi ve beni gündüz düşlerimden uyandırdı. "Çılgın."

"Öyle görünüyor," dedi başka bir kadın sesi.

"Orada iki ay kaldık. On yıl önceki Bangkok'a benziyor. Muhtemelen daha da iyisi."

Başımı çevirdim ve güneşlenen dört kişi gördüm. İki İngiliz kız ve iki Avustralyalı erkek. Hepsi çok yüksek sesle konuşuyordu; o kadar yüksekti ki sanki konuşmaları birbirlerinin değil de oradan geçenlerin duyması içindi.

"Evet ama eğer Saygon çılgınsa, Kampuçya gerçeküstü." Bu konuşan ikinci Avustralyalıydı; çok kısa saçlı, uzun favorileri ve çenesinde küçük bir sakalı olan zayıf bir adam.

"Orada altı hafta kaldık. Daha da kalırdık ama nakit paramız bitti. Lanet parayı çekmek için Tayland'a dönmek zorunda kaldık."

"Güzel yer," diye onayladı ilki. "Altı ay kalabilirdik."

"Altı yıl da kalabilirdik."

Tekrar denize baktım. Tanıdık bir sohbetti, diye düşündüm kendi kendime ve dinlemeye değmezdi. Fakat sonra duymazdan gelemediğimi fark ettim. Konuşmalarının yüksek sesli olmasından değildi; adamın Kampuçya hakkında konuşması

ilgimi çekmişti. Bunun Kamboçya için söylenen yeni bir terim olup olmadığını merak ettim.

Çok fazla düşünmeden onlara doğru döndüm. "Hey," dedim. "Meraktan soruyorum, neden Kamboçya'ya Kampuçya diyorsunuz?"

Dördü de bana baktı.

"Yani," diye devam ettim, "adı Kamboçya, değil mi?"

İkinci Avustralyalı başını iki yana salladı; benimle hemfikir olmadığını göstermek için değil de kim olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Adı Kamboçya, değil mi?" diye tekrarladım, beni duymamış olma ihtimaline karşı.

"Kampuçya. Oradan yeni geldim."

Ayağa kalkıp yanlarına gittim. "Ama kim oraya Kampuçya diyor?"

"Kamboçyalılar."

"Kampuçyalılar değil yani."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sadece Kampuçya kelimesini nereden öğrendiğini merak ettim."

"Dostum," diye araya girdi ilk Avustralyalı, "Kampuçya dememizin ne önemi var?"

"Önemli olduğundan değil. Sadece merak ettim, çünkü Kampuçya'nın Kızıl Kmerler tarafından verilen bir isim olduğunu düşünüyordum. Yani yanlış biliyor da olabilirim. Belki de Kamboçya'nın eski adıdır, ama..."

Cümlemi tamamlamaktan vazgeçtim. Birden dördünün de bana deliymişim gibi baktığını fark ettim. Tereddüt ederek gülümsedim. "Önemli bir şey değil... Sadece merak ettim, o kadar... Kampuçya... Kulağa tuhaf geldi..."

Sessizlik.

Yüzümün kızardığını hissediyordum. Bir pot kırdığımı biliyordum ama ne olabileceğini bilmiyordum. Çaresizce gülüm-

semeye devam ederken kendimi daha iyi açıklamaya çalıştım ama kafa karışıklığım ve gerginliğim her şeyi daha da kötüleştirdi. "Ben orada oturuyordum ve sen 'Kampuçya' dedin, ben bunun Kızıl Kmerler tarafından verilen bir isim olduğunu düşünüyordum ama ayrıca Ho Chi Minh Kentinin eski ismini de söyledin... Saygon... Kızıl Kmerler ve Viet Kong'u karşılaştırmıyorum, tabii ki... Ama..."

"Yani ne?"

Mantıklı bir noktaydı. Birkaç saniye düşündüm, sonra "Yani hiçbir şey, sanırım..." dedim.

"Öyleyse neden bizi rahatsız ediyorsun, dostum?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Beceriksizce omuz silktim ve dönüp alışveriş çantamın olduğu yere doğru gittim ve arkamdan birinin, "Bir kaçık daha. Onlardan geçilmiyor, dostum," dediğini duydum. Bu yorum çok utanmama ve parmak uçlarımın karıncalanmasına sebep oldu. Çocukluğumdan beri böyle hissetmemiştim.

Geri oturduğumda berbat hissediyordum. Keyfim tamamen kaçmıştı. Bu kadar yanlış olabilecek ne söylediğimi anlayamıyordum. Tek yaptığım sohbetlerine katılmaktı, bu o kadar kötü bir şey gibi görünmüyordu. Kumsal ve dünya arasındaki fark diye karar verdim canım sıkılarak. Her zaman herkesin sohbetine dahil olabileceğin kumsalım ve bunu yapamayacağın dünya.

Birkaç dakika sonra gitmek üzere kalktım. Konuşmalarının sesinin azaldığını fark ettim ve benim hakkımda konuştuklarına dair zavallı bir hisse kapıldım. Kumsalın biraz yukarısında daha izole bir palmiye ağacı buldum ve onun altına oturdum. Jed'le saat yedide, öğle yemeğimizi yediğimiz kafede buluşacaktım, bu yüzden hâlâ geçirecek birkaç saatim vardı. Çok fazla saat. Bekleyiş işkence gibi gelmeye başlıyordu.

***

Art arda iki buçuk sigara içtim. Üç ya da hatta daha fazla içmek istedim ama üçüncüsü beni beş dakikalık bir öksürük krizine soktu. İstemeyerek onu söndürdüm ve kumun içine bastırdım.

Utancım çabucak öfkeye dönüşmüştü. Önceden Haad Rin'e tarafsız bir merakla bakıyordum ve şimdi nefretle bakıyordum. Boktanlığı her tarafımda hissedebiliyordum, köpekbalıkları gibi gülümseyen Taylandlılar ve inandırıcı olamayacak kadar özenle sürdürülen umursamaz hedonizm. En önemlisi de çürümenin kokusunu alabiliyordum. Güneşlenenlerin üzerinde dolaşan, ter ve tatlı güneş losyonunun kokusuna gelen kum sinekleri gibi, Haad Rin'in üzerinde dolaşıyordu. Ciddi gezginler çoktan zincirdeki ikinci adaya geçmişti, ortalama gezginler bütün hayatın nereye gittiğini merak ediyordu ve turist kalabalıkları yeni uğrak yerlerine hücum etmeye hazırdı.

Gizli kumsalımızın gerçek kıymetini ilk kez o an anladım. Lagünün kaderinin de Haad Rin'inki gibi olacağını hayal etmek beni dehşete düşürdü. Düşmanın fotoğrafını çekiyor, görüntüler hakkında bilgi ediniyor, onları dosyalıyormuş gibi, etrafımda uzanan koyu bedenleri taramaya başladım. Ara sıra yanımdan çiftler geçiyordu ve konuşmalarının bir kısmını duyabiliyordum. Yirmi farklı aksan ve dil duymuşumdur herhalde. Çoğunu anlamadım ama hepsi kulağa tehdit gibi geliyordu.

Zaman bu düşüncelerle yavaş geçiyordu, bu yüzden gözkapaklarım ağırlaşınca onları kapattım. Sıcaklık ve güne erken başlamak etkisini göstermişti. Bir öğle uykusu hoş bir inziva olacaktı.

Kabahat

Müzik saat sekizde başladı, şanslıydım, yoksa gece yarısına kadar uyuyabilirdim. Kumsalda dört ya da beş farklı ses sisteminden gürültülü sesler geliyordu, her birinin kendi gündemi vardı. Yalnızca iki yanımda olan ikisini net şekilde duyabiliyordum ama bütün bas ritimleri kafamın içinde tınlıyor gibiydi. Küfredip gözlerimi ovuşturarak yerimden zıpladım ve kumsaldan koşarak kafeye gittim.

Kafe çok kalabalıktı ama Jed'i hemen gördüm. Daha önce oturduğumuz masadaydı. Elinde bir şişe bira vardı ve aşırı derecede sinirli görünüyordu.

"Hangi cehennemde kaldın?" dedi öfkeyle, ben onun yanına oturunca. "Seni bekliyordum."

"Özür dilerim," diye cevap verdim. "Uyuyakaldım... Kötü bir gün geçirdim."

"Öyle mi? Benimki kadar kötü geçmediğine bahse girerim."

"Neden, ne oldu? Pirinci alamadın mı?"

"Pirinci aldım, Richard. Onun için endişelenme."

Ona dikkatle baktım. Sesinde endişe verici bir tehlike tonu vardı. "Ne öyleyse?"

"Sen söyle."

"Ne söyleyeyim?"

"İki Amerikalı."

"İki Amerikalı mı?"

Jed birasından büyük bir yudum aldı. "Ulusal parkta Cennet adında bir yer hakkında konuştuklarını duyduğum iki Amerikalı."

"...Ah lanet olsun."

"Seni tanıyorlar, Richard. Senin adını verdiler. Ve bir de haritaları var." Öfkesini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapattı. "Kahrolası bir harita, Richard! Onu birkaç Alman'a gösteriyorlardı. Ve başka kimler görmüştür kimbilir."

Başımı iki yana salladım. Sersemlemiş hissediyordum. "Unutmuştum... Ben..."

"Kim onlar?"

"Jed, dur. Anlamıyorsun. Onlara kumsalı ben anlatmadım. Onlar bana anlattı. Çoktan biliyorlardı."

Şişesini sertçe masaya koydu. "Kim onlar!"

"...Zeph ve Sammy. Onlarla Koh Samui'de tanıştım."

"Devam et."

"Yan kulübemde kalan iki adamdı sadece. Birlikte biraz vakit geçirdik ve biz Angthong için yola çıkmadan önceki gece onlar kumsaldan bahsetmeye başladı."

"Birdenbire mi?"

"Evet! Tabii ki!"

"Bu yüzden onlara bir harita çizdin."

"Hayır! Hiçbir şey söylemedim, Jed! Hiçbirimiz söylemedik."

"Öyleyse harita nereden geldi?"

"Ertesi sabah... Onu çizip onların kapılarının altından attım..." Bir sigara çıkardım ve yakmaya çalıştım. Ellerim çok fena titriyordu, üçüncü denememde yakabildim.

"Neden?"

"Endişelendim!"

"Onlara haritayı öylece çizip verdin mi? Hem de onlar istemeden!"

"Kumsalın gerçekten var olup olmadığını bilmiyordum. Hiçbir yere gitmiyor da olabilirdik. Bir şeylerin ters gitme ihtimaline karşı nereye gittiğimizi birine söylemem gerekiyordu."

"Ne ters gidebilirdi?"

"Bilmiyorum! Hiçbir şey bilmiyorduk! Öylece ortadan kay-

bolmamızı ve nereye gittiğimizi kimsenin bilmemesini istemedim!"

Jed başını ellerinin arasına aldı. "Bu kötü olabilir, Richard."

"Ulusal parkta kaybolabilirdik ve bizi kimse..."

Yavaşça başını salladı. "Bunu anlıyorum."

Birkaç dakika sessizce oturduk. Jed gözünü masaya dikmişti ve ben de onun dışında her yere bakıyordum. Space Invaders makinesinin başında, saçları Afrika örgülü, tombul bir siyahi kız son işgalciyi vurmaya çalışıyordu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki bulanık görünüyordu. Her geçişinde kız ıskalıyordu ve en alt sıraya ulaşmadan hemen önce kız nefretle başını çevirdi. Konuşma ve müzik sesi onun patlayan uzay gemisinin sesini duyamayacağım kadar yüksekti ama bunu onun yüzünde gördüm.

Sonunda Jed başını kaldırdı. "Bu iki Amerikalı. Sence yolculuğu yaparlar mı?"

"...Yapabilirler, Jed. Onları çok iyi tanımıyorum."

"Lanet olsun. Bu çok kötü olabilir." Sonra aniden uzanıp elini koluma koydu. "Dinle," dedi. "Kendini suçluyor musun?"

Başımı salladım.

"Suçlama. Ciddiyim. Bu Amerikalılarla ne olursa olsun, senin hatan değil. Senin yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi yapabilirdim."

"'Ne olursa olsun' derken ne demek istiyorsun?" dedim dikkatle.

"Yani... Yani ne olursa olsun kendini suçlamanı istemiyorum. Bu önemli, Richard. Gerçekten birini suçlamak istersen, Daffy'yi suçla." Derin bir iç çekti. "Ya da beni."

"Seni mi?"

"Beni."

Ağzımı açıp açıklamasını isteyecektim ki elini kaldırdı. "Bundan bahsetmenin bir anlamı yok."

"Tamam," dedim sessizce.

"Bak, bir sorunumuz olmayabilir de. Birkaç hafta içinde Amerikalılar muhtemelen evlerine döner ve harita da onlarla gider. Tayland'da kalsalar bile büyük ihtimalle bize ulaşma zahmetine girmezler. İki mankafa gibi görünüyorlardı ve yolculuk kolay değil."

"Umarım haklısındır," dedim boş boş, sörfçü rollerinde ne kadar becerikli olduklarını hatırlayarak.

"Tek yapabileceğimiz şey ummak. Ummak ve beklemek..." Birasını bitirdi. "Pirinci tekneye bu gece götürmek zorundayız, çünkü o çuvalları güpegündüz taşımak istemiyorum. Gitmeye hazır mısın?"

"Evet."

Ayağa kalktı. "İyi. O zaman başlayalım."

Kafenin arka tarafında iki kulübenin arasında dar bir geçit vardı ve bir brandanın altında da pirinç çuvallarımız duruyordu. Çuvalları brandanın üstüne koyduk, böylece onları kumda sürükleyerek götürebilecektik ve ikimiz de bir köşesinden tutup tekneye giden uzun yürüyüşümüze başladık.

Haad Rin'den ayrıldıktan hemen sonra bir sigara molası verdik ve hediye torbamdaki sert şekerlerden birkaç tane yedik.

"Sana öfkelendiğim için özür dilerim," dedi Jed, ben ona paketi uzatırken.

"Sorun değil."

"Hayır. Üzgünüm. Bunu hak etmedin."

Omuz silktim. Hak etmişim gibi hissediyordum.

"Gününün neden çok kötü geçtiğini sormadım."

"Ah. Önemli bir şey yok... Sadece Haad Rin. Bu yer ya da bu insanlar... Beni ürpertti."

"Beni de. Boktan, değil mi?"

"Boktan... Evet. Öyle."

"Richard?"

"Evet?"

"Kampa döndüğümüzde bu Amerikalılardan bahsetme."
"Ama..."
"Sal ve Bugs. Onların anlayacağını sanmıyorum."
Ona baktım ama bir şekerin paketini açmakla meşguldü.
"Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünüyorsan."
"Evet. Öyle düşünüyorum."

İşaretlediğimiz yere dönmek üç saatimizi aldı. Çatallı dal parlak ay ışığında açıkça belli oluyordu ve çuvalları onun yanına bıraktık. Sonra ben tekneyi kontrol etmeye giderken, Jed de çuvalları brandanın üzerinden alıp kumların üstüne taşıdı. Çalılıkların altı zifiri karanlıktı ama teknenin kıvrımlı burnunu bulabildim. Bu benim için yeterliydi. Kaçış aracımız olduğu sürece rahatlayabilirdim.

Ben işaretli yere dönene kadar Jed çoktan uyumuştu. Onun yanına uzandım ve yıldızlara baktım, Françoise'la birlikte yıldızlara baktığım zamanı hatırladım. Onların arasında bir yerlerde, haritayı kendime sakladığım paralel bir dünya vardı, diye düşündüm ve keşke bu olsaydı diye diledim.

Sabah Sisi Arasından Gördüğüm

Bay Duck, Ko Sanh Yolu'ndaki küçük odasında oturuyordu. Pencereleri örten gazetelerden birini çıkarmıştı ve sokağı izliyordu. Arkasında, yatağın üzerinde renkli kalemler vardı. Görünüşe göre haritayı çizmek için kullandığı kalemler. Harita ortalıkta yoktu, belki de çoktan onu kapıma yapıştırmıştı.

Omuzlarının titrediğini gördüm.

"Bay Duck?" dedim ihtiyatla.

Döndü, kafası karışmış ve kaşlarını çatmış hâlde odayı taradı, sonra sineklik şeridinin arkasında beni gördü.

"Rich... Selam."

"Selam. İyi misin?"

"Hayır." Kirli yanağından bir gözyaşı döküldü. "Çok yakında kendimi öldüreceğim. Çok kötü hissediyorum."

"...Üzüldüm. Yapabileceğim bir şey var mı?"

İç çekti. "Teşekkür ederim, Rich. Sen iyi bir arkadaşsın ama artık çok geç. Son on bir haftadır Bangkok'ta bir morgda duruyorum."

"Gelip seni alacak kimse yok mu?"

"Kimse yok. Tayland polisi İngiltere elçiliğiyle iletişime geçti. Glasgow'da ailemi buldular ama ailem belgeleri imzalamak için buraya gelmek istemedi. Beni umursamıyorlar." Bir damla gözyaşı daha döküldü. "Tek oğullarını."

"Ama bu korkunç."

"Ve eğer kimse belgelerimi imzalamazsa dört hafta sonra yakılacağım. Elçilik cesedimin geri götürülme masraflarını karşılamıyor."

"Sen... Gömülmek istiyordun."

"Yakılmaya da itirazım yok ama ailem gelip beni almazsa, gönderilmek istemiyorum. Küllerimin buraya serpilmesini tercih ederim." Bay Duck'ın sesi çatallaştı. "Büyük bir şey değil, küçük bir tören ve küllerim Güney Çin Denizi'ne dökülsün." Sonra kontrolsüzce ağlamaya başladı.

Yüzümü ve ellerimi sinekliğe dayadım. Onunla aynı odada olmayı diledim. "Hey, yapma, Bay Duck. O kadar da kötü değil."

Öfkeyle başını iki yana salladı ve ağlamasının arasında *M*A*S*H* dizisinin şarkısını söylemeye başladığını fark ettim.

O bitirene kadar, nereye bakacağımı bilmeden bekledim, sonra "Sesin güzelmiş," dedim başka ne diyeceğimi bilemeden.

Pis tişörtüyle yüzünü silerken omuz silkti. Yüzü öncekinden daha da çok kirlendi. "Sesim çok güzel değil ama şarkı söyleyebiliyorum."

"Hayır, Bay Duck. Güzel bir sesin var... *M*A*S*H* dizisini hep sevmişimdir."

Biraz neşelenmiş gibi görünüyordu. "Ben de. Başlangıçtaki helikopterler."

"Helikopterler muhteşemdi."

"Vietnam hakkındaydı. Bunu biliyor muydun, Rich?"

"Kore değil miydi?"

"Vietnam. Kore bahaneydi."

"Ah..."

Bay Duck tekrar dönüp gazetelerin arasından bakmaya başladı. Konuşacak gibi görünmüyordu, bu yüzden sohbeti sürdürmek için neye baktığını sordum.

"Hiçbir şey," diye cevapladı yavaşça. "Arabasında uyuyan bir tuk-tuk şoförü... Çöpleri karıştıran bir sokak köpeği... Hayattayken bu şeylerin kıymetini bilmiyorsun, Rich ama görüp göreceğin son şeyler olduğunda..." Sesi tekrar titremeye başladı ve yumruklarını birbirine vurdu. "Artık şu işi bitireyim."

"...Kendini öldürme işi mi?"

"Evet," dedi. Sonra tekrar, daha sertçe söyledi. "Evet."

Çabucak yatağa doğru yürüdü, oturdu ve yastığın altından bir bıçak çıkardı.

"Hayır, Bay Duck! Yapma!"

"Kararımı verdim."

"Vazgeçmek için zaman var."

"Artık geri dönemem."

"Bay Duck!" diye haykırdım güçsüzlükle.

Çok geçti. Çoktan kesmeye başlamıştı.

Onun ölmesini izlemedim, çünkü bunun saygısızlık olacağını düşündüm ama nasıl olduğuna bakmak için beş dakika sonra onu kontrol ettim. Hâlâ hayattaydı, çarşafların üstünde sarsılıyor ve duvarlara kan sıçratıyordu. Tekrar kontrol etmeden önce on beş dakika daha bekledim, emin olmak istiyordum. Bu kez hareketsizdi, onu ilk bulduğum pozisyonda yatıyordu. Gövdesi eğri duruyor, bacakları yatağın kenarından sarkıyordu; daha önce fark etmediğim bir ayrıntı. Belki de ölmeden hemen önce kalkmaya çalışmıştı.

"Küllerini dökme işini halledeceğim, Bay Duck," diye fısıldadım sinekliğin arkasından. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

Berbat

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandım. Güneş hâlâ ufuk çizgisinin altındaydı ve kumsal tuhaf bir mavi ışıkla aydınlanmıştı, aynı anda hem karanlık hem de aydınlıktı. Çok güzel ve sakindi. Dalgalar bile kıyıya her zamankinden daha sessizce vuruyordu.

Jed'i uyandırmadım, çünkü diğer insanlar uyurken uyanık olmayı severim. Ufak tefek işlerle uğraşmak, hazırlayacak bir şeyler varsa kahvaltı hazırlamak isterim ve bu durumda da kıyıda amaçsızca dolaşmak istedim. Yürürken güzel deniz kabukları aradım. Bugs'ın benim için yaptığı kolye güzeldi ama deniz kabuklarının çoğu biraz donuk renkliydi. Onları güzelleştirmek için çok fazla uğraşmadığı hissine kapıldım. İçlerinde en iyisi olan Françoise'ın kolyesi bile kamptaki diğerlerinin kolyeleri kadar iyi değildi. Çok geçmeden deniz kabukları biriktirmeye başladım ve hangilerinin eleneceği konusunda zor seçimler yapmak zorunda kaldım. Bulduğum en güzel deniz kabuğu mavi, kırmızı ve yeşil benekliydi; minik bir yengecin sırtı. Bunun yeni kolyemin en önemli parçası olmasına karar verdim ve döndüğümde bunu ipe takmak için sabırsızlandım.

Tekneyi sakladığımız yerin yaklaşık iki yüz metre ilerisindeki çimenlerde çifti uyurken buldum. Dün Jed'le yanından geçtiğimiz çiftti. İlk içgüdüm geri dönmek oldu ama merakım beni durdurdu. Kalmak için gariptir ki uzak bir kulübe seçmişlerdi, Haad Rin'den kilometrelerce uzaktaydı ve nasıl insanlar olduklarını görmek ilgimi çekmişti. Deniz kabuklarımı cebime koydum ve kumların üzerinde yavaşça onlara doğru yürüdüm.

Şimdi çifti yakından görme fırsatım olmuştu ve çirkin bir manzaraydı. Kızın ağzının etrafında berbat yaralar vardı ve her tarafı şişman siyah sivrisineklerle kaplıydı. En az otuz ya da kırk tanesi bacaklarına ve kollarına toplanmıştı ve elimi salladığımda hiç kıpırdamadılar. Adamın üzerinde hiç sivrisinek yoktu. "Şaşırtıcı değil," diye düşündüm, çünkü çok iyi bir yemek olamazdı. Boyuna bakınca yetmiş kilo vardır diye tahmin ettim ama elli kilodan fazla olamazdı. Vücudu anatomik bir şema gibiydi. Her kemik, her acınası kas açıkça görülüyordu. Yanında bir ilaç kutusu vardı, kutunun üzerinde de Surat Thani'deki güvenilmez bir eczanenin adresi yazıyordu. Kutunun içine baktım ama boştu.

Bir süre adamı inceledikten sonra gözlerinin hafif açık olduğunu fark ettim. İlk bakışta kolayca görülemeyecek kadar hafif aralık. Göz kırpmasını görmek için bekledim. Kırpmadı ya da kırptığı görünmedi, bu yüzden nefes almasını görmek için bekledim. Onu da yapmadı. Sonra eğilip göğsüne dokundum. Yeteri kadar sıcaktı ama hava da oldukça sıcaktı, bu yüzden bunun bir anlamı yoktu. Elimi iyice bastırdım. Parmaklarım kaburga kemiklerinin arasına battı ve derisi kemikten kaydı. Nabız yoktu. Saniyelerinin ritmine dikkat ederek saymaya başladım ve altmışa geldiğimde onun öldüğünü anladım.

Kaşlarımı çattım ve etrafıma baktım. Jed ve pirinç çuvallarının siluetleri dışında kumsal tamamen boştu. Sonra dönüp kıza baktım. Sivrisinekler nedeniyle onun hayatta olduğunu biliyordum ve zaten göğsü de inip kalkıyordu.

Bu beni huzursuz etti. Adam için üzülmedim, çünkü Tayland'a gelmiş ve her şeyi berbat etmişti, kendi suçuydu. Fakat kız tamamen farklı bir konuydu. Uyuşturucunun etkisi geçtiğinde boş bir kumsalda bir cesetle uyanacaktı. Bunun korkunç bir şey olacağını düşündüm ve onu bulan ben olduğum için kızla ilgili bir sorumluluk hissettim. Bir sigara yaktım ve nasıl yardım edebileceğimi düşündüm.

Kızı uyandırmak söz konusu olamazdı. Onu ayıltmayı ba-

şarsam bile çok korkardı. Sonra Koh Phangan'daki yetkililer işe karışacaktı ve bir felaket olacaktı. Bir diğer seçenek de Jed'i uyandırıp onun fikrini sormaktı ama bunu yapmamaya karar verdim. Onun ne diyeceğini biliyordum. Bunun bizi ilgilendirmediğini ve çifti bulduğumuz gibi bırakmamız gerektiğini söyleyecekti ki ben bunu yapmak istemediğimi biliyordum.

Sonunda aklıma iyi bir fikir geldi. Adamın cesedini çalılıkların arasına sürükleyip saklayacaktım. Sonra, kız uyandığında, adamın yürüyüşe çıktığını düşünecekti. Birkaç gün sonra adamın kayıp olduğunu fark edecek ve başına ne geldiğini merak edebilecekti ama en azından onun öldüğünü bilmeyecekti. O zamana kadar muhtemelen karıncalar ve böcekler adamı yemiş olacaktı ve bunu benim dışımda kimse bilmeyecekti.

Bu görevle uğraşmaya başladım, bir yandan da saate dikkat ediyordum. Biraz sonra Jed uyanacak ve gitme zamanı gelecekti.

"Jed!" dedim yavaşça.

Kıpırdandı ve sanki yüzünden sinek kovar gibi elini salladı.

"Jed! Uyan!"

"Ne?" diye mırıldandı.

"Gitmemiz gerek. Hava aydınlanıyor."

Doğruldu ve gökyüzüne baktı. Güneş tamamen ufuk çizgisinin üzerine çıkmıştı. "Lanet olsun, evet, gitmeliyiz. Uyuyakalmışım. Üzgünüm. Hadi acele edelim."

Koh Phangan ve bizim adamız arasında yarı yoldayken ona cesedi ve onunla nasıl ilgilendiğimi anlattım.

"Lanet olsun, Richard!" diye bağırdı, çünkü motorun sesi çok yüksekti. "Bunu neden yaptın?"

"Ne yapsaydım?"

"Onu orada bırakmalıydın, seni kahrolası aptal! Bizimle ne ilgisi vardı? Hiç!"

"Böyle diyeceğini biliyordum," dedim sevinerek. "Biliyordum."

Propaganda

Hiç kimse biraz olsun ilgilenmedi. Birkaçı nezaketen, "Nasıldı?" diye sordu ama ben cevap vermeye başlar başlamaz gözleri donuklaştı ya da dikkatleri arkamdaki bir şeye kaydı.

İlk başta bu tavrı çok sinir bozucu buldum. Koh Phangan'ın ne kadar boktan olduğundan uzun uzadıya bahsetmek istiyordum ve küçük hediyelerimi dağıttığımda aldığım cansız tepki sinirimi daha da arttırdı. Françoise diş macununun tadına bakıp tükürdü ve "Ah, nasıl yaktığını unutmuşum," dedi, Keaty de çabuk bittikleri için Tayland marka pil almamam gerektiğini söyledi. Gerçekten minnettar görünen tek kişi Unhygienix'ti. Sabunları ona verdikten sonra hemen duş almaya gitti ve sonrasında da ne kadar çok köpürdükleri hakkında bana coşkulu bir rapor verdi.

Fakat sinirim yalnızca Koh Phangan hafızamda tazeyken sürdü, o da çok uzun bir zaman değildi. Kumsala ilk geldiğimde olduğu gibi, hafızam kendini kapatmaya başladı. Giderek, hızla, böylece bir hafta içinde lagün ve onun etrafındaki koruyucu kayalıklar dışında pek bir şey yoktu. Dünya dışında hiçbir şey, yani ve o da eski durumuna dönmüştü, belirsiz ve muğlak bir şeyin ismi.

Zeph ve Sammy ile ilgili endişelerim hafızamdan en son çıkan şeylerdi. Beşinci geceye kadar, onların ve gizemli Almanların ne planlar yaptıklarını kafaya takmaktan uyuyamadım. Fakat günler geçtikçe ve hâlâ kimse gelmedikçe o seviyede bir endişeyi sürdürmek zorlaştı. Bunu dedikten sonra huzursuz beşinci geceden sonraki gün Jed'e onun da Zeph ve Sammy

sorununu düşünüp düşünmediğini sordum, elleriyle aşağı yukarı hareketi yaptı. "Biraz düşündüm," dedi. "Ama bence sorun yok."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye cevapladım, sorunun ağırlığının üstümden kalktığını hissederek.

"Evet. O ikisi hac yolundaydı. Her tarafı yazılarla dolu rehber kitapları vardı. Öyle değilse de dediğim gibi, olduğunda hallederiz." Sakalından bir tutam kıl çekti. "Biliyorsun, Richard, bir gün o Lonely Planet yazarlarından birini bulacağım ve ona Ko Sanh Yolu'nun nesi ıssız diye soracağım."

Gülümsedim. "Onu bir yumrukla yere devirmeden hemen önce, değil mi?"

Gülümsememe karşılık gelmedi.

Jaws 1

Pirinç Seferi'nden birkaç hafta sonra barakanın çatısına vuran yağmur sesine uyandım. Kumsala geldiğimden beri yalnızca üç ya da dört kez yağmur yağmıştı ve onlar yalnızca sağanaktı. Buysa Koh Samui'dekinden bile daha sert bir tropik fırtınaydı.

Birkaçımız açıklıktan kaçınarak barakanın girişine toplandık. Saçaklı tavan suyu lazer gibi düşen ve toprakta çamurlu delikler açan kalın akıntılar hâline getiriyordu. Keaty bunlardan birinin altında dikiliyordu, üst tarafı başında patlayan gümüş şemsiyeden belli belirsiz görünüyordu. Onu ancak esmer bacaklarından ve kahkahasının hafif sesinden tanıdım. Bugs da dışarıda duruyordu. Başını hafifçe eğmişti, bir yanağı yukarıya bakıyordu, kollarını açmıştı ve avuçları yağmuru yakalamaya hazırdı.

"İsa olduğunu sanıyor," diye mırıldandı arkamdan bir ses. Arkamı döndüm ve bahçe grubunda Keaty ile çalışan kısa boylu ve yapılı Yeni Zelandalı olan Jesse'yi gördüm. Jesse konuşmak için pek sebebimin olmadığı insanlardan biriydi ama her zaman Jim-Bob işaretimi ilk alan kişi olduğundan şüphelenmiştim.

Tekrar Bugs'a bakıp gülümsedim, çünkü gerçekten de duruşunda göstermelik, İsavari bir şey vardı. Ya duruşu ya da yüzündeki kutsayan ifade.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedi Jesse.

Gülümsedim.

"Belki de marangozluk başını döndürmüştür," dedi yakınlarda duran Cassie ve hepimiz kıkırdadık. Ben bir şey eklerdim ama Jesse beni dürttü. Sal barakanın diğer ucundan çıkmıştı ve bize doğru yürüyordu. Yanında Gregorio vardı ve biraz sıkıntılı görünüyordu.

"Gecikmenin sebebi ne?" diye sordu Sal yaklaşırken.

Kimse ona cevap vermedi, bu yüzden ben "Hangi konuda gecikme?" dedim.

"Balık tutma, bahçe işleri, işler."

Jesse omuz silkti. "Yağmurda bahçede yapacak çok iş yok, Sal."

"Bitkiler korunabilir, Jesse. Bir sundurma uydurabilirsin."

"Bitkilerin yağmura ihtiyacı var."

"Bunun gibi bir yağmura ihtiyaçları yok."

Jesse tekrar omuz silkti.

"Ya sen, Richard? Balık tutmaya gitmezsen getirdiğin pirinçle ne yiyeceğiz?"

"Greg'i bekliyordum."

"Greg şimdi hazır."

"Evet," dedi Gregorio. Étienne ve Françoise da göründü. "Şimdi hazırız."

Çamurda kayarak kumsala doğru koştuk. Neden koştuğumuzu bilmiyordum, çünkü saniyeler içinde sırılsıklamdık ve zaten önümüzdeki üç saati denizde geçirecektik. Sanırım hepimiz balık tutma işini bir an önce bitirmek istediğimizi hissediyorduk.

Koşarken, barakanın girişindeki kısa sohbeti düşündüm. Bugs'ın neden sinirime dokunduğundan bahsetmemiştim, Keaty'ye bile. Bugs'ın kamptaki konumunu düşününce çok iyi bir fikir gibi görünmemişti ve benim eleştirilerim çok önemsiz görünüyordu. Fakat Jesse ve Cassie'nin konuşma tarzından diğerlerinin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etmeye başladım. Kötü bir şey söylememiş olsalar da alay ettikleri kesindi ve o âna kadar insanların Bugs'la dalga geçtiği hiç aklıma gelmemişti.

Beni en çok şaşırtan şey Sal gelirken nasıl sustuklarıydı. Öyle olmasaydı, şaka daha az etkili görünürdü. Bu şekilde, bir tür –küçük de olsa– ayrıma tanık olduğumu ve muhtemelen buna dahil olduğumu hissettim. Jesse ve Cassie hakkında, onları daha iyi tanımak için bile olsa, daha çok şey öğrenmemin

gerekip gerekmediğini merak ettim. Gregorio'ya sorardım ama boş bir diplomatik cevap alacağımı biliyordum. Konuşmam gereken kişiler Keaty ya da Jed'di.

Deniz buharlaşmış yağmur damlalarının oluşturduğu yoğun ve alçak bir sisle kaplıydı. Bir palmiye ağacının korunağında, zıpkınlarımıza yaslanıp başlarımızı iki yana salladık.

"Çok çok aptalca," dedi Françoise. "Balıkları görmeden yakalayamayız."

Étienne de homurdanarak kabul etti. "Suyu bile göremiyoruz."

"Evet, maskeyi kullanıyoruz," diye cevapladı Gregorio maskeyi havaya kaldırarak ve ben homurdandım.

"Yağmur yağdığında genellikle böyle mi yapıyorsunuz?"

"Elbette."

"Ama bu tek seferde tek kişinin balık tutabileceği anlamına gelir. Çok uzun sürer."

"Çok uzun sürecek, Richard."

"Peki ya Moshe, Yugoslav kızlar ve İsveçliler? Onların maskeleri yok."

"Balık tutmaya çalışacaklar ama sadece birkaç tane yakalayacaklar... Böyle yağmur yağdığında kumsalda çok acıkabiliyoruz."

"Peki ya beş gün boyunca yağmur yağarsa?" dedi Françoise. "Beş gün boyunca yağabilir, değil mi?"

Gregorio omuz silkti ve gökyüzüne baktı. Görünüşe bakılırsa yağmur en az yirmi dört saat daha durmayacaktı. "Kumsalda çok acıkabiliyoruz," diye tekrarladı ve zıpkınını ıslak toprağa batırdı.

Sessizliğe gömüldük, görünüşe göre her birimiz maskeyle ilk turu yapacak kişiyi bekliyorduk. Ben elimizdeki büyük işi yok sayarak bütün gün palmiye ağacının altında durmak istiyordum, çünkü iş başlar başlamaz hepimiz onu bitirmek için uğraşacaktık.

Beş dakika geçti, sonra beş dakika daha ve sonra Étienne zıpkınını omzuna attı.

"Hayır," dedim iç çekerek. "İlk ben gideceğim."

"Emin misin, Richard? Yazı tura atabiliriz."

"Bozuk paran var mı?"

Étienne gülümsedi. "Maskeyi atabiliriz. Yüzü aşağı gelirse ilk ben giderim."

"Ben ilk giden olmayı kabul ediyorum."

"Tamam," dedi koluma dokunarak. "Öyleyse senden sonra ben gideceğim."

"Tamam."

Gregorio bana maskeyi verdi ve denize doğru yürüdüm. "Derinden yüz ve kayaların altına bak," diye seslendi arkamdan. "Balıklar saklanıyordur."

Yoğun sis arasında paldır küldür bir yüzüştü. Maskeyi takamıyordum, çünkü serpinti ağzımdan nefes almama izin vermeyecek kadar çoktu, gözlerimdeki suyu temizlemek için de sürekli göz kırpıyordum. İki tarafımda da bulanık bir deniz görüntüsü dışında bir şey görmeden ve her bir nefes bir miktar güç gerektirirken, hafiften tehlikeli bir dünyaya girdiğimi hissettim.

Geldiğim ilk kayada durdum. Kıyıdan yaklaşık altmış metre uzakta olan küçüklerden biriydi. Yalnızca tek kişinin oturabileceği kadar büyük olduğu için bunu nadiren kullanıyorduk ama tek başıma olduğum için çok fark etmezdi. Ayağa kalktığımda, üst tarafım sis tabakasının üstüne çıktı. Étienne kumda duruyor, yağmurdan korunmak için ellerini siperli bir şapka gibi tutuyordu. Zıpkınımı havada salladım ve beni gördü, sonra da dönüp ağaç hattına doğru yürüdü.

Yapmam gereken ilk şey ağır bir taş bulmaktı, böylece nefesimi tutup dipte oturabilirdim. Maskeyi taktım ve suya atladım, deniz tabanına doğru yüzdüm. Işık koyu griydi, kararmış gökyüzü ve sis yüzünden donuktu ama görüş netliği iyiydi. Fakat görünürde hiç balık yoktu. Genellikle mercanların etrafında daireler çizen minik yavru balık sürüleri bile.

Yavaşça hareket ederek taş aramaya koyuldum. Etrafta balık varsa onları korkutup kaçırmak istemiyordum. Sonunda doğru büyüklük ve ağırlıkta görünen bir taş gördüm. Ona gi-

dene kadar nefesim tükenecekti, onu tekrar bulmak kolay olsun diye zıpkınımı yanına sapladım ve yüzeye çıktım.

Tekrar geri daldığımda birkaç süt balığı göründü, fırtına sığınaklarına kimin geldiğini denetlemeye gelmişlerdi. Taşı kucağıma alıp dibe oturdum ve meraklarının onları atış menzilime getirmesini bekledim.

Köpekbalığını üçüncü dalışımda gördüm. İlk süt balığımı yeni öldürmüştüm, demek ki kan kokusuna çekilmiş olmalıydı. Çok büyük bir köpekbalığı değildi, bacağımdan yaklaşık otuz santim daha uzun ve neredeyse aynı genişlikteydi ama beni çok şaşırttı. Ne yapacağımı bilemedim. Küçük boyutuna rağmen beni gerdi ama tek bir balıkla geri dönmek istemiyordum. Neden bu kadar çabuk bıraktığımı açıklamak zorunda kalacaktım ve eğer sonrasında köpekbalığı görülürse utanç verici de olacaktı. Muhtemelen yalnızca bir yavruydu.

Yüzeye çıkıp onun gitmesini umut ederek kayanın üstünde beklemeye karar verdim. Bunu yaptım ve sonraki on dakikayı sis ve yağmur altında titreyerek geçirdim, çömelmiştim, çünkü diğerlerinin benim balık tutmadığımı görmesini istemedim. Onun hâlâ orada olup olmadığını görmek için sık sık suyun altına bakıyordum. Oradan ayrılmıyordu, oturduğum noktanın yakınlarında yavaşça daire çiziyor, kapkara gözleriyle beni izliyordu; ben öyle sanıyordum.

Sert bir gök gürültüsüyle aklıma parlak bir fikir geldi. Hâlâ ölümün eşiğinde kıvranan süt balığımı zıpkınımın ucuna taktım. Sonra başımı ve kollarımı suya sokabilmek için yüzüstü uzandım ve zıpkını önüme uzattım. Köpekbalığı kuyruğunu sertçe kıvırıp sakin temposunu bozarak hemen tepki verdi. Onu kayanın yanından geçirecek bir açıyla bana doğru geldi ama yaklaşık iki metre ileride birden döndü ve süt balığına atladı.

Tamamen içgüdüsel olarak zıpkını geri çektim. Atlayışı o kadar hızlı ve tehditkârdı ki reflekslerim sağduyumu yendi. Köpekbalığı kuyruğunu vurarak yanımdan geçti ve mercanların arkasına doğru gidip gözden kayboldu. On saniye boyunca görünmedi, ben de hava almak için sudan çıktım.

Kendime küfrettim, birkaç derin nefes aldım, sonra tekrar daldım.

Köpekbalığı tekrar göründüğünde daha temkinliydi, yakında yüzüyor ama pek ilgi göstermiyordu. Süt balığı ölmüştü ve suyun üstünde öylece duruyordu, ben de canlıymış gibi görünmesi için zıpkını sallamaya çalıştım. Köpekbalığının ilgisi canlandı. Açılı yaklaşımına tekrar başladı, ama bu kez kollarımı sabit tutmaya dikkat ettim. O atıldıkça ben ittim. Zıpkının ucu bir an dişlerine ya da damağına takıldı, sonra ağzının içine girdi.

Güçlükle asılarak kendimi yukarı çektim, köpekbalığını kayanın üstüne yanıma kaldırabileceğimi düşündüm aptalca ama zıpkın çat diye kırıldı. Birkaç saniye boyunca boş bakışlarla kırık zıpkınıma baktım, sonra kayanın üstünden kendimi suya bıraktım.

Suyun altında grilik tuhaf şekilde durağan kan izleriyle dolmuştu. Yakınlarda köpekbalığı delice kıvranıp debeleniyor, dişlerinin arasındaki parçalanmış bambu çubuğunu çiğnemeye çalışıyor, bazen doğruca aşağı doğru dalıyor ve burnunu denizin dibine vuruyordu.

Onu izlerken, daha önce hiç bu kadar büyük bir şey ya da canı için bu kadar çılgınca savaşan bir şey öldürmediğimi fark ettim. Sanki düşüncemi tamamlamak istercesine, köpekbalığı daha sertçe debelenmeye başladı, öyle ki dağılmış kum ve parçalanmış yosunlardan oluşan bir bulutun arkasında görünmez oldu. Arada sırada, bir çizgi roman kavgasındaymış gibi, kuyruğu ya da başı bulutun içinden bir an görünüyor, sonra tekrar kayboluyordu. Görüntü sırıtmama sebep oldu ve tuzlu su ağzımın kenarlarından girdi. Tekrar suyun üstüne çıktım. Tükürmeye ve biraz havaya ihtiyacım vardı. Sonra, o çılgın hâlinde yanına gitmeye niyetim olmadan, yüzüstü suyun üstünde durdum ve ölmesini bekledim.

Selam, Dostum

Seyahat günlüğü tutmuyorum. Seyahat günlüğünü bir kez tuttum ve büyük bir hataydı. O yolculuğa dair tek hatırladığım ne yazacağım sıkıntısıydı. Diğer her şey boşa geçmişti, sanki kalem ve kâğıda olan bağlılığım yüzünden aklımı terk etmiş gibi hissediyordum. Tam olarak aynı sebeple yolculuk yaparken yanıma fotoğraf makinesi almıyorum. Tatilim anlık fotoğraflardan ibaret oluyor ve kaydetmeyi unuttuğum her şey kayboluyor. Bunun dışında, fotoğraflar hiçbir zaman bir şeyleri anımsatmıyor. Eski seyahat arkadaşlarının albümlerine baktığımda, geziyi ne kadar az hatırladığıma hep şaşırıyorum.

Keşke kokuyu kaydeden bir kamera olsaydı. Kokular görüntülerden çok daha canlıdır. Sık sık sıcak bir günde Londra'da yürürken çöp ya da eriyen asfalt kokusu aldığımda birdenbire Delhi'deki bir ara sokağa giderim. Aynı şekilde bir balıkçının yanından geçerken hemen Unhygienix'i düşünürüm, ter ve ot kokusu aldığımda da Keaty'yi. Bu şekilde hatırlanmaktan ikisinin de hoşlanacağından şüpheliyim, özellikle Unhygienix'in ama durum bu.

Bununla birlikte, keşke omzumda ölü bir köpekbalığıyla sislerin arasından yavaşça çıktığımda elinde fotoğraf makinesi olan biri olsaydı. Çok havalı görünüyor olmalıydım.

O öğleden sonra kampın yıldızıydım. Köpekbalığı kızartılıp dilimlendi, böylece herkes doğru düzgün yiyebildi ve Keaty beni ayağa kaldırıp hikâyemi bütün kampa anlattırdı. Köpekbalığının ilk atıldığı kısma geldiğimde, herkes sanki havai fişekleri izliyormuş gibi nefesini tuttu ve ölümcül darbe için nasıl kollarımı sabit tuttuğumu anlattığımda herkes sevinçle bağırdı.

O günün geri kalanında ve geceleyin sürekli insanlar yanıma gelip beni tebrik etti. En iyisi Jed'di. Étienne, Françoise ve Keaty ile ot içtiğim yere geldi ve "Aferin, Richard. Bu gerçekten büyük bir olaydı. Sanırım senin adını değiştirip Tarzan koymalıyız," dedi. Bu Keaty'nin kıkır kıkır gülmesine sebep oldu, çünkü kafası çok güzeldi, sonra Jed de yanımıza oturdu ve hepimizin kafası bir milyon oldu.

Bu iki kat iyiydi, çünkü Keaty ve Jed çok iyi anlaşıyordu. Pirinç Seferi'nden sonra Keaty'yi Jed'in iyi olduğuna ikna etmeye çalışmıştım ve şimdi başarılı olduğumu hissediyordum. Ortak bir şeyleri olduğu da ortaya çıktı, kolayca farkına varılamayacak o tuhaf tesadüflerden biri. Altı yıl önce Yogyakarta'da ikisi de aynı gece aynı pansiyonda kalmıştı. Bunu fark edebilmelerinin sebebi o gece pansiyonun esrarengiz biçimde yanmış olmasıydı ya da belli ki o kadar esrarengiz biçimde değildi. Keaty'nin kafası güzeldi ve odasındaki sivrisinekler onu deli ediyordu. Dumanın sivrisinekleri uzak tuttuğunu bildiğinden, küçük bir ateş yaktı ve sonrasında odanın tamamen alevler içinde kaldığını gördü. Jed pansiyondan üçüncü kattaki bir pencereden atlayarak kaçmak zorunda kaldığını ve bütün parasının yandığını açıkladı. Keaty özür diledi ve herkes gülmekten katıldı.

Akşama gölge düşüren bir konu varsa o da Bugs'tı ama tuhaftır ki o bile sorun olmadı. Biz başka bir gülme krizinin ortasındayken geldi, bu Étienne'in bir ot tarlasının içinde durduğumuzu fark ettiği anla ilgiliydi.

"Selam, dostum," dedi, saçlarını gözlerinden çekmek için başını geri atarak.

İlk başta cevap vermedim, çünkü nefes nefeseydim ve sonra "Ne?" dedim. Kelime seçimim iyi değildi. Gerçekten samimi şekilde demek istemiştim ama kulağa bir çatışma gibi geldi.

Bugs şaşırdıysa bile belli etmedi ama zaten etmezdi.

"Sadece tebrikler demeye geldim. Köpekbalığı konusunda."

"Ah, evet. Teşekkürler. Ben... Şey... Onu yakaladığıma sevindim..." Yine, güzel kafam yüzünden ağzımdan en olmadık

kelimeler çıkıyor gibiydi. "Daha önce hiç köpekbalığı yakalamamıştım."

"Onu yakaladığına hepimiz sevindik... Aslında daha önce bir köpekbalığı yakalamıştım."

"Öyle mi?" dedim, şimdi ne dediğime odaklanmak için çok fazla çaba harcıyordum. "Gerçekten mi? Bu harika... Mutlaka... şey... bunu bize anlatmalısın."

"Mutlaka," diye tekrarladı Keaty, sonra bir kahkahayı bastırmaya çalışıyormuş gibi öksürdü.

Bugs durdu. "Avustralya'daydı."

"Avustralya... Tanrım."

"Beş yıl kadar önce olmalı."

"Beş yıl mı? O kadar önce miydi... Şey..."

"Bir kaplan köpekbalığı, üç buçuk metre boyunda."

"Ne kadar da ... kocaman."

Aniden Keaty gülme krizine girdi ve önce Jed, sonra diğerleri de ona katıldı.

Bugs hafifçe gülümsedi. "Belki başka zaman anlatırım."

"Muhteşem bir hikâyeye benziyor," diyebildim o dönüp gitmeden önce. Sonra Keaty, "Mutlaka," dedi nefes nefese ve ben de patladım.

"Tanrım, Richard," dedi Françoise birkaç dakika sonra. Yüzü gözyaşları yüzünden parlıyordu. "Bugs'a ne diyordun? Söylediğin her şey..."

"Yanlıştı. Biliyorum. Elimde değildi."

Étienne beni dürttü. "Bugs'tan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Ondan değil. Sadece kafam çok güzel. Doğru düşünemiyorum."

"Palavra, Rich," dedi Keaty, sinsice sırıtarak.

Jed başını salladı. "İtiraf et. Ona nasıl baktığını gördüm."

Herkes bana bakarken bir sessizlik oldu, bir cevap bekliyorlardı. Sonunda omuz silktim. "Pekâlâ, beni yakaladınız. Bence o bir embesil."

Bu kez o kadar uzun ve durmadan güldük ki insanlar neler olduğunu anlamak için bizi izlemeye başladı.

Taksi!

"İyi geceler, Jim-Bob," dedi bir ses. Bugs'ın sesi, yüksek ve sert.

"İyi geceler, Rich," diye hemen cevap geldi. Tanıyamadım ama sanırım Moshe'ydi.

Karanlıkta sırıttım. Ona güldüğümüz için Bugs'ın sinirlendiğini biliyordum ve bunun onun geri kazanma şekli olduğunu biliyordum. Neyi? Otorite ya da saygıyı. Ve şimdi bu çağrısı doğruca bana, kahkahaya sebep olan kişiye yönlenmişti. Bu onu kızdırmış olmalıydı.

İyice sırıttım ve sessizliğin bir süre devam etmesine izin verdim, sonra "İyi geceler, Jesse," dedim.

Jesse Ella'ya pas verdi, o Avustralyalı bir marangoza, o da Yugoslav kızlardan birine ve oyunun geri kalanını dinlemedim.

Cevaplanması gereken bir soru vardı, o gece uyanık hâlde yatarken ve lazer ışınlarının barakanın çatısına vuruşunu dinlerken fark ettim bunu. Neden Bugs bu kadar sinirime dokunuyordu? Çünkü gerçekten dokunuyordu. Jed itiraf etmemi isteyene dek bu kadar çok olduğunun farkında değildim.

Demek istediğim, bana kötü bir şey yapmamış ya da kaba bir söz söylememişti. Aslında onunla neredeyse hiç konuşmuyordum. Gerçek bir konuşma olmamıştı hiç. Konuşmalarımız hep iş, yeni zıpkınlar hazırlamak için marangoz grubunu ayarlamak, Gregorio ya da Unhygienix'ten bir mesaj iletmek gibi şeyler hakkındaydı.

Bu soruyu cevaplamak üzere kafamda onun beni sinirlendirmek için yaptığı şeylerin bir listesini yaptım. Bacağını ya-

raladığında gösterdiği aptalca metanet, çorba olayı, neredeyse saçma olan adı vardı. Ayrıca rahatsız edici bir rekabet huyu vardı. Borobudur'da gün doğumunu izlediysen, sana gün batımını görmen gerektiğini söylerdi ya da Singapur'da yemek yiyecek güzel bir yer biliyorsan, o daha iyisini bilirdi. Ya da çıplak ellerinle bir köpekbalığı yakaladıysan...

Kaplan köpekbalığı deneyimini bana anlatma fırsatını ona vermemeye karar verdim.

Fakat yine de bunlar yeteri kadar büyük sebepler değildi. Başka bir şey olmalıydı.

"Öyleyse sadece bir önsezi," diye mırıldandım ve uyumak için yan döndüm ama bu bir cevap olarak beni tatmin etmedi.

Bay Duck o gece uğrasaydı çok işime yarardı, çünkü ondan bana Bugs'ın karakteri hakkında daha çok şey anlatmasını isteyebilirdim. Ne yazık ki uğramadı. O açıdan biraz taksilere benziyordu. Taksiler ve gece otobüsleri.

Kızıl Yansıma

Yağmur o hafta ve diğer haftanın yarısı boyunca yağmaya devam etti ama bir perşembe sabahının erken saatlerinde durdu. Herkes rahatladı ve en çok da balık tutma grupları. Denizin dibinde bir dakika boyunca oturmak, ara sıra bir balık görüp genellikle onu kaçırmak çok çabuk eskimişti. Uyanıp mavi gökyüzünü gördüğümüzde hemen denize koştuk. Bir öldürme çılgınlığı yaşandı –bütün kotamızı bir buçuk saat içinde doldurduk– ve ondan sonra öldürülecek tek şey zamandı.

Gregorio ve Étienne mercan bahçelerine doğru yüzdü. Françoise ile ben de güneşlenmek için kumsala yüzdük. İlk başta sessizce uzandık, ben dökülmeden önce göbek deliğimde ne kadar ter birikebileceğini izliyordum ve Françoise yüzüstü uzanmış, parmaklarının arasından kumları döküyordu. Birkaç metre ötede, ağaçların gölgesinde, yakaladığımız balıklar kovalarında sıçrıyordu. Kaynağını düşününce ses garip şekilde rahatlatıcıydı. Ânı tamamlıyordu –denizden esen rüzgâr ve güneş ışığı– ve balıklar tamamen öldüğünde onun eksikliğini hissettim.

Son balık öldükten biraz sonra Françoise doğruldu, zarifçe dönerek dizüstü oturdu, ellerini kalçalarına koydu ve ince kahverengi bacaklarını yan tarafına verdi. Sonra mayosunun üst kısmını beline indirdi ve kollarını mavi gökyüzüne doğru uzattı. Birkaç saniye böyle durduktan sonra tekrar gevşeyip ellerini kucağına indirdi.

Düşünmeden iç çektim ve Françoise bana bir bakış attı. "Sorun nedir?" dedi.

Göz kırptım. "Bir şey yok."

"İç çektin."

"Ah... Şeyi düşünüyordum" –aklım hızla bir seçenek listesini taradı: güneşin geri dönüşü, lagünün sakinliği, kumların beyazlığı– "burada kalmanın ne kadar kolay olacağını."

"Ah, evet." Françoise başını salladı. "Kumsalda sonsuza kadar kalmak. Çok kolay..."

Bir an durdum, sonra ben de doğruldum, ter haznemi şortumun kemerine döktüm. "Evi hiç düşünüyor musun?"

"Paris'i mi?"

"Paris, aile, arkadaşlar... Hepsi."

"Şey... Hayır, Richard, düşünmüyorum."

"Ben de öyle. Ama bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmüyor musun? Yani, İngiltere'de özlemek bir kenara, hatırlamakta bile zorlandığım bir hayatım var. Tayland'a geldiğimden beri aileme ne telefon ettim ne de yazdım ve sanırım benim için endişeleneceklerini biliyorum ama bu konuda bir şey yapmak istemiyorum. Koh Phangan'dayken aklıma bile gelmedi... Sence bu tuhaf değil mi?"

"Aile..." Françoise sanki kelimeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Evet, bu tuhaf, ama..."

"Sen en son ne zaman onlarla iletişim kurdun?"

"Bilmiyorum... Şeyde... O yolda. Seninle tanıştığımız yolda."

"Ko Sanh."

"Onları oradan aradım..."

"Üç ay önce."

"Üç ay... Evet..."

İkimiz de tekrar sıcak kuma uzandık. Ailelerimizden bahsetmek biraz rahatsız ediciydi ve ikimiz de konuyu uzatmak istemiyorduk.

Fakat kumsalın yarattığı hafıza kaybı etkisini deneyimleyen tek kişi olmadığımı öğrenmek ilginçti. Etkinin nereden kaynaklandığını ve kumsalla mı yoksa oradaki insanlarla mı alakası olduğunu merak ettim. Arkadaşlarımın geçmiş hayatları hakkında hiçbir şey bilmediğim kafama dank etti aniden.

Keaty ile saatlerce konuşmuştum ve geçmişiyle ilgili bildiğim tek şey pazar okuluna gitmiş olmasıydı. Kardeşlerinin olup olmadığını, ailesinin ne iş yaptığını ya da Londra'nın neresinde büyüdüğünü bilmiyordum. Ortaya çıkarmaya hiç uğraşmadığımız binlerce ortak tecrübeye sahip olabilirdik.

Uçurumların ötesine uzanan tek sohbet konusu seyahatti. Bunun hakkında çok konuşuyorduk. Şimdi bile, arkadaşlarımın ziyaret ettiği ülkelerin listesini hâlâ ezberden okuyabilirim. Seyahat etmeye ilgi duymanın (yaşlarımız dışında) hepimizin tek ortak noktası olduğu düşünülürse, bu çok şaşırtıcı değildi. Ve aslında seyahat muhabbeti ev hakkında muhabbet etmenin yerini çok iyi tutuyordu. Ziyaret etmeyi seçtiği yerlere ve o yerlerin hangilerini en çok sevdiğine bakarak bir kişi hakkında çok şey söyleyebilirdiniz.

Mesela Unhygienix en çok Kenya'yı seviyordu, onun sakin yapısını bir şekilde tamamlıyordu. Onu safaride, etrafındaki engin manzaraya sessizce bakarken hayal etmek kolaydı. Daha hareketli ve coşku patlamalarına daha eğilimli olan Keaty Tayland'a daha uygundu. Étienne Butan'a gitmeyi çok istiyordu, o da sessiz ve iyi huylu bir adamdı ve Sal sık sık Ladakh'tan bahsediyordu; Hindistan'ın kuzey bölgesi, bazı açılardan rahat, bazı açılardansa sert. Benim Filipinler sevgimin de aynı derecede açıklayıcı olduğunu biliyordum: kâğıt üzerinde bir demokrasi, görünüşte düzenli, yersiz karmaşalar yüzünden sürekli düzeni bozulan. Hemen evdeymiş gibi hissettiğim bir yer.

Diğerleri arasında, Greg tatlı güney Hindistan'ı, Françoise güzel Endonezya'yı seviyordu. Moshe Borneo'yu (bunu vücut kıllarının orman gibi olmasına bağlıyordum) ve iki Yugoslav kız kendi ülkelerini seçiyordu, milliyetçi ve saçma. Söylemesine gerek olmasa da Daffy'nin Vietnam'ı seçeceğini biliyordum.

Tabii ki insanların en sevdiği seyahat yerlerinden ne kadar anlam çıkarmaya çalışabileceğiniz hakkında bir popüler psikoloji unsuru olduğunu biliyorum. Bir ulusun karakterinin hangi

açılarını kabul etmek ya da hangilerini yok saymak istediğinizi seçebilirsiniz. Keaty'nin durumunda ben hareketlilik ve coşkuyu seçtim, çünkü paragöz ve kurnaz olmak amacıma uygun değildi ve Françoise'ın durumunda Doğu Timor'daki diktatörlüğü ve katliamı yok saydım. Fakat yine de bu ilkeye inanıyorum.

"Yakaladığımız balıkları götüreceğim," dedim ayağa kalkarak.

Françoise dirseklerinin üstüne doğruldu. "Şimdi mi?"

"Unhygienix hazır olabilir."

"Hazır değildir."

"Hayır... Ama yürümek istiyorum. Gelmek ister misin?"

"Nereye gideceksin?"

"Şey, bilmiyorum. Şelaleye ya da ormanda bir yerlere gitmeyi düşünüyordum... Belki bir havuz bulurum."

"Hayır, sanırım burada kalacağım. Ya da belki mercanlara yüzerim."

"Tamam."

Kovaların olduğu yere doğru yürüdüm ve onları kaldırmak için eğildiğimde kanlı suda yüzümün yansımasını gördüm. Kendimi incelemek için durdum, parlak iki gözü olan bir siluet ve sonra Françoise'ın kumsaldan bana doğru geldiğini duydum. Esmer yüzü omuzlarımın arkasında belirdi ve elini sırtımda hissettim.

"Mercanlara gelmek istemez misin?"

"Hayır." Parmaklarım kovaların saplarını tutuyordu ama doğrulmadım, doğrulursam elini çekeceğini biliyordum. "Yürüyüşe çıkmayı tercih ederim... Sen gelmek istemediğinden emin misin?"

"Evet." Kızıl yansıması omuz silkti. "Bugün hava çok sıcak."

Cevap vermedim ve birkaç saniye sonra ayak seslerinin kumda geri gidişini duydum. Başımı çevirip baktığımda denize doğru yürüdüğünü gördüm. Su gövdesine ulaşana dek onu izledim, sonra kampa yürümeye başladım.

Natürizm

Anakaraya bakan tarafta soldaki orman bilindikti, çünkü marangozluk grubu burayı kereste için kullanıyordu. Alan çaprazlamasına patikalarla çizilmişti, bazıları Jean'ın bahçesine ve şelaleye, bazıları da kumsala gidiyordu. Fakat sağdaki orman hâlâ bakirdi, ben de bu tarafı keşfetmeyi seçtim.

Oraya giden tek patika elli metre sonra bitiyordu. Aslında ileride bir temiz su havuzu olduğu için patika açılmıştı, Sal bunun duş kulübesinin daha büyüğüne dönüştürülebileceğini düşünmüştü. Cassie maymunların havuzu su içmek için kullandığını öğrenince bu fikirden vazgeçilmişti ve şimdi patika yalnızca tuvaletteki plastik maşrapayla rahat edemeyen –benim gibi– insanlar tarafından kullanılıyordu. Patikada yanlarından geçtiğim yüzlere bakılırsa, bunun kampın en az dörtte üçüne denk geldiğini söyleyebilirim. Bir takma ad alacak kadar yaygın kullanılıyordu –Hayber Geçidi– ve düzenli basılan ayaklar yabani otları da kontrol altında tutuyordu.

Havuza giden yolu bulmam yarım saatimi aldı, sonrası da biraz hayal kırıklığı oldu. Çalılıkların arasından ilerlerken, ağaçlarda sallanan maymunları izleyerek banyo yapabileceğim serin bir açıklık hayal etmiştim. Onun yerine çamurlu bir su birikintisi ve bir sinek bulutu buldum. Hem de ısıran sinekler. Havuzun kenarında bir dakikadan az durdum. Sonra kulaklarımda çınlayan primat kahkahalarıyla ormanın içine doğru devam ettim.

Ara sıra bacaklarımı çizen sivri otlar dışında, yürümek zorlu değildi. Ayakkabısız geçen haftalar ayak tabanlarımı sert-

leştirmiş ve neredeyse hissizleştirmişti. Birkaç gün önce, topuğumdan yarım santim uzunluğunda bir diken çıkarmıştım. Ucu bir kir tabakasıyla kaplanmıştı ve uzun süredir onunla yürüdüğümü, asla bir şey hissetmediğimi tahmin ettim.

Yürüyüşle ilgili en zor kısım ilerleyişimin çok yavaş olmasıydı. Sürekli çalılıklar ve bambu kümeleri etrafında dönüyor, ne yöne gittiğimden asla emin olamıyordum. Bu beni çok endişelendirmedi, çünkü er ya da geç kumsala ya da kayalık duvarına ulaşacağımdan emindim. Ne yazık ki bu güvenim rotamı hatırlamak için çaba harcamamama sebep oldu, bu yüzden bir saat sonra papaya bahçesine geldiğimde burayı bir daha nasıl bulabileceğime dair en ufak fikrim yoktu.

Ne diyeceğimi bilemediğimden ötürü bahçe diyorum. Papayaların boyut ve aralıkları gelişigüzeldi, demek ki ekilmemişlerdi. Muhtemelen o bölgedeki toprak özellikle uygundu ya da orman tabanındaki kısıtlı alan onları bir arada tutmuştu. Ne olursa olsun, muhteşem bir görüntüydü. Meyvelerin çoğu olgun, parlak turuncu ve kabak kadar büyüktü ve havada tatlı bir koku vardı.

Sapından hafifçe kıvırarak bir tanesini kopardım ve bir ağaç gövdesinde yarıp açtım. Parlak içinin tadı kavun ve parfüm gibiydi. Belki kulağa geldiği kadar iyi değildi ama yine de oldukça güzeldi. Sonra kamptan ayrılmadan önce sardığım cigarayı çıkardım, oturacak açık bir alan buldum ve oturup dumanın papaya yapraklarının altında birikmesini izledim.

Bir süre sonra maymunlar gelmeye başladı. Türlerinin adını bilemedim ama küçük ve kahverengiydiler, uzun kuyrukları ve tuhaf şekilde kediye benzer yüzleri vardı. İlk önce mesafelerini korudular. Beni incelemediler ya da varlığımla hiçbir şekilde ilgilenmediler, sadece uzak durdular. Ama sonra bir anne maymun karnına tutunmuş küçük bir bebekle yavaş yavaş geldi ve elimden bir parça papaya aldı. Aslında ona uzatmamıştım –cigara sonrasına saklıyordum– ama belli ki onun başka fikirleri vardı. İstediği kadar aldı ve ben de ağzım açık

hâlde bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşıp kaldım.

Başka bir maymunun anne maymunun işaretini takip etmesi uzun sürmedi. Sonra bir başkası ve bir başkası. Birkaç dakika içinde meyveyi kopardığım gibi elimden kapılmaya başladı. Vücudum yapış yapış olmuştu, cigarayı dudaklarımdan alacak zamanım olmadığı için gözlerim sulanıyordu ve küçük siyah parmaklar her taraftan beni tırmalıyordu. Sonunda hepsi bir parça almayı başardı ve hatır hutur meyve yiyen maymunların arasında bağdaş kurmuş hâlde oturup kaldım. Kendimi David Attenborough gibi hissediyordum.

Beni ormandan nihayet çıkaran şey akan suyun belirgin sesiydi. Meyve bahçesinden çıktıktan on beş dakika sonra onu duydum ve sonrası sadece sesi takip etmek oldu.

Üstü kazınmış ağacın yanından çıktım ve hemen şelalenin havuzuna daldım, vücudumdaki ter ve papaya suyunu yıkamak istiyordum. Ancak suyun üstüne çıktığımda yalnız olmadığımı fark ettim. Sal ve Bugs serpintinin yarıgölgesinde çıplak hâlde öpüşüyordu.

Lanet olsun, diye düşündüm ve sessizce kıyıya yüzmek üzereyken Sal beni fark etti.

"Richard?"

"Selam, Sal. Özür dilerim. Orada olduğunuzu görmedim."

Bugs bana bakıp sırıttı. Özrümün seksle ilgili olduğunu söyler gibiydi. Onun rahat ama açık cinselliğinin yanında acemi. Adi herif. Ben de ona baktım ve gülümsemesi boş bir alay ifadesine dönüştü, ilk başta göstermesi gereken ifade.

"Saçmalama, Richard," dedi Sal, Bugs'ın kollarından ayrılarak. "Nereden geliyordun?"

"Hayber Geçidi'ne doğru yürüyüşe çıktım ve bir grup papaya ağacı buldum, sonunda da buraya çıktım."

"Papaya mı? Kaç tane?"

"Ah, bir sürü."

"Jean'a söylemelisin, Richard. O tür şeylerle her zaman ilgilenir."

Omuz silktim. "Sorun şu ki onları tekrar bulabileceğimden şüpheliyim. Orada yönünü belirlemek çok zor."

Bugs'ın yüzünde tekrar alaycı bir gülümseme belirdi. "Tecrübe gerektiriyor."

"Bir pusulayla tecrübe."

Sırıtış. "Ağaçların arasında çok zaman geçirdim, sanırım bir içgüdüm var ... neredeyse hayvansal, dostum..." Elleriyle ıslak saçlarını geriye itti. "Belki yarın onları bulurum."

"Bol şans." Gitmek üzere dönerken, "Kaybolma," diye ekledim sessizce.

Suya daldım ve kıyıya yüzdüm, su ancak iyice sığlaştığında yüzeye çıktım. Ama henüz kaçamamıştım.

"Richard," diye seslendi Sal, ben sudan çıkarken. "Bekle."

Dönüp baktım.

"Kampa mı dönüyorsun?"

"Öyle yapacaktım."

"Bekle biraz." Bana doğru yüzmeye başladı, çenesi suyun üstünde ilerlerken bir kaplumbağaya benziyordu. Bana ulaşana kadar bekledim.

"Benimle bahçeye yürür müsün? Oraya gitmem gerekiyor ve Bugs'ın barakaya gitmesi gerek. Bir arkadaş iyi olur ve bir süredir konuşmadık."

Başımı salladım. "Tamam, olur."

"İyi."

Gülümsedi ve kıyafetlerini almaya gitti.

İyi Haber

Sal'in yürüyüş temposu yavaştı. Bazen çiçeklere bakmak ya da patikadan yabani ot koparmak için duruyordu. Bazen de sebepsizce duruyor, amaçsızca başparmaklarıyla tozda daireler çiziyordu.

"Richard," diye başladı, "gizli kumsalımızı bulduğun için hepimizin ne kadar sevindiğini sana söylemek istiyorum."

"Teşekkürler, Sal," diye cevap verdim, bu konuşmanın sıradan bir sohbet dışında bir amacı olduğunu çoktan anlamıştım.

"Açık konuşabilir miyim, Richard? Siz üçünüz buraya geldiğinizde, hepimiz biraz endişeliydik. Belki nedenini anlayabilirsin..."

"Elbette."

"Ama hepiniz çok iyi uyum sağladınız. Burada sahip olduğumuz şeyin ruhunu gerçekten, umduğumuzdan daha iyi anladınız... Pirinç Seferi'ni yapmanı ve o güzel köpekbalığını yakalamanı takdir etmediğimizi düşünme."

"Ah, peki." Alçakgönüllü görünmeye çalıştım. "Köpekbalığı şans eseriydi."

"Saçma, Richard. Köpekbalığı herkesin iyi hissetmesini sağladı ve yağmur fırtınalarında moraller gerçekten bozulur. O yağmurlu sabah seninle konuşma biçimimden hâlâ biraz suçluluk duyuyorum ama bazen ... saldırgan olmam gerekiyor. Burada kendimi lider olarak görmüyorum, ama..."

"Hepimiz bunu anlıyoruz."

"Teşekkür ederim, Richard."

"Ve lider gerçekten sensin, Sal."

"Ah, belki bazı açılardan öyleyim. İstemesem de." Güldü. "İnsanlar sorunlarıyla bana geliyor ve ben de bunları çözmeye çalışıyorum... Mesela Keaty. Keaty ile yakın olduğunuzu biliyorum, o yüzden onun sorununun ne olduğunu bildiğini sanıyorum."

"Bahçe grubundan ayrılmak istiyor."

"Doğru. Büyük bir dert. İnsanları oradan oraya almak kolay değil. Ayrılmadan önce yerine birini bulması gerekiyor ve balıkçılık grubu zaten dolu... O balıkçılık grubunu istiyor, biliyorsun."

"Hı-hı."

"Aylardır ona bunun imkânsız olduğunu söylüyorum. Şimdi, sizin küçük grubunuz geldiğinde o balıkçılığa başlamak üzereydi. Büyük bir hayal kırıklığına uğradı, Richard ama çok iyi karşıladı. Diğerleri ... bilmiyorum ... size karşı kin tutabilirdi."

"Tabii. Birdenbire üç kişi ortaya çıkıp onun işini elinden alıyor."

"Kesinlikle, Richard. Ona minnettarım ve arkadaş olduğunuza da çok sevindim. Sadece onun durumunu iyileştirmek için bir şey yapamadığıma üzüldüm..." Sal'in gözüne bir ot takıldı ve onu inatçı kökünden tutup kopardı. "Ama balıkçılık grubunda bir boşluk olmadan bir şey yapamam. Ve şimdi farkına vardım ki ben yaratmazsam o boşluk olmayacak..."

Yutkundum. "Şey, sanırım kimse yer değiştirmek istemiyor. Peki ya İsveçlilerden biri?"

"İsveçlilerden biri mi?" Sal kıkırdadı. "O üçlüyü ancak silah zoruyla ayırabilirsin ve o zaman bile işin zor. Hayır, onlar sonsuza kadar birlikte. Üç Sarışın Silahşorlar."

"Moshe?"

"Hmm... Onun yer değiştirmesini istediğimi sanmıyorum. O Yugoslav kızlarla birlikte oldukça iyi."

"Kim öyleyse?" diye sordum ve belli ki sesimdeki endişeyi bastırmayı beceremedim.

"Evet, Richard. Üzgünüm. Başka seçeneğim yok."

Sızlandım. "Ah, hayır, Sal. Lütfen, gerçekten yer değiştirmek istemiyorum. Balıkçılık grubunu seviyorum ve bunda iyiyim."

"Öyle olduğunu biliyorum, Richard. Ama benim gözümden bakmaya çalış. Keaty'nin bahçeden çıkması gerekiyor, Étienne ve Françoise'ı ayıramam, Gregorio iki yıldır balık tutuyor, Yugoslavlar..." Sal başını iki yana salladı. "Aslında bunu sana söylememeliyim, Richard ama onlar başka bir şey yapabilecek kadar zeki değiller. Jean onlara katlanamaz ve marangozluğu da asla beceremezler. Onları buraya getirdiğime bile pişmanım. Ben mülteciler konusunda çok çabuk ikna oluyorum... Gerçekten, Richard, başka bir seçeneğim olsaydı..."

"Evet," diye mırıldandım.

"...Ve seni bahçe grubuna da yerleştirmeyeceğim."

Durdum. "Öyle mi?"

"Tanrım, hayır. Keaty'nin sana söylediği şeylerden sonra bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Aklımdan korkunç bir düşünce geçti. Bahçe grubu ve marangozlukta Bugs'la çalışmak arasında bir seçim yapmam gerekseydi, Jean'ın sıkı disiplinini tercih ederdim. "Şey," diye başladım, gerginliğimi gizlemeye çalışmadan. "O kadar çok şey söylemedi..."

"Eminim yeteri kadar şey söylemiştir, Richard. Diplomatik olmaya gerek yok."

"Hayır, Sal, gerçekten..."

Elini salladı. "Neyse önemli değil. Sen bahçe grubunda çalışmayacaksın..."

Gözlerimi kapatıp hükmü bekledim.

"Sen Jed'le birlikte çalışacaksın."

Tekrar gözlerimi açtım. "Jed mi?"

"Evet. Gezilerinde yanına bir arkadaş istiyor ve seni önerdi."

"Vay canına," dedim içtenlikle. Jed'in yanına birini isteye-

bileceği hiç aklıma gelmemişti. Arkadaş olmuş olsak da hâlâ yalnız takılmayı sevdiğini düşünüyordum.

"Biliyorum, bir takım oyuncusu gibi görünmüyor," diye devam etti Sal, görünüşe göre aklımı okuyarak. "Ben de çok şaşırdım. Pirinç Seferi'nde iyi bir izlenim bırakmış olmalısın."

"Ama Jed'in hangi konuda yardıma ihtiyacı var? O sadece ... ot çalmıyor mu?"

"Onu yapıyor, evet ama başka şeyler de var. O açıklayacaktır."

"Anlıyorum."

Sal'in yüzü sevinçle parladı. "Richard, bunu çözdüğümüze çok sevindim. Günlerdir sana bunu nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum... Öyleyse şimdi geriye Keaty'yi bulmak kalıyor. İyi haberi ona sen mi vermek istersin yoksa ben mi vereyim?"

Ich Bin Ein Beacher

Bahçeye vardığımızda Jean bize Keaty'nin kampa dönmek için ayrıldığını söyledi, ben de ona yetişmek için koştum ve Sal arkada kalıp Jean'a bir işçi eksik hâlde idare etmesi gerekeceğini açıkladı.

Keaty'yi yolun birkaç yüz metre ilerisinde buldum ve ona haberi verdiğimde, onun için iyi haber olsa da çok anlayışlıydı.

"Bu konuda çok boktan hissediyorum, Rich," dedi, ben anlatmayı bitirdikten sonra. "Sal'in seni balıkçılıktan almasını istemedim, yemin ederim."

Başımı salladım. "Tahminimce bunun senden çok Jed'le bir ilgisi var. Buraya geldiğimden beri bahçecilik grubundan ayrılmak istiyordun ve ancak şimdi bir şey oldu."

"Belki... Kızgınsın, değil mi?"

"Şey..."

"Özür dilerim."

"Hayır, senin hatan değil. Sadece ... şanssızlık. Ya da başka bir şey. Ama senin hatan değil."

"Umarım değildir, Rich... Ve yine de özür dilerim."

Birkaç dakika sessizce yürüdük, sonra "Jed'in neden birdenbire yardıma ihtiyacı olduğuna karar verdiğini biliyor musun?" dedi Keaty.

"Hangi konuda yardıma ihtiyacı olduğunu bile bilmiyorum. Oralarda neler yaptığını hâlâ bilmiyoruz."

"En azından şimdi öğreneceğiz."

"Öğreneceğim, demek istiyorsun. Neler olduğunu sana anlatırsam, sonrasında seni öldürmem gerekir."

Keaty gülümsedi. "Ne biliyor musun? Bahse girerim içten içe buna sevindin. Bence oralarda sinsice dolaşmayı iple çekiyorsun."

Omuz silktim. "Kumsalın senin için ne yapabileceğini sorgulama."

"İşte bu."

"Evet..." Durdum. "Sanırım balıkçılık grubundan ayrılacaksam, Jed'le çalışmayı başkasına tercih ederim."

"Hı-hı. Senin için bahçecilik grubunu istemezdim."

"Ve diğer seçenek de marangozluktu. Bir an Sal'in bunu önerdiğini düşündüm ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Birden bütün gün Bugs'la çalıştığımı hayal ettim, bu yüzden Sal Jed'le olduğunu söyleyince... Bilmiyorum... Rahatlamak zorundaydım."

"Öyle diyorsan, Rich."

"Sanırım öyle."

Patikada bir köşeyi döndük ve ağaçların arasından barakayı gördük. Mutfak kulübesinin etrafında birileri vardı, ben de diğer balıkçıların yakaladıkları balıklarla döndüğünü sandım. Grubumdan kimseyi göremedim. Muhtemelen hâlâ mercanlardan dönmemişlerdi.

Tam açıklığa girmek üzereyken arkamızda birileri isimlerimizi söyledi. İkimiz de döndük ve Jesse'nin bahçeden topladığı bir torba sebzeyle yolda koştuğunu gördük.

"Hey, dostum," dedi Keaty'ye bize yaklaşırken. "Bahçeden ayrıldığını duydum." Onun Yeni Zelanda aksanını anlamak birkaç saniyemi aldı.

"Evet. Balıkçılık grubuna geçiyorum."

"Duydum, seni şanslı piç." Jesse bana baktı. "Ama sen değil, dostum. O rahat işi kaybettiğin için kızgın olmalısın. Artık bizimle birlikte terleyeceksin."

"Ben bahçeye gitmiyorum."

Jesse sırıttı. "Marangozluk! İsa'yla birlikte!"

"Hayır. Jed."

"Jed mi?"

"Hı-hı."

"Hadi canım. O nasıl iş? Herkese yetecek kadar ot olmuyor mu?"

"Belki. Neyse, çok yakında öğreneceğim."

"Evet... Öğreneceksin." Düşünceli bir hâlde başını salladı, sonra Keaty'nin sırtına vurdu. "Neyse, sen iyi olacaksın. Bütün gün Françoise'ı yüzerken izleyebileceksin. Bunu ben de isterdim."

Keaty bana hızlı bir bakış attı, kafam karışmıştı ve "Dikkat et, Jesse. Cassie'nin seni duymasını istemezsin," dedi.

Jesse güldü. "Çok doğru. Ağzımın payını verir." Göz kırptı, sonra açıklığa baktı. "Peki. Görünüşe göre aşçıların yiyecekleri gelmiş. Sebzeleri götürsem iyi olur."

"Tamam," dedi Keaty ve Jesse hızla uzaklaştı. Keaty onun arkasından baktı, sonra bana döndü. "Bahçecilik grubundan özleyeceğim tek kişi o."

"Düzgün bir adama benziyor."

"Öyledir. Onu ve Cassie'yi çok seversin. Üstelik onlar da Bugs'ın büyük hayranları değil."

"Öyle mi?"

"Jean'ın sert bir patron olduğundan şikâyet ederdim ama Bugs... Cassie'yi deli ediyor."

"Bunu daha önce fark etmiştim."

"Sanırım sen de senin grubunla çalışmayı özleyeceksin."

"Hmın." Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Belki de çok derin ve çok yavaştı, çünkü Keaty'nin bana meraklı bir bakış daha attığını fark ettim. "Özleyeceğime eminim."

Yer Değiştirme

Açıklığa girdiğim yerden Étienne, Françoise ve Gregorio'nun konuştuğu yere kadar yürüdüğüm mesafe uzundu. İş grubundaki değişimin kumsaldaki hayatımı ne kadar etkileyeceğini düşünmek için bolca zamanım vardı. Çoğunlukla hızlı slayt görüntüleriyle düşündüm, dördümüzün muhabbet ettiği ve eğlendiği farklı anlar: en sevdiğimiz kayadan atlayışımız, en büyük balığı kimin yakalayacağı üzerine tutuştuğumuz bahisler, hedefi tutturamayan ya da hedefi bulan zıpkınlara yüzüşümüz ya da gülünç derecede kötü atışları tekrar edişimiz. En çok üstünde durduğum görüntü, beklendiği üzere, Françoise'ınkiydi. Başının üstüne kaldırdığı bir zıpkınla kalakalmış, suyun altındaki şekillere odaklanmış, bir Amazon gibi görünen Françoise. Bu şimdi bile netlikle hatırlayabildiğim bir resim.

Ben yaklaşırken haberi duymuş gibi görünüyorlardı. Konuşmalarını kesip hepsi bana döndü, sessiz ve ciddi ifadelerle beni izliyorlardı. Ama aslında yüzümdeki ifadeyi görmüşlerdi. O, duruşum ve yürüme hızım. Eğer biri size yavaşça, başını öne eğmiş hâlde yürüyorsa, bilin ki bir şeyler olmuştur.

Yanlarına geldiğimde tuhaf bir an oldu. Sessizce durup konuşmamı beklediler ama çoktan onların grubundan ayrılmış gibi hissediyordum. Ateşler içinde yattığım o gecenin sabahını hatırladım, ben uyurken Étienne ve Françoise yeni dünyanın bir parçası olmuştu. Söyleyecek bir şey bulamayınca kaşlarımı çattım ve bir elimi enseme koydum, sonra çaresizce omuz silktim.

"Ne oldu, Richard?" dedi Étienne endişeli bir hâlde. "Bir sorun mu var?"

Başımı salladım.

"Ne? Anlat bize."

"Ben artık balıkçılık grubunda değilim."

"Değil misin?"

"Başka bir gruba geçiyorum. Sal... bana biraz önce söyledi."

Françoise kalakaldı. "Ama neden? Bunu nasıl yapabilir?"

"Jed'le alakalı bir şey. İş için bir arkadaşa ihtiyacı var. Yerime Keaty geçecek."

Gregorio başını iki yana salladı. "Ama bekle, Richard. Sen yer değiştirmek istemiyorsun, değil mi?"

"Balıkçılık grubunu seviyorum..."

"Öyleyse tamam. Kalacaksın. Şimdi Sal'i bulup onunla konuşacağım." Sonra barakaya doğru yürümeye başladı.

"Gregorio bunu durduracaktır," dedi Étienne birkaç dakika sonra. "Endişelenme, Richard. Yer değiştirmen gerekmeyecek."

"Yer değiştirmen gerekmeyecek," diye tekrarladı Françoise. "Biz iyi bir takımız, Richard. Tabii ki bizimle kalacaksın."

Başımı salladım, arkadaşlarımın dayanışma gösterisi hoşuma gitmişti ama aynı zamanda hiç inanmıyordum. Sal'in kararının değişmeyeceğini biliyordum ve sanki bunu vurgulamak istercesine, alçak sesi açıklıktan gelmeye başladı, Gregorio'ya başka şekilde olamayacağını söylüyordu.

Kendim için üzülüyor, olayların aniden bu şekilde gelişmesinden güvensizlik duyuyor olsam da gün ilerledikçe Keaty için daha çok üzüldüm. Gregorio Sal'in fikrini değiştiremeyince, dördümüz öğleden sonranın geri kalanını bir daire hâlinde oturarak, ot içerek ve olayların bu şekilde olmasından yakınarak geçirdik. Fakat Keaty çadırının girişinde oturuyordu. Game Boy'una dalmış gibiydi ama perişan görünüyordu. Sanırım her şeyin sorumlusunun kendisi olduğunu hissediyordu

ve yeni iş arkadaşlarının onun gelişine sevinmediğini hissetmek üzücü olmalıydı.

Sonunda Keaty'nin bariz huzursuzluğu tahammül edilemez hâle geldi. Bu yükün omuzlarımda olduğunu hissederek ona seslendim ve bize katılmasını istedim. Süklüm püklüm Nintendo'sunu bıraktı ve yanımıza geldi, sebep olduğunu hissettiği durumdan ötürü özür dilemeye başladı. Hepimiz hemen karşı çıktık ama bu onu neşelendirmeye yetmedi. Ayrıca Sal'le kendisinin de konuştuğunu, bahçecilik grubunda kalmaya aldırmayacağını söylediğini ama bir etkisi olmadığını anlattı. Bu en azından Keaty'nin huzursuzluğunu daha da artırmayan başka bir tartışma konusu yarattı, çünkü iş değişiminin altında yatan sebebi ortaya attı.

"Belki," dedi Françoise, "adada bir şeyler oluyordur. Uyuşturucu üreticileriyle alakalı bir şey."

Keaty mırıldanarak onayladı ama Gregorio şüpheli görünüyordu. "Belki de Taylandlılar adanın bu tarafında yeni tarlalar ekiyordur. Bu bir sorun olur ama neden Jed'in bir arkadaşa ihtiyacı var? On ya da elli arkadaşı da olsa, onları durduramaz. Bir fark yok."

"Taylandlılarla hiç konuşuluyor mu?" diye sordu Étienne.

Gregorio başını iki yana salladı. "İlk geldiklerinde Daffy onlarla konuştu ama bir tek o oldu. Bizim burada olduğumuzu zaten bildiklerini ve lagünden ayrılmadığımız sürece bizimle ilgilenmediklerini söyledi. O zamandan beri konuşma yok."

"Belki Jed'in ot yürütmesine sinirlenmişlerdir," diye önerdim.

"Evet ama aynı şey. Sinirli olsunlar ya da olmasınlar, Jed'in bir arkadaşının olması ne fark eder?"

"Öyleyse başka ne olabilir?"

Gregorio önce ellerine, sonra bana baktı. "Bilmiyorum, Richard... Gerçekten bilmiyorum."

***

Akşam geç saatlere kadar muhabbete devam ettik ama dönüp dolaşıp aynı yere geliyorduk. Jed ya da Sal olmadan sorularımızın cevaplanmasına imkân yoktu ama biz yatmaya giderken Jed hâlâ ortalıkta yoktu ve kimse Sal'le konuşmak istemedi.

O gece uykuya dalmam iki saatimi aldı ve beni uyutmayan düşünceler geçirdiğim o gün kadar sıradışıydı. Kumsala vardığımdan beri ilk kez evimi düşünmeye başladım. Hatta neredeyse geri dönmeyi diliyordum. Kumsaldan temelli ayrılmayı değil; birkaç önemli kişiyle iletişime geçip onlara hâlâ hayatta ve iyi olduğumu söylemek. Özellikle de ailem ve birkaç arkadaşım.

Sanırım bunun Françoise'la yaptığım sohbet kadar sonrasındaki can sıkıcı olaylarla da ilgisi olabilirdi. Ailelerin bahsi aklımın bir köşesine takılmıştı, kumsalın unutkanlık büyüsüne kapılmayı reddediyordu.

Karar Ânı

"Selam," dedi bir ses ve başımı çevirdim. Arkamdaki evin girişinde küçük bir çocuk duruyordu. Sırıttı ve kaldırıma doğru yürüdü. "Bir içecek ister misin?"

Ona boş boş baktım. Bay Duck çocukken sarı saçlı ve şişmandı. Bu iyi beslenmiş çocuğun benim Ko Sanh Yolu'nda tanıştığım o sıska adama dönüşmesi beni şaşırttı.

"Sensin, değil mi?" dedim emin olmak için.

"Benim." Tombul kolları uzandı ve omuzlarıma vurdu. "Bir içecek ister misin?"

"Şey..." Boğazımı ovaladım. "Ne var?"

"Sıkma portakal suyu ya da su."

"Sıkma portakal suyu olur."

"Tamam. Burada bekle."

Bay Duck hafifçe sallanarak yürüyüp evin içine girdi. Takma adının buradan gelip gelmediğini merak ettim. Bir dakika sonra geri geldi, iki eliyle bir fincan tutuyordu.

"Korkarım çok soğuk değil. Musluk suyunun soğuk akması çok uzun sürüyor."

"Önemli değil."

Bana fincanı verdi ve içerken beni dikkatle izledi.

"İyi mi? Belki de içine biraz buz koymalıydım."

"Çok güzel."

"Sana biraz buz getirebilirim."

"Hayır." Kalanını kafama dikip içtim. "Çok iyiydi."

"Harika!" Sevinçle gülümsedi. "Odamı görmek ister misin?"

***

Bay Duck'ın yatak odası benimkine çok benziyordu: kıyafet yığınları, duvarlarda köşeleri kıvrılmış posterler, yatağın ucunda buruşmuş yorgan, raflarda yıpranmış oyuncak arabalar, her yerde misketler ve oyuncak askerler. Tek fark benim odamı erkek kardeşimle paylaşmamdı, bu yüzden iki kat dağınıktı.

Yerin ortasında devrilmiş bir Tenten ve Asterix kitapları yığını vardı.

"Lanet olsun," dedim hayranlıkla, onları görünce. "Bu güzel bir koleksiyon."

Bay Duck'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra yatak odasının kapısına koştu ve gergin biçimde dışarı baktı. "Richard," diye tısladı, bana dönüp bir parmağını kaldırarak, "öyle konuşmamalısın!"

"Lanet olsun mu?"

Küçük yüzü kıpkırmızı oldu ve kollarını salladı. "Şşşt! Birileri duyacak!"

"Ama..."

"Ama yok!" Sesi fısıltıya dönüştü. "Bu evde küfretmenin cezası iki penidir!"

"Ah... Tamam. Bir daha küfretmeyeceğim."

"İyi," dedi usulca. "Senden para isterdim ama kuralı bilmiyordun, o yüzden konuyu burada kapatacağız."

"Teşekkürler..." Kitap yığınına doğru yürüdüm ve birini aldım: *Firavunun Puroları*. "Demek Tenten'i seviyorsun, öyle mi?"

"Tenten'e bayılıyorum! Ya sen? Bende bir tanesi hariç bütün Tenten kitapları var."

"Bende Tenten kitaplarının hepsi var."

"*Mavi Lotus* da var mı?"

"Yalnızca Fransızcası."

"Kesinlikle! Bende bu yüzden yok. Beni gerçekten sinir ediyor."

"Biri sana anlatsın. Annem okuyup bana anlatmıştı. Çok iyi."

Bay Duck omuz silkti. "Benim annem Fransızca konuşamıyor."

"Ah."

"Peki, en çok hangisini seviyorsun?"

"Hmm. Zor soru." Birkaç saniye düşündüm. "*Tenten Amerika'da* değil."

"Hayır. Ve *Kastafiore'nin Mücevherleri* de değil."

"Asla. *Tenten Tibet'te* olabilir... Ya da *Altın Kıskaçlı Yengeç*. Karar veremiyorum."

"Benim en sevdiğimin hangisi olduğunu bilmek ister misin?"

"Tabii."

"*Güneş Mabedi*."

Başımı salladım. "İyi bir seçim."

"Evet. Sevdiğim başka bir kitabı da bilmek ister misin?"

"Olur."

Bay Duck yatağına doğru yürüdü ve çömelip yatağın altını eliyle yoklamaya başladı. Sonra büyük, sehpa boyutunda bir ciltli kitap çıkardı. Kapağı düz kırmızıydı ve üzerinde altın varaklı bir yazı vardı. *Zaman. Fotoğraflarla on yıl: 1960-1970.*

"Bu kitap babamın," dedi neşeyle, yere oturdu ve yanına oturmamı işaret etti. "Bunun odamda olması bile yasak. Ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Bu kitapta" –heyecan etkisi yaratmak için durdu– "bir kızın resmi var."

Homurdandım. "Aman ne büyük olay."

"Çıplak bir kız!"

"Çıplak mı?"

"Hı-hı. Görmek ister misin?"

"Olur."

"Tamam... Bekle." Bay Duck sayfaları çevirmeye başladı. "Ortalara doğru bir yerdeydi... Ah! İşte burada!"

Kitabı alıp kucağıma koydum.

Kız gerçekten çıplaktı ve tahminimce on ya da on iki yaşlarındaydı. Bir toprak yolda koşuyordu.

Bay Duck eğildi ve ağzını kulağıma dayadı. "Her şeyi görebiliyorsun!" diye fısıldadı heyecanlı hâlde.

"Gerçekten görebiliyorsun," diye kabul ettim.

"Her şeyi! Her yerini!" Kıkırdamaya başladı ve ellerini ağzına kapatarak öne eğildi. "Her şeyi!"

"Evet," dedim ama birden şüphe duymaya başladım. Fotoğrafta anlaşılmaz bir şey vardı.

Toprak yolun etrafındaki tarlaları fark ettim; tuhaf şekilde düz ve yabancıydı. Sonra kızın arkasında ya iyi odaklanmadığı için ya da duman bulutları yüzünden bulanık, belli belirsiz görünen binaları fark ettim. Ve kız üzgündü, kollarını iki yana açmıştı. Yanında başka çocuklar da koşuyordu. Kayıtsız görünen birkaç asker onları izliyordu.

Kaşlarımı çattım. Bakışlarım hemen kızdan askerlere kaydı, sonra tekrar kıza. Sanki gözlerimin kafası karışmıştı, nereye bakacaklarından emin değillerdi. Neye baktıklarından ben bile emin değildim.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve kitabı sertçe kapattım.

Bay Duck doğruldu. "Üzgünüm, Rich," dedi. "Ama küfretme konusunda seni bir kez uyarmıştım. Bu kez para ödemek zorundasın."

ו

KIRSALDA

İlk Taraf

Jed'in gözleri benimkilerden biraz daha ayrıktı, bu yüzden iki belirsiz daire yerine net bir tane görmeden önce biraz ayarlama yapmam gerekti. Sonra denizin üstünü yavaşça taramak zorunda kaldım, en ufak hareket bile görüntüyü uzaklaştırdığı için dirseklerimin üzerinde kıpırdamadan durdum. Kum şeridini ve yeşil palmiye hattını bulmak birkaç dakikamı aldı ama orayı bulunca, dört tanıdık figürün yerini hemen belirledim. Dün sabah ve hatta dokuz gündür neredeyse her sabah oldukları yerdelerdi. Tek istisna dört gün önceydi, o gün kumsal tamamen boştu. Bu bizde biraz endişeye sebep olmuştu ama birkaç saat sonra tekrar ağaç çizgisinden çıktılar.

"Hâlâ oradalar," dedim.

"Bir şey yapıyorlar mı?"

"I-ıh."

"Sadece duruyorlar."

"Bir tanesi ayakta duruyor gibi görünüyor ama hareket etmiyor."

"Ve beşini birden sayabiliyorsun."

Durdum. "Beş, evet. Hepsi orada."

"İyi." Jed sessizce elinin içine öksürdü. Ot tarlalarına bu kadar yakınken ses konusunda dikkatli olmalıydık, sigara da içemiyorduk ve bu sinirlerime hiç iyi gelmiyordu.

Jed'le ilk günüm kötü başlamıştı. Boktan bir ruh hâliyle uyanmıştım, gece gördüğüm rüya hâlâ aklımdan çıkmıyor, balıkçılık grubundan ayrıldığım için biraz üzgün hissediyordum.

Fakat Jed insanlar hakkında bir açıklama yapar yapmaz anlamıştım. Sonra panik olmuştum, "Bu en kötü senaryo," deyip durmuştum sürekli, bu sırada Jed sakinleşmemi sabırla bekledi. Biraz zaman aldı ama sonunda yeteri kadar sakinleştiğimde benimle konuşma fırsatını buldu ve durumun gerçek niteliğini anlayabildim.

İyi haber şuydu ki Sal harita konusundaki akılsızlığımı hâlâ bilmiyordu. Jed ona sadece komşu adada yeni misafirlerimiz olduğunu söylemişti, benimle bir bağlantıları olabileceğini söylememişti. Sal'in bildiği kadarıyla Jed'le çalışmamın sebebi onun yalnız olmaktan sıkılmış olması ve bir arkadaş istemesiydi. Diğer iyi haber de Sal yerimi değiştirmeyi kabul etmeden önce insanlar iki gündür adada takılıyordu. Yani bizim kumsalımıza gelmeyi amaçlıyorlarsa, bize ulaşmayı belli ki zor buluyorlardı.

İşin kötü yanı, insanların kumsalı bulmayı amaçladığını varsaymak zorundaydık. Ayrıca ikisinin Zeph ve Sammy, diğer üçünün de Jed'in Koh Phangan'da gördüğü Almanlar olduğunu varsaymak zorundaydık. Bundan emin olamıyorduk, çünkü insanları bu kadar uzaktan açıkça seçebilmek, bir sarı saç parıltısı bile görebilmek zordu ama muhtemel görünüyordu.

Günün geri kalanını bir şok durumunda geçirmiştim, Jed'in dürbününü yüzüme yapıştırmış ve –birinin hareket ettiğini görür görmez– bize doğru yüzmeye başlayacaklarından emin hâlde oturmuştum. Ama yüzmediler. Hatta kumsaldaki yerlerinden neredeyse hiç ayrılmadılar, sadece arada bir suya girip çıktılar ya da birkaç saatliğine ormanın içine girip gözden kayboldular. Bu şekilde üç ya da dört gün geçtikten sonra ilk baştaki panik seviyemi sürdürmek imkânsız oldu. Yumuşayıp endişeye, sonunda da genel bir gerilime dönüştü. Gerilimle daha iyi düşünebiliyordum ve bir anlamda sakinleşebiliyordum. Yeni görevimin diğer yönleri de o zaman ortaya çıkmaya başladı.

İlki Jed'i tanımaktı. Akşama kadar bütün günü birlikte ge-

çiriyor, adamızın en yüksek noktasındaki bir kaya çıkıntısında oturuyorduk ve casusluk dışında tek yapabileceğimiz şey konuşmaktı. Çoğunlukla B planı, yani sonunda buraya gelirlerse ne yapacağımız hakkında konuşuyorduk. B planıyla ilgili tek sorun, çoğu B planı gibi, olmamasıydı. Birkaç seçeneğimiz vardı ama hangisini seçeceğimiz konusunda asla hemfikir olamıyorduk. Benim desteklediğim seçenek Jed'in onlara engel olmak için aşağı inmesi ve kumsalda istenmediklerini açıklamasıydı ama o bunu yapmak istemiyordu. Onların gitmesini sağlayabileceğinden emin olsa da doğruca Koh Phangan'a gidip bulduklarını herkese anlatacaklarından da emindi. Onun yerine Jed adanın doğal engellerine güvenmek istiyordu. Yüzmeleri, ot tarlalarını geçmeleri, lagünü bulmaları, sonra da oraya inmenin bir yolunu bulmaları gerekiyordu. Jed bu engellerle dolu yolun onları caydıracağına inanıyordu ama görünüşe göre beni, Étienne'i, Françoise'ı, İsveçlileri ve kendisini vazgeçiremediğini umursamıyordu.

Bitmeyen B planı tartışmalarımızdan birinde bir zamanlar Jed'in beni, şimdi bizim Zeph ve Sammy'yi izlediğimiz gibi izlediğini öğrendim. Üçkâğıtçının bizi bıraktığını görmüştü ve biz yüzmeye başlayınca Sal'e söylemişti. Bu yüzden biz kampa ulaştığımızda o, Bugs ve Cassie bizi karşılamak için hazır bekliyordu. Jed'in görevinin esas amacı buydu, gözcülük etmek ve ot toplamak daha çok bir ek işti. Anlatmaya devam etti, o geldiğinden beri, lagünü bulmaya çalışan üç grup olmuştu. İkisi engellerden biri ya da diğerinde vazgeçmişti. Engelleri aşanlar İsveçliler olmuştu.

Bunu bilmek haritanın bir kopyasını vermiş olmaktan daha az suçluluk duymama sebep oldu, çünkü insanlar bizi bir şekilde bulmayı başarıyordu. Jed insanların kumsalı Zeph'in anlattığı Cennet söylentisi nedeniyle duyduklarını açıkladı. Jed de onu Vientiane'da bir adamdan duymuştu ve "yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için" söylentinin peşinden gitmeye karar vermişti. Doğrusunu bulmadan önce ulusal parkta başka altı

adayı kontrol etmek zorunda kalmıştı. İsveçliler daha sağlam bir bilgiyle hareket etmişlerdi. Chaweng'de bir Pirinç Seferi'nde Sal'in Jean'la konuşmasına kulak misafiri olmuşlardı.

Yeni işimin esas amacının bir gözcü görevi görmek olduğunu duymak beni çok şaşırttı. İşin neden bu kadar kapalı kutu gibi tutulması gerektiğini anlayamadım ve buna karşılık Jed de bu gizemin var olduğunu duyunca biraz şaşırdı. Moraller için kötü olacağını hissettiği için Sal'in bunun hakkında konuşulmasını istemediğini itiraf etti ama bildiği kadarıyla kendisinin bunun hakkında konuşmamasının esas sebebi kimsenin ona hiçbir şey sormamasıydı.

Bu Jed hakkında çok ilginç bir şeyin ortaya çıkmasına neden oldu, onun kumsala davetsiz gelişine Daffy'nin tepkisiyle ilgiliydi. Keaty bana Daffy bağırırken ve Sal onu sakinleştirmeye çalışırken kampın barakanın dışında onları dinlediğini anlatmıştı. Bilmediğim şeyse Daffy'nin o günden itibaren Jed'le konuşmayı reddetmiş olmasıydı. On üç ay boyunca, Daffy adadan ayrılana kadar, o ve Jed karşılıklı tek kelime etmemişti. Jed'in görevinin yaratılmasının esas sebebi buydu: günün çoğunda onu kampın geri kalanından uzak tutmak.

Jed bana bunu anlattığında ona çok acıdım. Bu onun neden her zaman hepimizden bu kadar uzak göründüğünü açıklıyordu. Görünürdeki yalnızlığı sadece insanların yolundan çekilmesi gerektiğini hissettiği içindi, üstelik bir buçuk yıl geçmesine rağmen. Bu ayrıca Pirinç Seferi gibi istenmeyen görevleri de neden böyle açıkça kabul ettiğini de açıklıyordu.

Fakat Jed kendine acıyor gibi görünmüyordu. Ona bu kadar soğuk bir tepkiyle karşılaşmanın herhalde zor olduğunu söylediğimde, omuz silkti ve anlayabildiğini söyledi.

"Beni huzursuz eden bir şey var," dedim Jed'in dürbününü indirerek.

Jed kaşlarını çattı. "Beni de."

"Sırt çantamı bulmalarından korkuyorum."

"Sırt çantanı mı?"

"Sırt çantamı oraya sakladım, Étienne ve Françoise da öyle yaptı. Onlarla yüzemezdik... Ve eğer çantalarımızı bulurlarsa, doğru yolda olduklarını anlayacaklar."

"Onları ne kadar iyi sakladınız?"

"Oldukça iyi. Mesele şu ki haritayı yanlış kopyalamış olabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Çok aceleyle çizdim ve adlandırılması gereken bir sürü ada vardı. Daffy'nin haritasıyla Étienne'in seyahat rehberindeki harita arasında da farklar olduğunu hatırlıyorum. Koh Angthong ve burası arasında bir adayı atlamış olabilirim."

Jed başını salladı. "Bu mümkün."

"Yani eğer doğru adada olduklarını zannediyorlarsa, bu son dokuz gündür neden hareket etmediklerini açıklar. Orayı kontrol ediyor, kumsalı arıyorlar... Onu bulamayacaklar ama sırt çantalarını bulabilirler."

"Bu mümkün," diye tekrarladı Jed. "Ama son dokuz günü Koh Phangan'a nasıl geri döneceklerini merak ederek de geçirmiş olabilirler."

"Ve nasıl birinin kapılarının altından attığı bir haritaya inanacak kadar aptal olabildiklerini merak ederek."

"Öyleyse bu onları senin kadar aptal yapar."

"Benim kadar aptal... Evet."

Jed kaşlarını çattı ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Öğrenmek istediğim şey yemek ve su işini ne yaptıkları."

"Magi-Noodle ve çikolata. Biz öyle yaptık."

"Peki ya su? Bu kadar dayanabilmesi için bir fıçı almaları gerekirdi."

"Belki adada bir kaynak vardır. Yeterince yüksek."

"Öyle olmalı... Ama sana bir şey diyeceğim, o harita konusunda hatalısın. Onlara bak. Bütün gün o noktada oturuyorlar. Bize dönük, değil mi? Yani doğru adanın bu olduğunu biliyorlar. Orada oturuyorlar ve bize nasıl ulaşacaklarını çözmeye çalışıyorlar..."

İç çektim. "Ne yapmamız gerekiyor biliyor musun?"

"Hayır."

"Tekneyi alıp onlara doğru gitmeliyiz. Sonra onları tekneye alıp açık denize açılırız ve onları atlamaya zorlarız. Sorun çözüldü."

Jed başını gökyüzüne kaldırdı. "Tamam, Richard, hadi yapalım."

"Tamam. Hadi."

"Tamam."

"Tamam."

Kısaca birbirimize baktık, sonra dönüp dürbünden bakmaya devam ettim.

Beyaz Yalanlar

Güneşin alt kıvrımı tam ufuk çizgisine değene kadar gözetleme yerimizde duruyor, sonra geri dönüyorduk. Çok karanlık olduğunda gözetlemenin bir anlamı yoktu ve Jed akşam vaktinden sonra adanın üst kısımlarının güvenli olmadığını söyledi. Ne ya da kimle karşılaşacağını bilemezdin. Kampa döndüğümüzde Jed gidip Sal'le konuşuyor ve günün önemsiz hadiselerini ona bildiriyordu, ben de akşam yemeği yiyordum. Sonra elimdeki kâsede kalan yemeğimle eski grubumu arıyordum. Genellikle onları mutfak kulübesinin yakınlarında, yatmadan önce sigara içerken buluyordum.

Sal ve Bugs'a yalan söylemek kolaydı ama eski grubuma yalan söylemekten nefret ediyordum. Keaty'ye yalan söylemektense daha çok nefret ediyordum. Gerçek şu ki başka seçeneğim yoktu. Zeph ve Sammy'nin kumsalı bulup bulamayacağını bilene kadar ortalığı karıştırmaya gerek yoktu. Yapabileceğim en iyi şey Keaty'nin Jed'in tam olarak ne iş yaptığı konusundaki merakını gidermekti ve ona anlattığımda, beklediğim kadar şaşırmadı.

"İyi fikir," dedi doğruca. "İsveçlilerden beri insanlar kimlerin buraya gelebileceği konusunda endişeli."

"Peki ya ben geldiğimden beri?"

"Sana Daffy söyledi. Bu farklı."

"O zaman insanlar İsveçliler konusunda sinirlendi mi?"

"Daffy daha çok."

"Jed Daffy'nin ondan da pek hoşlanmadığını söyledi."

Keaty Game Boy'unun ekranını şortuyla temizlemeye gi-

rişti. "O kimsenin işini kolaylaştırmadı ama onlar geldikten sonra... bilirsin... ne yapabilirdi ki?"

"Kumsaldan bu yüzden mi ayrıldı?"

Keaty küçük cam paneli dikkatle incelerken benim sorum havada kaldı.

Ona tekrar sordum.

"Esasında," dedi sonunda. "Evet." Mario kasetini taktı ve makineyi açtı. "Bu oyunu bitirdin mi?"

"Neredeyse yirmi kez."

"Ben de pillerin nereye gittiğini meral ediyordum..." Nintendo'ya baktı ama oynamaya başlamadı. "Peki birinin geldiğini görürsen ne yapıyorsun?" diye sordu öylece.

"Sadece izliyoruz, sanırım."

Keaty sırıttı. "Yani onları saf dışı bırakıyorsun, değil mi? Gözünü kırpmadan öldürüyorsun."

"Öyle bir şey olduğunda sana söylerim," diye cevap verdim huzursuzca gülerek ve Jesse'nin gelip birkaç tane cigara kâğıdı istemesiyle diğer sorulardan kurtuldum.

O konuşmadan sonra görevim konusunda konuşmaktan kaçınmayı az çok başarmıştım. Zor olmadı. Keaty işini çok sevmeye başlamıştı ve bunun hakkında konuşması için onu hafifçe dürtmek yetiyordu. Neyse ki aynısı eski iş arkadaşlarım için de geçerliydi, bu yüzden konuşmayı her zaman balıkçılık konusuna döndürebiliyordum. Onların bakış açısından, sanırım ortak tecrübe konularından ayrılmayarak benim gruba dahil olduğumu vurgulamaya çalışıyorlardı. Benim bakış açımdan, bir sıradanlık hissi uyandıran herhangi bir şey hakkında konuşmaktan mutluydum.

İlk birkaç gün, yani benim panik aşamam boyunca biraz zor oldu. Nasıl hissettiğim düşünülürse, sakin bir dış görünüş sürekli konsantre olmayı gerektiriyordu. Gardımı düşürdüğümde, insanlar benimle konuşurken ben kendi endişeli

düşüncelerime dalıyordum. Kafamın çok güzel olmasını ya da biraz yorgun olmamı bahane olarak kullanabiliyordum.

Fakat sürekli konsantre olmamın faydalı bir tarafı da vardı: Keaty'nin yerime kolayca geçmiş olmasını kıskanmak için ya da tuttuğum sırların ben ve dostlarım arasında beklenmedik engeller yaratmasına üzülmek için zamanım olmadı. Beklenmedik çünkü yeni görevin beni onlardan uzaklaştıracağından endişe etmiştim ama çok geçmeden anladım ki aslında onları benden uzaklaştırmıştı. Hâlâ hayatlarına dahildim. Neler olduğunu biliyordum. Tuhaf bir balık yakaladıklarını, Jean'ın Keaty'yi tekrar bahçeye dönmesi için ayartmaya çalıştığını, Jesse ile çalışabilmek için Cassie'nin marangozluk grubundan ayrılmaya çalıştığını ve Bugs'ın izin vermediğini biliyordum.

Artık sakin bir görüntü sergilemek için çabalamama gerek yoktu. Teoride, belki o zaman Keaty'yi kıskanmaya ve yalanlar için üzülmeye başlamam gerekirdi. Ama öyle olmadı. Endişelenmem gereken sorunlardan bir tanesinin eksildiğini fark ettim, çünkü mesafeyi yaratan bensem, onu kaldırabilecek güç de bendeydi. Eğer Zeph ve Sammy'nin bize ulaşma girişimleri başarısız olursa, hiç çabalamadan dostlarımı kendime daha çok yaklaştırabilirdim. Artık onlara yalan söylememe gerek kalmazdı ve yalan söyleyecek bir şey olmadığında bu kolay olurdu. Tabii ki bu sadece Zeph ve Sammy'nin bize ulaşmayı beceremediği durumda rahatlatıcıydı ama becerebilirlerse, Sal mutlaka harita meselesini duyar ve ben mahvolurdum.

Bu ruh hâlindeyken –tetikte ama sakin ya da öyle bir şey– görevimin ikinci tarafı ortaya çıktı. Sanırım bunu ilk beşinci gün, Jed'den yarım saat önce uyanıp gitmek için sabırsızlıkla dakikaları saydığımda fark ettim. Ya da belki altıncı gün, figürler kumsalda görünmediğinde ve tekrar ortaya çıkana kadar sessiz geçen üç saat boyunca tamamen işimize odaklanıp konuşmadan denizi taradığımızda. Daha doğrusu bunu ilk Keaty fark etti ama o an fark etmedi. "Bahse girerim içten içe

oralarda sinsice dolaşmayı iple çekiyorsun," diye şaka yapmıştı ben ona görev değişiminden bahsettiğimde ama o an onun haklı olduğunu göremeyecek kadar canım sıkkındı.

Bunda garip bir şey yoktu. Jed ve ben gizli görevdeydik. Dürbün, orman, uğraş, tehdit, gizli AK-47'ler ve çekik gözler vardı. Tek eksik bir The Doors müziğiydi.

Yabancı olamayacak kadar tanıdık, kötü olamayacak kadar heyecanlı. Çok geçmeden de keyif alınmaması imkânsız.

Ol' Blue

Onuncu günün sonunda, her zamanki gibi, karanlık olmadan önce lagüne dönüyorduk. Güneş çoktan denize bakan kayalıkların batı kıvrımının altına inmişti ve akşamüstünün turuncu ışıkları maviye dönüyordu. Hareket hâlindeyken konuşmuyorduk, bu yüzden bütün iletişimimizi el işaretleriyle sağlıyorduk. Sıkılmış yumruk dur ve hareket etme demekti, yere yatay şekilde tutulan düz avuç saklan demekti, bütün parmakları birleştirerek yapılan işaret dikkatle ilerle demekti. Bu işaretlerin anlamlarını hiç tartışmamıştık; kullanmaya başladığımız yeni kelimeleri de tartışmamıştık. "Ben önden gideyim," yerine "Ben öncü olayım," diyorduk ve mesafeleri kilometre/saat şeklinde tarif ediyorduk. Bu şeyleri ne zaman ya da nasıl benimsediğimizi gerçekten hatırlamıyorum. Sanırım durum için en uygun kelime haznesi gibi hissettirmişti.

O akşam Jed öncü olmuştu. Hava kararmaya başladıysa her zaman o oluyordu, çünkü adayı benden çok daha iyi biliyordu. Ona yetişmekte biraz zorlanıyordum, onun hız ve gizlilik uyumunu kolay bulamıyordum. Yumruk sıkma işaretini verdiğinde bunu kaçırdım ve yürüyüp ona arkadan çarptım. Kaş çatmaması ya da küfretmemesi ortada ciddi bir şey olduğunu anlamamı sağladı. Yavaş yavaş ondan uzaklaştım ve kıpırdamadan durdum.

Tam önümüzde orman düzensizleşiyor, çimen ve çalılıklardan oluşan geniş bir alan başlıyordu, bu yüzden ilk başta Jed'in açıklıkta birini gördüğünü zannettim. Sonra doğrudan ayaklarına baktığını fark ettim. Birkaç dakika boyunca ikimiz

de hareket etmeden durduk. Sorunun ne olduğunu hâlâ anlayamıyordum, çünkü vücudu görüşümü engelliyordu. Bir dakikalık uzun bir sessizlikten sonra dikkatle uzanıp onun omzuna dokundum. Tepki vermedi ve birdenbire yerde önünde zehirli bir yılan olabileceği aklıma geldi. Bir sopa bulmak için etrafa baktım ama göremedim; sonra daha iyi görebilmek için hafifçe yana kaydım.

Çene ve göğüs kaslarım tutulmasaydı nefes nefese kalabilirdim. Jed'in ayaklarının biraz ilerisinde yerde bir Taylandlı vardı. Sırtüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı ve kolunun üstünde duran bir otomatik tüfeği vardı. Jed yavaşça başını çevirip bana baktı, sanki havayı bozarak adamı uyandırmaktan korkuyordu. "Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı. Bir parmağımla geldiğimiz yönü işaret ettim ama başını iki yana salladı. Evet anlamında başımı salladım sertçe ve Jed tekrar başını iki yana salladı öfkeyle. Sonra ayaklarını işaret etti. Tüfeğin namlusuna basıyordu. Baskı tüfeğin dipçiğini Taylandlının çıplak kolundan birkaç santim yukarı kaldırmıştı. Ayağını kaldırır kaldırmaz dipçik yere düşecekti.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve Jed çaresizce gözlerini devirdi.

Bir an düşündüm. Sonra yavaşça yoldan geriye dönmeye başladım. Jed dik dik bana bakıyordu, "Hangi cehenneme gidiyorsun?" der gibiydi ama endişelenmemesini söylemek için bir elimi kaldırdım. Ne yapacağımı biliyordum, çünkü bunu *Tour of Duty*'de görmüştüm.

Tour of Duty'deki isimleri asla hatırlayamıyorum. Bu hem dizi çok kötü olduğu içindi hem de karakterler *NYPD Blue* gibi (siyahi teğmen, iyi sonuçlar elde eden aykırı polisler) aynı okuldan geliyordu. Yani *Tour of Duty*'de bütün numaraları bilen sert çavuş, bütün numaraları öğrenen acemi teğmen, arsız siyahilerle arkadaş olmayı öğrenen güneyli budala hödük, silahlı çatışmada güvenebileceğiniz İspanyol, gözlük takan ve

muhtemelen kitap okuyan Doğu Yakalı vardır. İsimler gerçekten önemli değildir.

Esas şey bu karakterlerin oynadığı sahnelerdir. Şarapnelle yaralanmış bir yetimle ilgilenmek, bir düşman müfrezesinin bir Zippo baskını yapmasını engellemek, helikopterlerden bir çimen girdabına atlamak, öksürerek ölürlerken silah arkadaşlarına sarılmak ve mayınların üstesinden gelmek bunlar arasındadır.

Müfreze ormanın içinde yürürken birden zar zor duyulabilen bir klik sesi geldi. Herkes yere yattı ama bir adam, bir FNG korkudan kaskatı kesildi. "Ölmek istemiyorum, Çavuş!" dedi ve dua okumaya başladı. Çavuş karnının üstünde sürünerek geldi. "Orada bekle, asker," dedi. Ne yapacağını biliyordu. '53'te Kore'de aynı şey onun başına gelmişti.

Gariptir ki Çavuş askere alakasız görünen bir olayı anlatmaya başladı. Çocukken, babasının çiftliğinde çalışırken Çavuşun Ol' Blue adında çok sevdiği bir köpeği vardı ve bu zekice taktikle kafası karışan asker dinliyordu. Bu sırada Çavuş bıçağını askerin botunun altına dikkatle yerleştiriyordu ve ter damlaları alnından toprağa dökülüyordu.

Çavuş anlatıyordu, Ol' Blue bir tavşan kapanına sıkışmıştı ve kurtulmak için çabaladıkça kapan iyice sıkışıyordu. Asker başını salladı, hâlâ bağlantıyı anlamamıştı. "Ol' Blue'ya ne oldu?" diye sordu asker. "Onu oradan çıkardınız mı, Çavuş?" "Tabii ki çıkardık, asker," diye cevapladı Çavuş. Sonra askere yavaşça ayağını kaldırmasını söyledi. Askerin kafası karışmıştı, korkuyordu ama Çavuşa güveniyordu. Ona söyleneni yaptı ve Çavuş bıçağın üzerine bir taş koyarak mayının üstündeki baskıyı korudu. Çavuş kendi kendine güldü. "Evlat, Ol' Blue'nun tek yapması gereken rahatlamaktı."

Jed'e Ol' Blue hakkındaki saçmalıkları anlatmaya başlamayacaktım. Taşı yavaşça tüfeğin namlusunun üzerine koyarken, metale sürtünen taşın sesi bile bir petrol tankına vuran birinin

sesi gibi geldi. Taş yerleştiğinde başımı kaldırıp Jed'e baktım. Sakince omuz silkti ve bana kalkmamı işaret etti. Sanırım silah yere düşerse koşmak için hazır olmamı istiyordu.

Jed, milim milim ayağını kaldırdı. Dipçik bir parça aşağı kaydı ve hızlı bir nefes aldığını duydum ama Taylandlının koluna değmedi. Birbirimize baktık, adamın bacaklarının üstünden dikkatle geçtik ve sessizce adanın aşağısına doğru devam ettik.

Şelalenin tepesine ulaşmak için kırk dakika daha harcadık ve bütün yol boyunca sürekli sırıttım. O kadar çok sırıtıyordum ki çenem ağrıyordu ve eğer sessiz olmamız gerekmeseydi kahkahalarla gülerdim.

Güven

O gün şelaleden atladım, bu hem Jed'e hem de bana büyük sürpriz oldu. Bunu planlamamıştım. Uçurumun kıyısında durmuş günbatımına bakıyorduk, bulut yoktu ve çok güzeldi ve durup bakmayı hak ediyordu. Bazen, bu bulutsuz akşamlarda ışık garip bir oyun oynuyordu. Ufuktan yayılan parlak ışınlar yerine karanlık ışınlar oluyordu. Başka bir deyişle, geleneksel bir günbatımının polarize görüntüsü... İlk bakışta görüntüyü kabul ediyordunuz, yanlış bir şeyler olduğunun sadece belli belirsiz farkında oluyordunuz. Sonra Escher'in sonsuz merdivenlerinde olduğu gibi, birdenbire hiç mantıklı olmadığının farkına varıyordunuz. Bu etkiyi her gördüğümde ilgimi çekiyordu ve her zaman kafam hoş bir şekilde karışmış hâlde yirmi sessiz dakika geçirebiliyordum.

Jed'in bu olaya benimkinden daha iyi bir cevabı yoktu ama her zaman deniyordu. "Ufuk çizgisinin arkasında gizlenmiş bulutların düşürdüğü gölgeler," diyordu o akşam, ben koluna dokunup "Şunu izle," dediğimde. Sonra öne doğru devrildim. Sonraki an uçurumun kenarını izliyor ve bacaklarımın kıvrılmasından ötürü belirsiz bir telaş duyuyordum. Ağırlıklarının yeri değiştiği için havada dönüyordum ve sırtüstü düşme tehlikem vardı. Bacaklarımı düzleştirmeye çalıştım ve bir an sonra havuza düştüm, suyun altında birkaç çılgın dönüşten sonra ciğerlerimdeki bütün havayı kaybettim ve yüzeye çıktım.

Uçurumun tepesinde Jed'in ellerini kalçalarına koymuş hâlde beni izlediğini görebiliyordum. Bir şey söylemedi ama bundan hoşlanmadığını biliyordum. Bir süre sonra şelale

havuzundan kampa dönüş yolunda bana patladı ama bunun söylediğim şarkıyla da bir ilgisi olabilirdi.

Şarkı şuydu: "Bir fare gördüm! Nerede? Orada merdivende. Merdivende nerede? Tam orada! Terlik giymiş küçük bir fare, daha neler, merdivende tak-tuk-tok, işte orada!"

"Lanet olsun, Richard!" dedi, şarkıya baştan başlayıp nakarata geçtiğimde. "Senin neyin var?"

"Şarkı söylüyorum," diye cevap verdim neşeyle.

"Şarkı söylediğini biliyorum. Kes artık."

"O şarkıyı bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Biliyor olmalısın. Ünlü bir şarkı."

"Bu duyduğum en aptalca şarkı."

Omuz silktim. Aptalca bir şarkı olduğunu inkâr edemezdim.

Birkaç dakika sessizce yürüdük, şarkıyı kafamda döndürüyor, sessizce içimden mırıldanıyordum; sonra, "Kendine dikkat etmek isteyebilirsin, Richard," dedi Jed. Ne demek istediğini anlamadım, bu yüzden sessiz kaldım ve birkaç saniye sonra "Kafan güzel," dedi.

"Kafam mı güzel?"

"Ot yüzünden kafan güzel."

"Dün geceden beri ot içmedim."

"Kesinlikle," dedi vurgulayarak.

"Ot içmeyi azaltmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Otun bununla bir alakası olmadığını söylüyorum." Yolumuzu engelleyen bir dal vardı ve ben geçene kadar onu tuttu, sonra geri bıraktı. "Bu yüzden kendine dikkat etmelisin."

İlgisizce homurdandım. Konuşma şekli bana Koh Phangan'da beni suçladığı anlaşılmaz imaları hatırlattı. Bazen Jed kasten gizemli olabiliyordu ve kumsal hayatındaki soyutlanmış durumuna acayip şartlarda gelişinin yanı sıra muhtemelen tavrı da sebep olmuştu. Sonra bu bana kendi gelişen soyutlanmışlığımı düşündürdü.

"Jed," dedim bir duraklamadan sonra. "Sence insanlara ot tarlası bekçisiyle karşılaşmamızı anlatsam sorun olur mu? Zeph ve Sammy ile bir alakası yok..."

"Hmm."

"Bak, adanın yukarılarında ne yaptığımız konusunda sürekli sessiz kalıyorum. Bunun bir fırsat olabileceğini hissediyorum..."

"Anlat," diye araya girdi. "Zararı yok. Muhtemelen iyi fikir."

"Öyle mi?"

"İnsanlardan bir şeyler saklıyormuşuz gibi görünmesini istemeyiz."

"Harika," dedim ve kendimi yakalamadan önce fare şarkısının ilk mısralarını ıslıkla çalmaya başladım.

Kamp zifiri karanlıktı. Gökyüzünde kalan renk de saçaklı tavan yüzünden görünmüyordu. Tek ışık barakanın açık kapısından görünen mumlardan, bir de açıklığın etrafında kümeler hâlinde yanıp sönen kırmızı sigara ve cigara közlerinden geliyordu.

Uyuyan bekçiyi eski grubuma anlatmayı iple çeksem de ilk düşüncem yemekti, ben de doğruca mutfak kulübesine gittim. Her gün Unhygienix ben ve Jed için muz yaprağına birkaç porsiyon sarıyordu ve mutlaka balıkların en iyi parçalarından koyuyordu. Biz gelene kadar soğuyordu ama genellikle çok aç olduğum için aldırmıyordum. O akşam Unhygienix'in yahniye papaya eklediğini fark ettim, bu beni biraz huzursuz etti, çünkü bu Bugs'ın meyve bahçemi bulmayı başardığı anlamına geliyordu.

Akşam yemeğimi aldıktan sonra alanda dolaştım, sigara içen gruplar arasında arkadaşlarımı aradım. Tuhaf bir şekilde, hiçbir yerde yoklardı ve nerede olduklarını da kimse bilmiyordu. Kafam karışık hâlde önce Keaty'nin çadırına, sonra da barakaya baktım, barakada Unhygienix, Cassie ve Ella yirmi

bir oynuyordu ve biraz ötede Jesse günlüğüne bir şeyler yazıyordu.

"Ah!" dedi Unhygienix beni gördüğünde ve yemeğimi işaret etti. "Nasıl olmuş?"

"Yahni mi?"

"Evet. Meyveyi fark ettin mi? Tadı güzel mi?"

"Evet. Tatlı ve hoş kokulu. Tam bir Tayland yemeği."

Unhygienix'in gözleri ışıldadı. "Ne yaptığımı biliyor musun? Biraz papaya suyu sıktım ve balıkla birlikte kaynattım ama meyveleri son iki dakikada attım, yoksa sıcaktan dağılıyor. Böylece hem tadı hem de kıvamını alabiliyorsun."

"Ah."

"Ve Richard, bundan tekrar yapabiliriz, çünkü Jean tohumları ekecek ve bahçede papaya yetiştireceğiz. Bu yemeği çok beğendim."

"Beğenmelisin. Tadı gerçekten çok güzel. Ellerine sağlık."

Unhygienix alçakgönüllülükle başını iki yana salladı. "Bugs'a teşekkür etmen gerekir."

"Neden?" dedim şüpheyle.

"Bu papayaları ormanda o buldu."

Boğazıma bir kılçık takıldı. "Bugs ne yaptı?"

"Ormanda büyük bir papaya bahçesi ve maymunlar buldu."

"Hadi canım!"

"Evet. Bu bahçeyi dün buldu."

"Lanet olası bahçeyi ben buldum! Onu birkaç hafta önce buldum!"

"Gerçekten mi?"

"Bugs kendisinin bulduğunu mu söyledi?"

"Şey..."

Cassie gülümsedi. "Evet, öyle söyledi."

"Adi herif!" O sinirle muz yaprağını sıktım ve yahninin birazı yere döküldü.

"Dikkat et," dedi Ella.

Kaşlarımı çattım, birden olay çıkardığımı fark ettim. "Neyse... Yalan söylüyor."

"Endişelenme," dedi Cassie gülerek, üçlerden resimli kartlara giden uzun bir dizi kartı yere koydu. "Bundan şüphemiz yok."

"İyi."

Onlar oyunlarına döndü, ben de barakaya dönüp Jesse'nin yanına gittim.

"Duydum," dedi ilgisizce, ben yaklaşırken. "Papayaları bulduğun için tebrikler."

"Evet, büyük bir şey değil. Sadece..."

"Sinirine dokundu," diye bitirdi cümlemi ve günlüğünü indirdi. "Elbette dokunmuştur. Anlaşılabilir bir şey. Keaty'yi mi arıyorsun?"

"Evet." Asık suratla başımı salladım. Papayalar yüzünden moralim bozulmuştu. "Ve diğerlerini. Onları bulamıyorum. Sanırım hepsi birlikte bir yere gitti."

"Evet. Sana vermem için bana bir mesaj bıraktı."

"Ah," dedim biraz canlanarak. "Neymiş?"

"Bir nottu. Yatağının üstüne koydum."

Ona teşekkür ettim ve neler olduğunu öğrenmek isteyerek barakanın içinde koştum.

Not yastığımın üstünde katlı hâlde duruyordu ve yanında sarılmış bir cigara vardı. "Çabuk bunu iç! Yakamoz! Keaty!"

Kaşlarımı çattım. "Hey, Jesse," diye seslendim. "Bu notta ne demek istiyor?"

Cümlesini tamamlayana kadar bekledim, sonra başını kaldırdı. "Bilmiyorum, dostum. Okumadım. Ne diyor?"

"Yakamoz. Ve bir de cigara var."

"Ah." Jesse kalemini bana doğru salladı. "Yakamoz!"

"Nedir o?"

"Bilmiyor musun?"

"Hayır."

Gülümsedi. "Kumsala in. Göreceksin. Ve yolda o cigarayı mutlaka iç."

Yakamoz

Kumsala giden yolda elimden geldiği kadar hızlı yürüdüm, çok hızlı değildi, çünkü bir ağaç gövdesine çarpmak ya da ayağımı bir köke vurmak istemiyordum. Aynı zamanda cigara içiyordum, yalnız olmama rağmen hızlı içiyordum, çünkü kafamın güzel olmasını istiyordum ve Keaty de çabuk içmemi söylemişti.

Bu sırada papayalar konusunda çok öfkeliydim. Çok geçmeden kafam güzel oldu ve Bugs'ı pataklamakla ilgili bir hayale daldım. İlk hâlinde hayal sadece ikimizle başlıyordu ama sonra bu aşağılanmaya tanık olacak bir seyirciye ihtiyacım olduğuna karar verdim. Françoise'ı, sonra Jed'i ve Keaty'yi, sonra Étienne ve Greg'i ve sonunda bütün kampı dahil ettim.

Bir pazar günüydü. Pazar günü olmak zorundaydı, çünkü bu bütün kampın bir yerde olduğu tek zamandı. İnsanların çoğu top oynuyor, birkaçı yüzüyor ve birkaçı da frizbi oynuyordu. Ben Françoise'la birlikte duruyordum. Biz şakalaşırken Bugs yanında Sal'le birlikte ağaç hattından çıktı ve kucağında üç büyük papaya vardı.

"Birkaç papaya daha," diye seslendi. "Herkese yeter."

"Affedersin," dedim Françoise'a sessizce. "Çok sürmez."

Ona doğru yürürken beni gördü, kararlı adımlarımı ve sıkılmış dişlerimi fark ederek tekrar baktı. Önce telaşlandı, sonra kibirlendi. Blöf yaparak işin içinden sıyrılacağını fark ettim.

"Evet," dedi yüksek sesle, herkesin görebilmesi için meyveleri yukarı kaldırarak, hâlâ göz ucuyla beni izliyordu. "İşte, birkaç papaya daha buldum."

Ondan bir metre uzakta durdum. "Papayaları sen mi buldun, Bugs?"

"Öyle dedim."

"Hı-hı. Öyleyse meyve bahçesine doğru bir yürüyüş yapmaya ne dersin... Şimdi."

Kaşları yukarı kalktı. "Şimdi mi?"

"Şimdi. Sana orada bıraktığım cigara izmaritini göstereyim... Meyve bahçesini iki hafta önce bulduğumda!"

Sal dahil herkesin nefesi kesildi. Etrafımızda kalabalık bir daire oluşmuştu ve Françoise koşarak gelip yanımda durmuştu. "Bu doğru mu?" diye sordu sinirlenerek.

Bugs dudak büktü. "Tabii ki hayır! Yalan söylüyor! Meyve bahçesini ben buldum!"

"Öyleyse yürümeye ne dersin?"

"Sana kendimi ispatlamak zorunda değilim!"

"Bence zorundasın."

"Hadi oradan. Meyve bahçesini ben buldum. O kadar."

Gülümsedim. "Ne var biliyor musun, Bugs?" Kıyıya hafifçe vuran dalgaların sesi dışında ölümcül bir sessizlik vardı. "Sen beni gıcık ediyorsun!"

Kalabalık güldü ve Bugs'ın yüzü öfkeyle çarpıldı. "Öyle mi?" diyerek alay etti. "Öyleyse al bunu!" Bir papaya kafama doğru fırladı ama eğildim ve beni geçip kalabalığa çarptı.

"Hey!" diye bağırdı birisi. "Dikkat et!"

Bugs küfretti ve diğerini atacakmış gibi yaptı ama yanımda duran Cassie'nin elindeki frizbiyi çabucak kapıp ölümcül bir isabetle fırlattım. Papayaya çarpıp onu patlattı. Kalan parçalar elinden kaydı ve zararsızca kuma düştü.

"Sen neden..." diye başladı ama çoktan üstüne çullanmıştım. Sol yumruğumla vuracakmış gibi yapıp sağ yumruğumla onu yere serdim. Bir çuval patates gibi yere yığıldı.

"Ösür dilerim," diye viyakladı, patlamış dudaklarından fışkıran kanı tutmak için bir elini kaldırdı. "Doğru! Babayaları ben bulmadım! Richard buldu!"

Yavaşça eğildim ve frizbiyi yerden aldım, üstündeki papaya parçalarını silmek için durdum. "Bunun için çok geç, Bugs..." dedim yavaşça, neredeyse nazikçe. "Çok geç..."

Frizbi doğruca burnunun köprüsüne indi ve kemiği kırdı. Sonra yan tarafına devrildi ve kumda güçsüzlükle eşelenmeye, sürünerek kaçmaya başladı. Başının arkasını tekmeledim ve böbreğine dört sert yumruk indirdim.

İnledi. "Lütfen," dedi. "Yabma."

Yanlış kelimeleri seçmişti. Daha da çok öfkelendim. Etrafıma baktım ve bir zıpkın gördüm.

"Geri sar," dedim, cigaradan son nefesi alırken. "Bunu yapamazsın."

Parmak uçlarım yanana kadar çektim, zıvanayı fırlattım ve ilk yumruğuma kadar geri sardım.

Sol yumruğumla vuracakmış gibi yapıp sağ yumruğumla onu yere serdim. Bir çuval patates gibi yere yığıldı.

"Ösür dilerim," diye viyakladı. "Doğru! Babayaları ben bulmadım!"

"Bir daha söyle!" diye bağırdım frizbiyi kaldırıp üstüne giderek.

"Onları ben bulmadım! Sen buldun! Ösür dilerim!"

"Daha yüksek sesle!"

"Babayaları sen buldun!"

Sertçe başımı salladım ve Françoise'a döndüm. "Sadece yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmak istedim."

Bugs'ın kıvranan bedenine baktı. "Tabii ki," dedi kısaca.

"Mercan bahçesine yüzmek ister misin?"

"Evet, Richard," dedi canlanarak ve koluma girdi. "Çok isterim."

Hayal mutlu bir şekilde devam edebilirdi ama ayağımın altındaki ölü yapraklar ve toprak kuma dönüşmüştü. Kumsala ulaşmıştım.

Keaty ve diğerlerini bulmak çok zamanımı aldı. Ay ışığıyla bile onları göremiyordum ve kahkahaları her taraftan geliyor gibiydi, suyun üstüne eşitçe yayılıyor ve kayalıklardan belli belirsiz yankılanıyordu. Ama yirmi dakika boyunca kıyıda kafam güzel hâlde dolaştıktan sonra onların yüz metre ilerideki küçük bir kayalık kümesinin orada olduklarını belirledim.

Ben onları göremediğim ve onlar da beni göremediği için seslenmenin bir anlamı olmadığına karar verdim, ben de tişörtümü çıkarıp onlara doğru yüzmeye başladım. Yavaş yavaş karanlıkta suretleri fark edilir hâle geldi. Hepsi ayakta duruyor ve eğilmiş, suyun içine bakıyordu. Sonra –aşağı yukarı herhalde beni gördükleri anda– kahkahaları birden kesildi ve ben yaklaşırken hepsinin bana doğru dönmüş olduğunu gördüm. "Hey!" dedim dikkatli sessizliklerini biraz ürkütücü bularak. "Ne oluyor?" Cevap vermediler. Yüzmeye devam ettim ve mantıksızca, duymamış olabileceklerini düşünerek sorumu tekrarladım. Yine cevap vermediklerinde, kayalığın otuz santim gerisinde durdum. "Neden bana cevap vermiyorsunuz?" diye sordum, kafam karışmış hâlde.

"Aşağı bak," diye cevap verdi Keaty bir iki dakika sonra.

Durdum, sonra dediğini yaptım. Ay ışığının damlalara vurduğu yerler dışında su kapkaraydı. "Ne var?"

"Fazla yakın," dediğini duydum Étienne'in.

"Hayır," dedi Keaty. "Richard, ellerini hareket ettir, yüzeyin hemen altında."

Dediği gibi yaptım. Kayalıkta Françoise'ın iç geçirdiğini duydum ama karanlıkta hâlâ bir şey göremiyordum. "Anlamıyorum... Neler oluyor?"

"Fazla yakın," diye tekrarladı Étienne.

Keaty'nin silueti başını kaşıdı. "Evet, haklısın... Kayaya çık, Richard. Benim dalışımı izle. Sana göstereceğiz..."

***

İlk başta Keaty'nin daldığı yerde çalkalanan su ve yansıyan ay ışığından başka bir şey göremedim. Sonra, su durgunlaşınca, yüzeyin altında ışık görmeye başladım. Önce binlerce küçük yıldıza bölünen beyaz bir parıltı, sonra çok parlak kümenin arkasında yavaşça hareket eden bir meteor izine dönüşüyordu. Küme yükseliyor ve kendine dönüp parlak bir sekiz rakamı oluşturmak için tekrar dönüyordu. Sonra aşağı batıyor, birkaç saniyeliğine gözden kayboluyordu.

"Ne..." dedim, şaşırıp kalmıştım ve söyleyecek daha iyi bir şey bulamadım.

Françoise elini koluma koydu. "Bekle," diye fısıldadı. "Şimdi bak."

Karanlığın derinlerinde parıltı geri döndü ama bu kez çabucak yedi sekiz kümeye bölündü, öncekinden daha parlaktı. Titreşip atılıyor, dağılıp ışık saçıyorlardı ama bir şekilde yeniden bir araya geliyor ve daha güçlü hâle geliyorlardı. İçgüdüsel olarak bir adım geri gittim, aniden küçük ateş toplarının giderek artan bir hızla bana doğru geldiğini fark ettim. Sonraki an yüzeyde baloncuklar oluşmaya başladı ve Keaty nefes nefese sudan çıktı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi ağzından sular saçarak. "Daha önce böyle bir şey gördün mü?"

"Hayır..." diye cevap verdim, hâlâ aptal bir şaşkınlıkla. "Asla."

"Yakamoz. Minik yaratıklar ya da algler ya da öyle bir şey. Sen hareket ettiğinde parlıyorlar." Kayanın üstüne çıktı. "Off! Ne zormuş! Akşamdan beri bunu yapıyoruz. En iyi görüntüyü yakalamaya çalışıyoruz."

"İnanılmaz görünüyordu... Ama ... yaratıklar nereden geliyor?"

"Daffy mercanlardan geldiklerini söylüyordu," dedi Gregorio. "Yalnızca bazı gecelerde oluyor. Çok sık değil. Ama şimdi burada ve birkaç gün devam edecek. Belki üç ya da dört gün."

Başımı iki yana salladım. "İnanılmaz... Gerçekten inanılmaz..."

"A-ha!" Étienne sırtıma vurdu ve Gregorio'nun dalış maskesini ellerime tutuşturdu. "Ama en iyisini henüz görmedin!"

"Suyun altında mı?"

"Evet! Bunu tak ve beni takip et! Sana asla hayal edemeyeceğin bir şey göstereceğim!"

"Aklını başından alacak," diye onayladı Keaty. "Tarif edilemez bir şey."

Askerden Arındırılmış Bölge

Jed'in dürbününü ona geri verdim ve sırtüstü uzandım. Yukarı doğru yaptığımız tempolu yürüyüşe rağmen, önceki gece içtiğim ot yüzünden kafam hâlâ bulanıktı ve küçük figürlere odaklanamıyor gibiydim. "Aslında," dedim ellerimi başımın arkasına koyarak, "uzayda olmak gibiydi. Etrafında bir sürü yıldızla ve kuyrukluyıldızla havada süzülmek. En inanılmaz şeylerden biri bir balık sürüsünün düzenini bozmaktı..."

Jed dürbünü kendisine göre tekrar ayarladı. "Daha önce yakamoz görmüştüm."

"Ama sualtında değil."

"Hayır. Sualtı kulağa güzel geliyor."

"Evet. Çok güzel..." İç çektim. "Sana Bugs ve papaya olayını anlattım mı?"

"Hayır."

"Birkaç hafta önce bir papaya bahçesi buldum ve şimdi Bugs onu kendisi bulmuş gibi davranıyor. Kabul ediyorum, bahçenin tam yerini hatırlayamadım ama onu ilk bulan bendim." Jed'in tepkisini görmek için doğruldum. Hiç tepki vermiyormuş gibi görünüyordu. "Sanırım bu o kadar da önemli bir şey değil. Sen ne düşünüyorsun?"

"Hmm," dedi Jed dalgınlıkla.

"Hmm, önemli bir şey mi yoksa hmm, önemli bir şey değil mi?"

"Ah... Muhtemelen..."

Pes ettim. Sonuçta bu Bugs'la ilgili bariz bir sorundu. Kişiliğinin anlaşılmaz taraflarına aldırış etmezseniz, ne kadar sinir

bozucu olduğunu anlamazdınız. Tekrar sırtüstü uzandım ve bulutlara baktım, hüsrana uğramıştım.

Aslında bir süredir hüsrana uğramış hissediyordum. İki saat önce gözetleme yerimize gelip Zeph ve Sammy'yi kumsalın hâlâ aynı noktasında bulduğumuzda başlamıştı. Bunun rahatlama sebebi olması gerektiğini biliyordum ama bunun yerine sinir oldum ve sabah boyunca bu paradoksu dikkatle düşündüm. İlk tahminim bunun durumun belirsizliğiyle bağlantılı olmasıydı. Beklemekten yorulmuştum ve bir tür çözüme varmak istiyordum. En kötü senaryo olsa ve bize doğru yola çıksalar bile, en azından durum somut hâle gelirdi. Değiştirmesi bizim elimizde olan bir şey olurdu.

Fakat ilk tahminimin yanlış olduğunu fark etmem çok sürmedi. En kötü senaryo üzerinde kafa yorarken, kaçınılmaz olarak en iyi senaryoyu buldum. Zeph ve Sammy'nin ortadan kaybolduğunu, Koh Phangan'a ya da Angthong'a geri döndüğünü hayal ettim. Bir de onları bir daha görmediğimi. O anda hatamın farkına vardım, çünkü bu iyimser düşünceyi düşünürken hissettiğim şey hayal kırıklığıydı. Tuhaf gerçek şuydu ki onların gitmesini istemiyordum. Ama hüsranımın esas nedeni de oldukları yerde kalmamalarını istememdi. Ve bu da geriye tek bir ihtimal bırakıyordu, en kötü senaryo en iyi senaryoydu. Onların gelmesini istiyordum.

"Sıkıldım," dedim ilgisizce ve Jed güldü.

"Sıkılmak iyidir, Richard," dedi. "Sıkılmak güvenlidir."

Durdum. Zeph ve Sammy hakkındaki düşüncelerimden henüz bahsetmemiştim, Jed'in bunu çok iyi karşılamayacağını sanıyordum. Ama emin değildim. Aynı şekilde hissetmesi mümkündü. Ot tarlası bekçilerinden kaçmaktan zevk aldığını biliyordum, kısmen bir tehlike hissi yüzünden olmalıydı ve Keaty'nin onun hakkında nasıl konuştuğunu da unutmamıştım. Dolaylı yoldan nabız yoklamaya karar verdim.

"Jed," dedim, doğal bir soru soruyormuş gibi görünmek için esnedim. "Körfez Savaşı'nı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

"Merak ediyorum da... Hazırlık sürecini hatırlıyor musun? Biz Kuveyt'ten çıkın yoksa biz sizi çıkarırız diyorduk ve Saddam da bir şeyler söylüyordu."

"Hayır diyordu, değil mi?"

"Doğru." Dirseklerimin üstüne doğruldum. "Merak ediyorum da o anda nasıl hissediyordun?"

"Nasıl mı hissediyordum?"

"Körfez Savaşı'na hazırlık süreci hakkında."

Jed dürbününü indirdi ve sakalını okşadı. "Doğru hatırlıyorsam, hepsinin sahte zırvalar olduğunu hissediyordum."

"Hayır, orada bir savaş olma ihtimalinden bahsediyorum. Seni çok rahatsız etti mi?"

"Şey... Pek değil."

"Yani... İple çekmiyor muydun?"

"İple çekmek mi?"

"Evet... Kendim için konuşursam" –derin bir nefes aldım– "Saddam'ın geri çekilmemesini umuyordum. Bilirsin, neler olacağını görmek için."

Jed gözlerini kıstı. "Richard," dedi ilgisizce. "Birden neden bu konuyu açtığını anlayamıyorum."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ben de. Nedense aklıma geldi."

"Hı-hı. Sanırım bir şekilde Körfez Savaşı'nı iple çekiyordum. Her şey çok hareketli ve heyecan vericiydi ve dediğin gibi, neler olacağını görmek istiyordum. Ama o Basra yolunun ve vurulan sivil sığınağının fotoğraflarını gördüğümde çok kötü hissettim. Durumu anlamamış olduğumu ve çok geç anladığımı hissettim. Bu senin sorunu cevaplıyor mu?"

"Ah evet," dedim hemen. "Kesinlikle."

"İyi." Jed sessizce güldü. "Demek sıkıldın, Richard."

"Sıkılmadım..."

"Bezdin."

"Belki."

"Neyse. Biraz heyecan istiyorsun. Peki. Belki de gidip biraz ot yürütmeliyiz."

"Biz mi?" dedim, hem istekli hem de şaşkın olduğum için biraz kekeledim. Jed'le çalışmaya başladığımdan beri yalnızca bir kez ot toplamaya gitmişti ve beni de gözetleme yerimizde bırakmıştı. "Yani ikimiz mi?"

"Tabii. Sonrasında buraya geri dönmek için bolca vaktimiz var ve biz yokken hiçbir şey yapmayacaklarına güvenebiliriz. Zaten kamptaki stokun da azaldığını fark ettim."

"Bence bu harika bir fikir!"

"Tamam." Ayağa kalktı. "Öyleyse gidelim."

Adanın iki zirvesi arasındaki geçit ot tarlalarının konumunu açıkça seçebildiğiniz tek yerdi ama tarlalar ağaçların arkasında gizleniyordu. Görebildiğiniz tek şey bitki tabakasında bir setin bir diğerinin üstüne çıktığı ani eğimlerdi. Daha yukarıda, setler bitki tabakasında doğal görünen aralarla tek bir yamaçta birleşiyor gibiydi, yüksek açının sebep olduğu bir göz yanılsaması. Sanırım bu onların havadan fark edilmesini engelliyordu.

Geçide ulaştığımızda, Jed kapalı parmaklarla işaret hareketini yaptı ve askerden arındırılmış bölgeye –oraya böyle demeye karar vermiştim– doğru inmeye başladık. Aynı ölü yapraklara ve dallara basarak ilerlememize rağmen onun benden çok daha sessizce yürüyebildiğini fark etmiştim ve bunu nasıl yaptığını öğrenmeye kararlıydım. Öncelikle ayağının topuğuyla değil tabanıyla basıyordu. Sessiz hareket etmeye çalışırken parmak uçlarımda yürüme içgüdüm yüzünden tam tersini yapıyordum. Fakat onu izledikten sonra yöntemimin mantıklı olmadığını fark ettim. Baskıyı bütün ayağına yayarak dalların üstüne daha az ağırlık veriyordu ve bir ya da iki yerine daha çok yaprak alanını düzleştiriyordu. Onun yöntemine geçtiğimde, değişikliği hemen duydum. Yaptığı diğer şey de ayağını oldukça yukarı kaldırmasıydı, böylece yüzeyin hemen üstünden geçmiyor ve boştaki maddelere takılmıyordu.

Bu derslerden faydalanmak için, askerden arındırılmış bölgeden geçerken özel bir oyun oynadım. Bir dala takılırsam, bir kara mayınını ateşleyecektim ve bir yaprağı yüksek sesle hışırdatırsam –ormanın olağan sesini aşmayacak bir hışırtı– bir keskin nişancı tarafından vurulacaktım. Ayrıca patikada ara sıra önümüze çıkan örümcek ağlarının anti personel mayınları olduklarına karar verdim ve Jed onları bozmamışsa onların üstünden geçmeye dikkat ettim. Video oyunlarındaki gibi kendime üç can verdim, böcekten daha büyük bir hayvanı o beni görmeden önce gördüğümde bir can daha kazanacaktım. Oyunun tek kusuru bütün canlarımı kaybettiğimde ceza olmamasıydı; birçok kez de kaybettim. Fakat utanç yeterli bir cezaydı ve o tek kusur dışında oyun muhteşem görünüyordu.

Kendi kendime o kadar çok eğleniyordum ki bir ot tarlasına ulaştığımızda biraz sinirlendim. Kenarda birkaç dakika çömelip sessizce bekledik, kıyının temiz olduğunu kontrol ettik. Sonra Jed bana dönüp, "Tamam," dedi fısıldayarak ve beni işaret etti. "Sen git."

Kaşlarımı kaldırdım ve göğsüme dokundum, Jed başını salladı. Sırıttım ve ona başparmağımla tamam işareti yaptım. Sonra dört ayak üstüne düşmeden eğilebileceğim kadar eğildim ve hızla ilerledim.

Ağaçlar ve ot tarlasının başladığı yer arasında en az üç metrelik bir boşluk vardı, bekçilerin devriye gezdiği düz bir alandı. Ağaçların arasından çıkınca iki tarafıma da baktım ve boşluktan hızla geçtim. Etrafımda her an bir bekçi belirebileceğinin farkındaydım, bu yüzden vakit kaybetmeden birkaç iri dal koparmaya çalıştım. Fakat hemen bir zorlukla karşılaştım. Marihuananın kökleri oldukça sertti. Olabildiğince sessizce döndürüp sökmeyi denedim ama onları saptan ayıramadım. Daha da kötüsü, ellerim deli gibi terliyor ve kayıyordu, doğru düzgün tutamıyordum. Dönüp Jed'e baktım, eliyle çaresizce başını tutmuştu.

"Ne yapayım?" diye fısıldadım.

Bıçağını yukarı kaldırdı, alay edercesine ucunu salladı. O bıçağı bana verme fırsatını bulamadan fırladığımı fark ettim. Aceleci davrandığım için küfrederek ellerimi birleştirdim, ona bıçağı atmasını işaret ettim. Bıçak havada süzülerek geldi ve sonunda zahmetli kökleri ayırmayı başarabildim. Aptalca hatamı telafi etmek için orada gerekenden bir dakika daha fazla durdum, böylece özellikle büyük cüretkâr bir demetle dönebilecektim.

"Sorun nedir, Richard?" dedi Jed güvenli gözetleme yerimize döndüğümüzde. "Bütün o heyecandan sonra mutlu olursun sanmıştım." Şefkatle sırtıma dokundu. "O saçma fare şarkısını söylersin diye düşünmüştüm."

Başımı iki yana salladım ve topladığım otu yere koydum. "Ben iyiyim, Jed."

"O bıçak olayı yüzünden değil, değil mi? Benim hatamdı, biliyorsun, senin değil. Sana bıçağı vermeden gitmeni söyledim."

"Hayır, hayır. Bıçak olayı canımı sıkmadı... Yani çok değil... Ve senin hatan da değildi. Durup düşünmeliydim. Ama iyiyim, gerçekten."

Jed ikna olmamış gibiydi. "Ne olduğunu biliyorum. Birkaç bekçi görmek istiyordun, değil mi?"

"Şey..." Omuz silktim. "İlginç oldurdu."

"Bilmiyorum, Richard. Bütün yanlış şeyler seni hayal kırıklığına uğratıyor. Dinle, bana inan, kimseyle karşılaşmadığımız için sevinebilirsin."

"Tabii..." Bir an düşündüm, birkaç sömek kopardım düşünmeden. "Meraktan soruyorum, eğer bizi bulurlarsa sence ne olur?"

"Hmm... Bilmiyorum. Öğrenmemeyi de tercih ederim."

"Sence bizi öldürürler mi?"

"Bu mümkün. Aslında bundan biraz şüpheliyim, çünkü bunun bir anlamı olmaz. Onlar bizim burada olduğumuzu

biliyor ve biz de onların burada olduğunu biliyoruz ve hiçbirimiz sırlarımızın keşfedilmesini istemiyoruz, yani..."

"Daffy'nin bir kez onlarla konuştuğunu duydum."

Jed şaşırdı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Şey... Sanırım Greg."

"Bence belki de Greg yanlış biliyor. Eğer onlarla bir temas olsaydı Sal bana söylerdi ve öyle bir şey söylemedi."

"Peki ya Zeph ve Sammy'yi yakalarlarsa ne olur? Bu farklı olur, çünkü onlar bizle bağlantılı değil."

"Evet. Zeph ve Sammy'yi öldürebilirler."

"Bu hiç olmazsa bizim sorunumuzu çözer," diye önerdim dikkatle, Jed'in bunu onaylamadığını gösterecek bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Yalnızca başını salladı.

"Evet," dedi açıkça. "Çözer."

Zombi Balığı Yiyenler

Toparlandığımızda karanlık olmuştu. Zifiri karanlığın içine atlamak zorunda kaldık, havuzun kenarlarını ya da şelalenin bittiği yerdeki beyaz köpükleri bile göremiyorduk. Sonra ormanın içinde yolumuzu bulmak zorunda kaldık, Jed beni yönlendirmeseydi bu benim için çok zor olurdu.

Planım hızlıca bir yemek yemek ve akşamın geri kalanını yakamozda yüzmekle geçirmekti. Ayrıca arkadaşlarıma uyuyan ot tarlası bekçisini anlatmak istiyordum, bir önceki gecenin heyecanıyla aklımdan çıkmıştı. Fakat mutfak kulübesine gittiğimde, muz yaprağı yemek paketlerimizin ortada olmadığını gördüm. Tek bulduğum bir miktar soğuk haşlanmış pirinçti. Sonra büyük kazanı aradım, Unhygienix'in balık ve sebzeleri ortaya çıkarmayı unuttuğunu zannettim ama kazan da boştu. Bu tuhaftı, çünkü genellikle aşçılar bazı artıkları ertesi sabah kahvaltı için saklardı. Dalgın bir hâlde boş mideme dokundum ve etrafıma baktım. Sonra daha tuhaf bir şey daha fark ettim. Birkaç metre ötede oturan Jed dışında alan tamamen boş gibi görünüyordu. Karanlıkta parlayan cigara ateşi ya da çadırların içinde fener ışığı göremedim.

Jed'e doğru yürüdüm. "Acayip bir şey fark ettin mi?" dedim.

Omuz silkti. "Sadece yemeğimi göremiyorum."

"Evet. Yemek yok. Ve insanlar da yok."

"İnsanlar mı?" Jed el fenerini yakıp etrafına baktı.

"Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Evet." Ayağa kalktı. "Bu çok tuhaf..."

Birkaç saniye boyunca sarı ışığı takip ederek etrafımıza baktık. Sonra yakınlarda bir yerlerden yüksek sesli bir inilti duyuldu, acı çeken birinin sesiydi.

"Lanet olsun!" diye fısıldadı Jed ve feneri söndürdü. "Duydun mu?"

"Tabii ki duydum!"

"Kimdi o?"

"Ben nereden bileyim?"

Durduk, dikkatle dinledik. Sonra iniltiyi tekrar duyduk ve tüylerim diken diken oldu.

"Lanet olsun, Jed! Feneri aç! Bu beni geriyor!"

"Gerginsen neden gülümsüyorsun?"

"Gülümsediğimi nasıl bildin?"

"Sesinde duyabiliyorum."

"Sadece lanet olası ışığı aç!"

"Hayır," dedi, "henüz neler olduğunu bilmiyoruz."

Biraz daha dinledik. Ateşim geçtikten sonra boş bir alana uyandığım kumsaldaki ilk sabahımı hatırladım. Güpegündüz bunu oldukça ürkütücü bulmuştum. İnsanlarla dolu olması gerektiğini bildiğiniz bir yerin boş olmasında huzursuz edici bir şey vardı. Karanlıkta uğursuz iniltilerle birlikte on kat daha kötüydü.

"Bu bir zombi filmi gibi," dedim gizemli bir şekilde ve kıkırdadım. "*Zombie Flesh Eaters*." Jed cevap vermedi.

İniltiyi bir kez daha duyduğumuzda yerini belirleyebildik. Sol tarafımızdan, çadırların çoğunun kurulduğu yerden geliyordu.

"Tamam," dedi Jed. "Araştıracağız. Sen öncü ol."

"Ben mi? El feneri sende!"

"Onu benim tutmam gerekiyor, böylece senin iki elin de boşta kalır."

"Ne için boşta kalır?"

"Zombilerle savaşmak için."

Jed ışığı açtı ve Unhygienix'in çadırını aydınlattı, ben de bir küfür savurdum ve yavaşça çadıra doğru yürümeye başladım.

Yalnızca birkaç adım gitmiştim ki çadırın kapağı açıldı ve Ella başını uzattı. "Jed?" dedi, ışıktan gözlerini kısarak.

"Richard."

"Ve Jed. Neler oluyor, Ella?"

Başını iki yana salladı. "İçeri gelin. Bir felaket oldu."

"Keaty yüzünden," diye açıkladı Ella, Unhygienix'in alnını bezle silerken. İnleyen Unhygienix'ti ve biz konuşurken de inlemeye devam etti. Gözleri kapalıydı ve iki eliyle büyük kahverengi karnını tutuyordu. Sanırım bizim çadırda olduğumuzu bile bilmiyordu. "O aptal."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden? Ne yaptı?"

"Balık kovalarından birine bir mürekkepbalığı koydu ve biz de onu doğrayıp diğer şeylerle karıştırdık."

"Yani?"

"Zıpkınla yakaladığında mürekkepbalığı çoktan ölmüştü."

Jed sertçe iç çekti.

"Kampın çoğu hasta oldu. Banyo kulübesi kusmuktan tıkandı ve Hayber Geçidi'nin yakınlarına gitmek istemezsiniz."

"Peki ya sen?" diye sordum. "Sen iyi görünüyorsun."

"Beş altımız iyiyiz. Biraz ağrım var ama görünüşe göre şanslıyım."

"Peki Keaty neden ölü bir mürekkepbalığını zıpkınla yakaladı?"

Ella gözlerini kıstı. "Bunu ona ben de sormak istiyorum. Hepimiz bunu ona sormak istiyoruz."

"Evet... O nerede? Çadırında mı?"

"Belki."

"Tamam. Ben gidip ona bakayım..."

Gitmek için en doğru ânı seçmiştim, çünkü ben çıkarken Unhygienix doğrulup her yere kusmaya başladı. Çabucak ka-

ranlıkta kayboldum, Ella'nın bezgin haykırışları kulaklarımda çınlıyordu.

Keaty'yi bulmak çok zamanımı aldı. Çadırında değildi ve adını seslendiğimde alandan bir cevap gelmedi. Sonunda kumsala bakmaya karar verdim ve onu orada, denizin kıyısında ay ışığının altında otururken buldum.

Ona doğru geldiğimi gördüğünde kıpırdandı, sanki kaçmayı düşünüyormuş gibiydi. Sonra gevşedi ve omuzları çöktü. "Selam," dedi alçak sesle.

Başımı salladım ve yanına oturdum.

"Şu an pek popüler değilim, Rich."

"Mürekkepbalığı da öyle."

Gülmedi.

"Neler oldu?"

"Bilmiyor musun? Kampı zehirledim."

"Evet, ama..."

"Greg'in maskesini takmıştım, bir mürekkepbalığı gördüm, daha önce yüz kez mürekkepbalığı yedik, ben de onu zıpkınla yakaladım ve kovaya koydum. Çoktan ölmüş olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Hareket etmemesinden."

Bana ters ters baktı. "Şimdi biliyorum! Ama ben... Ben mürekkepbalıklarının denizanaları gibi olduğunu zannediyordum. Öylece süzülüyorlar ve... Ve kolları hareket ediyor gibi görünüyordu..."

"Yani bir hataydı. Senin suçun değildi."

"Evet, Rich. Doğru. Jean'ın suçuydu." Durdu ve bacaklarının arasındaki kumu yumrukladı. "Tabii ki benim suçumdu! Kahretsin!"

"Tamam... Senin suçundu ama sen..."

"Rich," diye araya girdi. "Lütfen."

Omuz silktim ve başımı çevirdim. Lagünde ay ışığı kaya-

lıkların üstünden mercan bahçesine inen çıkıntılı yarığa vuruyordu. "Kapuu," dedim sessizce.

Keaty öne eğildi. "Ne?"

"Kapuu."

"Neden?"

"Şimşek çakarken çıkan ses." Yarığı işaret ettim. "Görüyor musun?"

Timarhane

Keaty'nin yanında kısa süre kaldım, çünkü Étienne ve Françoise'a bakmak istedim. Benimle gelmedi, çünkü henüz insanlarla yüz yüze gelmeye hazır olmadığını söyledi, zavallı adam. Balıkçılık grubuna girmek için uzun süre savaşması zaten zor olmuştu ve şimdi de böyle aptalca bir hatadan sorumluydu. Mürekkepbalığından etkilenmeyen birkaç kişiden biri olduğu için özellikle suçlu hissediyordu. Ona saçmalamamasını söylemeye çalıştım, çünkü iyi bir bağışıklık sistemi olduğu için kendini suçlayamazdı ama bir işe yaramadı.

Barakada neler olduğunu gördüğümde, Keaty'nin gelmemeye karar vermesine sevindim. İçerideki manzara onu daha da kötü hissettirirdi. Gıda zehirlenmesinin etkilerinin bu kadar şiddetli olduğunu bilmiyordum ve aslında Keaty'nin de bunun farkında olduğundan şüpheliydim yoksa yardım etmek için kampa dönerdi.

Odanın ortasında boylu boyunca mumlar vardı, sanırım yataklarda acı içinde kıvranan kişiler tarafından devrilmesin diye oraya konmuştu. Yanan mum kokusunun yanı sıra kusmukların ekşi kokusu vardı. Herkes inliyordu; muhtemelen sürekli değil ama birbiri ardına gelen ve sesi sabit düzeyde tutmaya yeten iniltiler vardı. Ve herkes kendi diline dönmüş gibiydi. Anlamsız mırıltılar arasında tanıdık kelimeleri seçmek her şeyi daha da gerçekdışı yapıyordu. İnsanların suya ihtiyacı vardı ya da göğüslerinden kusmukların silinmesini istiyorlardı. Jesse'nin yanından geçerken ayağıma atıldı ve onu banyo

kulübesine taşımamı istedi. "Bacaklarımın her yeri bok oldu!" dedi nefes nefese, şaşkınlık içinde. "Her yeri! Bak!"

Cassie ve Moshe'nin yataklar arasında koşturduğunu, bütün farklı isteklerle çaresizce ilgilenmeye çalıştığını gördüm. Cassie beni gördüğünde kollarıyla bir çaresizlik işareti yaptı ve "Ölüyorlar mı?" dedi.

Başımı iki yana salladım.

"Nereden biliyorsun, Richard?"

"Ölmüyorlar."

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum." Tekrar başımı iki yana salladım. "Jesse sana sesleniyor."

Cassie erkek arkadaşına bakmak için gitti, ben de Françoise ve Étienne'e doğru ilerledim.

Françoise daha kötü durumdaydı, sanırım. Étienne uyuyordu, bu yüzden baygın olabileceğini düşündüm ama nefes alışverişi düzgündü ve alnı da çok sıcak değildi. Fakat Françoise uyanıktı ve çok acı çekiyordu. Kramplar yaklaşık altmış saniyede bir düzenli aralıklarla geliyor gibiydi. Diğerleri gibi inlemiyordu ama alt dudağını ısırıyordu ve karnının her yerinde tırnak izleri vardı.

"Öyle yapmayı bırak," dedim sertçe, ısırmaktan neredeyse dudağını kanatacaktı.

Donuk gözlerle bana baktı. "Richard?"

"Evet. Ağzını parçalayacaksın... Yapmamalısın."

"Acıyor."

"Görebiliyorum, ama... Al." Cebimden sigara paketimi çıkardım. Sonra kutunun tepesini yırttım ve düzleştirdim. "Bunu ısırabilirsin."

"Hâlâ acıyor."

Islak saçlarını yüzünden çektim. "Acıdığını biliyorum ama bu şekilde dudaklarını kaybetmezsin."

"Ah." Biraz eğlenmiş gibi göründü. O anda bir kramp daha girmeseydi gülümseyebilirdi bile.

"Neler oluyor, Richard?" diye sordu kasları gevşediğinde.

"Gıda zehirlenmesi."

"Yani, şu anda neler oluyor?"

"Şey..." Barakaya baktım. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Onu korkutmak istemedim. "İnsanlar kusuyor ve Moshe ile Cassie burada yardım ediyor..."

"Sence durumumuz ciddi mi?"

"Hayır, hayır," diye cevap verdim, cesaret verircesine güldüm. "Yarın hepiniz çok daha iyi olacaksınız. Hepiniz iyi olacaksınız."

"Richard..."

"Hı-hı?"

"Étienne ve ben Sumatra'dayken birisi bozuk deniz kabuklusu yediği için ölmüştü."

Yavaşça başımı salladım. "Evet ama onlar muhtemelen çok yemiştir. Siz sadece biraz yediniz, o yüzden size bir şey olmayacak."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki."

İç çekti. "İyi... Richard, biraz su içmem gerek... Bana biraz getirir misin?"

"Elbette. İki dakika içinde dönerim."

Ben kalkarken krampları tekrar başladı. Bir an onu izledim, gitsem mi yoksa ağrı geçene kadar yanında mı kalsam emin olamadım; sonra barakada hızla yürüdüm, yanından geçtiğim insanların ricalarını duymazlıktan geldim.

Karabasan

Beklenmedik şekilde, Jed'i mutfak kulübesinin önünde oturmuş, sade pilav yerken buldum, el fenerini bir elektrikli mum gibi önünde dikine oturtmuştu. Ben yaklaşırken kâsesini uzattı ve "Yemek yemelisin," diye mırıldandı.

"Aç değilim. Barakanın içini gördün mü?"

Ağzındakini yuttu. "Kapıdan içeri başımı uzatıp baktım, içeri girmememe yetecek kadarını gördüm. Çadırlarda halledilmesi gereken bir sürü iş var."

"Çadırlarda neler oluyor?"

"Barakadakinin aynısı. İsveçliler iyi görünüyor ama diğerleri berbat durumda."

"Endişeleniyor musun?"

"Sen?"

"Emin değilim. Françoise böyle şeyler yüzünden insanların ölebildiğini söyledi."

"Hmm. Ölebilirler." Bir lokma daha aldı ve dikkatle çiğnedi. "Onlara bol bol su içirmemiz gerek. Susuz kalmalarına izin veremeyiz. Ve onlarla ilgilenebilmek için kendimize de iyi bakmamız gerek. Bu yüzden biraz yemek yemelisin. Sabahtan beri bir şey yemedin."

"Sonra," dedim Françoise'ı düşünerek ve içme suyu fıçısına bir sürahi daldırdım. "Eğer İsveçliler iyiyse söyle onlara yardıma gelsinler."

Jed başını salladı, ağzı konuşamayacak kadar doluydu ve ben de barakaya geri döndüm.

***

Barakanın içinde, Bugs'ın gerçek anlamda ve mecazen ödü bokuna karışıyordu. Mum sırasının yan tarafına çömelmiş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bir bok havuzu ayaklarının dibinde birikiyordu. Moshe biraz ötede dikiliyor, öğürüyordu ve beni gördüğünde hemen kaçtı, sanki Bugs'ı gördüğüm için onunla ilgilenmek benim sorumluluğuma kalmıştı.

Bugs inliyordu. Ağzından salyalar akıyor, çenesinden aşağı sallanıyordu. "Richard," dedi tükürükler saçarak. "Beni dışarı çıkar."

Etrafa baktım. Cassie birkaç yatak ötedeydi ve Moshe Yugoslav kızlardan birinin üstüne eğilmişti. "Acelem var," diye cevap verdim, kolumla burnumu ve ağzımı kapatarak.

"Ne?"

"Acelem var. Bu suyu Françoise'a götürmem gerek."

"Dışarı çıkmam gerek! O bekleyebilir!"

Başımı iki yana salladım, sonra yüzümü buruşturdum. Koku o kadar kötüydü ki başımı döndürdü. "Zaten bekliyor," dedim.

Yüzü bana bağıracakmış gibi buruştu. O ifadeyle bakarken ona duygusuzca baktım, sonra bir şırıltı sesiyle bir bok akıntısı daha yere döküldü. "Hayır!" diye inledi, sonra bacakları büküldü ve geriye doğru düştü.

Yayılan kahverengi birikintiden uzak durmak için bir adım yana kaydım. "Lanet olsun, Bugs. Tutamıyor musun?"

Bugs inledi ve cenin pozisyonuna kıvrıldı, düzelmeye çalışıp tekrar kıvrıldı.

Onu izlemeye devam ettim, hâlâ kolumun içine doğru nefes alıyordum ama kokuyu engellemeye yetmiyordu. Baş döndürücü his yoğun rahatsızlık hissiyle karışarak artıyordu. Beynimde gelişen ani bir zonklamayla bana bu alçalmada rahatına düşkün bir şey varmış gibi göründü. Kapıya kendi kendine gidemeyecek kadar güçsüz olması mümkün olabilir miydi? Françoise'a suyu götürmeme engel olmuştu ve başka birinin temizlemek zorunda kalacağı berbat bir pislik yaratıyordu.

Bacağını vurduğunda gösterdiği metaneti hatırladım ve bu anı neredeyse sesli gülmeme sebep olacaktı.

"Bu suyu Françoise'a götürmem gerek," dedim soğuk bir biçimde ama kıpırdamadım. "İki dakika içinde döneceğimi söyledim. Zaten geç kaldım." Bugs ağzını açtı, belki cevap verecekti ve dudaklarında ince bir tükürük balonu oluştu. Bu kez güldüm. "Kendine bir bak," diye çıktı ağzımdan. "Bu pisliği kimin temizleyeceğini düşünüyorsun?"

Birden bir el omzumu tuttu.

"Tanrım, Richard! Senin sorunun ne? Neden ona yardım etmiyorsun?"

Döndüm ve Cassie'nin bana baktığını gördüm. Çok kızgın görünüyordu ama göz göze geldiğimizde kızgınlık çabucak başka bir şeye dönüştü. Endişe ya da dehşet gibi bir şey olduğunu fark ettim.

"Richard?"

"Evet?"

"Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Sen..." Durdu. "Hadi gel. Onu hemen dışarı çıkarmamız gerek."

"Benim bu suyu..."

"Senin Bugs'ı dışarı çıkarman gerek."

Gözlerimi ovuşturdum ve zonklamasının durmasını diledim.

"Şimdi, Richard."

"Evet... Tamam." Sürahiyi birikintiden uzağa, güvenli bir yere bıraktım ve gidip Bugs'ı kaldırmasına yardım ettim.

Çok iri olduğu için ağırdı ve yürümek için hiçbir çaba harcamıyordu, bu yüzden onu yerde sürüklemek zorunda kaldık. Neyse ki İsveçlilerden biri, Sten, biz yarı yoldayken geldi. Onun yardımıyla Bugs'ı dışarı çıkardık ve temizlenebilmesi için akıntının kollarından birine bıraktık.

Sten Bugs'ın yanında kalmayı kabul etti –barakada neler olduğunu gördükten sonra muhtemelen bir rahatlamaydı– ve

Cassie ile ben geri döndük. Hızlı yürümek istiyordum ama Cassie beni durdurup alnıma dokundu.

"Sorun nedir?" diye sordum sabırsızlıkla.

"Ateşin olabileceğini düşündüm."

"Var mı?"

"Biraz terlemişsin... Ama hayır, Tanrı'ya şükür. Birilerinin daha hasta olmasını kaldıramayız." Elimi sıktı. "Güçlü olmalıyız."

"Hı-hı."

"Sakin kalmalıyız."

"Tabii, Cassie. Biliyorum."

"Tamam..."

"Françoise'a suyu götürmem gerek."

"Evet," dedi ve kaşlarını çattığını zannettim ama karanlıkta anlamak mümkün değildi. Tekrar yürümeye başladık. "Tabii ki."

Ben yokken Françoise'ın durumu kötüleşmişti. Hâlâ konuşuyordu ama hayali ateş sayıklamalarına başlamıştı ve yanakları yanıyordu. Boğulmadan ağzına su dökebilmek için başını kaldırıp kucağıma yatırdım ve bu hâlde bile suyun çoğu göğsüne döküldü.

"Geç kaldığım için üzgünüm," dedim tişörtlerinden biriyle onu kurularken. "Bugs mahvolmuş durumdaydı. Onunla ilgilenmek zorunda kaldım."

"Richard," diye fısıldadı, sonra Fransızca, anlayamadığım bir şeyler söyledi.

Anlamını tahmin etmeye çalıştım. "Ben iyiyim. Mürekkepbalığına yetişemedim."

"Étienne..."

"Burada, yanında... Uyuyor."

Başı yana doğru seğirdi. "Seni seviyorum," dedi uykulu bir şekilde.

Gözlerimi kırptım, bir an benimle konuşuyor olabileceğini düşündüm. Sonra başının işaret ettiği yönü görüp yanıldığımı anladım ve sözleri Étienne içindi. Ama bir bakıma önemli değildi. Bu sözleri söylediğini duymak bile iyi hissettirmişti. Gülümsedim ve saçını okşadım, elini uzatıp hafifçe benim elimi tuttu.

Sonraki beş dakika boyunca olabildiğince hareketsiz durdum, omuzları bağdaş kurduğum bacaklarımın üzerindeydi. Sonra, nefes alışverişi yavaşlayıp derinleşince, yavaşça geri çekildim ve onu örtülerin üstüne koydum. Suyun döküldüğü yerler biraz nemliydi ama yapacak bir şey yoktu.

Yaptığım şeyi haklı çıkarmam gerektiğini düşünmüyorum ama yine de çıkaracağım. Benim ateşim olduğu zamanı düşünüyordum. Françoise bana bir öpücük vermişti, ben de ona bir öpücük verdim, aynı sevgi dolu hislerle. Ve bunun yoruma açık bir öpücük olduğunu da söyleyemezdim. Açık, dudaktan değil yanaktan, net bir öpücüktü.

Teknik olarak, böyle şeylerde teknik olabiliyorsanız, belki birkaç saniye daha uzun tutmuş olabilirim. Teninin ne kadar yumuşak ve pürüzsüz olduğunu hatırlıyorum. O korkunç gecede, kusmuklar, inlemeler ve titrek mum ışıkları arasında, tatlılığı bulmayı hiç beklemiyordum. Beni çok şaşırtmıştı, küçük bir vahaydı. Gardımı indirdim ve gözlerimi kapattım, kötü şeyleri zihnimden uzaklaştırma fırsatıyla birkaç dakika öylece durdum.

Ama geri çekildiğimde ve Étienne'in bana nasıl baktığını gördüğümde, onun aynı şekilde görmediğini anladım.

Tahmin edebileceğiniz üzere kısa bir sessizlik oldu, sonra "Ne yapıyordun?" dedi.

"Hiçbir şey."

"Françoise'ı öpüyordun."

Omuz silktim. "Yani?"

"Ne demek yani?"

"Yani, yani?" Sesim asabi çıktıysa, bunun sebebi yorgunluktan başka bir şey değildi ve belki Bugs meselesi de üstümde kötü bir etki bırakmıştı. "Yanağına bir öpücük kondurdum. Bunu yaptığımı daha önce de görmüştün ve onun da beni öptüğünü görmüştün."

"O seni hiçbir zaman öyle öpmedi."

"Yanaktan mı?"

"O kadar uzun süreyle."

"Yanlış anlıyorsun."

Yatakta doğruldu. "Peki nasıl düşünmeliyim?"

İç çektim. Beynimdeki zonklama tekrar başlıyor, şiddetli bir ağrıya dönüşüyordu. "Çok yorgunum," dedim. "Çok hastasın. Seni etkiliyor."

"Nasıl düşünmeliyim?" diye tekrarladı.

"Bilmiyorum. Herhangi bir şekilde. Onu öptüm, çünkü endişelendim ve çünkü onu önemsiyorum... Senin için de aynı şekilde endişeleniyorum."

Bir şey söylemedi.

Şaka yapmayı denedim. "Sana da bir öpücük verirsem olayı dengeler miyiz?"

Étienne biraz uzun süre duraksadı ve sonunda başını salladı. "Özür dilerim, Richard," dedi ama sesi donuktu ve gerçekten özür dilemediğini anladım. "Haklısın. Hastayım ve bu beni etkiliyor. Ama artık onunla ilgilenebilirim. Belki başkalarının senin yardımına ihtiyacı vardır."

"Evet. Eminim vardır." Ayağa kalktım. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen."

"Tamam."

Françoise'a bir bakış attım, neyse ki hâlâ derin uykudaydı. Sonra barakada yürümeye başladım, Bugs'ın bokunu temizleyen Moshe yardımımı istemesin diye kenardan ilerledim.

İyi Sabahlar

Açık alanda uyudum. Étienne'den uzak durmanın en iyisi olacağını düşünmeseydim bile orada uyurdum. Koku duyumu kaybetmiştim ve duymak istediğim iniltiler konusunda seçici hâle gelmiştim ama mumlara tahammül edemiyordum. Biriken ısıları o kadar güçlüydü ki tavan yoğunlaşma yüzünden ıslanmıştı. Damlalar mum dumanlarının arasından hafif bir yağmur gibi damlıyordu ve gece yarısı olduğunda barakada tek bir kuru nokta kalmamıştı. Bunun yanı sıra, Gregorio yatağımdaydı. Bugs'la aynı kendini tutamama problemini yaşayan Jesse'den uzaklaştırmak için onu oraya taşımıştım.

Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey Sal'in sesiydi. Dolaşabilecek kadar iyileşmişti ve Keaty'nin ismini sesleniyordu. Ona Keaty'nin kumsalda olduğunu söyleyebilirdim ama yapmamaya karar verdim. Ses tonunda kaygılandırıcı derecede kontrollü bir şey vardı. Çocuğunu azarlamak için saklandığı yerden çıkarmaya çalışan bir ebeveynin seslenişi gibiydi. Birkaç dakika sonra el fenerinin ışığını gözkapaklarımda hissettim ve bana onun nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Kıpırdamadım ve sonunda gitti.

O geceki son bölünme de yakınlarda ağlayan birinin sesiydi. Kendimi kalkmaya ve kim olduğuna bakmaya zorladım ama belli ki umursamayacak kadar yorgundum.

Jed beni saat altı buçuk civarında uyandırdı, bir kâse pilav ve Koh Phangan'dan getirdiğim şekerlerin sonuncusundan biriyle.

"Günaydın," dedi, omuzlarımı sertçe sarsarak. "Bir şeyler yedin mi?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"Dün akşam sana ne dedim?"

"Yemek ye."

"Yani." Beni kaldırıp oturur pozisyona getirdi ve kâseyi kucağıma koydu. Parlak kimyasal yeşil tek bir şeker yapış yapış pirinç tepeciğinin üstüne saçma bir şekilde tünemiş gibi görünüyordu. "Şimdi bunu ye."

"Hâlâ uyuyorum."

"Ye, Richard."

Parmaklarımla bir pirinç topunu alıp görev duygusuyla çiğnemeye başladım ama ağzım o kadar kuruydu ki yutamadım. "Su," dedim boğuk bir sesle. Jed su getirmeye gitti ve suyu alıp doğruca kâseye döktüm. Aslında tadı çok kötü değildi, çünkü bir tadı yoktu.

Ben yerken Jed konuştu ama onu dinlemedim. Bembeyaz pirinçlere bakıyor ve Koh Phangan'daki ölü uyuşturucu bağımlısını düşünüyordum. Şimdiye kadar karıncaların onu çoktan yediğinden emindim. Karıncalar çok hızlı çalışırlar. Muhtemelen çürüme evresine bile geçememiştir. Ucubeyi sırtüstü yatarken, üstüne örttüğüm yaprakların arasından sızıtan, güneş ışığıyla beneklenmiş sade bir iskelet hâlinde gözümde canlandırdım. Aslında onu yüzüstü, kollarının üstünde yatar hâlde bırakmıştım ama başının arkasını gözümde canlandırmanın bir anlamı yoktu, ben de daha estetik olması için görüntüyü değiştirdim. Güneş ışığı etkisi de başka bir değişiklikti. Onun sığ mezarını hatırladığım kadarıyla üzerindeki kalın yaprak örtüsünden içeri ışık girmiyordu. Yine de bu fikri sevmiştim.

"Güzel," dedim, şekeri ağzıma atarak. "Belki de bir maymun göğüs kafesini araştırıyordur."

Jed bana baktı. "Ha?"

"Ya da belki maymun fazla... zevksiz..."

"Zevksiz mi?"

"Maymunlar."

"Söylediklerimi hiç dinledin mi?"

"Hayır." Şekeri ezdim ve dilim ani limon tadıyla kamaştı. "Koh Phangan'daki ucubeyi düşünüyordum."

"Sakladığın ölü adam mı?"

"Evet. Sence onu bulmuşlar mıdır?"

"Şey..." diye başladı Jed, kafası karışmıştı. "Sanırım bulmuş olabilirler, eğer kız..." Sonra başına vurdu. "Lanet olsun! Ben neden bahsediyorum? Ölü ucube kimin umurunda? Onu olduğu yerde bırakmalıydın ve şu anda bizim burada halletmemiz gereken çok daha önemli işlerimiz var!"

"Sadece merak ettim. Ve onu bir gün mutlaka bulacaklar."

"Kapa çeneni! Şimdi dinle! Birimizin adanın yukarısına çıkıp Zeph ve Sammy'yi kontrol etmesi gerekiyor!"

"Ah, tamam... Neden ikimiz değil?"

Jed bezgin bir ağlama sesi çıkardı. "Sence neden, seni mankafa? Birinin burada kalıp hasta insanlarla ilgilenmesi gerekiyor ve balıkçılık grubunun neredeyse tamamı iş göremez hâlde. Sadece İsveçliler ve Keaty iyi. Keaty de hâlâ kayıp."

Başımı salladım. "Sanırım bunu benim yapmam gerekiyor."

"Hayır. Benim yapmam gerekiyor. Burada ben kalmalıyım, çünkü ilk yardım hakkında bir şeyler biliyorum, bu yüzden adanın yukarısına sen tek başına gideceksin. Bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki!" dedim canlanarak. "Hiç sorun değil!"

"İyi. Şimdi gitmeden önce Keaty'yi bulmanı istiyorum. Yemek yiyebilecek kadar iyileşmiş neredeyse on beş kişi var, bu yüzden bize yiyecek gerekiyor. Ama balığa çıkmaya vaktim olmayacak, bunu onun yapması gerekecek."

"Tamam. Peki Zeph ve Sammy yola çıktıysa ne yapmalıyım?"

"Çıkmamışlardır."

"Ama ya çıktıysalar?"

Jed durdu. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama eğer çıktıysalar, olabildiğince çabuk buraya dön ve bana söyle."

"Peki ya vakit yoksa?"

"B Planı."

"Hangisi?"

"Bekleyip ne olacağını gör. Ot tarlalarından geri döneceklerine eminim ama dönmezlerse, onları şelaleye kadar takip et. Sonra aşağı inerlerse, onları durdur ve haritan hakkında konuşmaya başlamayacaklarından emin ol."

Jesse barakadan çıkıp açıklıkta göründü. Banyo kulübesine doğru sendeleyerek gitti, yolun çeyreğine geldiğinde durup kustu.

"Tamam," dedim, birdenbire çok neşeli hissetmeye başladım. Dün geceden sonra bu günün bu kadar iyi başlamasını beklemiyordum. "Öyleyse Keaty'yi bulsam iyi olur."

Sabah sadece tek bir kötü şey oldu. Kumsala giderken, barakanın önünde oturan Sal'in yanından geçtim ve bana seslendi. Görünüşe göre Bugs –onun yanında oturuyor ve bana pis pis bakıyordu– ona benim yaptığımı anlatmıştı. Sal bir açıklama istiyordu.

Kurnaz davrandım. Çok yorgun olduğumu ve onu dışarı çıkarmadan önce biraz soluklandığımı söyledim ve eğer Bugs bunu farklı hatırlıyorsa gerçekten üzgündüm ama belki de hastalık olayı yanlış yorumlamasına sebep olmuştu. Sonra el sıkışmayı önerdim ve bu Sal'i çok mutlu etti. Uğraşması gereken o kadar çok şey vardı ki bu anlaşmazlığı ortadan kaldırmaya çoktan hazırdı.

Fakat Bugs değildi. Tekrar kumsala doğru yola koyulduğumda arkamdan geldi ve bana piç dedi. Gerçekten sinirliydi, parmağıyla göğsümü dürttü ve yeteri kadar iyileşseydi bana neler yapacağını söyledi. O bitirene kadar bekledim, sonra ona defolup gitmesini söyledim. Keyfimi kaçırmasına izin vermeyecektim.

Yazıt

Keaty onu bıraktığım yerde uyuyordu. Deniz kabarıyordu ve dalgaların ayaklarına ulaşması çok sürmeyecekti, bu yüzden onu uyandırmak yerine bir sigara içmeye karar verdim. Zor bir gece geçirdiğini ve on beş dakika daha uyumak isteyebileceğini tahmin ettim. Sigaram bitmek üzereyken İsveçliler göründü. Keaty'yi göstererek sessizlik işareti yaptım ve o duymadan oradan uzaklaştık.

Karl, Sten, Christo. İkisinin öldüğünü ve birinin de delirdiğini düşündüğümde, isimlerinin benim için çok az anlam ifade etmesine üzülüyorum.

Jed gibi, İsveçliler de kumsala davetsiz gelmişti ve kabul edilmeleri muhtemelen daha kolay olmuşsa da –ikinci geldikleri için– bu neden lagünün dışında balık tutmayı seçtiklerini kısmen açıklıyordu. Kumsal hayatına hiçbir zaman diğerleri kadar dahil olmamışlardı. Etraftaydılar ama çoğunlukla kendi kendilerine takılıyor, hepsi tek bir çadırı paylaşıyor ve genellikle kalabalıktan uzakta yemek yiyorlardı. Sosyal olarak katıldıklarını gördüğüm tek zaman pazar günleriydi. İyi futbol oynuyorlardı ve herkes onları takımına istiyordu.

Uyum sağlamayı zor bulduysalar, bunun bir sebebi de içlerinden sadece birinin, Sten'in akıcı İngilizce konuşabilmesiydi. Christo da iyi kötü konuşabiliyordu ama Karl umutsuz vakaydı. Bildiğim kadarıyla kelime dağarcığı balıkçılıkla ilgili birkaç kelimeden ibaretti, "balık", "zıpkın" ve birkaç hoş söz. Beni tereddütle "Selaam Richard," diyerek selamlar ve yatmak üzere olsa bile bana günaydın derdi.

"Pekâlâ," dedim Keaty'nin duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda. "Bugün zor bir iş sizi bekliyor."

Sten başını salladı. "Ama kampın yalnızca yarısı için balık tutmalıyız, değil mi? Yalnızca on beş balığa ihtiyacımız var. Bence o kadar zor değil... Sen de bizimle balık tutmak ister misin?"

"Hayır. Ben burada kalacağım."

"Emin misin? Teknede dört kişilik yer var ve tek başına çalışırken sıkılabilirsin."

Gülümsedim. "Teşekkürler ama Keaty birazdan uyanır."

"Ah evet, Keaty. O hasta mı?"

"Hayır, o iyi. Biraz canı sıkkın ama o zehirlenmedi."

"İyi. Tamam, biz gitsek iyi olur. Seninle sonra görüşürüz, Richard."

"Tamam."

Sten diğer ikisine İsveççe bir şey söyledi. Sonra kıyıya yürüdüler ve mağaralara doğru yüzmeye başladılar.

Kısa, yavan bir konuşmaydı. Hatırlanmak isteyeceğiniz türden bir konuşma değildi. Biraz renk katmanın, daha etkili hâle getirmenin ya da bir yazıta benzetmenin yollarını bulmaya çalıştım ama aklıma gelen en iyi şey Sten'in "Sonra görüşürüz," demesindeki farklı anlamdı. Buna benzer bir şey, onu sonra görmedim ama onu geç gördüm. Ölümüne geç. Geç/ölü. "Onu sonra gördüm ama beklediğim şekilde değil... Onu geç gördüm!" Hiçbir anlam ifade etmiyor.

Jed'le olan benzerlikleri ve futbol becerileri dışında, kişilikleri hakkında da verebilecek daha fazla bilgi aradım ama ilişkimiz tamamen tuttuğumuz balıkların boyutları üzerine girdiğimiz üstü kapalı rekabetten ibaretti. Onları neredeyse hiç tanımıyordum. Eğer ikisi ölmeseydi, onları tekrar düşüneceğimden şüpheliyim.

Kısacası, dürüst olmam gerekirse, sanırım onların yazıtı şu olmalı: Eski bir okul arkadaşınızla oturup sınıfınızdaki bütün

çocukları hatırlamaya çalışırsanız, İsveçliler en son hatırlayacağınız çocuklardı.

Sonuna ekleyeceğim tek şey düzgün adamlar gibi göründükleri ve o şekilde ölmek zorunda olmamalarıydı. Özellikle Sten.

Sonunda gelgitin Keaty'nin ayaklarına ulaşmasını beklemekten sıkıldım, ben de ellerime biraz su alıp başına döktüm.

"Selam," dedim o şoku atlatıp kendine geldikten sonra. "İyi uyudun mu?"

Başını iki yana salladı.

"Ben de." Onun yanına çömeldim. "Yaklaşık dört saat uyudum."

"Kampta durumlar kötü mü?"

"Dün gece öyleydi. Şimdi daha iyi ama insanlar hâlâ çok hasta."

Keaty doğruldu, kollarındaki ve bacaklarındaki kumları silkeledi. "Geri dönsem iyi olur. Yardım etmem gerek."

"Öyleyse geri dönme. Sonra tekrar buraya dönmen gerekecek. Senden balık tutmanı istiyorlar."

"Benden balık tutmamı mı istiyorlar?"

"Jed öyle söyledi. İsveçliler ve Moshe dışında bütün balıkçılar hasta, Moshe de barakada insanlarla ilgilenmekle meşgul. Geriye sen kalıyorsun."

"Sen de kalıyorsun."

"Şey, evet... Ama..." Bir an düşündüm. "Gerçekten biraz uyumam gerek. Yani dört saat uyudum dediğimde, aslında üç saatti. Ya da iki buçuk. Biraz dinlenmezsem yere yığılacağım." Keaty hâlâ ikna olmamış gibiydi, ben de "Ayrıca, boş ellerle değil de yiyecekle dönersen, bu Sal'i biraz sakinleştirebilir. Yardım etmeye gelmediğin için çok sinirlendi."

"Evet, dün gece bana seslendiğini duydum. Bu yüzden çadırıma dönmedim." Bitkin bir hâlde omuz silkti. "Ama bir ara geri dönmem gerek ve... Balığa gitmemin iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Yani, bütün her şeye bu sebep oldu."

"Bunu bu şekilde gören kimseyle konuşmadım."

"Kampta yardım edebilirim."

Omuz silktim. "Kampın balığa ihtiyacı var."

"Sence gerçekten balığa gitmeli miyim?"

"Hı-hı. Bana özellikle seni bulmam ve bu mesajı iletmem söylendi."

Keaty kaşlarını çattı ve parmaklarıyla saçını kıvırdı. O kadar uzun zamandır tıraş olmamıştı ki küçük rastaları olmaya başlıyordu. "Pekâlâ. Eğer eminsen."

"Harika." Omzuna vurdum. "Ben de ağaçların arasında biraz uyuyacağım."

"Geri dönerken gelip seni bulayım mı?"

Cevap vermedim. Lagünün üzerinden kayalık halkasına bakıyor, o görmeden oraya nasıl yüzeceğimi merak ediyordum.

Keaty soruyu tekrarladı.

"Şey... Hayır..."

Keaty balık tutmak için ana kayayı seçerse, ben de küçük kayalıkların arasından suyun altından gidebilir, hava almak için onların arkasına saklanabilirdim.

"Ya uyuyakalırsan? Sonra Sal sana da sinirlenecek."

"Uyuyakalmam. Sadece birkaç saate ihtiyacım var."

"Tamam. Peki kaç tane balık yakalamalıyım?"

"On civarı. İsveçliler de balık tutuyor ve birçok insan yemek yiyemiyor." Ağaçlara doğru yürümeye başladım. "Sonra kampta görüşürüz."

"Kampta. Tamam."

Gözlerini sırtımda hissedebiliyordum, bu yüzden ne kadar yorgun olduğumu göstermek için omuzlarımı indirip ayaklarımı sürüdüm. Çimenlere ulaştığımda arkamdan seslendi, "Hey, Rich, uyuyamadığın için üzgünüm. Bu benim yüzümden..."

Elimi salladım. "Sorun değil," diye seslendim. Sonra çalılıkların arasına girdim.

***

Lagünde yüzerken Keaty'den saklanmak kolaydı ama çileden çıkaracak kadar yavaştı. Sadece mağaralara ulaşmak yirmi beş dakikadan fazla sürdü ve bunun yarısı kadar bile sürmemeliydi. Yavaşlık içimde kötü his yarattı. Sanki derin bir nefes almak istiyor ama ne kadar içime çekersem çekeyim ciğerlerimi tamamen dolduramıyordum. Bacaya tırmanana ve kayalıkların tepesinden anakaraya ilerleyene kadar bu his geçmedi.

Viet Kong, Askerden Arındırılmuş Bölge ve Ben

Geçitte birkaç dakika durup aşağıdaki askerden arındırılmış bölgeye baktım. Taraçalı yamaçtan inmeme gerek olmadığını biliyordum ama aynı zamanda bunu yapacağımı da biliyordum. Adada bir daha asla yalnız olamayabilirdim ve kaçırılmayacak kadar büyük bir fırsattı. Fakat Zeph ve Sammy'yi de kontrol etmek zorundaydım, bu yüzden yukarıya gözetleme noktamıza doğru ilerledim.

"Delta Bir-Dokuz," diye mırıldandım kişilerin yerini belirlerken. İki tanesini görebiliyordum, biri her zamanki yerinde, diğeri de otuz metre kadar sağda, deniz kıyısında duruyordu. Diğer üçü belli ki keşfe çıkmıştı ya da ağaçların arkasında ne yapıyorlarsa onu yapmakla meşguldü. "Burası Alfa devriyesi. Kimlik doğrulama tamamlandı, tekrar ediyorum, kimlik doğrulama tamamlandı. Emirleri bekliyoruz." Kafamın içinde radyo parazitlerinin vızıltısını duydum. "Emirler alındı. Söylendiği gibi keşfe devam edilecek."

Dürbünü indirdim ve iç çektim, aynı yılgınlığın içimi tekrar kapladığını hissettim. Onların görünürdeki hareketsizliği artık ilgimi çekmiyordu ve karmaşık bir hakaret gibi görünmeye başlamıştı. Bir tarafım onlara bağırıp harekete geçmelerini söylemek istiyordu. İşe yarayacağını düşünseydim, muhtemelen yapardım.

Bu ruh hâlindeyken zaman yavaş geçiyordu. Hiçbir şey olmayacağını bilsem bile, en azından iki saat orada durmak

zorunda olduğumu hissettim. Bu yüzden on dakikada bir yeni bir şey yapıp yapmadıklarını görmek için baktım ve yapmadıklarını gördüğümde –genellikle biri geliyor ya da ikisi gözden kayboluyordu– askerden arındırılmış bölgede ne yapacağım hakkında hayal kurmaya geri döndüm.

Tek bir hedefim vardı, çünkü daha fazla ot almanın bir anlamı yoktu. Yapmak istediğim tek şey ot tarlası bekçilerinden birini görmekti. Bir orman patikasında uyuklarken değil, ayakta, silahlı ve devriye gezerken. Yalnızca bu beni tatmin edecekti. Bu düzgün bir çarpışma olurdu, eşit şartlarda adil bir dövüş. Onun izinsiz girenleri gözetlemesi ve benim izinsiz girmem.

Daha çok hayal kurdukça, gözetleme yerimde durmak zorlaşıyordu. İki saatlik görev süremin son yarım saatinde, Noel sabahını bekleyen bir çocuk gibi dakikaları saydım. Sonunda zaman geldiğinde –12.17– Zeph ve Sammy'yi son bir kez kontrol ettim. Genellikle, o gün ilk kez, kişilerin hiçbiri görünürde değildi ama yalnızca bir an tereddüt ettim. Yüzmeye başlamadıklarından emin olmak için hızlıca denizi kontrol ettim, sonra "Boş ver," deyip tepeden inmeye başladım.

Önceki gün Jed'le birlikte ziyaret ettiğimiz tarlanın biraz uzağında hayalim gerçek oldu. Oraya gitmeyi seçmiştim, çünkü bir ot tarlası bekçisi bulmak için en iyi yerin bir ot tarlası olacağı mantıklı göründü ve ayrıca yalnızca bir kez bile olsa daha önce geçtiğim bir yoldan gitmek anlamına geliyordu.

Temas taraçanın yaklaşık üç yüz metre yukarısında oldu. Sık bir bambu koruluğuna girmek üzereyken yaprakların arasından kahverengi bir parıltı gördüm, Güneydoğu Asyalı teni dışında bir şey olamayacak kadar sarıydı. Donup kaldım, tabii ki, bir adımda yolun üç çeyreğini geçerek tuhaf bir pozisyonda bekledim. Sonra kahverengi yok oldu ve hışırtılı ayak seslerinin benden uzaklaştığını duydum.

Hızlıca seçeneklerimi gözden geçirdim. Bekçiyi takip etmek ciddi bir riskti ama aklımdaki anlık bir izlenim edinmek

değildi ve bekledikçe onu tekrar görme şansım azalıyordu. Ayrıca, onu hemen takip etmezsem, muhtemelen cesaretimi kaybedip geri dönecektim. Sanırım bunu perçinleyen şey buydu. Ayak seslerinin uzaklaşmasını bile beklemeden ağaçlığın etrafından dolaşarak peşine düştüm.

Sonraki on dakikayı belli belirsiz hatırlıyorum. O kadar dikkatle dinliyor ve bakıyordum ki şelaleye doğru inerken önümdekiler dışında bir şeyi aklımda tutabilecek durumda değildim. Onun ayak seslerinin durduğunu duyduğumda – ben de durdum– aklım başıma geldi ve onu beş metre kadar ötede gördüm, iki uzun ağaç arasında soluklanıyordu.

Yavaşça çömeldim ve daha iyi görebilmek için başımı bir dalın altından geçirdim. Fark ettiğim ilk şey dövmeleriydi: kaslı sırtında, bir kürek kemiğinin üzerinde bir pençe ve diğerinde de alevlerle yukarı doğru kıvrılan lacivert bir ejderha. Sonra onun Étienne ve Françoise'la birlikte gördüğüm aynı bekçi, boksör yapılı adam olduğunu anladım. Onu tanıyınca, nefesimi kontrol etmeye odaklanmak zorunda kaldım. İlk başta adrenalin ve düzlükte yaşadığım korkuyu hatırlatması yüzündendi ama sonra şaşkınlığa dönüştü.

Adam üç çeyrek açıyla benden uzaklaşıyordu, bir kolu tüfeğinin üstünde ve diğeri de kalçasındaydı. Dövmesinin üzerinde, boynundan göğüs kafesinin sol tarafına doğru inen derin, soluk renkli bir yara izi vardı. Başka bir yara izi de başındaki kısacık kesilmiş saçlarının arasında beyaz bir çizgi oluşturuyordu. Buruşmuş bir paket Krong Thip sigara kirli bir mavi bandanayla üst koluna bağlanmıştı. AK tüfeğini, bir yılan terbiyecisinin bir kobrayı tuttuğu gibi tutuyordu. Mükemmeldi.

Birkaç dakika içinde muhtemelen gideceğini biliyordum ve zihnim çılgınca onun biçiminin her bir açısını kaydetmeye çalışıyordu. Daha yakına gitmemek için kendimi durdurmak için yapabileceğim tek şey buydu. Keşke onu dondurabilseydim, onu bir müzedeki bir heykel gibi, acele etmeden inceler

ve taşıdığı şeyleri listelerdim, aklında neler döndüğünü anlamak için gözlerine bakardım.

Yürüyüp gitmeden önce dönüp olduğum tarafa baktı. Belki de birinin onu izlediğini hissetmişti. Dönerken ağzını açtı ve üstten iki ön dişinin eksik olduğunu gördüm. Bu son dokunuştu, AK'sinin kırık dipçiğini ve bol yeşil kargo pantolonunun yırtık ceplerini tamamlayan tehlikeli bir etmen. O anda, çalılıkların arasında ilerlemeye çalışsaydım beni görürdü. İfadesinden çok dikkatli bakmadığını anlayabiliyordum, sadece boş gözlerle etrafı tarıyordu ama bir hareketi fark ederdi. Kıpırdamadan durdum. Hipnotize olmuştum. Beni görseydi bile, kaçmaya çalışır mıydım emin değilim.

Bekçi gittikten sonra uzun bir süre hareket etmedim. Hemen gitmenin yanlış bir şey olacağının farkındaydım, onun yakında ve gözden uzakta olabileceğinden değildi, sadece düşüncelerimi toplamam için biraz zamana ihtiyacım vardı. Yol kazalarını, kıl payı kurtulduktan sonra bir yere çarpan sürücüleri düşünüyordum.

Saatler sonra, öğleden sonrayı gözetleme noktasında geçirdikten sonra eve dönerken, geçitte ikinci kez durdum. Bu kez, taraçaların ve buğulu akşam ormanının görüntüsü yumruklarımı sıkmama sebep oldu. Jed'e karşı aniden güçlü bir kıskançlık hissetmeye başladım. Askerden arındırılmış bölgeyi bir yılı aşkın bir zamandır kendine saklamıştı. Bunun nasıl hissettireceğini hayal bile edemedim, böylesine büyük bir özel erişim ve kendi deneyimimin kısalığı bunu daha da kötüleştirdi. Cennete kısa bir bakış atmakla lanetlenmişim gibi hissettim.

Bölünme

Alanda mutfak kulübesinin önünde balık temizleyen Ella ve onunla muhabbet eden Jed dışında kimse yoktu. Ben yaklaşırken Jed ayağa kalktı ve onun sorgulayan bakışına hafifçe başımı sallayarak cevap verdim. O da karşılık verdi, sonra izin isteyip çadırlara doğru gitti.

"Hiç balık getirmedin mi?" diye sordu Ella çabucak. "Birkaç tane daha getirmeni umuyordum."

"Ah..." Kovasına baktım, on küçük süt balığından daha az vardı. "Hayır, Ella. Üzgünüm, ben... Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Durum içler acısı. Bunun kampın yarısına yetmesini nasıl sağlarım bilemiyorum. Sen ve Keaty'nin elinden gelen bu muydu?"

"Şey, evet... Ama benim hatam. Dün gece çok yoruldum ve biraz uyumam gerekiyordu. Keaty aslında yalnız çalışıyordu... Ama ya İsveçliler? Onlar hiç getirmedi mi?"

"Hayır," diye cevap verdi sinirlenerek, bir avuç dolusu bağırsağı çıkarıp toprağa fırlattı. "Hiç getirmediler. Bana bir şey getiren tek kişi Keaty. Neyse, saat kaç?"

"Altı buçuk."

"Altı buçuk! İki saattir onların gelmesini bekliyordum. Ama birçok kişi dünden daha iyi hissediyor ve bu da acıktıkları anlamına geliyor, yani daha fazla bekleyemem."

"Onların neden bu kadar geciktiğini merak ediyorum."

"Hiçbir fikrim yok. Bu yaptıkları çok aptalca. Gecikebilecekleri bütün günlerin içinde bugünü seçtiklerine inanamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Yapma, Ella. Bu çok saçma. Bilerek geç kalmadıklarından eminim. Burada neler olduğunu biliyorlar... Belki motor bozuldu ya da yakıtları bitti."

Ella bıçağını son balığın göbeğine batırırken cık dedi. "Belki," dedi, ustaca bir bilek hareketiyle. "Belki de haklısın... Ama durup düşünürsen, şimdiye kadar yüzerek dönebilirlerdi."

Barakaya doğru yürürken Ella'nın bu son yorumunu düşündüm, çünkü kesinlikle haklıydı. İsveçliler iki saatte rahatlıkla yüzerek, hatta tekneyi de arkalarından sürükleyerek dönebilirdi. Önceki konuşmalardan bildiğim kadarıyla denize iki yüz metreden fazla açılmıyorlardı, başka bir tekne görme ve çabucak saklanmak zorunda kalma ihtimaline karşı alınmış bir güvenlik önlemiydi.

Dolayısıyla bir şekilde, ciddi bir şey olduğunun farkına vardım. Mantıken tek açıklama buydu. Fakat önsezilerimle harekete geçmedim, muhtemelen başkalarının da geçmeme sebepleriyle aynıydı. hâlihazırda o kadar çok sorun vardı ki kimse yeni sorunlarla uğraşmak istemiyordu. Diğerleri için, belki dikkatlerini dağıtan şey birinin su istemesi ya da uyku ihtiyacı ya da temizlenmesi gereken bir kusmuk birikintisiydi. Benim içinse, Étienne'i tekrar görme beklentisiydi. Öpücük konusunu tekrar düşünmüştüm. Hâlâ hatalı olduğumu düşünmüyordum ama Étienne'in neden öyle olduğumu düşündüğünü anlayabiliyordum ve bir sonraki görüşmemizin tuhaf olacağından emindim. Bu yüzden barakanın kapısını açarken, İsveçlileri düşünmeyi de bir kenara attım, daha fazla düşünmeyip bunun hakkında sonra endişelenmeye belli belirsiz karar verdim.

Barakanın içinde ilk gördüğüm şey ben yokken bir tür bölünme olduğuydu. Beni gergin bir sessizlik karşıladı, ardından da alçak sesli bir uğultu geldi. En yakın tarafta Jesse, Cassie ile eski balıkçılık grubum ve bahçecilik grubunun bir üyesi olan Leah vardı. Diğer tarafta, yatağımın olduğu kısımda, Sal, Bugs ve bahçecilikle marangozluk gruplarının geri kalanları vardı.

Moshe ve iki Yugoslav kız iki grubun arasında oturuyordu, görünüşe göre tarafsızlardı.

Durumu değerlendirdim. Sonra omuz silktim. Eğer bir bölünme olduysa, taraf seçmek sorun olmayacaktı. Kapıyı arkamdan kapattım ve eski grubumun yanına gittim.

Ben oturduktan sonra birkaç saniye kimse konuşmadı. Bu beni bir an korkuttu, çünkü otomatik olarak bölünmenin benimle alakalı olduğunu zannettim. Aklımda hızlıca öpücükle ilgili bir olaylar zinciri şekillenmeye başladı. Belki de Étienne Françoise'a söylemişti ve Françoise sinirlenmişti, herkes duymuştu ve gerilimin kamptaki bölünmelerle bir alakası yoktu, gelişime verilen utanç dolu bir tepkiydi. Neyse ki Françoise öne doğru eğilip elimi tuttuğunda anladım ki fazla abartmıştım. "Bir sorun oldu," dedi kısık bir sesle.

"Sorun mu?" Biraz sakarca elimi çektim, tamamen anlaşılmaz bir ifadeyle beni izleyen Étienne'e baktım. "Ne tür bir sorun?"

Keaty öksürdü ve sol gözünü işaret etti. Fena hâlde şişmişti. "Bugs bana vurdu," dedi sadece.

"Bugs sana vurdu mu?"

"Hı-hı."

Konuşamayacak kadar şaşırmıştım, bu yüzden Keaty devam etti.

"Saat dört civarı balıkları getirdim ve çadırların orada Jed'le takıldım. Sonra, yarım saat kadar önce barakaya geldim ve Bugs beni görür görmez üzerime fırladı ve bana yumruk attı."

"Sonra ne oldu?" dedim sonunda.

"Jean onu kenara çekti ve sonra büyük bir tartışma çıktı" –diğer taraftaki grubu işaret etti– "o grupla bu grup arasında. Dahil olmadım. Burnumun kanamasını durdurmaya çalışıyordum."

"Sana mürekkepbalığı yüzünden mi vurdu?"

"Dün gece yardım etmeye gelmediğim için olduğunu söyledi."

"Hayır!" Öfkeyle başımı iki yana salladım. "Sana neden

vurduğunu biliyorum. Dün gece burada olmamanla bir alakası yoktu. Altına sıçtığı içindi."

Keaty keyifsizce gülümsedi. "Bu çok mantıklı, Rich."

Sesimin titrememesi için çabaladım. Dilim ağırlaşmıştı ve birdenbire o kadar öfkelendim ki gözümün karardığını gerçekten görebiliyordum. "Bence mantıklı, Keaty," dedim gergin bir şekilde. "Onun kafasının nasıl çalıştığını biliyorum. Kendi bokunda yuvarlanması gururuna dokundu. Sana bu yüzden vurdu."

Ayağa kalktım ve Gregorio kolumu yakaladı.

"Richard, ne yapıyorsun?"

"Onun kafasını kıracağım."

"Nihayet," dedi Jesse ayaklanarak. "Ben de tam olarak bunu yapmamız gerektiğini söylüyorum. Yardım edeceğim."

"Hayır!"

Etrafıma baktım. Françoise da ayağa kalkmıştı.

"Bu çok aptalca! İkiniz de hemen oturun!"

O anda barakanın diğer ucundan bir kahkaha duyuldu. Bugs bize sesleniyordu. "Ah, durun tahmin edeyim! Şövalye geldi!"

"Lanet olası boynuna zıpkın saplayacağım!" diye bağırdım.

"Çok korktum!"

Jesse uludu. "Korksan iyi edersin! Korksan iyi edersin, seni lanet olası herif!"

"Öyle mi, seni kivi* puştu?"

"Tahmin bile edemezsin!"

Sonra Sal ayağa kalktı. "Bu kadar yeter!" diye bağırdı. "İkiniz de! Hepiniz! Yeter!"

Sessizlik.

İki grup otuz saniye boyunca uzun uzun birbirine baktı. Sonra Françoise parmağıyla yere vurdu.

"Oturun!" dedi. Biz de oturduk.

***

* Kivi kuşu yalnızca Yeni Zelanda'da yaşar ve bu nedenle Yeni Zelanda'nın simgelerindendir. Kivi, Yeni Zelandalıların kendileri için kullandığı bir takma addır. *–çn*

On dakika sonra yerimde duramıyordum. Canım o kadar çok sigara istiyordu ki göğsüm patlayacaktı ama sigaralarım barakanın diğer tarafındaydı ve onlara ulaşmamın bir yolu yoktu. Yardım etme çabasıyla, Cassie bir cigara sardı ama pek bir işe yaramadı. İhtiyacım olan şey nikotindi. Ot canımın daha çok çekmesine sebep oldu.

Çok geçmeden, Ella pişirdiği yemeği getirdi ama pilavı yakmıştı ve Unhygienix'in sihirli dokunuşu olmadan balık yahnisinin tadı deniz suyuna benzemişti. Ayrıca, yemeği akla gelebilecek en rahatsız ortamda dağıtmak zorunda kalmıştı, bu onu şaşırtmış ve pişirdiği yemek sebebiyle olduğunu düşündürmüştü. Kimse açıklamakla uğraşmadı, bu yüzden barakadan ayrılırken neredeyse ağlayacaktı.

Jed saat sekizi çeyrek geçe başını kapıdan uzattı, merakla etrafa baktı, sonra gözden kayboldu.

Zaman böyle geçti, art arda geçen gergin saatler İsveçlilerin balıktan hâlâ dönmedikleri gerçeğini unutmamıza sebep oldu.

Saat dokuza çeyrek kala barakanın kapısı hızla açıldı.

"Ah, sonunda geldiniz..." diye başladı Keaty ama sözcükler boğazında düğümlendi.

Karl iki büklümdü, mumların ışığı onu zar zor aydınlatıyordu. Çok kötü bir şey olduğunu bize anlatan yüzündeki ifade oldu ama sanırım Keaty'nin konuşmasını durduran şey onun kollarıydı. Tuhaf bir biçimde yerlerinden çıkmış gibiydiler, omuzlarının tepesinden uzanıyorlardı. Ve sağ elinde bir yarığa benzeyen bir şey vardı. Başparmağı ve işaret parmağı arasında yarık bileğine kadar devam ediyordu, bu yüzden iki yarısı cansız bir ıstakoz bacağı gibi sallanıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Jesse yüksek sesle ve insanlar daha yakından bakmak için ayaklanırken barakanın her yerinde hareket sesleri duydum.

Karl bize doğru ağır bir adım attı, mum ışığının parlaklığına yaklaştı. Yaralanmış kolların sırtında taşıdığı kişiye ait

olduğunu o an anladık; Sten'di. Ansızın Karl yere yığıldı, daha yavaş düşmek için bir çaba sarf etmeden öne devrildi. Sten ondan ayrıldı, bir an dengesini ayarlamaya çalıştı, sonra yuvarlandı. Yan tarafından bir basketbol topu büyüklüğünde yarım daire bir et parçası kopmuştu ve karın bölgesinin geri kalanı neredeyse on santim kalınlığına düşmüştü.

İlk kıpırdayan Étienne oldu. Beni itip geçti, neredeyse yere düşürüyordu.

Baktığımda Sten'in üstüne eğilmiş, ona suni teneffüs yapmaya çalışıyordu. Sonra Sal'in arkamdan seslendiğini duydum, "Ne oldu?" ve hemen Karl avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Bir dakika boyunca durmadan bağırdı, barakayı yüksek, çılgınca bir sesle doldurarak bazı insanların kulaklarını kapatmasına ya da sadece onu engellemek için eşit derecede yüksek sesle bağırmasına sebep oldu. Ancak Keaty onu tutup bağırarak susmasını söylediğinde anlaşılır bir kelime etmeyi başarabildi. "Köpekbalığı."

Üçüncü Adam

Karl "köpekbalığı" dedikten sonra oluşan ölüm sessizliği çok kısa sürdü. Sonra hepimiz sustuğumuz gibi aniden konuşmaya başladık. Karl ve Sten'in etrafında çabucak bir daire oluştu –okul bahçesindeki bir kavgada oluşan türden, görebilecek bir yerde ama güvenli mesafede durmak için herkesi itip kakarak oluşturulan bir daire– ve öneriler havada uçuşmaya başladı. Sonuçta bu bir krizdi. Bir kriz başka her neye sebep olursa olsun, bir uğultuya da sebep olurdu, bu yüzden herkes ortak olmak istiyordu. Sten ve Karl'la ilgilenen Étienne ve Keaty'ye talimatlar veriliyordu, "Suya ihtiyacı var!" ve "Onu koma pozisyonuna getir!" ve "Burnunu kapat!"

"Burnunu kapat" talimatını Étienne'e Yugoslav kızlardan biri vermişti, çünkü birine suni teneffüs yaparken havanın kaçmaması için kurbanın burnunu kapatmanız gerekir. Bunu söylemenin aptalca olduğunu düşündüm. Sten'in yan tarafındaki delikten hava kabarcıklarını görebiliyordunuz, yani akciğerleri belli ki mahvolmuştu ve zaten ondan daha ölü görünen birini hayal edemezdiniz. Gözleri açıktı ama beyazları görünüyordu, bir paçavra kadar cansızdı ve yaralarından kan akmıyordu. Aslında neredeyse bütün öneriler aptalcaydı. Karl sarsılıp çığlık atarken onu koma pozisyonuna getirmek imkânsızdı ve neden suya ihtiyacı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Morfin evet, su hayır. Mantıklı konuşan tek kişi Sal'di, herkese geri çekilmesi ve susması için bağırıyordu. Fakat kimse umursamıyordu. Onun lider rolü geçici olarak askıya alınmıştı, bu yüzden iyi önerileri ancak kötü öneriler kadar faydalıydı.

Bütün sahne sersemlemiş hâlde kalakalmama sebep oldu, kendi kendime "Tetikte ama sakin," dedim ve gereken önerinin aklıma gelmesini bekledim. Karmaşanın arasından geçip durumun ciddiyetine uygun olan sert etkiyi yaratacak bir şey. Tam olarak Étienne'in düzlükte yaptığı gibi bir şey. Aklıma bu gelince, Sten'e doğru ilerleyip "Bırak onu, Étienne. O öldü," demeyi düşündüm. Fakat kötü bir filmden bir replik gibi olacağını düşünmeden edemedim ve ben iyi bir filmden bir replik istiyordum. Bu yüzden kalabalığın dışına doğru ilerledim, çoğu insan daha yakına gelmeye çalıştığı için bu kolaydı.

Dairenin dışına çıkar çıkmaz daha nesnel düşünmeye başladım. Hemen iki şeyin farkına vardım. Birincisi şimdi sigaralarıma ulaşma fırsatım vardı. İkincisi de Christo'ydu. Hiç kimse üçüncü İsveçliden bahsetmemişti bile, belki de kumsalda yaralı bir hâlde yardım gelmesini bekliyordu. Hatta belki de Sten gibi ölmüştü.

Bir çizgi film karakteri gibi birkaç dakika kararsız kaldım, önce bir tarafa, sonra diğer tarafa baktım. Sonra kararımı verdim ve hâlâ neler olduğunu göremeyecek kadar hasta olan birkaç kişinin yanından geçip barakada ilerledim. Fosforun alevini yakalamak için iki kibrit çıkarıp sigaramı yaktım. Barakanın kapısından çıkmadan hemen önce "Christo!" diye bağırdım ama birilerinin beni duyup duymadığını görmek için durmadım.

Ormanın içinde, yanıma bir fener almadığım için kendime küfrettim. Arada sırada bir örümcek ağını yakarak etrafı aydınlatan sigaramın kırmızı parıltısı dışında bir şey göremiyordum. Fakat birkaç gece önce yakamozu görmek için karanlıkta bu yolu yürüdüğüm için çok sıkıntı çekmiyordum. Tek aksilik zıpkın yapmak için kesilmiş bir bambu ağaçlığına girmek oldu. Sert ayaklarıma bir şey olmadı. Baldırlarım kesilmişti ve bu beni huzursuz etti, çünkü tuzlu suya girmem gerekirse yanacaklarını biliyordum.

Fakat kumsalda net şekilde görmeye yetecek kadar ay ışığı vardı. Kumun üzerinde, Karl'ın Sten'i sürüklediği yerde derin izler vardı. Görünüşe göre patikadan alana yaklaşık yirmi metre mesafede kumsala ulaşmış, aşağı inmiş, patikanın girişini kaçırmış ve geri dönmüştü. Sigaramı söndürürken fark ettiğim üzere, Christo kıyıya bile çıkamamıştı. Ayın ışığında kum gümüş rengiydi. Tuhaf hindistancevizi kabukları ve düşmüş palmiye dalları siyahtı. Eğer Christo orada olsaydı, onu görürdüm.

Derin bir nefes aldım ve denizin kıyısına oturdum, kafamda seçenekleri ve fikirleri döndürdüm. Christo kumsalda değildi ve patikada da onu görmemiştim –eğer bilmeden üstüne basmadıysam– demek ki ya lagündeydi ya açık denizde ya da denize açılan mağaradaydı. Açık denizdeyse, muhtemelen ölmüştü. Lagündeyse, ya bir kayanın üstünde ya da yüzüstü suda duruyordu. Mağaradaysa, iki girişten birinde olmak zorundaydı, belki yüzemeyecek kadar yorgundu ya da suyun altındaki geçitten geçemeyecek kadar yaralıydı.

Bu Christo tarafıydı. Köpekbalığı tarafı daha açıktı. O ya da onlar her yerde olabilirdi. Lagünde dolaşan bir yüzgeç siluetini fark etmekten daha fazlasını bilmemin bir yolu yoktu, bu yüzden köpekbalığı tarafını tamamen görmezden gelmemin daha iyi olacağına karar verdim.

"Eminim mağaradadır," dedim ve düşünmeme yardımcı olması için bir sigara daha yaktım. Sonra arkamda bir ses, kumda yürüyen bir ayak sesi duydum.

"Christo?" diye seslendim ve sesim yankılandı. Diğer kişi de aynı anda Christo diye seslenmişti.

"Hayır," diye cevap verdik ikimiz de.

Bir duraksama.

Birkaç saniye bekledim, etrafa baktım ama kimseyi göremedim. "Kim öyleyse?"

Cevap yok.

"Kim öyleyse?" diye tekrarladım ayağa kalkarak. "Sen... Sen misin, Bay Duck?"

Yine cevap yok.

Bir dalga geldi ve ayaklarıma vurdu. Dengemi korumak için hızla öne bir adım atmak zorunda kaldım. Bir sonraki dalga da yine çok güçlüydü ve bir adım daha atmak zorunda kaldım. Sonra baktığımda su dizlerime kadar gelmişti ve kesiklerim tuzdan acıyordu. Elimde unuttuğum ikinci sigara elim suya çarpınca tıslayarak söndü.

Christo'nun mağara ve kumsal arasında takip edebileceği rotada yüzmeye çalıştım, ara sıra bir kayaya tırmanıp etrafıma bakmak için durdum. Lagünün dörtte üçünü geçtiğimde kumsalda fenerleri görebildim. Diğerleri gelmişti ama onlara seslenmedim. Onların uzaktaki varlıklarının bir güvence mi yoksa bir engel mi olduğuna karar vermemiştim.

Gölge

Christo'nun adı söyleniyordu. Kalın sesler ve tiz sesler, erkeklerin sesleri ve kızların sesleri lagünde yankılanıyordu. Sesten hoşlanmadım. Benim konumumda, mağaranın girişindeki bir kayanın üzerinde, çağrının cevabı her zaman bir yankı oluyordu. Tüylerimi ürpertti, ben de sesi kesmek için mağaranın içine doğru yüzdüm. Sonra, bir kez başlayınca, durmadım. Geçidin su seviyesinin altında kaldığı kaya yüzeyine körlemesine çarpana kadar dümdüz yüzdüm, derin bir nefes aldım ve daldım.

Sualtı çok heyecan vericiydi. Gün ışığıyla hiç ısınmayan taş duvarlar suyu soğutmuş ve donuklaştırmıştı. Sanki yasak bir bölgeye girmeye kalkışmışım gibi hissettim; Koh Samui'de Étienne ve Françoise'la birlikte kum çıkarmak için daldığımızda kaçındığım bölge. Artık daha cesurum, diye düşündüm belli belirsiz, bacaklarımı gevşettim ve kulaçlarımı yavaşlattım. Acelem yoktu. Christo ve köpekbalığı çok uzak endişeler gibi göründü. Neredeyse keyif alıyordum ve ciğerlerimin beni ciddi bir şekilde rahatsız etmeden bir buçuk dakikadan daha fazla süre suyun altında tutacak kadar deneyim kazandığını biliyordum.

Arada bir durup etrafa dokunuyor, yanlışlıkla hava boşluğuna giden yan geçide doğru ilerlemediğimden emin oluyordum. Bu süreçte, ana geçidin hayal ettiğimden çok daha geniş olduğunu keşfettim. Kollarımı iki yana açtığımda bile iki tarafa da dokunamıyordum, yalnızca kaya midyeleriyle kaplı tavana ve yere dokunabiliyordum. Sitemle yüzümü buruştu-

rarak, o hava boşluğuna gidebilmek için yoldan çok sapmış olduğumu fark ettim.

Kayalıkların denize bakan tarafına geldiğimde yüzümü daha çok buruşturdum. Güçlü bir gece dalgası beni sertçe gerçekliğe döndürdü, beni kayalıklara vurarak hayal âleminden çıkardı. Sudan güçlükle çıkmak zorunda kaldım, yosuna basıp kaydım ve tekrar bacaklarımı kestim. Dengemi bulduğumda, etrafta Christo'yu aradım ve adını seslendim, pek umut yoktu, çünkü ay ışığı onun orada olmadığını görebileceğim kadar parlaktı. Fakat tekneyi görebiliyordum. Liman ve sığınak görevi gören küçük oyukta serbestçe duruyordu, bağlı değildi. O tarafa geçtim ve halatı denizden çıkardım, halatın uzunluğunun izin verdiği kadar çok acemice düğümle tekneyi bağladım, gemici düğümü değildi ama bildiğim en iyi düğümü attım. Sonra küçük bir kayaya tünedim ve şimdi ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Sorun şu ki arayışımın birçok aşamasında Christo'yu kaçırmış olabilirdim, özellikle de kayalıklarda. Çoktan bulunmuş ve kampa dönmüş olması da mümkündü. Fakat içimde onu kaçırmadığıma dair çok güçlü bir his vardı. Bağlanmamış tekne bana İsveçlilerin mağaranın girişine kadar geldiklerini söylüyordu. Eğer Christo yaralanmamışsa, Karl'la birlikte yüzerdi. Fakat yaralanmışsa, Karl onun için geri gelme niyetiyle onu benim oturduğum yerde bırakırdı.

"Eğer..." diye mırıldandım, parmaklarımı şaklattım ve deniz esintisiyle titredim.

Eğer denizde anında ölmediyse, ki bu durumda büyük ihtimalle asla bulunamayacaktı.

"Ya da..."

Ya da sadece biraz yaralanmıştı. Sualtı geçidinden yüzerek geçebilecek kadar iyiydi. Karl'la birlikte suyun altında yüzmüştü, Sten'i taşımaya yardım etmişti ama bir şey olmuştu. Üç adam genişliğinde yüzmek. Biraz acımış olmalıydı. Korkmuş ve kafası karışmış olmalıydı.

"İşte bu," dedim karar vererek.

Karl lagüne çıkana kadar Christo'nun kaybolduğunu fark edemezdi. Belki hâlâ hayatta olan Sten'le ilgilenirken de geri dönemezdi. Belki bir insanın nefes almadan dayanabileceği kadar bir süre bekledi. Emin olmak için bir ya da iki çaresiz dakika daha. Belki sonra pes etti.

"İşte bu. Christo hava boşluğunda."

Ayağa kalktım, ciğerlerimi havayla doldurdum ve suya geri daldım. Hava boşluğuna giden yan geçidi üçüncü denememde buldum.

İnanılmaz şekilde, yüzeye çıktığımda yıldızları gördüm. Dönüşü dördüncü kez kaçırdığımı, yönümü kaybettiğimi, açık denize ya da lagüne çıktığımı düşündüm. Fakat yıldızlar yan tarafımda ve önümdeydi. Yıldızlar her yerdeydi, anormal bir şekilde çok, ulaşılabilecek mesafede ve binlerce mil uzaktaydı.

Oksijen eksikliği, diye düşündüm ve kararsız bir nefes aldım. Hava boşluğundaki hava geçen seferkinden daha iyiydi, belki de denizin çok alçalması sebebiyle tazelenmişti ama yıldızlar gitmedi. Bir nefes daha aldım, gözlerimi kapattım, bekledim, tekrar gözlerimi açtım. Yıldızlar hâlâ orada göz kırpıyordu, hatta daha da parlaktı. "İmkânsız," diye fısıldadım. "Bu hiç..."

Bir mırıltı sözümü kesti, yıldızların arasından bir yerden geliyordu. Suda durdum.

"Buradayım..." dedi alçak bir ses.

Ellerimi uzattım ve bir kaya çıkıntısına dokundum, sonra ellerimi kayanın üzerinde gezdirdim ve tene dokundum. "Christo! Tanrı'ya şükür! Ben..."

"Richard?"

"Evet."

"Bana yardım et."

"Evet. Yardım etmeye geldim."

Tene dokunmaya devam ettim, vücudun hangi kısmına do-

kunduğumu anlamaya çalıştım. Şaşırtıcı bir şekilde anlaması zordu. İlk önce kol zannettiğim şeyin bir bacak olduğu ortaya çıktı ve ağız olduğunu zannettiğim şeyse bir yaraydı.

Christo yüksek sesle inledi.

Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim... Çok kötü mü yaralandın?"

"Biraz ... yaralandım..."

"Tamam. Yüzebilecek durumda mısın?"

"Bilmiyorum..."

"Çünkü yüzmek zorundasın. Buradan çıkmak zorundayız."

"Çıkmak mı?"

"Hava boşluğundan çıkmak zorundayız."

"Hava ... boşluğu..." diye tekrarladı, sözcükleri tereddütle söyledi.

"Hava boşluğu. Şey... Bu küçük mağara. Bu mağaradan çıkmak zorundayız."

"Ama gökyüzü," diye mırıldandı. "Yıldızlar."

Kaşlarımı çattım, onun da yıldızları görebilmesine şaşırmıştım. "Hayır. Onlar yıldız değil. Onlar..." Tereddüt ettim. Sonra uzandım ve elim orada asılı duran soğuk deniz yosunlarına değdi. "Yıldız değil," diye bitirdim kısa bir gülüşle ve bir tutam parlak yosun kopardım.

"Yıldız değil mi?" Sesi üzgün geliyordu.

"Yakamoz."

Çıkıntının üzerinde küçük bir boşluk vardı, ben de sudan çıkıp onun yanına oturdum. "Dinle, Christo, korkarım yüzmeyi denemek zorunda kalacağız. Başka şansımız yok."

Cevap yok.

"Hey, anladın mı?"

"Evet."

"Şimdi yapacağımız şu, ben kollarımı kullanarak öne doğru yüzeceğim ve sen de bacaklarıma tutunup ayaklarını çırpmayı deneyeceksin. Bacakların yaralı mı?"

"Bacaklarım değil. Şeyim..." Elimi aldı ve gövdesinde bir yere koydu.

"Öyleyse ayak çırpabilirsin. Yapabiliriz. Çok kolay."

"Evet."

Sesi giderek azalıyor gibiydi, ben de onu uyanık tutmak için planlarımı yüksek sesle anlattım. "Şimdi tek sorunumuz buradan çıkmak için doğru geçidi bulmak olacak. Doğru hatırlıyorsam, dört geçit var ve yanlış olanı seçmek istemeyiz. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"İyi. Öyleyse hadi yapalım." Suya atlamak için öne eğildim ama çıkıntıdan aşağı inmek üzereyken durdum.

"Ne oldu?" diye sordu Christo güçsüzce, bir şey olduğunu hissetmişti.

Cevap vermedim. Ürpertici ve güzel bir manzara karşısında donakaldım, ayaklarımın altındaki karanlıkta küçük bir kuyrukluyıldız geçiyordu.

"Ne oluyor, Richard?"

"Bir şey yok... Sadece... Şey... Aşağıda bir şey var."

"Köpekbalığı mı?" Christo'nun sesi hemen korkmuş bir hıçkırığa dönüştü. "O köpekbalığı mı?"

"Hayır, hayır. Kesinlikle değil. Endişelenme." Kuyrukluyıldızı dikkatle izledim. Aslında, onu ilk gördüğümde onun köpekbalığı olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden Christo'ya cevap vermeden önce tereddüt etmiştim. Fakat şimdi köpekbalığı olmadığından emindim. Hareket etme şeklinde yanlış bir şeyler vardı; süzülmüyordu ve çok sarsaktı. Daha çok bir insana benziyordu.

"Muhtemelen benim," dedim sersem bir gülümsemeyle.

"Sen misin?"

"Benim izim..." Kıkırdadım. "Gölgem."

"Ne? Ben..."

Hafifçe Christo'nun bacağına dokundum. "Muhtemelen bir balık sürüsü."

Kuyrukluyıldız sakince yoluna devam etti ve sonra tuhaf bir şekilde kısalmaya başladı. Dışarı çıkan geçitlerden birine girdiğini fark etmem biraz zaman aldı.

"Tamam, Christo," dedim, bir elimi ihtiyatla enseme götürdüm. Birdenbire kafatasımın bir kısmının yok olduğunu ve içindekilerin dışarı aktığını ya da buhar olup genleştiğini hissetmiştim. Sert kemikleri ve ıslak saçları bulup rahatladıktan sonra suya daldım. "Sanırım hangi yöne gitmemiz gerektiğini biliyorum."

Birkaç kulaç sonra geçidin ilk mağaraya giden geçit olmadığını anladım. Neredeyse hemen sağa kıvrılıyordu ama diğer geçit adeta dümdüzdü. Fakat kendime de güveniyordum, bu yüzden geri dönmeye kalkışmadım. Yaklaşık on metre sonra ikinci bir hava boşluğu bulduk ve on metre sonra bir tane daha bulduk. Son hava boşluğunda temiz havaya çıktık. Çıkış önümüzde, karanlığın içindeydi. Onun ardında gerçek yıldızları ve gerçek gökyüzünü görebiliyordum, palmiye ağaçlarının belli belirsiz siyah şekillerini seçebileceğim kadar parlaktı. Uçurumun kıyısında duran ve anakaraya doğru kıvrılarak giden, kaleme benzeyen dallar üzerindeki çentikli yapraklar.

Bitkin düşen Christo'yu şimşek işaretli yarığın altındaki düz çıkıntıya yatırdım ve birkaç adım öne giderek aşağıdaki mercan bahçelerine baktım.

"Bay Duck?" dedim usulca. "Daffy? O sendin, değil mi? Buradasın."

"Evet," diye cevap verdi Bay Duck, o kadar yakındı ki sıçradım. "Buradayım."

GELENLER

Politika

"Lanet olsun," dedim, Cassie'yi görünce. Mutfak kulübesinin yanında duruyor, Ella'yla konuşuyordu. Yani onun yanından geçmekten başka şansım yoktu. Diğer seçeneklerim alanın ortasından dümdüz yürümek ya da etrafından dolaşıp barakanın arkasından gelmekti. Başka bir deyişle, Bugs'ın ya da Sal'in yanından geçmek. Aslında pek de seçenek sayılmazdı.

İç çektim. Alanın bir tarafından diğerine geçmek göz temasıyla dolu bir engel parkuru hâline gelmişti. Köpekbalığı saldırısı dikkatleri barakadaki kavgadan başka yöne çekmişti ama sözsüz bir ateşkes kabul edilmiş olsa da olayın ardındaki gerilim hâlâ oradaydı. Taktik olarak Bugs'ın hakkını vermeliydim. Onun grubu –esasen marangozluk grubu ve Cassie ile Jesse hariç bahçıvanlar– alanın merkezini ele geçirmişti. Köpekbalığı saldırısından sonraki ilk öğleden sonra, adadan dönmüş ve onları geniş bir daire şeklinde oturmuş ot içip sessizce muhabbet ederken bulmuştum. Yani kampta sahip oldukları avantajlı görüş açısının yanı sıra, psikolojik bir taraf da vardı. Sanki onlar yerleşimin temsilcileriydi ve geri kalanımız da muhaliflerdik.

Bizim muhalif rolümüzün en belirgin özelliği, Bugs'ın grubunun aksine, bir birlik duygumuzun olmamasıydı. Aslında birkaç alt gruptuk. Kendimi de dahil ettiğim eski balıkçılık grubum ve Keaty vardı ama ayrıca Jed de vardı ve kendimi ona da dahil ediyordum. Sonra ne tarafa yakın olduğu belli olmayan Moshe'nin grubu vardı ve aşçılar vardı. Aşçılar, Ella sebebiyle, kısmen Jesse ve Cassie'yi de dahil ediyordu. Fakat

Keaty ile olan arkadaşlıkları nedeniyle Jesse ve Cassie'yi kısmen benim eski balıkçılık grubuma da dahil edebilirdiniz.

Son olarak, Sal ve Karl vardı. Karl başına buyruktu, dış tarafta dolaşıyordu ve Sal tarafsız görünmek için gerçekten çok çabalıyordu ama işler ciddileşirse onun kimin tarafında olacağını hepimiz biliyorduk.

Bu karmaşık görünüyorsa, öyle olduğu içindi.

Yani alandan geçmek için bir politika izlemek gerekiyordu ve hepimiz bununla aynı derecede uğraşmak zorundaydık. Benim dışımda, çünkü benim Cassie sebebiyle ayrıca bir yüküm vardı. Bugs'ın altına sıçtığı olaydan beri bana sanki akli dengem bozukmuş gibi davranıyordu, yavaşça konuşuyor, her kelimeyi dikkatle telaffuz ediyor, ani bir sesin beni korkutacağını düşünürcesine yumuşak bir ses tonu kullanıyordu. Bu gerçekten sinirimi bozmaya başlamıştı. Fakat Bugs'ın yanından geçmemek için bir roket ağacına tırmanacaktım ve Sal benden komşu adadaki misafirlerimiz hakkında meşakkatli bir rapor sunmamı isteyecekti, bu yüzden Cassie olmak zorundaydı. Dudağımı ısırarak ve dikkatle yere bakarak dalların arkasından çıktım ve onun olduğu tarafa doğru gitmeye başladım. Göz ucuyla baktığımda onun Ella'yla derin bir sohbete girmiş olduğunu görebiliyordum. Başaracağım, diye düşündüm iyimserlikle ama yanılmıştım.

"Richard," dedi, tam onun görüş alanından çıkmak üzereyken.

Boş bir ifade takınarak başımı çevirdim.

"Nasılsın?"

"İyiyim," diye cevap verdim çabucak. "Hastayı görmeye gidiyorum."

Gülümsedi. "Hayır, Richard. Sen nasılsın demek istedim."

"İyiyim," diye tekrarladım.

"Sanırım bu senin için daha zor oldu."

"Ah, şey, pek değil."

"Christo'yu bulmak..."

"O kadar kötü değildi..."

"Şimdi de adanın yukarısında yanında kimse olmadan, bir destek almadan çalışmak zorundasın."

Çaresizce omuz silktim. Benim açımdan, Sten'in ölümünden sonraki üç günün harika geçtiğini anlatmak imkânsız olacaktı. Jed'in ilk yardım bilgisi bütün zamanını Christo'yla ilgilenerek geçirmesi anlamına geliyordu ve bu da günlerimi askerden arındırılmış bölgede tek başıma geçirebilmem demekti.

Yani lafın gelişi tek başına.

"Ama belki de yanımda kimse olmaması iyi bir şeydir, Cassie. Bana olanları düşünmek ve anlamak için zaman veriyor." Benzer durumlarda söylenmesi gereken en doğru şeyin bu olduğunu biliyordum.

Cassie bunu düşünmemiş gibi gözlerini açtı ama şimdi düşünmüştü, evet, iyi bir fikirdi ve bunu düşünmemden etkilenmişti. "Bu olumlu bir yaklaşım," dedi içtenlikle. "Aferin."

Bu konuşmanın kaba görünmeden ayrılmak için yeterli olduğunu hissettim, böylece izin isteyip yoluma devam ettim.

Hastane çadırına gidiyordum. Daha doğrusu, İsveçlilerin çadırına ama Sten öldükten ve Karl kumsalda yaşamaya başladıktan sonra oraya hastane çadırı demeye başlamıştım. Üzücü bir şekilde başka kimse demiyordu. Her fırsatta yeni ismi kullanmaya özen göstersem de inatla kabul görmüyordu.

"Bugün erken döndün," dedi Jed, içeri girdiğimde. "Hava hâlâ aydınlık." Sesi çok yorgun çıkıyordu ve su gibi terliyordu. Etekleri açık olsa da çadırın için çok sıcaktı.

"Acıktım, sigara içmek istedim. Pek bir şey olmuyor."

"Bir gelişme yok öyleyse."

Christo'ya baktım.

"Uyuyor. Sorun yok."

"Ah... Evet, bir gelişme yok," diye yalan söyledim. Çok farklı bir gelişme olmuştu ama anlatabileceğim bir şey olmamıştı. "Her zamanki gibi şeyler."

"Öyleyse yine şanslıyız. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum."

"Hmm... Bu arada, biraz daha ot aldım."

"Daha mı? Richard, sen..." Jed başını iki yana salladı. "Bir sürü otumuz var. Her gün birazını geri getiriyorduk."

"Şu anda insanlar çok içiyor."

"Senin otunu içip bitirmek için Goa'daki bütün hippilerin toplanması gerekir ve çok fazla alırsan bekçiler fark edebilir."

Başımı salladım. Farklı bir perspektiften olsa da aynı düşünce benim de aklıma gelmişti. Düzenli seferlerimin bekçilerin dikkatini çekeceğini umut etmiştim. Onlardan kaçınmak o kadar acınası derecede kolaydı ki neden orada olduklarını merak ediyordunuz.

"Peki ya Christo?" diye sordum konuyu değiştirerek. "Onda bir gelişme var mı?"

Jed gözlerini ovuşturdu. "Evet. Kötüleşiyor."

"Sayıklıyor mu?"

"Hayır, sadece acı çekiyor. Eğer uyanıksa. Çoğu zaman kendinde değil ve çok ateşi var. Termometre olmadan anlamak zor ama dünkünden daha yüksek olduğundan eminim... Doğruyu söylemem gerekirse" –Jed sesini alçalttı– "onun için gerçekten çok endişelenmeye başladım."

Kaşlarımı çattım. Christo bana iyi görünüyordu. Onu kurtardıktan sonraki sabah onu gördüğümde, yaralarının o kadar kötü olmaması beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Kolundaki bir kesik dışındaki –ağız sandığım kesik– tek yarası köpekbalığının vurduğu yerdeki, midesinin üzerindeki çürüktü. Yaralar o kadar yüzeyseldi ki ilk gün etrafta yürümüş, Karl'ı aramıştı. İkinci gün yere yığılmıştı, biz de bunun stres ya da belki gıda zehirlenmesinin nüksetmesi sonucunda olduğunu düşünmüştük.

"Demek istediğim," diye devam etti Jed, "çürüğün geçmesi gerekir, öyle değil mi?"

"Doktor sensin, Jed."

"Ben doktor değilim. Mesele de bu."

Bakmak için eğildim. "Öncekinden daha siyah. O kadar mor değil. Galiba bu iyileşiyor demek."

"Emin misin?"

"Emin değilim, hayır." Durdum. "Eminim onu güçsüz düşüren şey gıda zehirlenmesidir. Jesse hâlâ karın ağrısı çekiyor."

"HI-hı."

"Ve Bugs da... Maalesef!" diye ekledim, Jed'in ya kaçırdığı ya da görmezden geldiği yaramaz bir göz kırpmayla. "Pekâlâ, ben bir şeyler yiyip Françoise ve diğerlerine katılacağım."

"Tamam. Bir sigara bırakır mısın? Ve sonra tekrar uğra. Sen ve Unhygienix dışında kimse beni kontrol etmeye gelmiyor. Sanırım Christo'yu görmekten kaçınıyorlar... Belki de öyle bir şey olmamış gibi yapıyorlar."

"Çok zor," dedim ona sigara paketini bırakarak. "Sten hâlâ barakanın arkasındaki uyku tulumunda yatıyor. Tam uyuduğum yerin diğer tarafında ve duvarların ardından onun kokusunu alabiliyorum."

Jed bana bir bakış attı. Belli ki söylemek istediği bir şey vardı, ben de "Söyle," anlamında başımı salladım ama o sadece iç geçirdi. "Yarın sabah," dedi üzgün bir hâlde. "Sal oraya gelmesi için Karl'ı ikna etmeye çalışmayı bıraktığını söyledi, bu yüzden yarın sabah şelalenin oraya gömülecek."

Fikir Ayrılığı

Sal barakanın önündeki her zamanki yerinde oturuyordu, yani eğer biri kumsala ulaşmak istiyorsa, ya onun yanından geçecek ya da Hayber Geçidi'nden geçerek dolambaçlı bir yoldan dolaşmak zorunda kalacaktı. Fakat neyse ki ben hastane çadırından çıkana kadar gitmişti. Bugs'la konuşmak için alanın ortasına gittiğini zannettim; başımı çevirerek kolayca doğrulayabileceğim bir şeydi ama düşman tarafına bakmak istemediğim için sorgulamadan kabul ettim. Benim hatam. Doğrulamalıydım. Cassie'yle olduğu gibi tehlikeli bölgeden ayrıldığımı düşünürken yakalandım, bu durumda barakayı geçmiş, alandan kumsala giden patikaya girmek üzereyken.

"Richard," dedi sert bir ses.

Sal patikanın yan tarafındaki çalıların arasında duruyordu. Belli ki beni pusuya düşürmek için orada saklanmıştı. "Saklanıyordun," dedim bir anda, şaşkınlıktan gerçeği söylemiştim.

"Evet, Richard. Saklanıyordum." Tombul eliyle otları nazikçe ayırarak öne doğru adım attı. "Seni gülünç derecede bariz olan kaçma çalışmalarından birine zorlamak istemedim."

"Kaçmak mı? Ben kaçmıyor..."

"Kaçıyordun."

"Hayır, gerçekten."

"Sus, Richard."

Bu ismimi üçüncü kez kullanışıydı, bu yüzden konunun işle alakalı olduğunu anladım. Hafifçe sırıtarak numara yapmayı bıraktım.

"Sırıtmayı bırak," dedi hemen. "Beni ne kadar sıkıntıya soktuğuna dair bir fikrin var mı?"

"Üzgünüm, Sal."

"Üzgün olman yetmez. Sen bir baş belasısın. Talimatların ne kadar basitti?"

"Çok basitti, Sal."

"Çok basitti. Fakat sen onları çoktan unuttun."

"Hayır, ben..."

"Tekrar et."

"Talimatları mı?"

"Evet."

Sesimin arsız bir okul çocuğununki gibi çıkmaması için çaba harcamak zorunda kaldım. "Jed Christo ile ilgilenirken, seni haberdar etmek benim sorumluluğumdu..." Kekeledim ve ensemden soğuk bir ter boşandı. Neredeyse Zeph ve Sammy'nin isimlerini söyleyecektim.

"Nelerden haberdar etmek?" diyerek zorladı Sal.

"Potansiyel yeni gelenlerden."

"Kesinlikle. Şimdi belki bana bu küçük görevi neden bu kadar zor bulduğunu söyleyebilirsin."

"Bugün anlatacak bir şey olmadı. Hiçbir gelişme yoktu, her zamanki gibi."

"Yanlış." Sal bana parmağını salladı. Üst kolunun alt tarafındaki küçük yağ sarkıntılarının öfkeyle sallanışını izledim. "Yanlış, yanlış, yanlış. Eğer anlatacak bir şey yoksa, bunu duymak istiyorum. Diğer türlü endişeleniyorum ve şu anda endişelendiğim bir sürü şey var, bu yüzden senin işleri daha da kötüleştirmene ihtiyacım yok. Anladın mı?"

"Evet."

"İyi." Parmağını indirdi ve kendini toplamak için bir nefes aldı. "Niyetim sana sert davranmak değil ama şu anda daha fazla sorunla gerçekten uğraşamam. Moraller... Moraller bozuk."

"Atlatacağız."

"Atlatacağımızı biliyorum, Richard," dedi kısaca. "Bundan şüphem yok. Fakat bundan emin olmak için bütün arkadaşlarına bir mesaj iletmeni istiyorum."

"Tabii."

"Evet. Onlara kampta yaşanan saçma anlaşmazlığa son üç gündür, bariz sebeplerle ses çıkarmadığımı söylemeni istiyorum."

Aptalca masum görünmeye çalıştım. "Anlaşmazlık mı?"

"Anlaşmazlık! Kampın yarısı diğer yarısıyla konuşmuyor! İnsanlar diğer insanları boğazına zıpkın saplamakla tehdit ediyor!"

Kıpkırmızı oldum.

"Biliyor ya da bilmiyor olabilirsin, yarın sabah Sten'i gömeceğiz. Bu korkunç trajediden iyi bir şey çıkabilmesi için o cenazenin gerilimi sonlandırmasını istiyorum. Ayrıca aynı mesajı Bugs'a da verdiğimi bilmeni isterim. Erkek arkadaşım olduğu için ona ayrıcalıklı davrandığımı düşünmenizi istemiyorum. Tamam mı?"

"Tamam."

Sal başını salladı. Sonra avucunu alnına koydu ve birkaç saniye sessizce durdu.

Zavallı Sal, diye düşündüm. Yaşadığı stresi hiç anlamamıştım ve gelecekte daha anlayışlı olmaya karar verdim. Ondan neden kaçtığımdan emin bile değildim. Benim sorunum Bugs'laydı. Ona duyduğum antipatinin haksız bir biçimde Sal'e yayılmasına izin vermiştim.

"Peki," dedi sonunda, "seni yakalamadan önce nereye gidiyordun?"

"Kumsala. Françoise'ı aramaya ... ve Karl'ı kontrol etmeye."

"Karl..." Sal belli belirsiz bir şey mırıldandı ve saçaklı tavana baktı. Başını indirdiğinde beni hâlâ orada gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Git o zaman," dedi bana yolu göstererek. "Ne bekliyorsun? Kaybol."

***

Kumsala ulaştığımda saat altıya geliyordu, isteseydim kuru kumda yavaşça yürüyebileceğim kadar serindi. Ama öyle yapmadım. Oyunlarımdan birini oynuyordum ve bu oyun kıyıdaki ıslak kumda yürümeyi gerektiriyordu.

Amaç kusursuz ayak izini bırakmaktı ve bu göründüğünden daha zor, daha zahmetliydi. Kum ıslaklığın kuru tarafıysa, ayak izi parçalanıyordu; ıslak tarafıysa da ezilip çıkan su içine geri sızdığı için eriyordu. Sonra baskı uygulaması vardı. Normal bir adımda başparmaklar çok derine batıyor ve izi bozuyordu. Diğer seçenek, eşit baskıyla yapmacık bir adım atmak, etik olmasa da iyi bir ayak izi yaratıyordu. Bu uzlaşmayla savaşıyordum.

Bu şekilde, zıplayarak, durarak, inleyerek, kötü izleri öfkeyle ezerek kumsalda ilerledim. Sürekli yere baktığım için arkadaşlarımın yanına geldiğimi ancak birkaç metre kala fark ettim.

"Deliriyor musun, Rich?" dediğini duydum Keaty'nin. "Eğer deliriyorsan, bize söyle. Karl'la anlaşma şansın daha çok olabilir."

"Kusursuz ayak izini yapmaya çalışıyorum," dedim başımı kaldırmadan. "Gerçekten çok zor."

Keaty'nin gülüşünden kafasının çok güzel olduğunu anladım. "Kusursuz ayak izi, ha? Evet, bu delirmeye çok yakın. Ve kusursuz daireyi çizmeye çalışmaktan daha orijinal."

"Daire mi?"

"Delilerin yaptığı bir şey."

"Ah." Son denememi ayağımla ezdim ve onların yanına gittim, Françoise'ın onlarla olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım. "Karl böyle mi yapıyor?"

"Hayır. O daire bile çizemeyecek kadar deli."

"Aslında," diye araya girdi Étienne, Keaty'nin ciddiyetten uzak değerlendirmesine katılmayacaktı, "Karl deli değil. O *dans un état de choque*."

Keaty kaşlarını kaldırdı. "Hı-hı. Tam tahmin ettiğim gibi... Şimdi belki bize bunun anlamını söyleyebilirsin."

"İngilizcesini tam olarak bilmiyorum. Bu yüzden Fransızca söyledim."

"Bu çok yardımcı oldu."

"Yardım etmekle ilgilenmiş olsaydın, Karl'ı Koh Phangan'a götürürdün," dedi Étienne sertçe ve ayağa kalktı. "Ve seninle bunu tartışmaktan bıktım. Affedersin, Richard. Ben kampa dönüyorum. Döndüğünde Françoise'a söyler misin?"

"Tamam," dedim rahatsız hissederek. Belli ki bir şeyin ortasında gelmiştim ve arkadaşlarımın tartışmasına da hiç mutlu olmamıştım. Sal yarın ateşkes istiyorsa bile, biz bir arada kalmalıydık.

Étienne yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra, Keaty Gregorio'ya döndü ve "Neden bana destek çıkmadın?" dedi terslenerek.

Gregorio dalgın dalgın ellerine baktı. "Bilmiyorum... Belki de onun haklı olduğunu düşündüm."

"O haklı değil. Nasıl haklı olabilir?"

"Dur biraz," dedim, önce Étienne'in uzaklaştığından emin olmak için arkama baktım. "Étienne Koh Phangan konusunda ciddi miydi?"

Keaty başını salladı. Küçük rastaları hâlâ dimdik duracak kadar kısaydı ve şüpheci ifadesini vurguluyor gibiydi. "Çok ciddi. Sabahtan beri söylüyor. Bunu Sal'le konuşacağını söylüyor."

"Ama onu Koh Phangan'a götüremeyeceğimizi biliyor olmalı. Ne diyeceğiz? 'Bu arkadaşımız bir köpekbalığı saldırısına uğradı ve gizli kumsalımızda bir sinir krizi geçirdi. Peki, öyleyse biz gidelim. Görüşürüz...'"

"Onu oraya götürüp Hadrin yakınlarında bırakabileceğimizi düşünüyor."

"Bu çok saçma. Her şeyi açıklamasa bile onunla ilgilenilip ilgilenilmeyeceğini nasıl bileceğiz? Orada milyonlarca kafayı yemiş tip var. Biri onu kumların üzerinde çırpınırken görürse,

sadece görmezden gelir." Başımı iki yana salladım. "Olmaz. Karl için en iyisi burada olmak."

"Sabahtan beri Étienne'e bunu söylüyorum. Ama dur, daha da kötüsü var. Sten'i de Koh Phangan'a bırakmak istiyor."

"Sten'i mi?"

"Evet."

"Ama o öldü! Bunun ne anlamı..."

"Ailesi. Étienne oğullarına ne olduğunu onlara haber vermemiz gerektiğini düşünüyor. İkisini de kumsala bırakırsak, Karl'ı mutlaka fark ederler ve Sten'in ailesiyle de iletişime geçilir."

Buna inanmayarak gülümsedim. "Evet, bu arada bizi de mutlaka bulurlar. İşimiz biter. Bu duyduğum en kötü fikir."

"Al benden de o kadar," dedi Keaty. "Ve hazır başlamışken," diye ekledi, Gregorio'ya işaret ederek, "ona da söyle."

Gregorio bizim suçlayıcı bakışlarımızdan kaçınmak için sırtüstü uzandı. "Ben sadece Étienne'in dediklerini düşünmemiz gerektiğini düşünüyorum. Karl burada kimseyle konuşmuyorsa, belki Koh Phangan'da da kimseyle konuşmaz."

"Hayır," dedi Keaty. "Konuşacak, eninde sonunda. Ve konuştuğunda, bizimle konuşmasını tercih ederim. Lanet olası bir Tayland polisi ya da İsveçli bir deli doktoruyla değil."

Bunu daha iyi ifade edemezdim.

Vın, Güm, Zzz

Karl hakkındaki tartışmadan sonra gidip onu görmem gerektiğine karar verdim. Ya da Keaty ve Gregorio'ya öyle söyledim. Aslında sadece Françoise'la sohbet etmekle ilgileniyordum, son birkaç gündür onu çok az görmüştüm. Temel sebepler iş gruplarımızın farklı olması ve hareketli durumlardı ama onu arayıp bulmak konusunda da pek bir şey yapmamıştım. Yanlış anlaşılan öpücükten sonra, Étienne'e şüphelenmesi için sebep vermemeye dikkat ediyordum.

Françoise'ı Karl'ın çukurunun yanında buldum, Keaty ve Gregorio'dan dört yüz metre ileride. Karl kamptan ayrılıp kumsala geldiğinde bir çukur kazmıştı. Çok derin bir çukur değildi: Ayakta durduğunda kalçasına, oturduğunda göğsüne geliyordu. Étienne ve Keaty'nin yaptığı siperlik daha etkileyiciydi. Karl bütün gün çukurundan ayrılmadığı için başına güneş geçmesinden endişelenmişlerdi. Üç uzun palmiye dalı bulmuş ve yuvarlak bir çadır gibi bunları birbirine bağlamışlardı. Yaprakların arasındaki boşluklar yağmuru engellemezdi ama gölgede kalmasını sağlıyordu.

Françoise'ın canının sıkkın olacağını umuyordum, çünkü herkesin öyleydi, bu yüzden gelip bana sarıldığında mutlu oldum ve şaşırdım.

"Richard!" dedi. "Teşekkür ederim! Sana hâlâ teşekkür etmedim! O yüzden, teşekkür ederim!"

Durdum. "Ne için?"

"Hastayken bana yardım ettiğin için. Gerçekten çok naziktin. Sana daha önce söylemek istedim ama hiç fırsatım olmadı.

Her zaman yapacak bir şey var. Şimdi bütün ilave balıkları tutmak zorundayız ve sonra Karl'ın yanında kalıyorum ve sen de genellikle geç saate kadar dönmüyorsun."

"Françoise, lafını bile etme. Bir şey yapmadım. Hem bir keresinde sen de aynısını bana yapmıştın."

"Evet, ateşin varken." Gülümsedi, sonra doğruca gözlerime baktı ve birdenbire gülümsemesi muzip bir kıkırdamaya dönüştü. "Beni öptün!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Uyuduğunu zannediyordum..."

"Uyuyordum. Ertesi gün Étienne söyledi."

"Ah," dedim, Étienne'in boşboğazlığına zihnimden küfürler yağdırarak. "Şey... Umarım sorun olmaz... Biraz karışıktı..."

"Tabii ki sorun olmaz! Biliyorsun, sen hastayken ben de seni öpmüştüm."

"Onun rüya olup olmadığından asla tam olarak emin olamadım."

"Rüya değildi. Ve ertesi sabahı hatırla! Çok endişelenmiştin!"

Başımı salladım, kendi tuhaflığımı ve Françoise'ın füze gibi attığı soruları çok net hatırlıyordum.

"Peki, söyle bana," dedi. "Neden karışık dedin?"

"Şey... Karışık belki de yanlış, şey... Öpücük şey olduğundan değil... Öpücük..." Durdum ve tekrar başladım. "Étienne'in sana ne söylediğini bilmiyorum ama öpücüğü yanlış anladı. Seni öpüyordum, çünkü çok hastaydın ve etrafta o kadar çok hastalık vardı ki bir kez başladığımda ... durması biraz zor oldu."

"Étienne bunu nasıl anladı?"

Vın, diye düşündüm. Güm.

"Şey, sanırım şey olduğunu düşündü... Bilirsin..."

"Seksi bir öpücük."

"Hmm."

Françoise tekrar güldü. Sonra uzandı ve yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Bu seksi bir öpücük müydü?"

"Hayır," diye cevapladım; küçük bir yalan. "Elbette değil."

"Öyleyse sorun yok. Karışık değil."

"Anladığına sevindim."

"Her zaman," dedi. "Ben her zaman anlarım."

Bir an birbirimize bakakaldık, hafif bir titreşim yakalayacak kadar uzun. Bana aylar önce yaşanan diğer anları, Koh Samui'deki anlamlı bakışmaları, Samanyolu'ndaki paralel evrenler hakkında yaptığımız gece yarısı sohbetini hatırlattı. Sonra an bitti, Françoise Karl'a bakmak için döndü.

"Artık siperliği yıkmıyor," dedi birkaç saniye sonra.

"Evet. Yıkılmadığını gördüm. Belki bu iyiye işarettir. Bu da bir gelişme sayılır."

İç çekti. "Hayır. Bunun hiçbir anlamı yok. Siperliği yapraklar yüzünden yıktığını anladık... Mağaraları göremiyordu. Onları izlemeyi seviyor. Arasından izleyebileceği bir boşluk bıraktığımızda, siperliği yıkmayı bıraktı."

"Ah..."

"Ama belki de iyileşiyordur... Artık ona verdiğim yemeği yiyor."

"Bu iyi bir şey, sanırım. Ama pek de değil."

Françoise başını salladı. "Evet... Zavallı Karl... Pek değil."

Sal o gün beni bir kez daha sıkıştırdı. Güneş battıktan sonra uzun süre Françoise'la kaldım ve Sal beni tam barakaya girip yatağıma gitmek üzereyken yakaladı.

"Mesajımı ilettin mi?" diye sordu.

Elimle alnıma vurdum. "Lanet olsun, Sal, tamamen aklımdan çıkmış. Gerçekten üzgünüm. Dikkatim dağıldı, çünkü herkes Karl'dan bahsediyordu ve sonra..."

Sal önemsemeden başını iki yana salladı. "Tamam, tamam. Neler olduğunu biliyorum, çünkü bu akşam Étienne'le konuştum. Görünüşe göre yarın sabah cenazede bahsedilecek bir sürü konu var ve... Cenazeyi unuttuğunu söyleme lütfen."

"Sal!" dedim, muhtemelen öfkeyi abartarak. "Tabii ki hayır!"

"Konu sen olunca söylemesi zor... Neyse, Étienne'le konuştuktan sonra planı biraz değiştirdim. Kampta ilk başta planladığımdan daha sert olmaya karar verdim. Denize düşen yılana sarılır..." Duraksadı. "Cenazeler insanları bir araya getirir, sence de öyle değil mi, Richard?"

"Getirebilir," dedim şüpheyle.

"Getirebilir, evet... Yani demek istediğim, mesajı iletmediğin için endişelenme."

Başımı salladım. "Endişelenmem."

"İyi. Öyleyse yarın görüşürüz."

"Tabii. Yarın."

En son yatan Moshe oldu, bu yüzden son mumu o üfledi. Jim-Bob oyunu belli ki imkânsızdı ama denemek aklımdan geçti. Ne olacağını görmek istedim. Muhtemelen sıkıntı yaşardık, sadece arkadaşlarımızın isimlerini söylerdik ta ki zavallı biri sıkışıp Bugs'ın tarafına göndermek zorunda kalana dek. Muhtemelen Yugoslav kızlar, diye tahmin ettim, ya da belki Sal.

Françoise'ı düşünmeye geçtim, bir kez başladığında beni neredeyse sonsuza kadar meşgul edecek bir düşünce silsilesi. Sonsuza kadar dediğim en az bir saat sürdü. Bir saattir uyumadan uzandıktan sonra barakadaki diğer herkesin de uyumadığını fark ettim. Bunu fark etmek rahatsız ediciydi. Barakada insanın gözlerinin alışacağı bir ışık olmadığından, normalde insan karanlığın koruyucu duvarının rahatlığına sığınırdı. Çelişkilidir ki bu sığınağı güçlendiren şey uyuyanların sesleri ve horlamalarıydı, uyuyanlar bilinçsizlikleriyle uzakta dururdu.

Nefes seslerinin eksikliğini fark ettiğimde, sığınak yanılsaması da bozuldu. Bozuldu ve daha da kötüsü, yerini rahatsız edici bir muamma aldı. Ben uyanıktım, çünkü Françoise'ı düşünüyordum ama diğer herkes neden uyanıktı? Yarım saat düşündükten sonra sebebin Sten'in cenazesini kafaya takmaları olduğu sonucuna vardım.

Beş dakika sonra, muamma çözüldü, ben de uykuya daldım.

Küller Tozlara

Çürümüş Sten'in kötü kokusuna rağmen (ayakları uyku tulumunun dışına kaydığında aniden sıcak bir hava esmişti), cenazede ciddiyet vardı. Hepimiz Jean'ın bir gün önce kazdığı mezarın etrafına daire hâlinde dizildik, şelaleye güzel bir yer olacak kadar yakın, içme suyumuzu kirletmeyecek kadar uzak bir yerdi. Sonra Sal birkaç şey söyledi, kampa duyduğu sonsuz sadakatten ve hepimizin onu ne kadar çok özleyeceğinden bahsetti. Unhygienix, aşçıbaşı olarak birkaç şey daha söyledi. Sten'in her zaman büyük balık yakaladığından, bunların aslında lagündeki daha küçük olanlardan daha lezzetli olmadığından ama insanların karnını daha uzun süre doyurduğundan bahsetti. Ayrıca Sten'in kampta sosyal anlamda çok aktif olmasa da pazar günü bir futbol maçı ayarlandığında her zaman hazır olduğunu ve asla faul yaptığının görülmediğini belirtti. Bu son noktayı kalabalıktan birkaç kişi mırıldanarak onayladı.

Mezarı doldurmaya başlayana kadar kimse üzgün görünmüyordu. Sonra kızlardan birkaçı ağlamaya başladı. Özellikle Ella; bütün aşçılar gibi onun da Sten'le geri kalanımızdan daha çok muhabbeti vardı. Her halükârda, gözyaşlarını anlayabiliyordum, çünkü toprağın uyku tulumundan yapılmış kefenin üstünü yavaşça örtüşünü izlemenin dokunaklı bir yanı vardı. Sten'in dünyadan ayrılışının ne kadar mutlak olduğunu gösteriyordu.

Sonunda, Bugs ahşap mezar taşını yerleştirdi. Takdiri hak edecek şekilde, ahşabı oymak için çok çaba harcamış, Sten'in

adının ve tarihin etrafına küçük süslemeler koymuştu. Ufak bir eleştiri yapmam gerekirse, mezar taşında Sten'in soyadı ve doğum tarihinin eksik olmasından bahsederdim. Sorun şuydu ki Christo Sten hakkındaki soruları cevaplayamadı ve Karl da yapmak istemedi, bu yüzden kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Fakat belki de böylesi daha uygundu. Soyadları dünyayla bağlantılıydı, belki de aileyle ve evle bir bağdı, bu yüzden asla kullanılmıyor ve sorulmuyordu. Eğer bugün bir zamanlar kumsalda tanıdığım insanları –anlaşılmaz bir sebeple– bulmak istesem, nereli oldukları ve yüzlerine dair belli belirsiz anılar dışında kullanabileceğim bir iz bulamam.

Tören boyunca, Sal'in hangi noktada bize kamptaki gerginliklerden bahsedeceğini merak ediyordum. Mezarın başında konuştuğu zaman olacağını zannetmiştim ve sanırım o da aynı şeyi düşünmüştü ama muhtemelen koku yüzünden fikrini değiştirmişti. Dikkat dağıtıcıydı. Hepimiz onu ve Unhygienix'i dikkatle dinlesek de sanırım toprak Sten'in uyku tulumunun üzerini örttüğünde sessiz bir rahatlama hissi oluştu.

Biz bittiğini düşünürken Sal nihayet harekete geçti. Jed kampa dönmek için döndü –acelesi vardı, çünkü Christo'yu uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu– ama Sal onu durdurdu.

"Bekle, Jed," diye seslendi başlarımızın üstünden, ayakucunda yükselerek. "Kimsenin gitmesini istemiyorum. Söylemek istediğim önemli bir şey var ve herkesin duymasını istiyorum."

Jed kaşlarını çattı ama durdu. Diğerleri arasında da birkaç kişinin kafası karışarak kaş çattığını fark ettim. Bugs'ın tayfasında da birkaç sabırsız ifade fark ettim ve beni endişelendirecek şekilde, o ifadelerde kendini beğenmişe yakın bir şey görünüyordu. Daha da endişe verici şey, Bugs yerini değiştirmişti ve Sal'in tam yanında duruyordu. Bu normal şartlarda şaşırtıcı olmazdı ama Sal Jed'e seslendiğinde öne birkaç adım atmıştı. Bugs da onun yanında durmak için Cassie'yi kenara

iterek birkaç adım atmıştı. Sal'in mesajını iletmeyi unuttuğum için kendime kızdım. "Önceden haberi olan," diye mırıldandım kendi kendime, "önceden silahlanır." Bu söz Keaty'nin bana bir bakış atmasına sebep oldu.

"Tamam!" dedi Sal ellerini çırparak. "Herkesten oturmasını rica ediyorum, böylece hepiniz beni görebilirsiniz... Ve ben de hepimizin, cenazeler dışında, birlikte yapabileceği hâlâ birkaç şey olduğuna inanabilirim."

Hepimiz birbirimize bakarak çimenlerin üstüne oturduk, Bugs, tahmin edildiği gibi, en son oturan oldu.

Biz yerleşene kadar Sal bizi izledi, sonra başını salladı. "Kimsenin fark etmemiş ya da duymamış olma ihtimaline karşın," diye başladı, "kamptaki ortamdan bahsedeceğim. Bundan bahsedeceğim, çünkü başka seçeneğim yok. Bundan bahsedeceğim, çünkü başka kimsenin bunu yapacağı yok, aşırı derecede yersiz küçük toplantılar dışında."

Burada, beni şaşırtacak şekilde, doğruca Bugs'a baktı. Fakat şaşkınlığım onunkinin yanında hiçbir şeydi ve yanaklarının kızardığını gördüğümde yüzümde geniş bir sırıtış belirdi. Sal tarafsız olmakla ilgili verdiği sözü tuttu, diye düşündüm ve birdenbire ilişkilerinde bilinmeyen gerginlikler olup olmadığını merak ettim. Keyiflenerek, Sal onu sepetlerse kamptaki konumunun nasıl tepetaklak olacağını hayal ettim. Fakat bir sonraki sözünü doğruca bana yöneltince, yüzümdeki sırıtış yok oldu.

"Anlaşmazlıkları gidermek için hiçbir çaba sarf etmeyen bazı kişilerin olaylara hiçbir yardımı olmadığını da ekleyeceğim. Aslında, işleri kasten kötüleştirdiklerini söyleyebilirim. Ve evet, Richard, sen inkâr etmeye kalkışmadan önce söyleyeyim, seni kastediyorum. Birkaç gece önce barakada söylenen şeyleri tekrar etmek istemiyorum ama şunu söyleyeceğim, eğer öyle bir şey tekrar olursa, zıpkın saplayacak kişi ben olacağım. Anlaşıldı mı?"

Bir cevap beklemedi.

"Richard'ın dışlanması gerektiğinden bahsetmiyorum. Anladığım kadarıyla, çok az istisna dışında, buradaki herkes bütün bu karmaşada lanet olası bir aptal gibi davranmakla suçlu. İki taraf arasından kimsenin olayları yatıştırmak için bir çaba sarf ettiğini görmedim, bu yüzden Richard'ın davranışının asık suratlı çeteler hâlinde oturanlardan daha kötü olduğunu düşünmüyorum."

Artık bakışmalar durmuştu ve hepimiz şortlarımızdaki iplikleri topluyor ya da yukarımızdaki yapraklara oldukça dikkatle bakıyorduk. Sal hariç her yere.

"Ben olayları bu şekilde görüyorum. Geçen hafta iki büyük felaket yaşadık. Önce gıda zehirlenmesi oldu ve sonra da bizi şu anda burada bir araya getiren korkunç trajedi. Bu sebeplerle, kamptaki hava anlaşılır biçimde kötüydü. Sinirlerimizin yıpranmasıyla bir şok hâline girmeseydik, insan olmazdık... Ama" –Sal yumruğunu avucuna vurdu– "burada bitiyor! Bir arkadaşımızın gömülmesiyle bitiyor, böylece diğer türlü anlamsız olacak olan bu ölümden iyi bir şey çıkacak.

"Şimdi, kumsalda tarihlerin pek bir anlamı yok ama ben takvim tutuyorum. Ve tarihin 11 Eylül olduğunu bilmek ilginizi çekebilir."

Doğruyu söylemek gerekirse, tarihin 11 Eylül olduğunu duymak çok ilgimi çekti, çünkü bu İngiltere'den ayrılalı neredeyse beş ay olduğu anlamına geliyordu. Fakat diğer herkesin de bu kadar çok ilgisini çekmesi beni şaşırttı. Etrafımda haykırışlar oldu ve biri ıslık çaldı.

"Yeni gelenlerimiz için, bu Tet festivaline üç gün kaldığı anlamına geliyor. Şu an aramızda olmayan diğer bir arkadaşımız Daffy'nin adını koyduğu Tet festivali bizim doğum günümüz. Kumsalda ilk kez geceyi geçirdiğimiz tarihti ve bu yüzden kutluyoruz."

Bunu söylerken Sal'in gözlerindeki ateş söndü ve oldukça üzgün göründü. "Açıkçası, bu yılki Tet'i iple çekmiyordum. Daffy olmadan, size söylememde bir sakınca yok, çok garip

hissettirecek. Fakat yaşadığımız sorunlardan sonra, özellikle de Sten'i kaybettikten sonra, şimdi festivalin tam olarak ihtiyacımız olan şey olduğunu düşünüyorum. Bize ne olduğumuzu ve neden burada olduğumuzu hatırlatacak. Doğum günümüz olduğu için, yeni bir başlangıcın işareti olacak."

Sal bir an durdu, belli ki düşüncelere dalmıştı. Sonra yüzü sertleşti ve tekrar iş moduna geçti. "Tabii ki bu parti malzemeleri almak için Koh Phangan'a bir yolculuk gerektiriyor. Normalde gönüllü var mı diye sorardım ama bu kez sormayacağım. Bugs ve Keaty, bu bölünmeye ikiniz sebep olduğunuz için, yolculuğu birlikte yapmanızı istiyorum."

Hemen Keaty'nin bu haberi nasıl karşıladığını görmek için baktım, tamamen dehşete düşmüş görünüyordu. Bugs'ı artık göremiyordum, çünkü biraz çökmüştü ama Sal'in kararını zaten bildiğinden emindim. Buna mutlu olduğundan şüpheliydim ama Keaty kadar şaşırmış olamazdı.

"İsterseniz bunu sembolik bir hareket olarak görebilirsiniz. Ben pratik olarak görüyorum... Ve Étienne," dedi sonradan aklına gelmiş gibi, "Karl'ı Koh Phangan'a götürme önerini düşündüm ama konuştuğumuz sebepler yüzünden bunun mümkün olmadığını düşünüyorum."

Aniden bir parmak kaburgamı dürttü. Döndüm ve Jed'in bana doğru eğildiğini gördüm. "Hey," diye fısıldadı. "Étienne'in Karl'ı Koh Phangan'a götürmek istediğini bilmiyordum."

Başımı salladım. "Evet. Dün Sal'le bunu konuşmaya gitti. Neden?"

Jed yere baktı. "Sadece ilgimi çekti," diye mırıldandı.

Omuz silktim ve dönüp Sal'a baktım ama ben bakmıyorken görünüşe göre vaazının bittiğini gösteren bir hareket yapmıştı. İnsanlar kıpırdanmaya ve ayağa kalkmaya başlamıştı.

"Tamam," dedi. "Hepsi bu kadar. Umarım hepiniz iyi dinlemişsinizdir. Bugün iş grupları her zamanki gibi. Yarın Keaty ve Bugs Koh Phangan'a doğru yola çıkacak."

***

Hepimiz şelale alanından sırayla çıkarken Jed'i yakalamaya çalıştım ama o Christo'nun yanına dönmek için önden koşmuştu. Ben de Keaty ve Gregorio'yla birlikte yürüdüm.

Ormandan çıkarken yaptığımız muhabbet eğlenceli derecede gerçeküstüydü. Hepimizin Sal'in konuşması hakkında fikir alışverişinde bulunmaya can attığı çok aşikârdı ama düşüncelerimizin duyulması korkusuyla kendimizi havadan sudan konuşarak kısıtladık. Bu yüzden önümde Jean Ella'yla domateslerin saksı için hazır olup olmadığını konuşuyordu ve arkamda da Cassie palasının bilenmesi gerektiğini söylüyordu.

Fakat bu yumuşak görüntüyü bir kenara bırakırsak, Sal'in konuşmasının istenen etkiyi yarattığı da belliydi. Keyfimiz tuhaf bir biçimde yerine gelmiş, yürüyüş tempomuz hızlanmıştı. Cenaze çoktan geçmişte kalmış gibiydi. Jed Christo'yla ilgilenmek için aceleyle gitmemiş olsaydı, şelaledeki toplantının esas sebebinin İsveçliler olduğunu bile neredeyse unutuyordum.

Kampa ulaştığımızda da ruh hâlimiz değişmedi. Ayrılmış gruplarımıza geri döneceğimizi ve sabahki olayların analizine başlayacağımızı bekliyordum. Fakat birkaç dakika içinde farklı iş grupları dağılmış ve alan boşalmıştı. Yani benim dışımda ve Sal.

"Adil miydim?" dedi yaklaşarak.

"Adil..." Başımı kaşıdım ve içtiğim sigarayı yere attım, başparmağımla söndürdüm. "Evet, adildin. Bence her şey çok güzel oldu. Hatta üstüme çok az gelmene şaşırdım... Bugs erkek arkadaşın olduğu için."

"İltimas tarzım değil, Richard. Bunu şimdiye kadar anlamış olmanı umardım. Neyse, sanırım sen Christo'yu kurtardığında kendini affettirdin. Yaptığın çok cesur bir şeydi ... ve tabii aptalca."

Gülümsedim. "Teşekkürler."

"Pekâlâ." O da gülümsedi. "Senin gitmen gerekmiyor mu? Komşularımız bir şeyler yapıyor olabilir ve akşam raporumu dört gözle bekliyorum."

"Evet."

Kumsala giden patikaya doğru yürümeye başladım, sonra içgüdüsel olarak durup etrafıma baktım. Sal hâlâ bana bakıyordu.

"Beni seviyorsun, değil mi, Sal?" dedim.

Kaşlarının kalktığını görebileceğim kadar yakındaydı. "Affedersin, Richard?"

"Beni seviyorsun. Yani... Yanlış bir şey yaptığımda ağzımın payını veriyorsun ama asla uzun süre kızgın olmuyorsun."

"Kimseye hatalarından dolayı kin tutmam."

"Ve Pirinç Seferi'nde ve Jed'in görevinde bana güvendin. Onun ricasını kolayca reddedebilirdin, özellikle de ben yeni gelenlerden biriyken. Ve toplantıyla ilgili mesajı iletmek için beni seçtin, üstelik bana güvenilemeyeceğini bildiğin hâlde."

"Tanrım, Richard. Çok tuhaf şeyler söylüyorsun."

"Ama haklıyım, değil mi?"

Sal iç çekti. "Sanırım haklısın. Ama bunun anlamı..."

"Biliyorum. İltimas senin tarzın değil." Durdum. "Beni neden sevdiğini sana söyleyeyim mi?"

"Söyle bakalım."

"Çünkü sana Daffy'yi hatırlatıyorum, değil mi?"

"Evet. Ama sen nasıl..." Başını iki yana salladı. "Evet, bana Daffy'yi hatırlatıyorsun. Hem de çok."

"Böyle olduğunu düşünmüştüm," dedim. Sonra yoluma devam ettim.

Yitik Aklım

Bay Duck, köpekbalığı saldırısından beri her sabah yaptığı gibi, gözetleme yerinde beni bekliyordu.

Onu orada ilk bulduğumda bir şok yaşamıştım ve sonra hemen tartışmıştık. Mağaralarda Christo'ya yardım ederken görünmesinin makul olduğunu hissetmiştim. Yakamoz olsun ya da olmasın, mağaraların kâbusa benzer özellikleri vardı; tam olarak Bay Duck'ın görünebileceğini düşündüğünüz tipte bir yerdi. Fakat onu güpegündüz, bir kovboyun purosu gibi dişlerinin arasında tuttuğu yanmamış bir cigarayla otururken görmeyi kabul etmek zordu.

İlk şaşkınlığımın etkisi boyunca, o sırıtıp başını bir yandan diğer yana eğerken ben ağzım açık bakakaldım. Sonra da, "Gündüz vakti, Bay Duck!" dedim.

Bunu öfkeyle söyledim, çünkü böyle arsız görünmesi bana hakaret gibi geldi.

"Gündüz vakti," diye tekrarladı, "yapacak bir şey yok."

Durdum. "...Rüya görmüyorum."

"Doğru."

"Öyleyse deliriyorum."

"Dürüst bir cevap ister misin?"

"Evet."

Omuz silkti. "Ben sadece zamanı sorgularım. Ama profesyonel değilim, o yüzden, bilirsin, ikinci bir fikir ara."

Kollarımı kaldırdım, sonra indirdim ve sonra usulca yere oturdum. Sonra uzanıp omzuna dokundum. Kendi omzum gibi kuru, sıcak ve sertti.

Tüylerim ürperirken Bay Duck kaşlarını çattı. "Bir sorunun mu var?"

Başımı iki yana salladım. "Evet, bir sorunum var. Delirdim."

"Yani? Şikâyet mi ediyorsun?"

"Şikâyet mi?"

"Böyle mi yapıyorsun? Şikâyet mi ediyorsun?"

"Ben..."

Sözümü kesti. "Eğer şikâyet ediyorsan, dostum, şimdi sana söyleyeyim, bunu duymak istemiyorum."

"Ben sadece..."

"Ben sadece, ben sadece," diye taklit etti. "Sen sadece ne?"

"Ben aşırı derecede şaşkınım! Seni görmek ve... delirmek!"

Bay Duck tiksinerek yüzünü ekşitti. "Delirmenin nesi şaşırtıcı?"

"Her şeyi!" dedim öfkeyle. "Ben delirmek istemiyorum!"

"Delirmek istemiyor musun? Bak sen. Bu konuda seni ayıplayabilir miyim?"

Hafifçe titreyen ellerle bir sigara çıkardım, sonra adada içemeyeceğimi hatırlayarak geri koydum. "Hayır, ayıplayamazsın. Gitmeni istiyorum."

"Harika. Şuna cevap ver. Neredesin?"

"Beni yalnız bırak!"

"Neredesin?" diye tekrarladı.

Ellerimle yüzümü kapattım. "Tayland'dayım."

"Nerede?"

"Tayla..."

"Nerede?"

Parmaklarımın arasındaki boşluklardan askerden arındırılmış bölgeyi gördüm. İşin aslını anlayınca omuzlarım çöktü. "Vietnam."

"Vietnam!" Yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi. "Sen söyledin! Sen istedin! Ve hayat böyledir işte! Kırsalda aklını yitirmek olayın bir parçasıdır!" Bağırdı ve bacağına vurdu.

"Lanet olsun, dostum, beni hoş karşılaman gerekir! Ben başardığının kanıtıyım! Rich, ben senin yitik aklınım! Kahrolası Vietnam!"

O günün sonunda, Bay Duck'ın varlığı beni o kadar da rahatsız etmemeye başladı. Ve ikinci günün sonunda, bundan çok memnun olduğumu fark ettim. Kendi çapında iyi bir arkadaştı ve beni nasıl güldüreceğini biliyordu. Ayrıca, birlikte saatler geçirdiğimiz için, konuşmalarımızın çoğu sıradan şeylerdi, ikimizin de gittiği yerler ya da ikimizin de izlediği filmler. *Star Wars* hakkında konuşurken hâlâ şaşkın olmak zordu.

Cenazeden sonra gözetleme yerine gitmek konusunda çok hevesliydim. Bay Duck'a Tet'le ilgili bir sürü soru sormak ve Sal'in kampa yaptığı konuşmadan bahsetmek istiyordum, bu yüzden geçide kadar neredeyse bütün yolu koşarak gittim.

Onu Jed'in dürbününü gözlerine kenetlemiş hâlde buldum.

"Sana anlatacak çok şeyim var," dedim nefes nefese yanına otururken. "Sten'i gömdük ve Sal kampa uzun bir konuşma yaptı. Tet'ten bahsetti. Sen bana Tet'ten bahsetmemiştin. Ve senden de bahsetti."

Bay Duck'ın yüzünde tuhaf bir bakış belirdi. "Sal benden mi bahsetti? Ne dedi?"

"Sen olmadığın için Tet'in bu sene farklı olacağını söyledi."

"Sadece bunu mu söyledi?"

"Senin hakkında sadece bunu söyledi. Fakat Tet ve kampın morali hakkında da konuştu."

Bay Duck başını salladı. "Çok güzel," diye mırıldandı ilgisizce.

"Duymak istemiyor musun? Konuşması gerçekten çok etkileyiciydi. Bence çok etki..."

"Hayır," diye sözümü kesti. "İstemiyorum."

"Duymak istemiyor musun?"

"Hayır."

"Ah... Neden?"

"Çünkü, Rich... Çünkü..."

Bir an dalıp gitmiş gibi göründü, dürbünü indirdi, sonra tekrar kaldırıp baktı ve sonra tekrar indirdi.

"Çünkü ben Airfix modellerinden bahsetmek istiyorum."

Bekleyenlere

"Airfix modelleri."

"Ya da Matchbox modelleri. İkisi de olur."

"Bir sebebi var mı?"

"Merak."

"Bay Duck, biraz önce Sten'i gömdük. Sal harika bir konuşma yaptı. Tet denilen bir kutlama yaklaşıyor, ki sen bundan hiç bahsetmedin ve..."

"Spitfire," dedi sabırla, biraz kayarak karşıma geçti. "Messerschmitt. Bunlardan hiç yaptın mı?"

Ona baktım. "Evet."

"Hurricane?"

"Evet."

"Lancaster bombardıman uçakları? Lysander bombardıman uçakları? Mosquito?"

"Sanırım bir kez Lysander yaptım."

"Hmm. Hiç jet uçağı yaptın mı?"

Beklenmedik konuya teslim oldum. "Hayır. Jet uçağı yapmayı hiçbir zaman sevmedim."

"Ben de. Buna ne dersin? Hiç jet yapmadık... Ya da tekne, tank, kamyon..."

"Ya da helikopter. Çok zordu, yazık çünkü görünüşlerini severdim."

"Doğal olarak."

"Sorun pervanelerdi..."

"Lanet olası pervaneler. Yapıştırıcı kurumadan düşüp dururlardı."

Bir an cevap vermedim. Bir karınca karnıma doğru yol alırken hafif bir gıdıklanma hissi beni uyardı. Birkaç saniye sonra onu göbek deliğime doğru uzanan kılların arasına sıkışmış halde buldum. Karınca yapışsın diye parmağımı yalayarak onu yakaladım. "Çok zor," dedim sonunda ve karıncayı üfledim.

Bay Duck'ın gözleri muziplikle parladı. "Öyleyse maket yapmakta çok iyi değildin."

"Öyle demedim."

"Yani iyi miydin?"

"Şey..." Duraksadım. "Fena değildim."

"Onları bozmaz mıydın? Çok fazla tutkal, parçalar doğru düzgün birbirine uymaz, kanatların gövdeyle birleştiği ya da iniş takımının iki yarısının birleştiği yerlerde sinir bozucu boşluklar. Dürüst ol."

"Ah, evet... Bunlar her zaman olurdu."

"Evet. Beni deli ederdi. Makete büyük bir istekle başlar, mükemmel bir iş çıkarmaya çalışırdım ama neredeyse hiçbir zaman istediğim gibi olmazdı." Bay Duck kıkırdadı. "Ve sonunda, hep aynı problemle karşı karşıya kalırdım."

"Neydi o?"

"Bittiğinde bozulmuş maketle ne yapacağım. Kusursuz maketler yapan bir adam tanıyordum ve onları ip parçalarıyla tavanına asardı. Fakat ben yaptığım uçaklarla bunu yapmak istemiyordum. Tutkallı parmak izleri her tarafında görünürken değil. Bu utanç verici olurdu."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Anlayacağını düşünmüştüm."

Bay Duck kollarını yastık gibi kullanarak rahatça çimenlere uzandı. O böyle yaparken bir kelebek yanından geçti. Küçük tavus kuşu tüyleri gibi, parlak mavi bir halkada son bulan uzun çizgili kanatlarıyla büyük bir kelebekti. Kelebeğin konmasını umut ederek bir parmağını uzattı, fakat kelebek onu umursamadı ve yamaçtan askerden arındırılmış bölgeye doğru kanat çırparak gitti.

"Peki, Rich," dedi miskin bir şekilde. "Bozulmuş maketlerle ne yaptığını söyle bana."

Gülümsedim. "Ah, onlara bakıp gülerdim."

"Öyle mi? Yani seni deli etmezdi."

"Hayır. İlk başta etraftaki sandalyeleri tekmeleyip küfürler ederdim. Fakat sonra dışarı çıkıp biraz çakmak gazı alırdım ve onları pencereden dışarı atardım. Ayrıca gövdelerine delikler açardım ve onları havaya uçurmak için içlerine maytap koyardım."

"Çok eğlenceli."

"Aşırı derecede eğlenceli."

"Kötü maketleri yakmak."

"Sen de mi böyle yapardın?"

"Kısmen." Bay Duck kızgın güneşin altında gözlerini kapattı. "Ben iyi olanları da yakardım."

Zeph ve Sammy'yi kontrol etmeden önce öğleyi geçmiş olmalıydı. Sohbetimiz beni işimden alıkoymuştu, ki amaç da zaten bu olabilirdi. Birkaç saat güneşlenmiş ve uyuklamıştım, Focke-Wulf'ları erittiğimi ve plastik yanıkları hatırlamıştım. Eğer Bay Duck dikkatli bir zamanlamayla bana hatırlatmasaydı tamamen unutabilirdim.

"Sal mutlu olmayacak," dedi.

Doğruldum. "Ha?"

"Sal mutlu olmayacak. Hatta çok sinirlenecek. O gülünç kaş çatışını yapacak... O gülünç kaş çatışını hiç fark ettin mi?"

"Hayır. Ama neden mutlu olmayacak?"

"Onun kaş çatışını hiç fark etmediğine inanamıyorum. Her zaman sinirlendiğinde çok güzel göründüğünü düşünürdüm. Gözleri parlardı ve... Sence Sal güzel mi?"

"Şey..."

"Bence güzel."

Birkaç dakika ona baktım, sonra gülmeye başladım. "Bak sen! Ondan hoşlanıyordun, değil mi?"

"Hoşlanmak mı?" Yüzü kızardı. "Hoşlanmak demezdim. Biz çok yakındık, hepsi bu."

"Yani o senden hoşlanmıyordu."

"Sana söyledim, çok yakındık."

Daha çok güldüm. "Hiçbir şey olmadı, öyle mi?"

Bay Duck bana sinirli bir bakış attı. "Fiziksel bir şey olmadı. Fakat bazı ilişkilerde, yakın ilişkilerde, fiziksel bir bağa gerek yoktur. Ruhsal bir bağ yeter de artar."

"Karşılıksız aşk," dedim, gözlerimden yaşları silerek. "Bütün o süre boyunca Bugs'a neden katlandığını şimdi anlıyorum."

"Karşılıksız aşkta uzman sensin."

"Efendim?"

"Françoise ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

Gülmeyi bıraktım.

"Çın çın! Bu çağrışım nasıl?"

"Bana bir iyilik yap. Bu tamamen farklı. Öncelikle, Françoise aslında benden hoşlanıyor. Ve Bugs pislik herifin tekiyken, Étienne çok iyi bir adam. Belirtmem gerekir ki hiçbir şey olmamasının sebebi de bu. İkimiz de onu incitmek istemiyoruz."

"Hmm."

Ona ters ters baktım. "Neyse. Sence konumuza dönebilir miyiz?"

"Hangi konu?"

"Sal'in bir şeye çok sinirleneceğini söyledin."

"Ah... Evet." Bay Duck bana dürbünü fırlattı. "Sal yüzünden."

"Sal mı?" Gözetleme yerinin kenarına ilerledim ve dürbünü yüzüme yerleştirdim. Çabucak kumsalı taradım. Boştu. "Ben bir şey görmüyorum," dedim. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Nereye bakıyorsun?" diye cevap verdi Bay Duck bezgin bir hâlde.

"Kumsala!"

"İkili palmiyeyi bul."

"Buldum."

"Tamam. Şimdi saat altı yönüne bak. Altı ya da yedi."

Dürbünü yavaşça aşağı doğru çevirdim, kumu geride bırakarak mavi sulara baktım.

"Buldun mu?"

"Neyi buldum mu? Hâlâ bir şey göremi..." Tıkandım. "Ah lanet olsun."

"Etkileyici, ha? Çok vakit harcamış olabilirler ama iyi kullandıkları kesin." Ben hızlı hızlı nefes alırken o iç çekti. "Doğruyu söyle, Rich. Yalan yok. Sence Sal hiç beni düşünüyor mu?"

İyiyim, Teşekkürler

Zeph ve Sammy'nin yola çıktığını öğrenmek umduğumdan daha çok endişelenmeme ve heyecanlanmama sebep oldu. Kafam karışmıştı ve kampa döndüğümde hâlâ tepkimi anlamlandırmaya çalışıyordum. Bunun üzerine, hemen, kafam daha da çok karıştı.

Alanda o sabah Sten'i gömdüğümüzü gösteren hiçbir şey yoktu. Kamptaki ortam cenaze sonrasından ziyade bir pazar günü gibiydi. Birkaç kişi barakanın yanında top oynuyordu, Jesse ve Cassie yıkanmış çamaşırları asarken ıslık çalıyordu, Unhygienix Game Boy oynuyor ve Keaty de omzunun üzerinden onu izliyordu. En büyük sürpriz Françoise'dı. Düne kadar Bugs'ın grubunun işgal ettiği noktada Étienne ve Gregorio'yla birlikte oturuyordu. Saldırıdan beri her gün yaptığı gibi gün batımına kadar Karl'a göz kulak olacağını bekliyordum. Aslında, etrafa hızlıca bir baktığımda herkesin orada olduğunu gördüm, demek ki Karl yalnızdı.

Bir bakıma, ruh hâlim ne olursa olsun, bunun anormal bir davranış olduğunu anlayacak kadar aklım başımda olduğunu öğrenmek rahatlatıcıydı. Ve arkadaşlarımın davranışının göründüğü kadar uygunsuz olduğundan emin olmak için, Cassie'nin yanından geçerken ona nasıl hissettiğini sordum. Onu seçtim, çünkü hem yolumun üstündeydi hem de gıda zehirlenmesinden sonraki günlerde bu soruyla başımın etini yemişti. "Şey," dedi, çamaşırları asmayı bırakmadan. "Daha kötü zamanlarım olmuştu."

"Üzgün hissetmiyor musun?"

"Sten için mi? Ah evet, üzgünüm, tabii ki. Fakat cenazenin iyi geldiğine inanıyorum. Her şeyin geçmişte kalmasını sağladı, sanırım. Anlam kazandırdı, sence de öyle değil mi?"

"Tabii."

"Cesedi buradayken bunda bir anlam bulmak çok zordu." Güldü, kafası karışmış gibiydi. "Ne korkunç bir şey söyledim."

"Ama doğru."

"Evet. Sanırım cenaze ihtiyacımız olan sondu. Etraftaki gerilimi ne kadar rahatlattığına bir bak... Şort, Jesse."

Jesse ona bir şort verdi.

"Ve Sal'in konuşmasının da çok yararı oldu. Onun bizi bir araya getirmesine ihtiyacımız vardı. Sal'in konuşmasından çok bahsettik. Çok iyi olduğunu düşündük, değil mi?"

Jesse'nin yüzü kollarında tuttuğu ıslak tişört yığınından görünmüyordu ama başını salladığını gördüm.

"Evet," diye devam etti Cassie anlaşılmaz ve neşeli monoloğuna. "O böyle şeylerde iyi... Karizma ve... Peki ya senden ne haber, Richard? Sen nasıl hissediyorsun?"

"İyi hissediyorum."

"Hmm," dedi dalgın dalgın. "Elbette. Sen her zaman iyi hissediyorsun, değil mi?"

Biraz havadan sudan konuştuktan sonra Cassie ve Jesse'nin yanından ayrıldım, her şeyin çok tuhaf gelmesinin bir sebebi de bu olmasaydı bu konuşmadan bahsetmezdim. Cassie'yi tedirgin etmeye en çok yaklaştığım an Karl ve Christo'nun durumunu sorduğum zamandı. Elinde tuttuğu tişörtü düşürdü; dramatik bir tepki değil de elinden kaymış gibi görünebilirdi. Fakat tepkisi daha da tutarsızdı. "Lanet olsun!" dedi birden, bu garipti, çünkü Cassie neredeyse hiç küfretmezdi ve yüzü aniden asıldı. Sonra tişörtü kaldırdı, ıslak tişörte bulaşan toprağa dik dik baktı ve tekrar yere attı. "Lanet olsun!" dedi tekrar. Dudaklarını birleştiren bir tükürük çizgisi sözcüklerle birlikte çıktı ve fırlayarak yanağına yapıştı. Soruyu tekrar etme zahmetine girmedim.

İç Sıkıntısı

Alandan geçerken, sal meselesini önce kime söylemem gerektiğini düşündüm, Jed ya da Sal. Kuralına göre oynarsam Sal olmalıydı. Ama bizde kural yoktu, ben de içgüdülerime güvenerek Jed'e söyledim.

Hastane çadırına girer girmez kötü kokuyu fark ettim. Tatlı ve ekşiydi, ekşi olan kusmuktu ve tatlı olan da daha belirsiz bir şeydi.

"Alışıyorsun," dedi Jed hemen. Arkasını bile dönmemişti, yüzümü buruşturduğumu görmüş olamazdı. Belki nefesimi kestiğimi duymuştu. "Birkaç dakika içinde hiçbir koku almayacaksın. Gitme."

Tişörtümün yakasıyla burnumu ve ağzımı kapattım. "Gitmeyecektim."

"Bütün gün tek bir kişi gelmedi. İnanabiliyor musun? Bir kişi bile." Şimdi bana bakmak için döndü ve yüzünü görünce endişeyle kaş çattım. Neredeyse bütün vaktini çadırda geçirmek onu kötü etkilemişti. Teni hâlâ bronz olsa da –açılması için beş günden daha fazlası gerekirdi– sanki kanı rengini kaybetmiş gibi gri bir alt ton oluşmuştu. "Saat ikiden beri dışarıdan sesleri geliyor," diye mırıldandı. "Saat ikide geri döndüler. Marangozlar bile. Top oynuyorlar."

"Gördüm."

"Top oynuyorlar! Hiçbirinin aklına Christo'ya bir bakmak gelmiyor!"

"Sanırım Sal'in konuşmasından sonra herkes..."

"Sal'in konuşmasından önce de uzak duruyorlardı... Fakat

buradaki Sal olsaydı... Bir başkası olsaydı... Benim dışımda biri..." Duraksadı, boş boş Christo'ya baktı, sonra güldü. "Bilmiyorum. Belki de paranoyak davranıyorum... Sadece bu çok tuhaf. Dışarıda seslerini duyarken neden gelip bir bakmadıklarını merak ediyorum..."

Aslında söylediği her şeyi dinlemesem de başımı salladım. Christo'yla hapsolmuş olması belli ki onu etkiliyordu ve bunun hakkında konuşmak istiyordu ama sal konusunu açmak zorundaydım. Sammy ve Zeph akşam olmadan iki ada arasındaki denizi aşacaktı; bizim yüzme süremizi ikiye bölerek, Bay Duck'la vardığım ihtiyatlı bir tahmin. Bu da adadaki yolculuğa en erken yarın sabah başlayabilecekleri ve muhtemelen yarın öğleden sonra kumsala ulaşabilecekleri anlamına geliyordu.

Christo kıpırdandı, ikimizin de dikkatini dağıttı. Bir an gözleri açıldı, görünüşe göre hiçbir şeye odaklanamadı ve ağzının kenarından koyu renk bir safra aktı. Sonra göğsü kalktı ve tekrar bilincini kaybetti.

Jed, Christo'nun çarşafıyla safrayı sildi. "Onu yana yatık tutmaya çalışıyorum ama hep dönüyor... Mümkün değil. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Ne kadar süre böyle olacak?"

"En fazla iki gün... Tet'e denk gelebilir."

"Bu harika. Kampa harika bir doğum günü hediyesi olacak ve belki Karl'a da yardımı..."

"Karl'a yardım mı?" Jed bana merakla baktı.

"Tabii. Bence sorun biraz da kimsenin onunla kendi dilinde konuşamaması. Bence Christo onunla konuşursa..."

Jed başını iki yana salladı. "Hayır," dedi sessizce. "Anlamıyorsun. Christo'nun durumu iyiye gitmiyor."

"Biraz önce söyledin, iki gün içinde..."

"İki gün içinde Christo ölecek."

Durdum. "O ölüyor mu?"

"Evet."

"Ama... Nereden biliyorsun?"

Jed uzandı ve elimi tuttu. Kafam karıştı, beni teselli etmeye çalıştığını düşündüm, bu sinirimi bozdu ve elimi geri çektim. "Nereden biliyorsun, Jed?"

"Sesini alçalt. Sal insanların şimdi öğrenmesini istemiyor." Tekrar uzanıp elimi tuttu ve bu kez sıkıca tutup Christo'nun karnına doğru çekti.

"Sen ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Şşşt. Görmeni istiyorum."

Jed örtüyü kaldırdı. Christo'nun karın bölgesinin tamamı neredeyse simsiyahtı, Keaty'ninki kadar siyah.

"Şuraya dokun."

Baktım. "Neden?"

"Sadece dokun."

"İstemiyorum," diye karşı çıktım ama aynı zamanda kolumun rahatladığını hissettim. Dışarıda topun çadırın girişinde zıpladığını duydum, geçen pervaneler gibi yükselip alçalan düzenli bir vuruş sesi. Birisi tezahürat yaptı ya da bağırdı ve başka biri kıkırdadı. Çadırın dışından gelen konuşma sesleri tekdüze ve yabancıydı.

Jed yavaşça elimi Christo'nun gövdesine koydu.

"Ne hissediyorsun?" diye sordu.

"Sert..." diye mırıldandım. "Taş gibi."

"İç kanaması var. Çok fena hem de. Dün geceye kadar emin olamadım. Ya da biliyordum... Sanırım biliyordum ama..."

"O şey ... iç kanama mı?"

"Hı-hı."

Ciddiyetle başımı salladım. Daha önce hiç iç kanama görmemiştim. "Başka kim biliyor?"

"Sadece sen ve Sal... Ve muhtemelen Bugs. Bugün Sal'le konuştum. Kimsenin öğrenmemesini söyledi. İşleri normale döndürmeye başlayana kadar. Sanırım esasen Étienne'in duymasından endişeleniyor."

"Karl'ı Hadrin'e götürmek istediği için."

"Evet. Ve endişelenmekte haklı. Étienne Christo'yu Koh

Phangan'a götürmemiz konusunda ısrar edecek ve bu hiçbir işe yaramayacak."

"Bundan emin misin?"

"Eğer onu saldırıdan sonraki gün ya da iki gün sonra götürmüş olsaydık, belki iyileşebilirdi. Ve bu kumsalı kaybetmek anlamına gelse bile bu riske girerdim. Bence Sal de girerdi... Ama şimdi... Ne anlamı olacak?"

"Bir anlamı yok..."

Jed iç çekti ve çarşafı örtmeden önce Christo'nun omzuna dokundu. "Hiçbir anlamı yok."

Birkaç dakika sessizce oturup Christo'nun sığ ve düzensiz nefesini dinledik. Açıklandıktan sonra öleceğini anlamak çok tuhaftı. Çadıra girdiğimde fark ettiğim koku yaklaşan ölümün kokusuydu ve Jed'in tenindeki soluk görüntü ölümün yakınlarında yaşamaktandı.

Bu düşünce beni sarstı ve doğruca söze girdim. "Zeph ve Sammy bir sal yapmış. Ağaçların arkasında bunu yapıyorlarmış. Buraya doğru geliyorlar."

Jed gözünü bile kırpmadı. "Eğer kumsala ulaşırlarsa," dedi, "Christo'nun öldüğünü görecekler. Buradaki her şey altüst olur. Ve her şey biter."

Sırlar

Barakanın girişinin yakınından yürüdüm, Sal'in oturmuş Bugs ve Jean'la konuştuğu yeri geçtim ve kumsala giden patikaya doğru devam ettim. İlk köşede durdum, bir roket gemisi ağacının dalına yaslanarak bir sigara yaktım. Sigaramı bitirmek üzereyken Sal göründü.

"Bir şey olmuş," dedi hemen. "Ne oldu?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Yürüyüş şeklinden, gözlerindeki bakıştan. Nereden biliyorum sanıyorsun? Bu yüzden çıkar ağzındaki baklayı, Richard. Bana ne olduğunu söyle."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o benden önce konuştu.

"Yola çıktılar, değil mi?"

"Evet."

"Lanet olsun." Sal birkaç saniye uzaklara baktı. Sonra tam bir odaklanma hâline geçti. "Tahmini varış zamanları nedir?"

"Yarın öğleden sonra, ot tarlası bekçilerinden korkup vazgeçmezlerse."

"Ya da şelaleden."

"Ya da şelaleden. Evet."

"Zamanlamaları inanılmaz," diye mırıldandı Sal. "Gerçekten inanılmaz."

"Bir sal yapıyorlarmış."

"Sal yapıyorlarmış. Tabii ki yapıyorlardı. Bir şeyler yapıyor olmalıydılar..." Sal alnını tuttu. "Christo meselesini bildiğini varsayıyorum."

Bir an düşündüm, sonra başımı salladım. Jed'in başını belaya sokmak istemedim ama Sal bu hâldeyken yalan söylemek tehlikeliydi. "Benim bilmemde sakınca görmüyor musun?" dedim gerginlikle.

"Hayır. Sırların olayı şudur ki en azından birine daha söylemezsen onları tutamazsın. Çok fazla baskı olur. Bu yüzden onun birine söylemek zorunda olduğunu biliyordum ve bu kişinin sen olacağından da çok emindim..." Omuz silkti. "Senin de kendi sırların olduğuna göre, bu şekilde bütün sırları küçük bir grup içinde tutarız diye düşündüm."

"Ah."

"Evet. Zekice, değil mi? Eğer..."

Bekledim.

"Eğer misafirlerimizden bahsettiğin kişi Jed değilse. Sonuçta, Jed zaten biliyordu, bu yüzden bu ona bir sır vermek gibi olmaz..."

"Baskıyı azaltmaz."

"Evet," dedi öylece ama beni yakından izleyerek. "Peki Jed dışında birine söyledin mi? Belki Keaty ... ya da Françoise'a? Umarım Françoise değildir, Richard. Eğer Françoise'a söylediysen çok üzülürüm."

Başımı iki yana salladım. "Hiç kimseye söylemedim," dedim net bir şekilde, Bay Duck'ı hariç tutarak.

"İyi." Sal memnun olmuş bir şekilde kafasını çevirdi. "Açıkçası, Françoise'a söylemiş olabileceğinden endişeleniyordum. O Étienne'e söyler, anlıyorsun... Ve Françoise'a Christo'dan da bahsetmedin, değil mi?"

"Christo meselesini yirmi dakika önce öğrendim."

"Eğer Étienne Christo meselesini öğrenirse..."

"Biliyorum. Merak etme. Kimseye söylemeyeceğim."

"İyi." Bakışları tekrar uzaklara daldı. "Tamam, Richard... Görünüşe göre salla gelen bu kişilerle küçük bir sorunumuz var... Ama onların buraya yarından önce ulaşamayacaklarını düşünüyorsun?"

"Asla."

"Kesinlikle emin misin?"

"Evet."

"O zaman kararı yarına bırakacağım. Biraz düşünmeye ihtiyacım var. Onlarla ilgili ne yapacağımızı sana yarın sabah söyleyeceğim."

"Tamam..."

Bekledim, işimizin bitip bitmediğinden emin olamadım. Ama tam bir dakika sonra, Sal hâlâ boşluğa bakıyordu, ben de sıvıştım.

Kara Bulut

Benim de biraz düşünmeye ihtiyacım olabileceğimi hissettim, bu yüzden alana dönmek yerine kumsala doğru ilerledim. Gün içinde olayların gelişme şekliyle ilgili karmaşık düşüncelerim vardı ve bunları zihnimde çözümlemek istiyordum.

Gördüğüm kadarıyla hem Sal'in hem de Jed'in farkına varmadığı bir şey vardı. Saldakiler kumsala ulaşsın ya da ulaşmasın, hâlâ Karl meselesi vardı.

Başka şekilde anlatayım. Sal ve Jed en kötü senaryoya takılı kalmıştı. Saldakiler bize ulaşırsa ne olacağı açısından düşünüyorlardı. Zeph ve Sammy gelecekti, muhtemelen de Tet sırasında. Herkes delirecek ve kumsalın gizliliğinin tehlikeye düşmesinden korkacaktı ve Zeph ve Sammy'ye ilk önce ben ulaşmazsam, benim de başım büyük belaya girecekti. Sal'in coşkulu konuşmasıyla yükselen moraller tamamen mahvolacaktı. Sadece bu değil, neden aramızda bir delirmiş ve bir ölmek üzere İsveçli olduğunu gelenlere açıklama zorluğu da olacaktı. Bir felaket olacaktı.

Fakat ben saldakilerin bize ulaşmaması açısından düşünüyordum. Aklımın bir köşesinde, Zeph ve Sammy'nin gelişini biraz iple çekmemin sebebi onları durdurmanın zorluğuydu. Ve zorluğa bir şekilde karşı koyulacağından çok emindim. Olay şuydu ki karşı koyulması gerekiyordu. Onların başarılı olmasının sonuçları çok ciddiydi. Bunu nasıl becereceğimizi bilmiyordum ama Sal işin içindeyken içgüdülerim bana başarısız olmayacağımızı söylüyordu.

Bu da en kötü senaryoyu değil, hafif kötü bir senaryoyu düşünmeyi gerektiriyordu.

Saldakiler bize asla ulaşmaz. Kumsal onların denediğini bile bilmez. Tet kutlaması bize yeni yıl için taze bir başlangıç verir ve Christo'nun ölümüyle de Sten'in ölümüyle çıktığımız gibi başa çıkarız. Ama ya Karl? Karl ölmek üzere değildi. Sonsuza kadar yanımızda kalacaktı, sorunlarımızın daimi hatırlatıcısı, sırtımızda bir yük.

Bu beni çok huzursuz ediyordu.

Eğildim ve siperin palmiye ağacı yapraklarının arasından Karl'ın sararmış yüzüne baktım. Aşırı derecede zayıftı. Son zamanlarda yiyecekleri kabul etmiş olsa da geçen hafta boyunca bir deri bir kemik kalmıştı. Köprücük kemiği o kadar çıkmıştı ki bir bavul sapı gibi görünüyordu, sanki onu oradan tutabilirmişsiniz gibi. Eğer denemek isteseydim, muhtemelen taşınacak kadar hafifti.

Siperin –lagünün üzerinden mağaraları görmesini sağlayan– yanındaki boşlukta yarısı suyla dolu bir hindistancevizi kabuğu ve üzerinde pilav olan bir muz yaprağı duruyordu. Kalan pilavın kararmaya başladığını fark ettim. Bu yüzden bunun Françoise'ın ona dün bıraktığı yemek olduğunu tahmin ettim, güneşte kaldığından kurumuştu. Bu Françoise'ın yeni yemek getirmediğini gösteriyordu. Bunun yeni bir terapi taktiği olduğu ihtimali üzerine düşündüm –onu hayat belirtileri göstermeye teşvik etmek için görmezden gelmek– ama bundan şüpheliydim. Kampta aniden yükselen delilik etkisine kapılarak Françoise'ın unutmuş olması daha muhtemeldi. Önceki gün onunla yaptığım konuşmayı hatırladım. O zaman onun için endişeliymiş gibi görünmüştü. Sten'in cenazesinin her şeyi bu kadar çabuk tersine çevirmesi çok ilginçti.

"Karl," dedim.

Belki adını duymuştu ya da ben palmiyeden yapılmış siperin esintiyle kıpırdayıp onun başına gölge oyunu yapmasına

aldanmıştım ama hareket ettiğini zannettim. Bunu bir tepki olarak algılamayı seçtim.

"Karl, sen lanet olası bir ayak bağısın."

Beni anlayamamasını çok umursamadım. Bir bakıma, Karl adına, bu muhtemelen iyi bir şeydi.

"Sen bir kara bulutsun."

Bu kez Karl hareket etti. Buna şüphe yoktu. Öne doğru sarsak bir hareket yaptı, sanki çok uzun süre kıpırdamadan oturmaktan tutulmuş gibiydi. Sonra yavaşça sığınağından dışarı uzandı ve hindistancevizi kabuğunu aldı.

"Hey," dedim. "İçiyorsun. Bu iyi." Karnımı ovaladım. "Mmm."

Küçücük bir yudum aldı –ağzını ıslatmaktan daha fazlasını yapmayacak kadar– ve kabuğu yerine geri koydu. Baktım. Dibinde hâlâ biraz su vardı.

"Birazını bırakmışsın. Bitirmeyecek misin?" Tekrar karnımı ovaladım. "Mmm. Çok lezzetli. Biraz daha içmeyecek misin?"

Kıpırdamadı. Kısa bir süre onu izledikten sonra başımı iki yana salladım.

"Hayır, Karl. İçmeyeceksin. Ben de bunu demeye çalışıyorum. Günlerce bu şekilde devam edeceksin. O kadar zayıf ve güçsüz düşeceksin ki istesen bile içemeyeceksin. Sonra sana zorla yedirmek zorunda kalacağız ve bu köpekbalığı meselesi haftalarca devam etmiş olacak... Belki de daha fazla!"

İç çektim ve sonra da siperini tekmeledim.

"Kendine gel, Karl. Bunu hemen yap. Çünkü Christo yakında ölecek."

§§§

Kara bulut hakkındaki korkularımı güçlendirircesine, alana döndüğümde bunun sorun yarattığını gördüm. Françoise, Étienne ve Keaty bir daire şeklinde oturmuştu ve Étienne ve Keaty daha önce yaşadıklarını duyduğum tartışmayı tekrarlıyordu.

"Büyütecek ne var?" diyordu Keaty ve aynı zamanda Game Boy'uyla oynuyordu. "Su içiyor. Bu iyi, değil mi?"

"İyi mi?" diyerek küçümsedi Étienne. "Birazcık su içmesinin nesi iyi? Onun durumunun iyi hiçbir tarafı yok. Karl burada olmamalı. Bu benim için yeterince açık ve herkes için açık olmamasına inanamıyorum."

"Bırak artık, Étienne. Bunu yüz kere konuş... tüh." Durdu, büyük bir konsantrasyonla kaşlarını çattı. Sonra bedeni çöktü ve Nintendo'yu kucağına bıraktı. "153 satır. Sen dikkatimi dağıtana kadar iyi gidiyordum."

Étienne yere tükürdü. "Çok üzgünüm. Arkadaşımızın yardıma ihtiyacı var diye nasıl oyunda dikkatini dağıtırım?"

"Benim arkadaşım değildi. Onunla neredeyse hiç konuşmadım."

"Bu onun sorunlarını umursamadığın anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki umursuyorum. Sadece kumsalı daha çok umursuyorum. Ve sen de öyle yapmalısın. Tamam. Şimdi bu kez rekor kırmaya çalışacağım, o yüzden dikkatimi bu saçma şeylerle dağıtmanı istemiyorum."

Étienne ayağa kalktı. "Senin dikkatini gerçekten ne dağı-

tabilir, Keaty? Lütfen söyle bana. Söyle de bunu asla görmek zorunda kalmayacağıma dua edeyim."

Soru cevapsız kaldı.

"Otur, Étienne," dedim ortamı yatıştırma çabasıyla. "Sal'in cenazede dediklerini hatırla. Yaşadığımız bütün zorlukların üstesinden gelmek zorundayız."

"Zorluklar," diye tekrarladı soğuk bir şekilde.

"Herkes çabalıyor."

"Öyle mi? Bunu bir çaba olarak gördüğüne şaşırdım."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Belki de seni artık tanımıyorum demek oluyor, Richard. Bana doğru yürürken yüzünü tanıyorum ama yakına geldiğinde gözlerindeki hiçbir şey tanıdık değil."

Bunu tercüme ettiği Fransızca bir söz olarak algıladım. "Hadi ama, Étienne. Bu çok aptalca. Sal'in..."

"Sal'in," diyerek sözümü kesti, "canı cehenneme." Sonra şelaleye giden patikaya doğru yürüyüp uzaklaştı.

"Aslında," dedi Keaty dalgınlıkla, küçük siyah-beyaz ekrandan başını kaldırmadan, "Sal'in bile bunu idare edebileceğinden şüpheliyim."

Birkaç dakika sonra Françoise da gitti. Sinirli görünüyordu, bu yüzden Étienne gibi düşünmediğini tahmin ettim.

Keaty Tetris'teki rekor denemesini bitirdiğinde, ona Bugs'la birlikte yapacağı Pirinç Seferi hakkında ne hissettiğini sorma fırsatını yakaladım. Bu konuda çok rahat hissettiğini söyledi. İlk başta biraz şaşırdığını ama kampın iyiliği için olduğu fikrine alıştığını da söyledi. Gerçekten uzlaştırıcı bir hareket olması bir yana, Tet festivali için iyi şeyler getirmeyi de istiyordu.

Tet hakkında daha fazla konuşmak istedim ama Sal Pirinç Seferi'nin bir günde tamamlanmasını istiyordu, bu yüzden çok erken yola çıkacaklardı ve yatması gerekiyordu. Yirmi dakika kadar tek başıma oturdum, hızlıca bir uyku cigarası içtim, sonra ben de yatmaya karar verdim. Zeph ve Sammy yola çık-

mışken, önünde yoğun bir gün olan yalnızca Keaty değildi.

Barakaya dönerken hastane çadırının içine başımı uzattım, Jed'in memnun olacağını düşündüm. Fakat içerisini görür görmez, keşke bakmasaydım diye düşündüm.

Jed uyuyordu, Christo'nun yanına uzanmıştı. Fakat Christo yarı uyanıktı. Hatta beni tanıdı.

"Richard," diye fısıldadı, sonra İsveççe bir şeyler mırıldandı ve boğazından bir ses geldi.

Bir an duraksadım, onunla konuşsam mı konuşmasam mı emin olamadım.

"Richard."

"Evet," diye fısıldadım ben de. "Nasılsın?"

"Çok kötüyüm, Richard. Çok kötüyüm."

"Biliyorum. Ama yakında iyileşeceksin."

"Yıldızlar..."

"Onları görüyor musun?"

"Yaka ... yaka..."

"Yakamoz," diye tamamladım. "Onu görüyor musun?"

"Çok kötüyüm."

"Biraz uykuya ihtiyacın var."

"Sten..."

"Onu sabah görürsün."

"Göğsüm..."

"Gözlerini kapat."

"Acıyor..."

"Biliyorum. Gözlerini kapat."

"Çok acıyor..."

"Şşş."

Onun yanındaki Jed kıpırdandı ve Christo başını biraz çevirdi. "Karl?"

"Hemen yanında. Kıpırdama yoksa onu uyandırırsın."

Başını salladı ve sonunda gözlerini kapattı.

"Tatlı rüyalar," dedim belki de duyamayacağı kadar sessizce.

Çıkarken çadırın kapağını açık bıraktım. Jed'in o ölüm havasını çok fazla solumasını istemedim.

FNG,
GÖREV SIRASINDA ÖLDÜ

Harika

Bugs ve Keaty saat beş buçuğu biraz geçerken ayrıldı. Sal bana talimatlarımı saat altıya çeyrek kala verdi.

Herkes uyurken ayakta olmayı seviyordum. Adanın yukarısında çalışmaya başladığımdan beri neredeyse her zaman öyleydim ama genellikle birkaç kıpırtı işareti olurdu: çadırlardan birinde bir hareket ya da alandan Hayber Geçidi'ne doğru giden biri. O sabah kamp olabileceği kadar sakin ve sessizdi. Bu her şeyi daha da heyecanlı hâle getiriyordu. Hastane çadırının önünde Sal ve Jed'le konuşurken o gün için o kadar heyecanlıydım ki yerimde zıplamamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Bunun Sal'i sinirlendiğini anlayabiliyordum ama kendime hâkim olamıyordum. Enerjimi bir yere yönlendirmeseydim, bağırmaya ya da küçük daireler çizerek koşmaya başlayabilirdim.

Sal ve Jed tartışıyordu. Askerden arındırılmış bölgeye gitmem ve Zeph ve Sammy'nin adadaki ilerleyişlerini izlemem gerektiği konusunda ikisi de hemfikirdi. Anlaşamadıkları konu kesişme noktasıydı. Sal onlar şelalenin tepesine ulaştıklarında diyordu, engelli rotaya güveniyordu. Jed daha önce, olabildiğince erken diyordu ama nedenini açıklamak istemiyor gibiydi. Şahsen ben Sal'in tarafındaydım ama ağzımı açmadım.

Kesişme noktasını bir yana bırakırsak, sonra ne yapılması gerektiği konusunda da hemfikirlerdi. Saldakilere burada hoş karşılanmadıklarını ve hemen gitmeleri gerektiğini söyleyecektim. Bu işe yaramazsa, şelaleden inmelerini engelleye-

cektim. Sal'in deyimiyle, onları oyalamak için uygun bulduğum her yol mubahtı. Gerekirse orada onlarla kalacak, Tet'i kaçıracaktım. Bu kumsalın geri kalanına sonra açıklanabilirdi. Christo ölene kadar kampa ulaşmamalarını sağlamaktan daha önemli bir şey yoktu. Onların aşağıya inmelerine izin mi vereceğiz yoksa onları uzak mı tutacağız, buna ondan sonra karar verecektik.

Bu arada Sal konuşuyordu. Bize anlatmadığı bir yedek planı olduğundan emindim. Kafasının nasıl çalıştığını biliyordum ve "Onu oraya geldiğimizde düşünürüz" diyecek bir tip değildi. Özellikle de bu kadar önemli bir şeyde. Özellikle anlamadığım şey Zeph ve Sammy'nin grubunu geri çevirme fikriydi. Onları engellemek zorunda kaldığım noktaya gelirsek, onları geri çevirmek kalmalarına izin vermek kadar problemliydi. Koh Phangan ya da Koh Samui'ye döndüklerinde buldukları şey hakkında konuşacaklarına kesin gözüyle bakabilirdiniz ve gizli konumumuzu kaybedecektik.

Sal değil de bir başkası olsaydı, bunu belirtirdim ama ona bunu söylemeye gerek yoktu. Ben bunu düşünebildiysem onun da düşündüğünden emindim. Sanki benim fikrimmiş gibi gösterip beni bir şeye yönlendirmek dışında hiçbir konuda fikrimi sorduğunu hatırlamıyorum. Şimdi düşününce, kimseye fikrini sorduğunu hatırlamıyorum. Bugs'a bile.

Yine de söyleyeyim, kesişme noktası konusundaki tartışmayı sonunda Sal kazandı. Büyük bir sürpriz. Açıkçası Jed'in neden denediğini bile bilmiyorum.

Bay Duck geçitte beni bekliyordu. Baştan ayağa savaş kıyafetleri içindeydi, omzunda bir M16 vardı ve yüzü yeşil ve siyah kamuflaj çizgileriyle boyanmıştı.

"Silah nereden çıktı?" dedim onu gördüğümde.

"Göreve uygun olmaya çalışıyorum."

"İşe yarıyor mu?"

"Benim işime yarıyor."

"Sanırım bu evet demek..." Geçidi ve askerden arındırılmış bölgeyi görebilmek için yanından geçtim. "Peki nasıl hissediyorsun? Gergin misin?"

"İyi hissediyorum. Hazır hissediyorum."

"Keşif için mi hazırsın?"

"Şey..." Gülümsedi. "Sadece hazırım, o kadar."

"Sadece hazır," diye mırıldandım. Orantısız sırıtışı beni her zaman şüpheye düşürüyordu. "Daffy, burada bilmediğim bir şeyler oluyor olmasın."

"Hmm."

"Hmm ne?"

"Hmm hadi gidelim."

"Ben ciddiyim. Saçma hareketlerine başlama. Bugün olmaz."

"Zaman işliyor, Rich. Buluşma noktasına gitmemiz gerekiyor."

Duraksadım, sonra başımı salladım. "Tamam... Eğer hazırsan."

"Hazırım."

"Öyleyse yapalım."

"Harika."

Büyük Hata

Çok erken yola çıktığım için, Zeph ve Sammy'nin hâlâ salda olacaklarını umuyordum. Ormana girdilerse onları bulmak çok daha zor olacaktı. Ayrıca sahilde Étienne, Françoise ve benim ilk kez kıyıya çıktığım aynı yere ineceklerine güveniyordum. Böyle yapacaklarından oldukça emindim ama asla bilemezdiniz. Kumsaldaki tek açık alanın yanından geçtiklerini fark etmeden, adanın etrafından dolaşmayı deneyebilirlerdi. İki şekilde de daha çok zamanımın olması daha iyiydi.

En azından bekçileri atlatmak sorun değildi. En iyi durumda bile uyuşuk oluyorlardı ama sabahın yedisinde kesinlikle ot sersemliğiyle uyuyor olurlardı. Bir bakıma, en büyük sorunum Bay Duck'tı. Fena hâlde formdan düşmüştü, yaşlı bir madenci gibi hırıltılı soluk alıyor, sık sık ağaçlara yaslanıp nefesleniyordu. Hayali durumundan ötürü onu başka kimsenin duyamayacağını kendime anlatmaya çalışıyordum ama yine de ne zaman bir küfür sallasa, kalbim ağzıma geliyordu. Dönüp ona ters ters bakıyordum ve o da özür dilercesine ellerini kaldırıyordu. "Üzgünüm," diye mırıldanıyordu jilet yapraklı çalılıklarda küfür yağdırdıktan sonra. "Orman savaşında tahmin ettiğim kadar iyi değilmişim." Birkaç dakika sonra ayağı takıldı, silahının üstüne düştü ve çalılıklara bir el ateş etti. Emniyet mandalını kapatmamıştı aptal ve parmağı tetikte yürümüştü. Sonrasında silahın işe yaramaktan daha çok sorun teşkil ettiğine karar verdik –gerçek bir şeyi öldüremeyeceğine göre– ve onu çalılıkların arasına saklayıp bıraktık.

Kumsaldaki ağaç hattına yaklaşık otuz metre kala, ona geride beklemesini söyledim. Kimsenin onu göremeyeceğinden ya da duyamayacağından emin olsam da dikkatimi dağıtıyordu. Saldaki gruba yaklaşmak istersem, riske girme lüksüm yoktu.

Beklenmedik bir şekilde –belli ki incinmiş olsa da– bunu anlayışla karşıladı.

"Anlıyorum, Richie," dedi kararlılıkla. "Benden nefret ediyorsun."

"Senden nefret etmiyorum," dedim iç geçirerek. "Ama dediğim gibi, bu ciddi bir iş."

"Biliyorum. Biliyorum. Sen devam et. Neyse..." Gözleri kısıldı ve başka yöne çevrildi. "Tecrübelerime göre bu tür işler tek kişilik."

"Kesinlikle."

Onu bir hindistancevizi ağacının altında bıraktım, tırtıklı bir av bıçağıyla tırnaklarının arasındaki kirleri temizliyordu.

Sabah erkenden yola çıkmaya değmişti. Saldakiler hâlâ kumsaldaydı.

Onları aylardır izliyor olsam da grubu yakından görmek çok şaşırtıcıydı. İzlediğimiz kişilerin gerçekten Zeph ve Sammy olduğunu kesinleştirdi; varsayımımız doğruydu ve onların orada olması benim suçumdu. Ayrıca çok garipti, çünkü bu ânı uzun zamandır bekliyordum ama onların orada olması gerçeği sakin hissetmeme sebep olmuştu. Salda sıkışarak oturmuş, üstü başı darmadağın suretlerden daha dramatik bir şey bekliyordum. Daha tekinsiz bir şey, çünkü –yabancılar olarak– kampın gizliliği ve benim için bir tehdit oluşturuyorlardı. Sal'e harita hakkında ne diyeceğimi hâlâ bulamamıştım, onun emirlerine karşı gelmeye cesaret edemezdim, bu yüzden adanın engelli yoluna güvenmek zorundaydım. Bu başarısız olursa, tek umudum şelalenin yukarısında onları oyalarken durumu Zeph ve Sammy'ye açıklamaktı.

Gözetleme noktamdan –onların oturduğu yerin yirmi metre uzağında eğrelti otlarının altında dümdüz uzanırken– sadece dördünü görebiliyordum. Beşinci salın arkasında kalıyordu. Görülebilen iki Alman'dan biri erkek ve biri kızdı. Biraz memnuniyetle, kızın güzel olduğunu gördüm ama Françoise kadar güzel değildi. Kumsalda kimse Françoise kadar güzel değildi ve bir yabancının onun yerini almasını istemiyordum. Kız burnu olmasaydı daha güzel olabilirdi, küçücük ve yukarı kalkıktı, bu yüzden kız bronz bir kafatasına benziyordu. Fakat adam farklı bir konuydu. Çok bitkin olduğu belli olsa da –sırt çantasını (parlak pembe) saldan zorla çekip aldı– görüntüsü ve vücut yapısı Bugs'a benziyordu. Kardeş olabilirdiler, sürekli gözlerinden çektiği uzun saçları bile benziyordu. Görür görmez ondan hoşlanmadım.

Sonunda beşincisi takımı tamamlamak için geldi. Başka bir kız ve sinir bozucu bir şekilde onun için söyleyecek kötü bir şey bulamadım. Kısa boylu ve kıvrımlıydı ve uzandığım yere kadar ulaşan çekici, sessiz bir gülüşü vardı. Upuzun kahverengi saçları vardı ve bir noktada, anlayamadığım bir sebeple, saçlarını bir atkı gibi boynuna sardı. Sıradışı bir manzaraydı ve beni gülümsetti, ta ki kaşlarımı çatmam gerektiğini hatırlayana kadar.

Saldakilerin Étienne ve Françoise'la yaptığımız hatayı yapmadıklarını gördüğümde biraz bozuldum; adada ilerlemenin tek yolunun onu boydan boya geçmek olduğunu fark etmeden önce kumsalın iki ucuna da yürümek. Fakat bu başka, çok daha ciddi bir hatayla fazlasıyla telafi edildi.

Aslında, daha olmadan önce o hatayı yapacaklarını biliyordum. Birincisi, sallarını doğru düzgün saklamamışlardı –yalnızca kıyıda deniz çizgisinin ötesine çekmişlerdi– ve ikincisi, yürürken yüksek sesle sohbet ediyorlardı. Almanca olduğunu fark ettim kıskanç bir saygıyla. (Almanlardan ziyade Zeph ve Sammy'ye duyduğum kıskanç saygı, tabii ki.) Benim için bu

tek bir şeyi gösteriyordu: Tedbirli olma ihtiyacından tamamen bihaberlerdi. Grup içerilere doğru girerken bana katılan Bay Duck da bunu fark etti.

"Pek akıllıca değil," dedi.

Başımı salladım, bir parmağımı dudaklarıma götürüp sus diye uyardım. Konuşmak istemiyordum, çünkü onları çok yakından takip ediyorduk. Yaprakların arasından onları görebilecek kadar yakından değil ama duyabilecek kadar yakından.

"Böyle devam ederlerse yakalanacaklar," diye devam etti aldırmadan.

Başımı salladım.

"Belki de bir şeyler yapmalısın, ne dersin?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Şimdi kapa çeneni."

Bay Duck'ın endişesi biraz kafamı karıştırdı ama sadece o kadar. Ağzını bir kez daha açtığında, parmağımı benim değil onun dudaklarına koydum ve mesajı aldı.

Neyse. Saldakilerin büyük hatası buydu: pek akıllıca davranmamak. İlk düzlüğe geldiklerinde, bir tanesi bile tarlada olduğunu fark etmedi.

Bunu Biliyorum

Sammy heyecanla bağırdı, tıpkı altı ay önce, Koh Samui'deki yağmurda koşarken bağırdığı gibi. "Bu inanılmaz, dostum! Hayatımda hiç bu kadar ot görmedim! Bu hayatımda gördüğüm otun hepsinden fazla!" diye bağırdı. Sonra avuç dolusu yaprakları koparıp havaya atmaya başladı ve diğer dördü de bağırmaya ve havaya yapraklar atmaya başladı. Paralarını havaya fırlatan milyon dolarlık banka soyguncuları gibi görünüyorlardı. Tamamen kontrolden çıkmışlardı. Tamamen ölmüşlerdi. Bekçiler en az iki saattir devriye geziyor olmalıydı ve onları ormandan geçerken duymadıysalar şimdi duymuşlardı.

Kaderin bir cilvesiyle, bilerek yapılmış bir şey olmasa da Bay Duck ve ben Étienne ve Françoise'la birlikte saklandığım çalılıkta saklanıyorduk. Olaya ayrı bir hava kattığı kesindi. Zeph ve Sammy'yi izlemek kendimi izlemek gibiydi –Étienne'in soğukkanlılığı olmasaydı olabilecekleri– ve aniden Scrooge'a* karşı güçlü bir empati hissettim. Belki de Bay Duck benim Gelecek Zamanımın Hayaletidir diye düşündüğümü hatırlıyorum, midem korkumun anılarıyla sıkışırken. Fakat aynı zamanda merak ediyordum. Davetsiz misafirlerimizle ilgili problem çözülmek üzereydi ve bu yetmezmiş gibi, bekçiler birini yakaladığında ne olduğunu da öğrenecektim. Hatta daha da iyisi, gerçekten görecektim.

---

* Ebenezer Scrooge, Charles Dickens'ın 1843 yılı romanı *Bir Noel Şarkısı*'nın ana karakteridir. Romanın başında Scrooge, Noel'i küçümseyen soğuk kalpli, cimri biri olarak tarif edilir. Hikâye Ebenezer Scrooge'un üç Noel hayaleti tarafından kurtarılışını anlatır. *–çn*

Kimsenin onlara acımadığımı düşünmesini istemem. Zeph ve Sammy'yi adada istemiyordum ve ortadan kaybolmalarının faydalı olacağını biliyordum ama bu şekilde olmak zorunda değildi. İdeal senaryo: Geldiler, adada yollarını ararken birkaç gün onları izledim, sonra şelaleye geldiklerinde vazgeçtiler ve geri döndüler. Ben eğlencemi yaşamış olurdum ve ne gözyaşı ne de kan dökülmüş olurdu.

Zeph oluk oluk kanadı. Bekçiler göründüğünde, sanki eski dostlarmış gibi dümdüz onlara doğru yürümeye başlamıştı. Benim için anlaşılması güç bir şey ama böyle yaptı. Bekçiler silahlarını omuzlarından indirmiş ve Tayca bir şeyler söylüyor olsalar da o neler olduğunu hâlâ anlamamış gibiydi. Belki onların Cennet topluluğundan olduğunu düşünmüştü ya da belki de o kadar şaşırmıştı ki başının belada olduğunu fark etmemişti. Her halükârda, o yaklaşır yaklaşmaz, bekçilerden biri tüfeğin dipçiğiyle onun yüzüne vurdu. Şaşırmamıştım. Bekçi gergin görünüyordu ve Zeph'in tuhaf davranışıyla benim kadar kafası karışmıştı.

Ondan sonra, otların üzerinden birkaç saniye boyunca sessiz bakışmalar oldu, Zeph burnundan akan kanı eliyle kapatırken birkaç adım geriye gitti. İki grup da birbiri kadar afallamış gibi görünüyordu. Saldakiler zihinsel bir ayarlama yapmak, birkaç saniye içinde Cenneti cehennemi çevirmek zorunda kaldı. Bekçiler de tarlalarına öylece girip yapraklar koparacak kadar aptal olabilecek kişiler karşısında hayrete düşmüş gibiydi.

Bu kısa arada, bekçilerin çoğunun tecrübeli paralı askerlerden ziyade taşra çocukları olduğu aklıma geldi, yaraları bıçak kavgalarından değil keskin mercan kayalıklarındandı. Gerçek Viet Kong gibi. Fakat bu gözlemlerin Zeph ve Sammy'nin ilgisini pek çekmediğinden eminim ve bu durumda sanırım bekçileri olabileceklerinden daha tehlikeli hâle getiriyordu. Belki daha tecrübeli biri panik yapıp Zeph'in suratına vurmazdı. Silahlı bir adamdan daha tehlikelisi silahlı ve gergin bir adamdır

diye bir söz yok muydu? Yoksa da olmalıydı. Kısa bakışma evresi bittikten sonra bekçiler patladı. Bunu duruma verilen bir panik tepkisi olarak algıladım. Bir anda saldırdılar ve artık benim değil onların davetsiz misafirleri olan kişileri öldüresiye dövmeye başladılar.

Sanırım saldakiler oracıkta dövülerek ölebilirdi ama tam olayın izlenemeyecek kadar kötüye gittiğini hissetmeye başlarken, başka bir grup bekçi geldi ve bu grubun bir patronu var gibiydi. Onu daha önce hiç görmemiştim. Diğerlerinden daha yaşlıydı ve otomatik tüfeği yoktu, hâlâ kılıfında duran bir tabancası vardı. Geleneksel olarak silahlı adamlar arasında bir güç işareti. Bir sözüyle dayak durdu.

Yanımda Bay Duck uzanıp kolumu tuttu. "Rich, sanırım onları öldürecekler."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve fısıldadım, "Sus."

"Hayır, dinle," diye üsteledi. "Onların ölmesini istemiyorum."

Bu kez onu parmağımla değil bütün elimle susturdum. Bekçilerin patronu konuşmaya başlamıştı.

İngilizce konuşuyordu. Kusursuz bir şekilde değil tabii. Nazi esir kampında İngilizce şiir seven ve esirlerine "Biliyorsunuz, birbirimize çok benziyoruz, siz ve ben," diyen bir kumandan gibi değil. Ama yeteri kadar iyi.

"Kimsiniz?" dedi açık ve net.

Aldatıcı bir şekilde hileli bir soru. Ne derdiniz? Resmiyetle kendinizi mi tanıtırdınız, "Hiç kimse," mi derdiniz, canınızı bağışlamaları için yalvarır mıydınız? Ön dişlerinin artık olmadığı göz önünde bulundurulduğunda, Sammy'nin çok iyi idare ettiğini düşündüm.

"Koh Phangan'dan gelen gezginleriz," diye cevapladı kesik kesik nefes alırken ve istemsizce kan damlatırken. "Başka birkaç gezgini arıyorduk. Bir hata yaptık. Burasının sizin adanız olduğunu bilmiyorduk."

Patron başını anlayışla salladı. "Çok büyük hata."

"Lütfen, biz çok..." Nefes. "Özür dileriz."

"Yalnız mısınız? Başka arkadaş var mı?"

"Yalnızız. Bir arkadaşımızı arıyorduk. Burada olduğunu düşündük ve bir hata yaptığımızı biliyor..."

"Neden arkadaşı burada arıyorsunuz?"

"Arkadaşımız bize bir harita verdi."

Patron başını bir yana yatırdı. "Ne haritası?"

"Gösterebi..."

"O haritayı bana gösterebilirsin. Sonra."

"Lütfen. Çok üzgünüz."

"Evet. Üzgün olduğunuzu biliyorum."

"Gitmek istiyoruz. Adanızdan şimdi ayrılabiliriz ve kimseye bir şey anlatmayız."

"Evet. Kimseye anlatmazsınız. Bunu biliyorum."

Sammy gülümsemeye çalıştı. Kalan dişleri de kıpkırmızıydı. "Gitmemize izin verecek misiniz? Lütfen?"

"Ah." Patron gülümsedi. "Gidebilirsiniz."

"Gidebilir miyiz?"

"Evet."

"Teşekkür ederiz." Bir gayretle Sammy dizlerinin üstüne doğruldu. "Efendim, teşekkür ederiz. Size söz veriyorum, kimseye bir şey..."

"Bizimle gidebilirsiniz."

"Sizinle mi?"

"Bizimle gidiyorsunuz."

"Hayır," diye karşı çıkmaya başladı Sammy. "Lütfen, durun, bir hata yaptık! Çok özür dileriz! Kimseye söylemeyiz!"

Alman çocuklardan biri kollarını yukarıda tutarak ayağa kalkmaya başladı. "Konuşmayacağız!" dedi. "Konuşmayacağız!"

Patron sakince Alman'a baktı, sonra bekçilere hızlıca bir şeyler söyledi. Üçü ileri atıldı ve Zeph'i kollarından tutup kaldırmaya çalıştı. Zeph karşı koymaya başladı. Başka bir bekçi öne geldi ve tüfeğinin dipçiğiyle Zeph'in karnına bir tane indirdi.

"Richard," dedi Bay Duck, kolumdan kurtulmuştu. "Beni dinle. Onları kesinlikle öldürecekler."

Onu dikkate almadım.

"Bir şey yap, Richard."

Yine cevap vermedim ve bu kez parmağıyla kaburgalarımı sertçe dürttü. Neyse ki saldakilerin çığlık sesleri ciyaklamamı bastırdı.

"Lanet olsun!" diye fısıldadım hayretler içinde. "Senin sorunun ne?"

"Onlara yardım etmek için bir şey yap!"

"Ne gibi?"

"Şey gibi..." Bu soruyu düşündü, tarlada bekçiler Alman kızın üstüne üşüşüyordu. Kaçmaya çalışmıştı, tökezleyerek birkaç metre gidebilmiş, sonra yakalanıp geri getirilmişti. "Bilmiyorum!"

"Ben de bilmiyorum, bu yüzden kapa çeneni! Beni de öldürteceksin!"

"Ama..."

Ona bağırmamak için kendimi zor tutarak, onu savaş ceketinin klapalarından yakaladım ve ağzımı kulağına dayadım. "Son kez söylüyorum, lanet çeneni kapat!"

Bay Duck elleriyle yüzünü kapattı ve bekçiler korkmuş esirlerini sürükleyerek götürmeye başladılar.

Haksız Saldırı

Çığlıklar ve iniltilerin yerini yavaş yavaş orman sesleri almaya başladı. Normalde asla fark etmeyeceğim sıradan sesler şimdi tuhaf geliyordu. Daha kötü, anlaşılmaz biçimde yersiz: Kuşların cıvıltılı şarkıları kötü espriler gibiydi, kafamı ütülüyor, sinirime dokunuyordu. Bay Duck'a bir şey söylemeden ayağa kalktım ve geçide doğru dönmeye koyuldum. Kolay bir yürüyüş değildi. Başım adrenalinden dolayı ağrıyordu, bacaklarım titriyordu ve gizliliği pek düşünmüyordum. İki kez takılıp düştüm ve daha da fazla kez diğer tarafta kim olduğuna bakmadan çalılıkların arasından geçtim.

Geriye dönüp baktığımda, gördüklerim yüzünden sarsıldığım ve hâlâ çığlıkların etkisiyle boğucu hissettiren bir bölgeden ayrılmak için acele ettiğim açıktı. Fakat o an bunu böyle görmüyordum. Yalnızca kampa dönmenin ve Sal'e sabahki gelişmeleri anlatmanın önemli olduğunu düşünüyordum. Ayrıca Bay Duck'a öfkeliydim. Saldakileri izlemeye başladığımız andan itibaren, kafası fena hâlde karışmış gibiydi. Zeph ve Sammy'yi düzlükten önce durdurmamı istemiş, saçma sapan konuşmaları beni tehlikeye sokmuştu. Bildiğim kadarıyla bu ciddi bir suçtu. Yanınızdakine güvenemezseniz askerden arındırılmış bölge çok tehlikeli bir yerdi.

Sanırım Bay Duck bu öfkeyi hissetti, çünkü ondan beklenmedik bir şekilde konuşmaya çalışmadı. Geçide ulaşana dek. Sonra beni iterek durdurdu ve "Konuşmamız gerek," dedi.

"Canın cehenneme," diye cevap verdim, onu iterek. "Senin yüzünden ölebilirdim."

"Saldakileri muhtemelen öldürüyorlar!"

"Bunu bilemezsin. Ve o dayak olayının olmasını ben de en az senin kadar istemezdim, bu yüzden bana ahlak dersi vermeye kalkma. Yakalanabileceklerini biliyorduk. Onlar şelaleye ulaşmadan temasa geçmeme kararını aldığımızda bunu anlamıştık, benden ne istiyorsun?"

"Karar mı? Ben bir karar vermedim! Ben onlara yardım etmeni istedim!"

"Rambo gibi oraya dalıp olmayan bir M16'yı mı sallasaydım?"

"Bir şey yapabilirdin!"

"Ne gibi? Hayal dünyasında yaşıyorsun! Yapabileceğim hiçbir şey yoktu!"

"Düzlüğe ulaşmadan önce onları uyarabilirdin!"

"Açıkça onları uyarmamam emredildi!"

"Emirlere uymayabilirdin!"

"Bunu istemedim ki!"

"İstemedin mi?"

"Bin an bile!"

Bay Duck kaşlarını çattı ve cevap vermek için ağzını açtı, sonra kendine hâkim oldu.

"Ne?" diye bağırdım.

Başını iki yana salladı, yüzü yumuşadı. Nihayet konuştuğunda, aklındakileri söylemediğini biliyordum. "Bu haksız bir saldırı, Richard," dedi sessizce. "Benim hayal dünyasında yaşıyor olmam."

"Senin yüzünden ölebilirdim ama duygularını incittim. Tanrı beni affetsin. Ben bir canavarım."

"Ben senin dünyanda yaşıyorum."

"Bu rahatlatıcı olmalı, benim..."

Durdum. Konuşurken askerden arındırılmış bölgenin bir yerinden keskin bir çıtırtı duydum.

"Duydun mu?"

Bay Duck duraksadı, gözleri kısıldı ve birdenbire aşırı derecede endişeli göründü. "Evet. Bir şey duydum."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

İkimiz de bekledik.

Beş altı saniye içinde sessizlik silah sesleriyle bozuldu. Çok netti, bir şekilde hızlı bir esinti gibi ağaçların arasından ilerlemeyi başarmış ve şaşırtıcı bir gürültüyle onları delip geçmişti. Tek bir atış ama uzun. Göz kırpmama ve omuzlarımı kamburlaştırmama, sonra da silah sesinin hâlâ devam ettiğini anlamama yetecek kadar uzun.

Sonunda durduğunda, duyduğum şey Bay Duck'ın derin bir nefes alıp yavaşça vermesiydi.

"Tanrım..." diye mırıldandım. "Lanet olsun... Oldu. Onları gerçekten..."

"Öldürdüler," diye tamamladı dalgınlıkla.

Neredeyse kusacak olmam beni şaşırttı. Aniden midem sıkıştı ve boğazım gerildi. Aklıma bir görüntü geldi: saldakilerin cesetleri, tişörtlerinde kan lekeleri, bükülmüş kol ve bacakları. Güçlükle yutkunarak askerden arındırılmış bölgeye döndüm. Sanırım tamamlayıcı bir işaret arıyordum, belki uzaklarda belli belirsiz bir mavi duman. Ama hiçbir şey yoktu.

"Öldürdüler," diye duydum bir kez daha ve sonra çok alçak sesle, "Kahretsin."

Bir an sonra Bay Duck'a döndüm. Gitmişti.

Mama

Her şey ters gitmişti ya da her şey yolunda gitmişti. Hangisi olduğuna karar veremiyordum.

Bir yandan, düzlükte olduğu gibi, iş oraya geldiğinde cesaretimi kaybetmiştim. Tetikte ama sakin değildim; tetikte ama kusacak hâldeydim. Fakat diğer yandan, belki de böyle olması gerekiyordu. Düzlükte paniklemek de doğruydu, silah seslerini duyduğumda midemin bulanması da doğruydu. Bunun hakkında yeteri kadar şey okumuş, yeteri kadar film izlemiştim: İlk turunuzun ilk günü, bir temasta aklınızı yitirmeniz gerekir. Sonrasında, daha tecrübeli ve yorgunken, bir gün bir anda ölümün sizi hâlâ dehşete düşürdüğü gerçeği sizi gafil avlar. Bu üzerine çok düşündüğünüz bir şeydir ve bu yolla güç kazanırsınız.

Şelaleye doğru inerken bu ikinci yorumu düşünüp durdum. Ayrıca başka iyi taraflardan bakmaya çalıştım. İlk olarak, yeni gelenlerle ilgili problemimiz çözülmüştü ve benim kumsalın gizliliğini tehlikeye atmaktaki rolüm değişmeyecek şekilde kapanmıştı. Ama bunlar nasıl hissettiğimi değiştirmiyordu. Hâlâ kasılan midemle savaşıyor, önümdeki araziye odaklanmak için çabalıyor, bağırmamak için kendimi tutmaya çalışıyordum. Bağırmayı çok istiyordum. Iron John gibi, şeytan çıkarma tarzı bağırmak değil. Daha çok şöyle: Bir yolda otobüsü yakalamak için son hızla koşarken dizinizi bir beton direğe çarptığınızda bağırdığınız gibi. Tıpkı kasten yapmışsınız gibi, olabildiğince yüksek sesle. Bu acıdan kaynaklanan bir çığlık değildir, çünkü o anda hiçbir yeriniz acımaz. Aşırı

dolmuş bir beyinden gelen bir çığlıktır, biraz önce olan şeyi kabullenmeyi reddeden ve denemeyi reddeden bir beyin.

Sal şelalenin altında beni bekliyordu. "Neler oldu?" dedi, endişeliden ziyade sinirliydi, kıyıya kadar yüzmemi beklemedi bile. "Neden silah sesleri duydum?"

Sığlığa ulaşana ve ona doğru yürüyene kadar cevap vermedim. "Saldakiler," dedim nefes nefese. Suya çarpmanın etkisi her zaman beni nefessiz bırakırdı ve bu kez her zamankinden daha kötü olmuştu.

"Onları öldürdüler mi?"

"Evet. Bekçilerin onları yakaladığını gördüm ve sonra da silah seslerini duydum."

"Görmedin mi?"

"Hayır."

"Yakalandıklarında ne oldu?"

"Onları dövdüler."

"Fena hâlde mi?"

"Evet."

"Onları korkutacak kadar fena mı? Belki de sadece bir mesaj vermek istediler?"

"Daha kötü."

"Sonra?"

"Onları bir yere götürdüler. Sürüklediler."

"Sürüklediler... Sen takip etmedin."

"Hayır."

"Sonra ne oldu?"

"Silah sesleri... Geçide ulaştığımda."

"Anladım..." Sal'in gözleri kafamda delikler açıyordu. "Fena hâlde dövdüler, diyorsun..."

"Çok fena."

"Onların ölümlerinden kendini sorumlu hissediyorsun."

Cevap vermeden önce bunu düşündüm, şu saatten sonra Zeph ve Sammy'yle olan bağlantımı ele vermek istemiyordum.

"Buraya gelmek onların kararıydı," dedim sonunda, ağırlığımı sol ayağımdan sağ ayağıma vererek. Hâlâ dizlerime kadar suyun içindeydim ve ayaklarım hafifçe çamura batıyordu. "Ormanda çok gürültü yaptılar. Bu onların hatasıydı."

Sal başını salladı. "Silah seslerini diğerleri de duymuş olabilir. Onlara ne söyleyeceksin?"

"Hiçbir şey."

"Sanırım Étienne Christo meselesini biliyor. Yine zorluk çıkarıyor..."

"Étienne'e söylemeyeceğim," diye araya girdim. "Françoise'a ya da Keaty'ye ya da kimseye söylemeyeceğim... Jed hariç... Jed'e söyleyeceğimi biliyorsun."

"Elbette biliyorum, Richard," dedi kendinden emin bir hâlde. "Ama izin istemen çok hoş." Sonra topuklarının üstünde dönüp gitmeye başladı. Havuzdan çıkmamı beklemedi bile ya da fısıltıyla, "Senin kahrolası iznini istemiyordum," dediğimi de duymadı.

Hayata Döndürme

Sal'in arkasından kampa gitmedim, çünkü henüz kimseyi görmek istemiyordum. Pek bir şey yapmak istemiyordum. Belki uyumak dışında. Uyuyup unutma fikri cazip görünüyordu; yorgunlukla bir alakası yoktu. Hâlâ bağırmak istememe sebep olan beynimden kaçmak istiyordum. Sorun şu ki uykunun sunabileceği çeşitli faydalar arasında unutmak yoktu. Uyursam rüya görecektim ve rüyaların bu şeylerden kaçınmak için doğru yer olmadığını biliyordum.

Sonunda kendi kendime konuşmaya başladım. Havuzun etrafında dolaşarak, zihnime sanki ayrı ama makul bir varlıkmış gibi davranarak, ondan beni bir süre yalnız bırakmasını istedim. Ya da en azından sesi kısmasını.

Bu el kol hareketleri ve vahşi bakışlarla dolu bir deli taklidi değildi. Biraz sükûnet için başvurulan dürüst bir çabaydı ve işe yaramadı. Zihnim mantığı, Süpermen'in kurşunları uzaklaştırdığı gibi uzaklaştırıyor, göğsüm sıkışıyordu. Bu yüzden birkaç farklı yöntem denedim, güzel bir çiçekle ya da kazınmış ağaçtaki kabuk desenleriyle ilgilenmeye çalışmak gibi. Fakat bütün bu yöntemler de başarısız oldu. Bir işe yaradıysalar, o da başarısızlığımın sinirimle birleşmesi ve daha kötü hissetmeme sebep olmasıydı.

Son çabam havuza geri dalmak oldu. Sualtı benim için her zaman bir sığınak gibiydi. Sakinleştirici, körleştirici, sağır edici: mükemmel bir kaçış. İşe de yaradı, beni isimsiz bir serinlikle sarmaladı ama ister istemez geçici olarak. Maske

olmadan sürekli yüzeye çıkmak zorunda kalıyordum ve yüzeye çıkar çıkmaz zihnim aynı müzakerelere geri dönüyordu.

Bunlardan kaçınmanın yeri burası değildi. Nefes nefese kalıp kabullendikten sonra nihayet bunun farkına vardım. Havuzdan çıktım ve ormana doğru yöneldim. Bahçıvanların patikasından gitmedim. Marangozların patika ağını takip ettim, böylece alandan geçmeden kumsala ulaşabilirdim.

Bunu kısa tutacağım. Sadece hatırladıklarımla sınırlı; boşlukları dolduracak şeyler de yok. Şu ana kadar boşlukları doldurmadığımdan değil; ama sonraki birkaç dakikaya dair anılarım yarım yamalak. Şüphesiz travmatik sabah ve tarif ettiğim ruh hâlinin sonucu.

"Saldakiler öldü," dedim. "Christo kırk sekiz saat içinde ölecek. Sen hariç bütün problemlerimiz çözüldü. Aklını başına toplamanın zamanı geldi."

Karl donuk gözleriyle bana baktı. Ya da beni görmezden geldi ya da hiçbir şeye bakmıyordu. Her neyse. Umurumda değildi. Ona doğru bir adım attım ve ben böyle yaparken o hırçınca bacaklarıma saldırdı. Belki de siperini tekmelememin intikamıydı. Darbesi canımı acıttı, ben de ona vurdum.

Göğsünün üstüne oturdum, dizlerimi kollarına bastırdım, bir avuç pilavı ağzına tıkmaya çalıştım. Teni bana Koh Phangan'daki ölü uyuşturucu bağımlısını hatırlattı, sarkmıştı, kaslarının üstünde gevşekçe sallanıyordu. Ona dokunmak hiç hoş bir his değildi. Özellikle de debelenmeye başladığında.

Sesler çıkardı, muhtemelen sözcükler. "Aferin oğlum!" diye bağırdım. "Sanırım seni iyileştiriyorum!" Parmaklarıyla boynumu tırmaladı. Onları ittim. Sanırım mücadele sırasında pilavı kaybetmiştim. Sanırım elimde kum tutuyordum.

***

Gözlerimi kapattığımı sanıyorum. Zihnimde pörtlemiş gözleriyle Karl'ın yüzü yerine kırmızımsı kahverengi bir battaniye resmi canlandı. Boşluk, bu yüzden gözlerimin kapalı olması mantıklı bir açıklama gibi görünüyor. Hafızamdaki bir sonraki resmi de bu açıklıyor: mavi bir battaniye, geriye doğru düşerken bir an gözlerimi tekrar açıyorum ve bulutsuz bir gökyüzü görüyorum. Ve sonraki resim tekrar kırmızı-kahverengi battaniyeye dönüyor.

Doğruldum. Karl kumsalın yaklaşık yirmi metre ilerisinde deli gibi koşuyordu. Günlerce aç kaldıktan sonra hâlâ bu kadar güçlü olmasına şaşırarak ayağa kalktım ve hızla arkasından koştum.

Makul Şüphe

Kumsaldan, ağaç hattının arasından, patikadan, alana. Onu neredeyse yakalıyordum. Onu saçından tutmak üzereydim. Sonra çadırlardan birinin ipine takılıp yere kapaklandım ve Karl doğruca Hayber Geçidi'ne gitti.

Ellerimin üzerinde doğruldum. Birkaç kişi tam olarak yolunun üzerinde duruyordu. "Yakalayın onu!" diye bağırdım. "Jesse, Greg, Tanrı aşkına! Tutun onu!" Fakat tepki veremeyecek kadar şaşırmışlardı ve Karl hızla yanlarından geçti. "Sizi aptallar! Kaçıyor!" Birkaç saniye sonra geçide ulaşmıştı. Sonrasındaki şaşkın sessizlikte onun çalılıkların arasından geçtiğini duyduk ve tekrar sessizlik oldu.

"Lanet olsun!" diye bağırdım, dizlerimin üstüne çökerek ve yumruğumu yere vurmaya başladım.

Omzuma hafif bir el dokundu. Başımı çevirdiğimde Françoise'ın bana doğru eğildiğini gördüm, arkasında da bir grup meraklı insan vardı. "Richard?" dedi endişeyle.

Başka bir el, Jesse'ninki, kolumun altına uzandı ve beni kaldırdı. "İyi misin, dostum?"

"Evet..." diye başladım ve sonra durdum, neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. "...Sanırım Karl komadan çıktı."

"Ben de öyle gördüm. Neler oldu?"

"...Bana saldırdı," dedim şüpheyle ve herkes şok oldu.

"Yaralandın mı?" dedi Françoise, kontrol etmek için yüzüme dikkatle bakarak.

"Onu savuşturmayı başardım. İyiyim..."

"Neden öyle yaptı?"

"Ben... Ben gerçekten bilmiyorum..." Çaresizce başımı iki yana salladım. Bu sorularla uğraşmaya hiç hazır değildim. "Belki... Belki bir balık olduğumu düşündü. O balıkçıydı ve... Çıldırmış..."

Bu saçmalamalarımdan beni Sal kurtardı. Kalabalık yarıldı ve arasından geçip geldi.

"Karl sana saldırdı mı, Richard?"

"Biraz önce. Kumsalda."

Karl'ın saldırısının ikinci kez doğrulanması kalabalığı bir kez daha şok etti ve hepsi hemen konuşmaya başladı.

"Onu yakalayan ben olmalıydım!" dedi Unhygienix öfkeyle. "Çok yakından geçti!"

"Gözlerindeki bakışı gördüm!" diye ekledi Cassie. "Doğruca bana baktı! Korkunçtu!"

"Ya ağzındaki köpük!" dedi başka biri. "Kuduz olmuş gibi! Onu yakalayıp bağlamalıyız!"

Sadece bir ses karşı çıktı: Étienne. "Bu imkânsız," diye bağırdı velvelenin arasından. "Karl'ın Richard'a saldırdığına inanmıyorum! Buna inanmıyorum! Bu sabah onunla birlikteydim!"

Gürültü azalmaya başladı.

"Bu sabah bir saat boyunca onunlaydım! Bir saat ve benimle pilav yedi! İyileşiyordu! Kimseye saldırmayacağını biliyorum!"

Şaşkınlıkla kaş çatabilecek kadar kendimi topladım. "Benim bir yalancı olduğumu mu söylüyorsun?"

Étienne duraksadı, sonra başını çevirip diğerlerine hitap etti. "Bir saat boyunca onunlaydım! Adımı söyledi! Bir haftadır ilk kez konuştu! İyileştiğini biliyorum!"

Hemen sözümden dönmeye başladım, bu tartışmayı umursamıyor, sadece oradan kaçmak istiyordum. "Evet, Étienne haklı. Benim hatam olabilir. Onu korkutmuş olabilirim..."

"Hayır!" diye araya girdi Sal sertçe. "Korkarım Karl tehlikeli bir hâle geldi. Bu sabah ben de onu görmeye gittim ve bana da saldırmaya kalktı."

Onu yalancı çıkarmamak için şaşkınlığımı gizledim, yüz ifadesini dikkatle inceledim ve bir yalanı anlama becerisine sahip olmak istedim. Doğruyu söylüyor gibi yapıyordu ama bunun anlamsız olduğunu biliyordum.

"Neyse ki Bugs oradaydı ve onu tuttu. Kumsaldaydık, o Keaty ile Koh Phangan'a doğru yola çıkmadan hemen önce. Hepinizi daha önce uyarmam gerekirdi ama onunla başa çıkabilmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum..." Bariz ve tamamen alışılmadık bir üzüntüyle iç geçirdi. "Aptallık ettim. Tet kutlamasını daha fazla kötü haberle bozmak istemedim. Sorumsuz davrandım ama işler o kadar iyi gidiyordu ki... Moralleri bozmak istemedim."

Jesse başını iki yana salladı. "Tet iyi, Sal ama o kadar tehlikeli birinin ortalıkta dolaşmasına izin veremeyiz."

Herkes başını salladı ve tuhaf bir nedenle, hepsinin bana doğru başını salladığını hissettim.

"Richard, umarım özrümü kabul edersin. Bu duruma düşmemeliydin."

"Buna gerek yok, Sal," dedim hemen. Bir yalan bağlamında bile olsa –ve artık yalan söylediğinden emindim– benden özür dilemesinden aşırı derecede rahatsız olmuştum. "Anlıyorum."

"Ama ben anlamıyorum!" dedi Étienne çaresizce. "Lütfen! Lütfen, herkesin dinlemesi gerek! Karl tehlikeli değil! Yardıma ihtiyacı var! Belki onu Koh Phangan'a götürebilir..."

Bu kez sözünü kesen Françoise oldu, hiçbir şey yapmadan öylece yürüyüp gitti. Onun alandan geçip gidişini izlerken sesi azaldı. Sonra arkasından gitti, savunması felce uğradığından hâlâ konuşamıyor, kollarını önünde tutuyordu.

Dikey

Étienne ve Françoise gittikten hemen sonra geri kalanımız alana dağılmaya başladı. Karl'la ilgili daha fazla konuşma olmadı. Diğerleri açısından, sanırım hepsi Sten'in cenazesinden beri süren sakinliğin tehlikede olduğunun farkındaydı ve büyük bir inkâr çabası başlamıştı. Ani, teklifsiz, sezgisel bir mutabakat, bu yüzden biraz bile tartışmalı olan bir şey hakkında konuşmak yasaktı. Benim için sorun yoktu. Bu kimsenin benden Karl konusunun ayrıntılarına girmemi ya da silah sesleri konusunu açmamı istememesi anlamına geliyordu. Tek kötü yanı birkaç zoraki muhabbete katlanmak zorunda olmaktı ama bu adil bir bedel gibi görünüyordu.

Bu muhabbetlerin en tuhafı Jean'la oldu, çok tuhaftı çünkü benimle neredeyse hiç konuşmazdı. Utangaç bir gülümsemeyle yanıma geldi ve yalnızca huzursuzluktan olabilecek türden aptalca bir soru sordu. "Çalışıyor musun, Richard?" dedi.

O anda mutfak kulübesinin önünde sigara içiyor, parçalara ayrılmış asabımı düzeltmeye çalışıyordum. "Hayır, Jean," diye cevap verebildim, oldukça sabit bir tonla. "Şu anda değil. Sigara içiyorum."

"Ah."

"Bir tane ister misin?"

"Ah hayır!" dedi aceleyle, epey telaşlanarak. "Senin sigaranı almak istemiyorum."

"Al hadi. Keaty bana Hadrin'den getirecek."

"Hayır, hayır. Ben ot içebilirim."

"Tamam." Gülümsemesine karşılık verdim, defolup gitmesini çok istiyordum.

Ama gitmedi. Başını kaşıdı ve ayaklarını sürüdü. Bir şapkası olsaydı ellerinde tutardı diye bir izlenime kapıldım. "Şey, Richard, ben düşünüyordum."

"Hmın?"

"Belki bir gün bahçeyi görmek istersin. Bazen Keaty'yi görmeye gelirdin ama artık bu değişti. Keaty balıkçılığa geçtikten sonra, bahçeyi daha da büyüttüm. Artık yedi bölgesi var."

"Yedi mi?" dedim dümdüz. "Harika."

"Yani bir gün görmeye gelecek misin?"

"Anlaştık."

"Anlaştık! Evet!" Bir kahkaha patlattı, o kadar abartılıydı ki birkaç saniye boyunca dalga geçtiğini düşündüm. "Anlaştık! Öyleyse görüşürüz!"

Başımı salladım.

"Anlaştık!" diye tekrarladı. "Görüşürüz, Richard!"

"Görüşürüz," diye cevap verdim ve neyse ki dönüp gitti.

Karanlık çökmeye başlayana kadar Jed'i görmeye gitmekten kaçındım. Hastane çadırına girerken görülmek istemedim. Bunun Christo'nun varlığını gizlice kabul etmek olacağını biliyordum; bu, mutabakatımızda Görmezden Gelinecek Şeyler'in belki de en önemlisiydi.

Eğer bu mümkünse, çadırın içindeki koşullar eskisinden daha da kötüydü. Koku bakımından aynıydı ama içeride hapsolmuş sıcak hava daha yoğundu ve her yerde kurumuş ve kurumakta olan siyah sıvı gölleri vardı. Christo'nun karnından akan kan çarşafları ıslatıyor, zemindeki brandanın katları arasında birikiyor ve Jed'in kollarına ve göğsüne bulaşıyordu.

"Lanet olsun," dedim, ensemin terlediğini hissederek. "Burada neler oluyor?"

Jed bana doğru döndü. Dikey duran Maglite el feneri onu aşağıdan aydınlatıyordu. Sakalındaki ayrık bölgeleri ampul

telleri gibi parlatıyor ve gözlerini tamamen karanlıkta bırakıyordu. "Bana iyi haber getirdin mi?" diye mırıldandı. "Kötü haberlerden bıktım artık. Sadece iyi haber duymak istiyorum."

Durdum, göz çukurlarındaki gölgelere gözlerimi kısarak baktım, içlerinde bir şekil görmeye çalıştım. Tavrında tehditkâr bir şey vardı ve şeytani parıltısı halüsinasyon görüp görmediğimi sorgulamama sebep oldu. Öyle ki burada duracaksam onun gerçekliğini doğrulama ihtiyacı hissettim. Sonunda uzanıp Maglite'ı aldım ve direkt yüzüne tuttum. Işığı engellemek için elini kaldırdı ama beni rahatlatacak kadar detay gördüm.

Feneri tekrar yere koydum. "Haberlerim var. Zeph ve Sammy öldü."

"Öldü," dedi Jed duygusuzca.

"Ot tarlası bekçileri onları vurdu."

"Gördün mü?"

"Hayır."

Başını yana eğdi. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır, onları dövdüklerini gördüm ve..."

"Bu sana yetti."

"Midemi bulandırdı," diye bitirdim. "Böyle olmasını beklemezdim ama oldu."

"Ah." Yüzünde görünmez bir ifade oluşurken Jed'in sakalındaki parlak teller kıpırdadı.

"Sevinmedin mi? Sevinmek değil, yani rahatlamak ... bir bakıma."

"Hiç rahatlamadım."

"Rahatlamadın mı?"

"Hayır."

"Ama bu kumsal güvende demek. Tet ve moraller ... ve gizliliğimiz..."

"Kumsal artık umurumda değil, Richard."

"Sen... Kumsal umurunda değil mi?"

"Benim haberimi duymak ister misin?"

Huzursuzluğumu gizlemek için ağırlığımı diğer ayağıma verdim. "Tamam."

"Bugünün haberi hiç haber olmaması."

"Hiç ziyaretçi yok."

"Doğru, Richard. Hiç ziyaretçi yok. Yine." Boğazını temizledi. "O ve kendim dışında tek bir insan görmedim... Bunun sebebinin ne olabileceğini düşünüp duruyorum... Sence neden, Richard? Ben ve Christo, bütün gün burada bekliyoruz, kimse ziyarete gelmiyor..."

"Jed... Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Acelen mi var?"

"Hayır."

"Öyleyse tekrar konuşabiliriz."

"Tamam. Senin dediğin gibi, insanlar normale dönmeye çalışıyor. Hatırlamak istemiyorlar."

"Ve buradaki Sal olsaydı da aynı şey olurdu."

"Buradaki Sal olsaydı farklı olabilirdi. O patron. Ama bence..."

"Ya sen olsaydın?" diye sözümü kesti.

"Buradaki mi?"

"Burada ölen. Ya sen olsaydın?"

"Birkaç kişi gelirdi, sanırım. Françoise ve Étienne. Keaty..."

"Ben?"

"Evet. Sen de gelirdin." Hafifçe güldüm. "Umarım."

Jed kahkahasını yarıda kesti, nahoş ve yabancı bir sese dönüştü. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, Richard. Buradaki ben olsaydım demek istedim."

"Sen mi?"

"Ben."

"İnsanlar seni görmeye gelirdi."

"Gelirler miydi?"

"Tabii ki."

"Gelirler miydi?"

"Evet."

"Ama ben buradayım, Richard." Bana doğru eğildi, Maglite'ın ışığını engelleyerek üst vücudunun tamamını gölgeye çekti. Ne kadar yakın olduğundan emin olamadan hemen geri çekildim. Konuştuğunda, on ya da on beş santimden daha uzakta olamazdı. "Ben bütün gün ve bütün gece buradayım. Ve kimse ziyarete gelmiyor."

"Ben ziyarete geliyorum."

"Ama başka kimse gelmiyor."

"Ben... Üzgünüm."

"Evet. Ben de üzgünüm..."

"Ama..."

"Tamam."

Birkaç saniye sonra geri yaslandı ve Christo'nun kanlı vücudunun üzerinden birbirimize baktık. Sonra başını eğdi ve kollarından kurumuş kan tabakalarını ovarak çıkarmaya başladı.

"Jed," dedim sessizce. "Bana bir iyilik yap."

"Hmm."

"Biraz çadırın dışına çık. Ben burada Christo ile kalırım ve..."

Bir elini ilgisizce salladı. "Bence olayı anlamıyorsun."

"Gerçekten sen..."

"Dışarıdaki o beş para etmez insanları görmek istemiyorum."

"Görmek zorunda değilsin. Kumsala gidebilirsin."

"Neden?" dedi, birden sesi çok açık ve net geldi. "Kafamı boşaltmak için mi? Sağlıklı düşünmek ve aklımı korumak için mi?"

"İstersen."

"Diğerleri gibi sağlıklı mı?"

"Bakış açını değiştirmene yardımcı olur."

"Hiçbir şeye yardımcı olmaz. Nerede olduğumun bir önemi yok. Hâlâ bu çadırdayım. Buraya geldiğimden beri bu ça-

dırdayım, Christo gibi. Karl ve Sten gibi. Çadır, açık deniz, askerden arındırılmış bölge. Gözden uzak olan..."

Kısacık bir an için, sesinde bir titreme duydum. Nefesimi tuttum, ağlayacağını düşünerek nedense panikledim ama kontrolünü kaybetmeden devam etti.

"İsveçliler geldiğinde ve Daffy çılgına döndüğünde ... Daffy ortadan kayboldu... Gerçekten değişeceğini düşünmüştüm... O gidince değişeceğini düşünmüştüm... Ama o çok sinsiydi... Geri döndü... Çok sinsi..."

Jed'in sesi belli belirsiz bir fısıltıya dönüştü. Sonra öne doğru sallandı ve parmak uçlarıyla şakaklarına dokundu.

"Jed," dedim bir duraksamadan sonra. "Ne demek o geri döndü?"

"Kendini öldürdü," diye cevap verdi. "Geri döndü."

Kaşlarımı çattım, kaşlarımda biriken ter yüzümden ağzımın kenarlarına doğru aktı. "Onu gördün mü?"

"Gördüm... Evet..."

"Ne zaman?"

"Önce Koh Phangan'da... Daha önce görmeliydim..."

"Daffy'yi Koh Phangan'da mı gördün?"

"Senin arkadaşlarınla. Ölen arkadaşların..."

"Zeph ve Sammy'yle mi?"

"Onlara haritayı verdi."

Duraksadım. "Jed, onlara haritayı ben verdim."

"Hayır..."

"Sana söylüyorum, onlara haritayı ben verdim. Bunu yaptığımı çok net hatırlıyorum."

"Hayır, Richard." Başını iki yana salladı. "Onlara haritayı Daffy verdi."

"Yani... Ben onlara vermeden önce zaten haritaları var mıydı?"

"Yani haritayı sana verdiğinde onlara verdi." Jed tekrar doğruldu. Hareket yerdeki brandayı çekti ve dikey duran Maglite'ı salladı. Düşerken kısa bir süre gözlerimi kamaştırdı, sonra yu-

varlanıp durdu. "Haritayı Étienne'e verdi," dedi, feneri dikkatle yerleştirirken. "Ve Françoise'a ve Zeph'e ve Sammy'ye ve Almanlara ve diğerlerine..."

"Diğerleri mi?"

"Henüz görmediklerimiz. Gelecek ay ya da hafta gelecek olanlar ve onlardan sonra gelecek olanlar."

İç geçirdim. "Öyleyse... beni gördüğünde Daffy'yi görüyorsun."

"Eskisi kadar çok değil... Ama şimdi, evet." Jed üzüntüyle başını salladı. "Seni her gördüğümde... Her zaman..."

Aynısının Değişiği

Yatağa yatarken –o gece barakaya ilk giren bendim– Bugs ve Keaty'nin seslerini duydum, Tet malzemeleriyle dönmüşlerdi. İnsanlar onların kutlama için getirdikleri şeyleri gördüklerinde heyecanlı konuşmalar oldu ve sonra Keaty'nin adımı seslendiğini duydum. Sonrasında, Françoise da ona katıldı. İkisine de cevap vermedim. Başımı bir tişörtle örtmüş, sırtüstü uzanıyor, uyumayı bekliyordum. Şaşırtıcıdır ki çok beklemek zorunda kalmadım.

Alan her zaman bir açık alan olmuştu. Kamp büyüdükçe büyüklüğü neredeyse iki katına çıkmıştı ama roket gemisi ağaçlarının körpecik olduğu zamandan beri aynı şekilde kalmıştı. İki yüz yıl önce? Belki daha da fazla. Benim için bir ağacın yaşını öğrenmenin tek yolu onu kesmekti ama o roket ağaçlarının birkaç yüzyıl görmüş olduğunu hayal etmek zor değildi.

"Çok zor bir görev," dedi Bay Duck dalgınlıkla. Şimdi barakanın durduğu noktada, kalçalarına kadar eğrelti otlarının arasında dikiliyordu. "Akıntının yönünü değiştirmek. Bunu ancak ikinci yıl denemeye kalktık, burada on dört kişi yaşamaya başladığımızda. Bunu Jean'sız yapamazdık, tabii ki. Sadece nasıl yapıldığını bildiğinden değil. Bir öküz gibi çalışıyordu... Devam etmemizi sağladı... Keşke sen de bizimle olabilseydin, Rich. Keşke en başından beri bizimle olabilseydin. Ben, Sal ve Bugs... Ruh hâlimizi hayal edemezsin..."

Çalılıkların arasından dikkatle ilerledim, barakanın kapısından itibaren adımlarımla sayarak yatağımın olacağı yere

geldim. O anda uyuyor olduğumu bildiğim yerde durmak çok tuhaftı. "Ruh hâlinizi hayal edebiliyorum," dedim yana çekilerek, başımın üzerinde dikildiğim fikri beni telaşlandırdı. "Kolayca hayal edebiliyorum."

Bay Duck bana parmağını salladı. "Seni iyi tanımasaydım, Rich, buna gücenirdim. Nasıl hissettiğimizi hayal etmene imkân yok. Her şey bir kenara, sen çok gençsin. Aralıklarla, Sal ve Bugs'la birlikte on bir yıl seyahat ettim. On bir yıl, Rich! On bir yıl boyunca kanserle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu nasıl hayal edebilirsin?"

"Kanser mi?"

"Evet, kanser. Ya da AIDS. Sen ona ne demek istersin?"

"Neye?"

"Ölümle yaşamak. Zaman keyif aldığın her şeyi sınırlar. Güzel bir kumsalda oturur, lanet olası zamanın sona ermesini beklersin. Kuma, gün batımlarına ve pilavın tadına bakış şeklini etkiler. Sonra devam edersin ve tekrar baştan olmasını beklersin. On bir yıl boyunca!" Bay Duck titredi. "Sonra kanserin alıp götürdüğüne sahip olmak. Bir çare bulduğunu düşünmek... İşte bunu hayal edemezsin, Rich."

Şelale ve havuzu, en azından, tam olarak aynıydı. Birkaç çalılık farklıydı, sanırım ve ağaçlarda birkaç görünmez dal kırılmıştı şüphesiz ama tekrar dönüp bakmayı gerektirecek kadar değişiklik yoktu.

Belki tek bir büyük değişiklik vardı ama bunu fark etmem biraz zaman alırdı. Üstüne isim kazınmış ağaç kazınmamıştı ve havuzun kenarına gelir gelmez, Bay Duck bir çakı çıkartıp isimleri kazımaya başladı.

Bir süre onu izledim, genellikle huzursuz görünen yüzündeki konsantrasyon ifadesi ilgimi çekti. Sonra, sıfır takvimini yazmaya başladığında, ona sordum, "Neden ben?"

Gülümsedi. "Sana cigarayı fırlattığımda benimle konuşma şeklin hoşuma gitti. Çok kızgın ve komiktin. Ama esasen, bir

gezgin olduğun için seni seçtim. Herhangi bir gezgin işimi görürdü. Haber yaymak bizim doğamızda var."

"Bizim mi?"

"Ben de senden daha iyi değilim. Aynısıyım."

"Belki daha da kötüsü..."

Bay Duck son sıfırı bileğini kıvırarak tamamladı ve oval bir ağaç kabuğu kucağına düştü. "Hey," dedi sevinçle. "Bunu yaptığımı unutmuştum. Ne müthiş."

"Belki daha da kötüsü," diye tekrarladım. "Eğer kumsalı mahvetmekte bir payım olduysa, bunu istemeden yaptım. Sense kasten yaptın."

"Burayı mahvettiğimi kim söyledi? Ben yapmadım, dostum. Buradan bakınca öyle değil."

"Kimdi öyleyse?"

Bay Duck omuz silkti. "Hiç kimse. Büyük bir suç aramayı bırak, Rich. Böyle yerleri, bunun gibi bütün yerleri koruyamayacağını anlaman gerek. Koruyabileceğimizi düşündük ama hata ettik. Jed geldiğinde bunun farkına vardım. Haber yayılmıştı, bir şekilde yayılmıştı ve sonrasında sadece an meselesiydi... İlk başta harekete de geçmedim. Bekledim, onun tek bir kişi olduğunu umdum sanırım. Fakat sonra İsveçliler geldi ve emin oldum. Kanser geri döndü, çaresi yoktu, fena hâlde kötü huyluydu..." Ayağa kalktı, bacaklarındaki tozu silkeledi ve ağaç kabuğunu şelalenin havuzuna fırlattı. "Ölümcül."

Doğruca karın boşluğuna olabildiğince sert bir yumruk attım. Sonra, iki büklüm olduğunda, onu yere atıp yüzünü tekmeledim.

Hiç karşılık vermeye kalkmadı. Parmak boğumlarım kanayana ve ayak bileğim burkulana kadar onu dövmeme izin verdi. Sonra nefessiz kalıp çimenlere, yanına yığıldığımda, düzelip kendini topladı ve gülmeye başladı.

"Lanet olası çeneni kapat!" dedim nefes nefese. "Kes sesini!"

"Lanet olsun," dedi kıkırdayarak, kırık bir dişi tükürüp attı. "Sana ne oldu?"

"Beni kandırdın!"

"Nasıl? Sana ne vaat ettim? Sana ne vereceğimi söyledim?"

"Sen..."

"Sana Vietnam dışında bir şey vaat etmedim ve bunu da sen istedin. Kumsalı da sen istedin. Ama Vietnam'a sahip olup kumsalı koruyabilseydin, Vietnam olmazdı."

"Bunu bilmiyordum! Bana asla söylemedin!"

"Kesinlikle." Bay Duck'ın gözleri parladı. "Güzelliği de buradaydı. Senin bilmemen de Vietnam'dı. Neler olduğunu bilmemen, ne zaman vazgeçeceğini bilmemen, daha başlamadan kaybedilmiş bir mücadelede takılı kalman. Gerçekten inanılmaz. Her şey yolunda gitti."

"Ama ben o Vietnam'ı istememiştim!" diye başladım. "Öyle bir şey istememiştim! Ben..." Sonra durdum. "Her şey mi? Bir dakika, sen her şeyin yolunda gittiğini mi söylüyorsun?"

"Her şey. Acı sona kadar." Ellerini ovuşturdu. "Rich, ben her zaman ötenazinin bir iyilik olduğunu düşünmüştüm. Ama bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç hayal etmemiştim."

BİR SÜRÜ BOKTAN DURUM

Patates Soyma

Barakanın kapısından dışarıdaki Sal'i izliyordum. Herkes büyük bir daire hâlinde toplanmıştı ve Sal ortada, coşkuyla yürüyor, doğum günü hediyeleri gibi emirler dağıtıyordu. Greg ve Moshe'nin takımlarının doldurması gereken özel balık kotaları vardı; Bugs ve marangozların inşa etmesi gereken bir yemek alanı; Unhygienix ve bahçıvanların hazırlaması gereken bir ziyafet; Ella'nın tüylerini yolması gereken yedi tavuk.

"Et!" dediğini duydum Yugoslav kızlardan birinin. "Şeyden beri et yemedim... Şeyden..."

Son Tet kutlamasından beri olduğu anlaşıldı. Dokuz ya da on ay önce, birkaç kişi Jean'ın öldürdüğü bir maymunu yemişti. Jesse'nin dediğine göre maymunun tadı tavuktan çok kuzuya benziyordu. Sammy'nin ilginç bulabileceği bir şey, egzotik yiyeceklerle ilgili kuralına bir istisna olarak.

Sal'in organizasyon yeteneğini izlerken, ona saldakilerle bitmiş olan işimizin tamamen geçici olduğunu ve kumsalı koruma çabalarımızın hiçbir işe yaramayacağını açıklasam ne tepki vereceğini merak ettim. Bu haber onu beni korkuttuğu kadar korkutur muydu diye merak ettim.

O sabah herkes uyandığında ve barakanın içi uğultularla dolmaya başladığında, ben uyuyormuş gibi yaptım. Françoise beni kaldırmaya çalışırken bunu yapmak zordu ama Sal onu durdurdu.

"Bırak yatsın," dedi, numara yaptığımı şüphesiz anlamıştı.

"Richard dün zor bir gün geçirdi, bu akşam için bir sürü ot topladı."

Neyse ki barakanın boşalması çok uzun sürmedi ve örtüyü kafamdan çekip bir mum ve bir sigara yaktım. Aslında diğerlerinden iki saat kadar önce uyanmıştım ve bu süre boyunca nikotin istemiştim. Fırsatım varken sessizce çıkmalıydım. Bu barakada hapsolmadığım anlamına gelirdi. Fakat sabah saat beşte dışarısının hâlâ karanlık olacağını biliyordum ve karanlık için kendimi hazır hissetmiyordum. Neler saklayabileceğini bilmiyordum. O yüzden bunun yerine iki saat boyunca hayal gücümün ayaklanmasına izin verdim, Bay Duck'ın ne yapacağını kestirmeye çalıştım.

Emin olabileceğim tek şey eğer Vietnam acı sona yaklaşıyorsa, ben de yaklaşıyordum. Bunun dışında hiçbir şeyden emin olamıyordum. İhtimalleri düşününce, sonun gelebileceği alanlar sonsuz gibiydi. Bir piyade eri olarak, gerekebilecek tek şey komutanımdan gelen yanlış bir emirdi. Askerden arındırılmış bölgede şansımı zorlayacak, içgüdülerime rağmen kabul ettiğim bir emir. Aynı şekilde, sıradan bir talihsizlik sonucunda da gelebilirdi. Bir askerin M16'sını yanlış zamanda sıkıştıran talihsizlik, şelaleden atlarken ayağımı kaydırabilirdi.

Fakat Bay Duck'ı tanıdığım hâliyle, beni en çok korkutan tehlikelerin bunlar olmadığını fark ettim. Yeterince gerçekleri di ama kâbus niteliğinde değillerdi. Acı sondan bahsettiğinde, yalnızca tek bir şeyi kastettiğini içten içe biliyordum. Viet Kong. Saigon'un düşüşü.

Beni uyandırmaya çalışırken Françoise başımdan örtüyü çekmeye kalkmadığı için şanslıydım. Öyle yapsaydı, terden sırılsıklam olduğunu anlardı.

Saat sekizde, kampın tamamına günün hazırlıkları için görevler verilmişti ve herkes alanda çalışmakla meşguldü. Görüleceğim ve onlara katılmam isteneceği için endişelenerek yata-

ğımda oturmaya başladım. Zaman kaybıydı, er ya da geç birinin gelip beni bulacağını biliyordum ama bunu olabildiğince ertelemek istiyordum.

Saat sekiz buçuğu geçerken tombul bir siluet barakanın kapısında belirdi. "Özleniyorsun," dedi Sal, karanlıkta yürüyüp mumumun ışığına doğru geldi. "Greg bugün onun grubunda çalışıp çalışamayacağını sordu. Keaty Koh Phangan'da yaşadıklarını paylaşmak istiyor." Gülümsedi. "Ve Françoise, bunu duyduğuna sevineceğini biliyorum, uyanır uyanmaz onlara katılmanı sağlamamı istedi."

"Peki ya Jed?" dedim çabucak.

"Jed mi?" Sal yatağımın yanında bağdaş kurarken kaşlarını çattı. "Onu henüz görmedim. Ama eminim o da seni görmek istiyordur."

"Sonra gidip onu görürüm."

"İyi." Başını salladı. "Aslında, aklıma geldi de, belki de bir süre bunu erteleyebilirsin. Şu anda çadırın yanında bir sürü insan var ve Christo'nun durumunun çok hassas olduğunu hissediyorum. Jed rahatsız edilmek istemeyebilir ve bence buna saygı duymalıyız."

"Ama o beni görmek..."

"Eğer endişeleniyorsan, ben birazdan gidip onu kontrol ederim. Neyse..." Sal'in yüzünde endişeli bir ifade belirdi. O kadar belli belirsizdi ki eğer o sırada yüzüne bakmıyor olsaydım asla fark etmezdim. "Senin yapabileceğini umduğum başka bir şey var."

İfademi onunki kadar sabit tutmaya çalıştım.

"Bak, Richard, saldakiler gidince sorunlarımız bitmiş gibi görünebilir. Fakat korkarım durum böyle değil. İsveçlilerle ilgili sorunumuz hâlâ devam ediyor ve buraya kadar gelmişken, başka bir şeylerin yolunda gitmemesi riskini almak istemiyorum. Şimdi..." Bir tutam kıvırcık saçı kulağının arkasına atmak için durdu. "Eğer Christo Tet sırasında ölürse, hiç kimsenin bilmesine gerek yok. İnsanlar haberleri duymayı pek

istemiyor, bu yüzden doğru zaman gelene kadar bunu gizleyebilirim. Hayır, esas sorunumuz, bence..."

"Karl..."

"Karl. Doğru. Ve korkarım onun sorumluluğu sana ait olmalı."

Bilinçsizce yumruklarımla yatak örtüsünü sıktım. "Bana mı?"

"Evet, bu kadar suçlu görünmekte çok haklısın."

"Suçlu mu?"

"Eğer sen onu rahatsız etmeseydin, bugün ve bu gece, hatta belki gelecek hafta boyunca deliğinde dururdu. Elbette bir noktada onunla ilgilenmek zorunda kalacaktık ama ben meseleyi Tet sonrasında bırakmayı planlıyordum... Senin sayende, artık böyle bir lüksüm yok." Barakanın kapısına doğru eliyle bir hareket yaptı. "Dışarıya bir bak. Tet'in buradaki herkes için ne kadar önemli olduğunu görebilirsin. Sorunsuz geçmesini sağlamamız çok önemli. Bunu ne kadar vurgulasam az..."

Bir anda, varmaya çalıştığı noktayı anladım. Söylemek istediği şeyi söylemekten çok uzakta olabilirdi ama ben ne olacağını tam olarak anladım.

"Yani," dedi ve şimdi sesindeki kontrollü gerilimi duyabiliyordum. "Sorunu açıkça anlatayım. Karl başı kesilmiş tavuk gibi etrafta koştururken, birdenbire ortaya çıkıp..."

"Sal," diye araya girdim. "Bunu yapmam."

Kısa bir sessizlik oldu.

Soğukkanlılığını kaybetmemiş gibi görünse de Sal'in zihninin nasıl bir hesaplamayla çalıştığını hissedebiliyordum. Bir satranç oyuncusunun boş bakışlarıyla, cevap listesini, cevaplara verilecek muhtemel cevapları ve ötesini gözden geçiriyordu. Dört ya da beş hamle sonrası, değişkenler her seferinde daha da karmaşık hâle geliyordu.

Sonunda kollarını birleştirdi. "Neyi yapmazsın, Richard?"

"Yapmam, Sal. Bunu yapmam."

"Neyi yapmazsın?"

"Benden bunu isteme, lütfen..."

"Senden bunu istemiyorum..."

Ona dikkatle baktım, işaretleri yanlış okumuş olabilir miyim diye merak ettim. Fakat gözlerim onun yüzüne bakarken, onunkiler yere indi ve haklı olduğumdan emin oldum.

Ve Sal de bunu gördü. Hemen oyunu bıraktı ve hafifçe omuz silkerek, "Korkarım senden bunu istiyorum, Richard," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Sal, lütfen..."

"Ben şimdi barakadan çıkacağım. Yarım saat sonra geri geleceğim ve sen gitmiş olacaksın. Bu gece itibariyle, bütün sorunlarımız geride kalacak. Geçen ay sona erecek. Bunu bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacağız."

Kalkmak için ayaklandı, kalkarken derin bir nefes aldı.

"Kumsal benim hayatım, Richard ama senin de. Bunu unutma. Beni hayal kırıklığına uğratmayı göze alamazsın."

Çaresizce başımı salladım.

"Güzel." O da başını salladı ve dönüp gitti.

Dışarıda, balıkçılık grubu hariç herkes alanda bir şeyle meşguldü. Çoğu mutfak kulübesinin önündeydi, devasa bir sebze yığınını doğramaya yardım ediyordu, her zamanki miktarımızın en az dört katıydı. Unhygienix'in saçlarında tavuk tüyleri vardı. Marangozlar ortada, oturma alanının boyutlarını işaretliyordu. Bugs ve Cassie halı niyetine yere palmiye yaprakları sermeye başlamıştı.

Herkes sevinçle işine dalmıştı. Kimseye görünmeden barakanın orman tarafından kolayca sıvıştım.

Güvenli mi?

Şelalenin etrafına ve Hayber Geçidi'nin sonuna baktıktan sonra mağaraları düşündüm. Daha sağlıklı düşünseydim, ilk başta mağaralara bakardım. Çok da fark edeceğinden değildi. Tekne muhtemelen gün doğumundan beri yoktu.

Bugünlerde, tuhaf bir şekilde ani saldırımın Karl'ı iyileştirmiş olduğu düşüncesiyle avunabiliyorum. Sık sık onu kafamda canlandırıyor, o anda ne yaptığını tahmin etmeye çalışıyorum. Bütün görüntüler normal bir hayat sürdüğünü gösteriyor ve İsveç'te normal bir hayatın nasıl olabileceği izlenimini uyandırıyor. Kayak yapmak, yemek yemek, bir ofiste çalışmak, bir barda arkadaşlarla içmek. Meşe kaplı duvarlarında geyik başları ve av hatıraları asılı bir bar, nedense. Görüntü ne kadar sıradansa beni o kadar çok avutuyor.

Fakat o anda tepkim o kadar doğru değildi. Bir yanım Karl'ı öldürmenin artık bir ihtimal olmasıyla rahatlamıştı. Sal'in katı emrine rağmen, eğer o mağaralarda olsaydı onu öldürür müydüm bilmiyorum ama bunu öğrenmeye fırsatım olmadığına memnunum. Fakat diğer yanım şoktan uyuşmuştu. Boş koyu gördükten sonra birkaç dakika boyunca sudan çıkmak bile istemedim. Yapabildiğim tek şey kayalara tutunmak ve kendimi yükselip alçalan dalgaya bırakmaktı. Sal'in bu gelişmeye nasıl tepki vereceğini hayal etmeye başlayamadım. Karl'ın Tet sırasında ortaya çıkmasının teknenin kaybolmasına kıyasla hiç önemi yoktu, Koh Phangan'a varışının muhtemel sonuçları da bir yana.

***

Sonunda büyük dalgalardan biri beni genellikle benzin bidonunun bağlı olduğu kaya çıkıntısına fırlattı. Oradayken kendimi biraz daha ileri çektim ve durdum, ta ki kısa bir süre sonra, sualtı geçidinin yakınlarında birinin yüzeye çıktığını görene kadar.

Suda inip çıkan kafayı ilk başta tanımadığımdan içgüdüsel olarak eğildim. Kafamda hemen paranoyak bir senaryo oluşmuştu: Ben çok fazla şey bilen biri olduğum için Sal Bugs'ı peşimden göndermişti, benim Karl'ın peşinden gönderildiğim gibi. Belki de onu hayal kırıklığına uğratma lüksümün olmadığını söylerken bunu kastetmişti.

"Richard?" diye seslendi biri dalgaların sesinin üzerinden. Bu Étienne'di. Suda durmuş etrafına bakıyordu, görünüşe göre ne beni ne de kayıp tekneyi fark etmişti. "Burada mısın, Richard?"

Kumsalda korkabileceğim bütün insanlar arasında Étienne en olmaması muhtemel adaydı. Dikkatle ayağa kalktım ve ona el salladım.

Kaya çıkıntısına kadar yüzüp yukarı çıktığında ne kadar üşüdüğünü fark ettim. Dişlerinin takırdadığını duyabiliyordum. Güneş hâlâ mağaranın girişine ulaşamayacak kadar alçaktaydı ve deniz rüzgârı suyu soğutuyordu. "Seni takip ettim," dedi kollarındaki diken diken olmuş tüylerini düzelterek. "Konuşmak istedim."

Durdum, teknenin gittiğini neden fark etmediğini merak ettim. Sonra mağaraların bu tarafına hiç gelmemiş olma ihtimalinin olduğu aklıma geldi. Bu durumda sualtı geçidinden de daha önce hiç geçmemişti. Çok cesur, dedim kendi kendime. Ya da diğer herkes kadar çılgın.

"Aramızda bazı sorunlar olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Aramızda bazı sorunlar var, değil mi?"

Omuz silktim.

"Lütfen, Richard. Bunu konuşabilirsek çok mutlu olurum. Böyle olmamalıyız. Şu anda değil..."

"Şu anda derken?"

Étienne tuhaf bir şekilde yutkundu. "Tet öncesi. Sal Tet'ten önce bütün sorunların çözülmesini istiyor. Yeni yıl için yeni bir başlangıç... Kamptaki herkes tartışmalarını unuttu. Keaty ve Bugs bile. Bu yüzden ... sorunlarımızı konuşup tekrar arkadaş olmamız gerektiğini düşündüm... Senin Françoise'ı öptüğün zamanı konuşmamız gerektiğini düşündüm..."

Komikti. Benim dünyam yıkılıyordu. Hayatımdaki her şey bir tehdit barındırıyordu ve sinirlerim mahvolmuştu. Fakat Étienne'in hâlâ Françoise'ı öpmem konusunda endişelendiğini duymak kahkaha atmak istememe sebep oldu.

"Sorun bu, değil mi? Benim tepkim yüzünden. Aptalca tepkim. Gerçekten, hepsi benim hatamdı. Çok üzgünüm..."

"Étienne, sen neyden bahsediyorsun?"

"Öpücük."

"Öpücük." Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. "Öpücüğün canı cehenneme. Ve Tet ve Sal hakkındaki saçmalıkların da canı cehenneme. Tet'i ne kadar umursadığını biliyorum."

"Tet'i umursuyorum!" diye bağırdı, panikle. "Tabii ki, çok umursuyorum! Çok çalışıyorum..."

"Zırva," diyerek sözünü kestim.

Étienne ayağa kalktı, suya dalacakmış gibi yaptı. "Balıkçılık grubuna dönmem gerekiyor. Ben sadece özür dilemek istedim, tekrar arkadaş olabilelim diye ve..."

Onu dirseğinden yakaladım ve tekrar oturttum. "Lanet olsun! Senin sorunun ne?"

"Hiçbir şey! Richard, ben sadece özür dilemek istedim! Lütfen, geri dönmeliyim..."

"Étienne, şunu keser misin? Kahrolası Gestapo'ymuşum gibi davranıyorsun!"

Sustu.

"Ne?" diye bağırdım. "Ne oldu?"

Yine cevap vermedi ama aşırı derecede endişeli görünüyordu.

"Bir şey söyle!"

En az otuz saniye sonra Étienne boğazını temizledi. "Richard, seninle konuşmak istiyorum, ama... Bilmiyorum..."

"Neyi bilmiyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Güvenli olup olmadığını bilmiyorum..."

"Güvenli mi?"

"Ben... Ben Sal'in benden memnun olmadığını anlıyorum..."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Lanet olsun," dedim. "Gerçekten Gestapo olduğumu düşünüyorsun."

"Bence sen... bir şeyler yapıyorsun. Sal için bir şeyler yapıyorsun. Herkes biliyor..."

"Herkes biliyor mu?"

"Bugün, Karl'ı arıyordun..."

"Herkes neyi biliyor?"

"Karl nerede, Richard? Onu yakaladın mı?"

Bir mide bulantısı hissiyle gözlerimi kapattım.

"O öldü mü?"

Herkes benim Sal için bir şeyler yaptığımı biliyordu. Herkes bundan bahsediyordu. Sadece bundan yanımda bahsetmiyorlardı.

Étienne konuşmaya devam etmiş, Karl'a ne yaptığımı sormuş olabilir ama emin olamıyorum çünkü gerçekten dinlemiyordum. Kafam doluyordu. Bugs'ın kendi bokunda kayıp düşmesine izin verdiğimde Cassie'nin bana bakışını hatırlıyordum. Ve bir Asya sağanağı kadar hızla başlayan bir sessizlik mutabakatını ve Jean'ın gergin biçimde bahçeye gelmemi istemesini ve bahsi hiç geçmeyen silah seslerini. Fark edilmeyen Christo'nun ölüm çadırında ölmesi, Sten'in cenazesinin yarım günde unutulması, bir kumsalda unutulmuş Karl.

Fakat artık, birdenbire, bir kumsalda unutulmamıştı. Bana sessiz bir fırsat penceresi açmak için kasten kaçmıştı. Sal için yaptığım şeyleri yapmak için bana bir alan açmıştı.

Gıda zehirlenmesinden sonraki o günler Étienne için nasıldı kimbilir. Etrafında olan olayları nasıl yorumlaması gerektiğini anlamaya çalışırken yerine kendimi koymam imkânsız. Biliyorum çünkü denedim. Buna en yakın hissettiğim an onunla boş koyda otururken oldu ve o zamandan beri daha yakını olmadı.

Sonuçta onun deneyimine dair tek bir güvenilir kıstasım vardı. Karl alandan koşarak geçerken benim de onun peşinde olduğum sahne. Onun yarattığı sıkıntıdan kendini uzaklaştırmak için Françoise'ın Étienne'in iki yana açılmış kollarını görmezden gelerek yanından yürüyüp gitmesi. Daha sonra ona ne dediğini bilmek için çok şey verirdim. Fakat belli ki bu onun Karl aradan çıktığında sıranın ona gelebileceğini fark etmesine yetmişti.

"Étienne," dedim, sesimi çok uzaklardan duydum. "Eve gitmek ister misin?"

Sanki uzun bir süre cevap vermedi. "Yani ... kampa mı?"

"Evi kastediyorum."

"Kampı değil mi?"

"Kampı değil."

"Şey..."

"Kumsaldan ayrılmayı. Sen ve Françoise Fransa'ya, ben de İngiltere'ye."

Onun yüzüne bakmak için döndüm ve aniden ikinci kez midem bulandı. Yüzündeki ifade umudu saklamayı hiç beceremiyordu. "Sorun yok," dedim ve elimi uzattım, onu rahatlatmak için omzuna elimi koyacaktım. Fakat ben hareket ettiğimde o geri çekildi.

"Endişelenme," dedim. "Her şey yoluna girecek. Bu gece gidiyoruz."

Çabalar

Aptalca davrandım. Kendimi kandırıyordum. Ayrılma fikri aklıma geldiğinde, ona başka bir fikir de sessizce eşlik etmişti. Belki de her şeyin bu şekilde son bulabileceği. Bir Viet Kong bekçi saldırısı ve alanı panik hâlinde boşaltmak gibi değil, basitçe güçlerin tasfiyesiyle. Sonuçta, Vietnam da birçok Amerikalı asker için bu şekilde sona ermişti. Çoğu Amerikalı asker için. İstatistikler benden yanaydı, Bay Duck'ın kurallarına göre oynayacak ve tek parça hâlinde çıkacaktım.

Daha fazla yanılamazdım ama öyle düşünüyordum. Alelacele yapılan planlar ve çaresizliğimden kaynaklanan berbat iyimserlik.

Gidişin uygulanabilirliğini dert etmiyordum. Karl tekneyi almamış olsaydı, daha kolay olurdu ama sal hâlâ bizdeydi. O da yoksa, yüzerdik. Eskisinden daha formdaydık ve bunu tekrar yapabileceğimizden şüphem yoktu. Yani ulaşımı bir kenara bırakırsak, tek diğer sorun yiyecek ve suydu. Fakat su sorunu su şişeleriyle çözülebilirdi ve balık tutmak bizim uzmanlık alanımızdı. Sonuç olarak uygulanabilirlik, kısa süren bir düşünceden fazlası değildi. Aklımda daha ciddi şeyler vardı, mesela yanımıza kimi alacağımız.

Seçilen ilk kişi Françoise'dı. Durduğum kayanın iki kaya ötesinde duruyordu, bir eli kalçasındaydı, diğer eliyle de ağzını kapatmıştı. Étienne önünde duruyor, hızlı hızlı ama sesin gelemeyeceği kadar kısık sesle konuşuyordu.

Konuşmaları giderek daha hareketli hâle geldi. O kadar ha-

raretlendi ki Gregorio bir sorun olduğunu fark edeceği için endişelenmeye başladım. Gregorio suyun içinde, bana onlara olduğundan daha yakındı, Keaty ile dalıyordu. Fakat ben Greg'in dikkatini dağıtabileceğim bir şeyler düşünmeye başlarken, konuşma birden durdu. Françoise fal taşı gibi açılmış gözlerle bana doğru baktı. Étienne çabucak bir şey söyledi ve o da hemen kafasını çevirdi. Sonra Étienne bana doğru bakıp hafifçe başını salladı ve bitti. Françoise'ın gitmeyi kabul ettiğini anladım.

Büyük bir rahatlamaydı. Nasıl tepki vereceğini hiç tahmin edememiştim ve endişe verici bir şekilde Étienne de edememişti. Kumsala onun aşkından daha çok değer verip vermediğine bağlı olduğunu söylemişti. Olayların gidişatına bakarsak, çok zor bir karardı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Fakat Françoise'ın kararı ne kadar zor olursa olsun, listemizdeki diğer iki isimden daha netti: Jed ve Keaty. Ya da benim listem demeliyim, çünkü Étienne ikisini de yanımıza almak istemedi. Amacını anlayabiliyordum; sadece Françoise'ı alırsak neredeyse anında gidebilirdik. Altmış dakika içinde kayalıkların üstüne çıkabilir ve sala doğru yola koyulabilirdik. Fakat kumsalda geçirdiğim aylar boyunca, önümüzdeki yirmi yıl kâbus görmeme sebep olacak yeterince şey yapmıştım. Cezama ekleme yapmak istemiyordum. Jed ve Keaty kumsaldaki en yakın iki arkadaşımdı ve riskli olsa da –özellikle de Keaty ile– onlara da gelme fırsatı sunmadan ortadan kaybolamazdım.

Kaçamayacağım kâbuslar Gregorio, Ella, Unhygienix, Jesse ve Cassie'ydi. Gelmeyi kabul etseler –ki etmezlerdi– ve bunu Sal'den gizlemeyi başarsak bile –ki bu imkânsız olurdu– hepimizin sala sığması mümkün değildi. Bu yüzden onların kalması gerekiyordu. Ve bunu hiç düşünüp taşınmadan kabul ettim. Beni nasıl hissettirdiğinin önemi yoktu.

***

Étienne Françoise'la konuşmayı bitirdikten hemen sonra Françoise oturduğum yere doğru yüzdü ve yarıya kadar sudan çıktı. Bir şey söylemesini bekledim ama sessizce durdu. Bana bakmadı bile.

"Bir sorun mu var?" diye fısıldadım, omzunun üstünden etrafa da bakarak. Gregorio ve Keaty hâlâ yakınlarda dalıyorlardı. "Neden gitmemiz gerektiğini anlıyor musun?"

"Belki," diye cevap verdi bir duraklamadan sonra. "Étienne'in Sal'den korktuğu için gitmek istediğini anlıyorum."

"Ondan korkmakta haklı."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Ama senin bu yüzden gitmek istediğini sanmıyorum... Senin için başka bir şey var."

"Başka bir şey mi?"

"Sen sadece Étienne Sal'den korktuğu için gitmezsin."

"Giderim. Gideceğim."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Neden gitmek istediğini bana söyler misin?"

"Étienne'in sana söylediği gibi..."

"Richard. Ben sana soruyorum. Lütfen bana nedenini söyle."

"Söyleyecek bir şey yok. Bence kalırsak Étienne tehlikede olabilir."

"Tet'ten sonra her şeyin daha iyi olabileceğini düşünmüyor musun? Herkes Tet'ten sonra hayatın daha iyi olacağını söylüyor. Belki de kalmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Birkaç gün daha bekleyebiliriz ve sonra, eğer hâlâ korkuyorsan..."

"Tet hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Françoise. Hayat daha da kötü olacak."

"Daha da kötü... Şimdiye kadar yaşadığımızdan daha kötü."

"Evet."

"Ama bana nedenini söylemeyeceksin."

"Nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum."

"Ama eminsin."

"Evet. Eminim."

Tekrar suya girdi. "Bir daha asla geri dönemeyeceğiz," dedi başı suya dalmadan önce ve iç çekti. "Çok üzücü..."

"Belki," diye cevap verdim arkasında bıraktığı su kabarcıklarına. "Geri dönecek bir şey olursa."

Gregorio, on dakika sonra mızrağını havaya kaldırdı. Bir süt balığı ucunda çırpınıyor, kurtulma çabalarıyla kendini mızrağa daha da batırıyordu, bu ekstra kota için gereken son balıktı.

Françoise, Étienne ve Gregorio kumsala doğru dönmeye koyuldu, mümkün olan yerlerde kayaların üstünden atlıyor, gerekli yerlerde yüzüyorlardı. Keaty ve ben arkada kaldık.

"Bekle," dedim diğerleri uzaklaşınca. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Yakaladığımız balıkları götürmemiz gerek."

"Bekleyebilir. Yirmi dakika. Yirmi beş. Önemli."

"Peki," dedi ve omuz silkti. "Eğer önemliyse..."

Anlatma, Göster

Üçünün arasından en zor ikna edileninin Keaty olacağını düşünmüştüm. Kumsalda bizden daha uzun zamandır yaşıyordu, Françoise'ın Étienne'e olan bağlılığı ya da Jed'in kasvetli hayal kırıklığı onda yoktu. Fakat en kolay o ikna oldu. Tek yapmam gereken şey ona teknenin nerede olduğunu göstermek oldu ve aslında fikri o ortaya attı.

"Gitmiş olamaz," dedi Keaty ve batmış pruvasını bulma umuduyla eğilip kollarını suyun içinde gezdirdi. "Olamaz. Mümkün değil."

"Ama gitmiş."

"Olamaz."

"Kendin görebilirsin."

"Neyi görebildiğimi bana söyleme!"

"Sal'in ne diyeceğini bilmiyorum..."

"Ben biliyorum! Deliye dönecek! Aklını kaçıracak! O..." Bir sıçrayışla doğruldu ve elleriyle kafasına vurdu. "Aman Tanrım, Rich..."

Masum bir endişe gibi göründüğünü düşündüğüm şekilde kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Tekneyi bağlayan bendim... Yine bendim... Lanet olsun!"

"Ne? Söyle bana!"

"Mahvoldum ben!" Neredeyse çığlık atıyordu. "Ben bittim!"

"Bittin mi? Neden?"

"Gıda zehirlenmesi! Ve şimdi de teknenin kaybolması! Lanet olsun! Kahretsin! Bir bu eksikti... Anlamıyor musun? Bana

da ona yaptığı gibi yapacak... Ah hayır!" Sıçradı ve çabucak geri çekilmeye başladı. "Beni buraya bu yüzden getirdin, değil mi? Sal zaten biliyor! O çoktan öğrendi!"

Ben de ayağa kalktım.

"Olduğun yerde kal!"

"Keaty..."

Yumruğunu sıktı. "Olduğun yerde kal!"

"Keaty..."

"Eğer bir hareket yaparsan, yemin ederim..."

"Keaty!" diye bağırdım, aniden ben de sinirlendim. "Kapa çeneni! Sana saldırmayacağım, Tanrı aşkına!"

"Geri çekil!"

"Tamam, tamam!" Birkaç adım geri gittim. "Geri çekiliyorum!"

"Daha geri! Kayaya kadar git!"

Bana dediğini yaptım. "Tamam! Mutlu musun?"

Yumruğunu kaldırmış hâlde donakaldı. "Tek bir hareket bile yaparsan..."

"Beni mahvedersin. Biliyorum."

"Yaparım! Ben Karl değilim! Sana söylüyorum, son duanı bile edemezsin!"

"Biliyorum. Beni döversin. Ama bana inanmak zorundasın, sana saldırmaya niyetim yok. Bunu yapacağımı düşünmene bile inanamıyorum! Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin!"

Yumruğunu indirdi ama sadece biraz.

"Sal tekneyi biliyor mu?"

"Hayır."

"Söz veriyor musun?"

"Hayatım üzerine. Seni buraya getirme sebebim bunu ondan önce öğrenmen. Ve bir düşün, Keaty. O nasıl bilebilir? Sen daha dün akşam döndün, ne zaman öğrenmiş olabilir?"

Birkaç saniye bunu düşündü, sonra yumruğunu tamamen indirdi. "Evet," diye mırıldandı. "Doğru... Öğrenmiş olamaz..."

"Doğru."

"Ama ... çok geçmeden öğrenecek... Öğrenmek zorunda..."

"Çok geçmeden öğrenecek."

"Lanet olsun!" dedi, tekrar panikledi. "Peki ya sonra ben ne yapacağım? Geceleri uyuyamayacağım! Hiçbir yere tek başıma gidemeyeceğim! Yapmam gereken şey..."

"Gitmek mi?"

"Gitmem gerekiyor! Evet! Tanrım! Hemen gitmeliyim! Tekneyi alıp..." Etrafında dönüp oyuğa baktı. "Ah Tanrım," diye fısıldadı. "Ama gidemem. Burada kapana kısıldım..."

"Hayır," diye cevap verdim, hızlı ve harika bir plan yapıyormuş gibi bir elimle şakaklarıma dokundum. "Başka bir seçenek daha olabilir."

Kafayı Bulmak

Artık hızımı almıştım. İşleri kontrol altına alıyordum. En zor ikna edilecek iki kişi ikna olmuştu ve tek yapmam gereken Jed'e ulaşmak, ona bilgi vermek ve kaçma fırsatını beklemekti. O kadar iyi hissediyordum ki Keaty ile alana girerken fare şarkımı mırıldanmaya başladım. Tek sorun Keaty'nin de şarkıya eşlik etmesiydi. Çılgın bir hazla eşlik ediyor, yanlış notalardan söylüyor ve insanların bize bakmasına sebep oluyordu. "Ne yapıyorsun?" dedim. "Sesin arı sürüsü gibi çıkıyor."

"Elimde değil," dedi bir vantriloğunki gibi katı bir gülümsemeyle. "Çok gerginim. Herkes bizi izliyormuş gibi hissediyorum."

"Normal davranmak zorundasın."

"Bununla başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum, Rich."

"Game Boy. Git ve Game Boy oyna. Ve eğer Sal senden hazırlıklara yardım etmeni isterse, sadece sakin olmaya çalış."

"Anladım," diye fısıldadı ve kaskatı kollarını sallayarak çadırına doğru gitti.

Étienne ve Françoise durumu çok daha başarıyla idare ediyordu ama onlar birbirine destek oluyordu. Mutfak kulübesinin yakınlarında oturuyor, görünüşe göre öylesine sohbet ediyor, yakalanan bir sürü balığın temizlenmesine yardım ediyorlardı.

Bu arada Sal hiçbir yerde görünmüyordu. Hastane çadırına gitmeden önce nerede olduğunu öğrenmek istiyordum –bana Jed'den uzak durmamı söylediğini hatırlayarak– bu yüzden

alanın ortasına doğru gittim, onu Bugs ve marangozların yanına görmeyi umuyordum.

Oturma alanı ben yokken çok gelişmişti. Yatak çarşaflarımız ve fermuarları açılmış birkaç uyku tulumu bambu direklerin üstüne serilmiş, yaklaşık sekiz metre eninde açık bir çadır oluşturulmuştu. Cassie Bugs'ın omuzlarına çıkmış, kıkırdıyor ve çarşafların üstüne palmiye yaprakları seriyordu. Sanırım üzerimizden uçak geçme ihtimaline karşı tentenin mumlarımızdan ve barbeküden çıkan parıltıyı engelleyecek kadar kalın olması gerekiyordu.

Fakat Sal marangozların yanında da değildi. Yani Jed'le birlikte hastane çadırında olma ihtimali çok yüksekti.

"Lanet olsun," dedim.

"Etkilenmedin mi?" dedi canlı bir ses hemen arkamdan.

Kendimi toplamak ve biraz düşünmek için bir an duraksadım, sonra arkama döndüm. "Etkilenmek mi, Sal?"

"Yaptığımız şeyden."

"Ah, ondan çok etkilendim. Çok etkilendim. Harika. Hayır, ben başka bir şey düşünüyordum."

"Hmm?"

"Sigaralarım. Yarım paketi kumsalda bıraktım."

"Ah."

"Sorun değil. Suyun çekildiği yerde bıraktım galiba ve deniz de yükseliyordu. Benim aptallığım."

"Çok ciddi bir şey gibi görünmüyor."

"Hayır, hayır." Başımı iki yana salladım. "Hiç ciddi değil."

"İyi... Bu sabahtan sonra keyfinin yerine geldiğini gördüğüme sevindim."

"Çok daha iyiyim."

"Sanırım bu akşam beklenmedik sorunlar hakkında endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyor bu."

"Evet. Sorun yok. Onu ... unutabilirsin."

"Unutabilir miyim?" dedi Sal, hiç duraksamadan. "Kimi unutabilirim?"

"Karl'ı."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Kimi?"

"Karl'ı."

"Karl kim?"

"Karl..." diye başladım, sonra jeton düştü. "Hiç kimse."

"Buradaki birinden bahsediyorsun sandım."

"Hayır."

"Güzel." Hafifçe başını salladı. "Ben işe dönsem iyi olur. Hâlâ yapacak çok iş var."

"Tabii."

"İşin biterse bana haber ver. Yapacak bir şey buluruz."

"Tamam."

"Harika."

Birkaç dakika sonra Sal tentenin altında duruyor ve çarşaflardaki boşlukları Bugs'a gösteriyordu ama Bugs aldırış etmiyor gibi görünüyordu. Cassie hâlâ geniş omuzlarında duruyordu ve onu ciyaklatmak için arada bir hafifçe sallanıyordu.

Hastane çadırına ulaşabilme ve başka bir şey daha yapma fırsatını yakaladığımda saat dördü geçiyordu. Yaratıcı bir fırsatçılık diye düşündüm o anda.

Saat dörtte, akşam için yapılan hazırlıklar neredeyse bitmişti. Açık çadır tamamlanmıştı, yahniler kaynıyordu, tavuklar barbeküye atılmak üzere hazırdı, sebze kabukları, tüyler ve balık bağırsakları Hayber Geçidi'ne götürülüp atılmıştı. Bu yüzden Sal, bir sakinlik sezerek, kumsalda büyük bir futbol maçı yapmayı önerdi. "Hadi iştahımız açılsın!" diye seslendi. "İyice acıkalım!"

Bu harika bir haberdi. Keaty ve ben hiçbir zaman futbol oynamadığımız için, geride kalmak için bir bahanemiz vardı. Ayrıca pişen yemeklerle ilgilenmeyi de önerebilirdik, böylece Unhygienix de diğerleriyle birlikte gidebilirdi. Dördü on geçe, alan boşalmıştı.

"Fark edecek," dedi Keaty gergin bir biçimde, yahninin içine avuç dolusu ot serpiştirirken beni izliyordu. "Tadı çok garip olacak."

"Eğer fark ederse, yapanın ben olduğunu itiraf ederim. Ortam için yaptığımı söylerim."

"İnsanların yemeğine karışmasından nefret eder."

"Evet ama bir şey yapmazsak parti bütün gece devam edecek." Durdum, neredeyse on beş gram otu alıp en büyük tencerenin içine attım. Sonra bir o kadar daha attım. "Neyse, bir saat sonra umursayamayacak kadar mahvolmuş olacak."

"Tribe girecek. Herkes girecek."

"Her neyse. Sen sakın bunlardan yeme. Tavuk ve pilav ye sadece. Ve Étienne ve Françoise'a da bu mesajı ilet."

"Yahniden yememek kolay olmayacak."

"İdare ederiz." Ellerimdeki tozu silkeledim ve yaptığım işe baktım. Tenceredekileri birkaç kez karıştırdıktan sonra yeni malzemeden iz yoktu. "Sence biraz sihirli mantar da koymamız gerekir mi?"

"Hayır."

"Tamam. Peki sence ne kadar koydum?"

"Toplamda mı? Bütün tencerelere mi?"

"Toplamda."

"Çok. Fazlasıyla çok. Sen lanet olası bir delisin."

"Deli!" Güldüm. "Baskıyı durdurun."

Bir Şey Demek İstemedim

Hastane çadırındaki ortam öksürdüğünüzde ya da hızlı bir hareket yaptığınızda rahatsız hissedeceğiniz türdendi; durgun ve ayrı. Bir tapınaktaymışım gibi hissettim. Hatta dua bile ediyordum.

"Öl," diye dua ediyordum. "Bu son nefesin olsun."

Fakat her seferinde Christo tekrar nefes alıyordu. Tüm zorluklara rağmen, acı verici uzun aralıklara rağmen, göğsü aniden kalkıp iniyordu. Hâlâ hayattaydı ve bekleyiş en baştan başlıyordu.

Çoğunlukla Jed'i inceliyordum. Tuhaf görünüyordu, çünkü saçları ve sakalı tamamen düzleşmiş, kandan ve terden ıslanmıştı. Kafasının şeklini daha önce hiç görmediğim şekilde görebiliyordum. Düşündüğümden daha zayıftı. Daha küçüktü ve ıslak buklelerin arasından görünen kafatası şaşırtıcı derecede beyazdı.

Bana bir kez bile bakmadı; içeri girdiğimde varlığımı da fark etmemişti. Gözleri Christo'nun sakin yüzüne sabitlenmişti ve hazır olana kadar kıpırdamayacaktı. Christo'nun yüzünün çadırdaki tek temiz şey olduğunu fark ettim. Çenesinin altında, Jed'in sildiği kısmın aşağısında siyah kir lekelerini görebiliyordunuz ve boynuna baktığınızda kirden tenini göremiyordunuz.

Dikkatimi çeken diğer şey de küçük bir çantanın –düne kadar Jed'in sağ tarafında duran– orada olmadığıydı. Karl'ın çantası. Onun çantası olduğunu biliyordum, çünkü kapağının altından bazen giydiği Nike mayo görünüyordu. Kayıp çanta

benim tek kanıtım olsa da Karl'ın gitmeden önce Christo'yu ziyaret ettiğinden emin oldum. Bu düşünce hoşuma gitti. Arkadaşını ziyaret etmiş, çantasını almış, tekneyi çalmıştı. Bence iyileşmişti.

Zaman tahmin ettiğimden daha çabuk geçiyordu. Saatime baktığımda, dört buçuk olduğunu görmeyi umuyordum ama beşi on geçiyordu. Bir saattir oradaydım. Fakat Christo'yu izlemek ilginçti. Öbür dünya gibi şeyleri düşünmeye başlamıştım, çünkü Christo'nun ölmesinde öbür dünyanın pek mümkün olmadığını düşündüren bir şey vardı. O bir şeyin ne olduğunu açıklamak zor. Bilinci yerinde olmamasına rağmen gözlerinin hafif açık olmasıydı belki. İki parlak çizgi tamamen işlevsiz olduğunu gösteriyordu. Bir sebeple, kapanmaya çalışan bir makine.

Saati gördüğümde, gitmem gerektiğini anladım. Kampın geri kalanı birazdan dönecekti, bu yüzden tapınak havasını bozmaktan başka şansım olmadığına karar verdim.

"Jed," dedim teskin edici bir papazın ses tonuyla. "Konuşmamız gereken bir şey var."

"Gidiyorsun," dedi açıkça.

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bu gece... Bu gece, herkes Tet'ten sonra sızıp kaldığında. Gelir misin?"

"Eğer Christo ölürse."

"Peki ya ölmezse?"

"Kalırım."

Dudağımı ısırdım. "Bu gece gelmezsen adadan ayrılmanın başka yolunun olmayacağını biliyorsun."

"Hmm."

"Buradaki olaylar arasında sıkışıp kalacaksın. Ve sorun başka gezginlerin gelmesi olmayacak. Karl tekneyi almış. Eğer

kendi ailesiyle ya da Sten'in ve Christo'nun aileleriyle iletişime geçerse..."

"Gelenler Tayland polisi olmayacak."

"Ve yarın Sal bizim gittiğimizi öğrendiğinde işler iyice..."

"Boka sardı zaten."

"Seni bekleyemem."

"Beklemeni beklemiyorum."

"Gelmeni istiyorum."

"Biliyorum."

"Ve senin burada olmanın ya da olmamanın Christo için fark etmediğini biliyor musun? Bunu da biliyor musun? Aldığı oksijen miktarıyla beyninin çoğu çoktan çalışmayı bıraktı."

"Nefes almayı bırakana kadar ölmüş sayılmaz."

"Tamam..." Birkaç saniye düşündüm. "Peki ya onun nefes almasını durdursak? Ağzını kapatabiliriz. Sadece beş dakikamızı alır."

"Hayır."

"Sen yapmak zorunda değilsin. Ben senin için yaparım. Elini tutabilirsin. Bu dünyadan ayrılmak için güzel bir yol olur. Çok huzurlu ve..."

"Lanet olsun, Richard!" diye patladı Jed, başını çevirdi ve ilk kez bana baktı. Ama bunu yapar yapmaz ifadesi yumuşadı. Tekrar dudağımı ısırıyordum. Jed'in bana bağırması hoşuma gitmemişti.

"Bak," dedi. "Christo bu gece ölebilir, ben de sizinle gelebilirim."

"Ama..."

"Şimdi neden gitmiyorsun? Bence burada olman Sal'in hoşuna gitmez."

"Hayır, ama..."

"Gitmeden önce gelip beni kontrol et."

İç geçirdim. Jed başını çevirip Christo'ya baktı. Bir dakika daha durduktan sonra çadırdan çıktım.

***

Dışarıda Keaty'yi kollarında vıcık vıcık ve tanınmaz bir şeyle Hayber Geçidi'ne doğru kaçarken gördüm. Geri döndüğünde ona ne yaptığını sordum.

"Tencerelerden otu çıkardım," diye açıkladı, yapış yapış olmuş göğsünü bir tişörtle kurularken. Limon otu kokuyordu ve elleri titriyordu.

"Ne?"

"Mecbur kaldım. Yüzeye çıkıp durdular. Unhygienix anında görecekti. Ama bir saat kadar kaynadı..."

"Şortun," dedim.

"Şortum mu?"

"Her tarafı yahni olmuş. Git ve değiştir."

Şortuna baktı. "Lanet olsun!"

"Sadece git ve değiştir. Sorun yok."

"Gidip değiştireyim. Tamam."

O dönmeden önce, kampın geri kalanı alana gelmeye başladı. Kol kola şarkı söylüyor, kahkahalar atıyorlardı. Tet başlamak üzereydi.

Potchentong

Hâlâ ağaçta duran yeşil bir hindistancevizini alın ve alt tarafına küçük bir kesik atın. Damlayan sütün akması için kesiğin altına bir şişe asın. Sonra birkaç saat bırakın. Geri döndüğünüzde, sütün fermente olduğunu ve onu içtiğinizde kafayı bulacağınızı görürsünüz. Acayip bir iş. Tadı da güzeldir; biraz şekerli ama fena değildir. Bunun daha önce yapıldığını hiç görmediğime şaşırmıştım.

Bahçıvanlar sayesinde, hepimizin el yapımı alkolle dolu hindistancevizi kabuğu bardakları vardı. "Fondip!" diye bağırıyordu Bugs. "İçelim!" Ve insanların çenelerinden göğüslerine köpüklü sular akıyordu. Françoise Keaty'yi gözlüyor, Étienne beni gözlüyordu ve bizim çenelerimizden herkesinkinden daha fazla içki akıyordu.

Bardağını ilk Bugs bitirdi ve onu bir futbol topu gibi tekmeleyip ormana gönderdi. Çok acımış olmalıydı, bir tahta parçasını tekmelemek gibiydi. Fakat fikir sevildi ve neredeyse herkes aynı şeyi yaptı ve biraz sonra alan zıplayıp duran, bir ayağını tutan ve kıkır kıkır gülen insanlarla doldu. "Kudurdular," dedim Keaty'ye ama beni anlamadı.

"Sal bana bakıp duruyor," diye fısıldadı. "Bir şey biliyor. Ben de hindistancevizini tekmeleyeyim mi? Ya ayağımı kırarsam? Beni arkada mı bırakır..." Aniden hindistancevizini elinden bırakıp ona havada vurdu. Yüzü acıyla buruştu ve herkesten daha yüksek sesle çığlık attı. "Yaptım," dedi nefes nefese. "Hâlâ bakıyor mu?" Başımı iki yana salladım. Zaten hiç bakmıyordu.

Jean ikinci tur içkileri yapmaya başladığında, bir yolunu bulup Françoise ve Étienne'in durduğu yere gittim. Bunu biraz da Keaty'den kurtulmak için yaptım, varlığım onun ürkekliğine yardımcı olmuyordu. Sanırım ona neler olduğunu hatırlatıyordu.

Françoise muhteşem bir performans sergiliyordu. Eğer gerginse bile, asla anlaşılmıyordu. Dışarıdan tamamen parti ruhundaymış gibi görünüyordu. Yanına gittiğimde bana coşkuyla sarıldı, iki yanağımdan da öptü ve "Her şey harika!" dedi yüksek sesle.

İçimden onu tebrik ettim. Performansında sözcükleri ağzında biraz yuvarlamak bile vardı ve abartmıyordu da. Tam olarak olması gereken gibiydi.

"Ben de bir öpücük alabilir miyim?" dedi Jesse marangozlardan birini dirseğiyle dürterek.

"Hayır," dedi Françoise çakırkeyif bir gülümsemeyle. "Sen çok çirkinsin."

Jesse bir eliyle kalbini, diğer eliyle alnını tuttu. "Ben çok çirkinim! Ben öpülmeyecek kadar çirkinim!"

"Doğru," dedi Cassie. "Öylesin." Ona kendi içkisini verdi. "Al. İçerek kendini teselli etsen iyi olur."

"Sanırım öyle yapmalıyım!" Başını geriye yatırıp içkiyi bir dikişte bitirdi ve boş kabı arkasına fırlattı. "Ama sen beni yine de seviyorsun, değil mi, Caz?"

"Bana Caz dediğinde değil, Jez."

"Caz!" diye bağırdı. "Caz! Jez! Caz!" Sonra onu kucağına aldı ve barakaya doğru sendeleyerek gitmeye başladı.

Étienne, birkaç dakika sonra yemekleri yemek alanına taşımaya yardım etmek için çağrıldı ve Françoise ve ben baş başa kaldık. Bana bir şey söyledi ama anlayamadım, çünkü başka bir şey düşünüyordum. Mutfak kulübesinin orada Unhygienix'in yahniyi kafası karışmış ve kaşlarını çatmış hâlde tattığını görmüştüm.

"Beni dinlemiyorsun," dedi Françoise.

Unhygienix omuz silkti ve taşınacak tencereleri ayarlamaya koyuldu.

"Artık beni hiç dinlemiyorsun. Önceden ne zaman seninle konuşsam hep dinlerdin. Ama şimdi benimle konuşmaya bile zamanın yok."

"Evet... Keaty sana yahniden yememen gerektiğini söyledi mi?"

"Richard!"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Beni dinlemiyorsun!"

"Ah. Şey, özür dilerim. Aklımda çok şey var."

"Ben yokum."

"Ha?"

"Aklında ben yokum."

"Şey... Tabii ki varsın."

"Yokum." Beni dürttü. "Bence sen artık beni sevmiyorsun."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Sen ciddi misin?"

"Çok ciddiyim," dedi aksi bir biçimde.

"Olamazsın."

"Öyleyim! Haftalardır benimle konuşmadın bile. Bana bakmadın bile. Aslında, bence sen sadece Sal'le ilgileniyorsun."

"Sal mi?"

"Evet! Önceden nasıl olduğumuzu hatırlıyor musun? Biz her zaman..." Françoise duraksadı. "Nasıl olduğumuzu biliyorsun."

"Evet. Yani, hayır. Ama... Tanrım! Bunu şu anda konuşmak zorunda mıyız? O kadar zaman dururken, şu anda mı olmak zorunda?"

"Tabii ki şu anda olmak zorunda. Étienne burada değil ve belki de bir süre sonra seni bir daha hiç göremeyeceğim!"

"Françoise!" dedim. "Sessiz ol!"

"Belki sessiz olmam gerekiyor ama belki de olmamam

gerekiyor. Ot tarlasında, ben sessiz olamadığımda, sen beni yere itip sıkıca sarılmıştın." Kıkırdadı. "Çok heyecan vericiydi."

Hızlıca etrafa baktıktan sonra dirseğinden tuttum ve alanın dışına doğru yürütmeye başladım. Diğerlerinin görüş alanından çıktıktan sonra onu karşıma geçirdim, başını ellerimin arasına aldım ve dikkatle gözbebeklerine baktım. Kaymıştı. "Aman Tanrım," dedim öfkeyle. "Sen sarhoşsun."

"Evet," diye itiraf etti. "Öyleyim. Şu potchentong yüzünden."

"Potchentong mu? Sen neyden bahsediyorsun?"

"Jean o içkiye potchentong diyor. Gerçek potchentong değil ama..."

"Ne kadar içtin?"

"Üç bardak."

"Üç mü? Ne zaman?"

"Futbol oynanırken. Oyunda."

"Seni aptal!"

"Başka seçeneğim yoktu! Hindistancevizi kabuğunu döndürüyorlardı ve hepsini içmek zorundaydın. İzliyor ve alkışlıyorlardı, ne yapabilirdim?"

"Lanet olsun! Étienne de içti mi?"

"Evet. Üç bardak."

Gözlerimi kapattım ve 10'a kadar saydım. Ya da saymak istedim. Bu yöntem asla işe yaramıyor. 4'e geldiğimde durdum.

"Tamam," dedim. "Benimle gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Şuraya."

Ben onu bir ağacın arkasına çekerken Françoise nefes nefeseydi.

"Ağzını aç," dedim.

"Beni öpecek misin?"

Sinir bozucu olan şeyse, eminim ki onu öpmeye kalksay-

dım bana izin verirdi. O kadar sarhoştu. Ama başımı iki yana sallamak zorunda kaldım.

"Hayır, Françoise," diye cevap verdim. "Tam olarak değil."

Parmaklarımı onun boğazına soktuğumda onları çok sert ısırdı. Bir yılan gibi kıvranıp debelendi. Ama onu boynundan sımsıkı tutuyordum ve parmaklarımı soktuktan sonra yapabileceği bir şey yoktu.

Kusmayı bitirdikten sonra bana tokat attı, ben de kabul ettim. "Bunu kendim de yapabilirdim," dedi sonra.

Omuz silkti. "Tartışacak zamanım yoktu. Şimdi biraz ayıldın mı?"

Tükürdü. "Evet."

"İyi. Şimdi gidip şelalede yıkan ve sonra sessizce alana geri dön. Ve potchentong'a bir daha dokunma." Durdum. "Ya da yahniye."

Partiye geri döndüğümde, Étienne'in yemeklerin taşınmasına yardım etmesi bitmişti ve tek başına dikiliyordu, muhtemelen Françoise'ı arıyordu. Doğruca yanına gittim. "Selam," dedim. "Sarhoş musun?"

Mutsuzlukla başını salladı. "Potchentong... Zorla içirdiler ve..."

"Duydum," dedim ve anlayış göstererek hayıflandım. "Sert bir şey, değil mi?"

"Çok sert."

"Sorun yok. Benimle gel."

Yarım Kalmış Bir İş

Yerleşim planı basitti. Tentenin altında iç içe dizilmiş daireler, ilki mumlardan, ikincisi muz yaprağı tabaklarımızdan, üçüncüsü oturan bizlerden ve dördüncüsü de son mum dairesinden oluşuyordu. Olağanüstü ve korkutucu görünüyordu. Turuncu yüzler, ot dumanının arasından yayılan titrek ışıklar. Ve büyük bir gürültü. İnsanlar konuşmuyor, bağırıyordu. Bazen çığlık atıyordu. Espriler ya da pilav tenceresini uzatma ricalarından başka bir şey değildi ama kulağa çığlık gibi geliyordu.

Hepimizi bir arada oturtmuştum. Bir arada olmak her şeyi kolaylaştırıyordu. Yahniden daha kolayca kurtulabildik ve Keaty ve Françoise'ı Étienne ile benim aramda tutabildik. Ayrıca ayıklığımız da daha az fark edilecekti, ki bu bir sorun hâline gelmeye başlıyordu. Yemek yemeye başladıktan biraz sonra ilk önce Keaty fark etmişti.

"Sana tribe gireceklerini söylemiştim," dedi. Ortamdaki curcunadan dolayı fısıldamasına bile gerek kalmadı. "Çok fazla koydun."

"Sence gerçekten tribe girdiler mi?"

"Belki bir şeyler görmüyorlar, ama..."

Sal'e doğru baktım, dairede tam benim karşımda oturuyordu. Tuhaf bir şekilde, gürültüye rağmen eski, sessiz bir filmdeki biri gibi görünüyordu. Sepya rengi, titrek, anlaşılabilir sesler çıkarmayan bükülmüş dudaklar. Donakalmış dudaklar. Kalkmış kaşlar. Gülüyor olmalıydı.

"Ama evet, tribe girdiler," diye bitirdi Keaty. "Ya onlar ya da ben."

Unhygienix arkamızda belirdi. "Biraz daha yahni?" diye bağırdı.

Ben elimi kaldırdım. "Çok doydum! Daha fazla yiyemem!"

"Evet! Daha fazla ye!" Uzandı ve bir kepçe dolusu yemeği önüme koydu. Muz yaprağı tabağımın kenarlarından lava gibi taşıp döküldü, dumanla birlikte pirinç taneleri de taştı. Lavanın içindeki küçük insanlar, diye düşündüm ve birdenbire ben de tribe girmiş gibi hissettim. Unhygienix'e başparmağımla beğendiğimi işaret ettim ve o da elinde kepçeyle dolaşmaya devam etti.

Yarım saat sonra, neredeyse dokuza çeyrek kala, işeme bahanesiyle izin istedim. Gerçekten de işemeye ihtiyacım vardı ama aslında Jed'e bakmak istiyordum. İşlerin gidişatına bakılırsa, çılgınlık seviyesinin gece yarısından sonraya kadar devam edemeyeceğini görebiliyordum, bu yüzden sorunumuzun çözülüp çözülmediğini öğrenmek istiyordum.

Hastane çadırının önünde tuvalet ihtiyacımı giderdim. Normal şartlarda uygunsuz bir davranıştı ama vatandaşlık görevi artık önceliklerim arasında değildi. Sonra başımı çadırın içine soktum. Jed'in uyuduğunu görünce şaşırdım. O gün erken saatlerde onu bıraktığım yerdeydi ama yana devrilmişti. Muhtemelen bütün gece hiç uyumamıştı.

Daha da şaşırtıcı olan şeyse Christo'nun hâlâ hayatta olmasıydı, göğsü hâlâ acınası bir hâlde inip kalkıyordu. O kadar hafifçeydi ki buna gerçek bir nefes demek bile zordu.

"Jed," dedim ve hiç kıpırdamadı. Daha yüksek sesle söyledim, yine cevap gelmedi. Sonra tentenin oradan büyük bir alkış sesi geldi. Uzunca bir süre devam etti ve Jed yine kıpırdamayınca önümde altın bir fırsat olduğunu anladım.

Çadırın sol tarafından sessizce Christo'nun başına doğru uzandım. Sonra, daha önce tavsiye ettiğim gibi, burnunu ve ağzını kapattım. Bir seğirme, bir direniş olmadı. Birkaç dakika

sonra ellerimi çektim, 120'ye kadar saydım ve sessizce dışarıya çıktım. Bitmişti. Gerçekten bu kadar kolaydı.

Alana dönerken, parmaklarımı adımlarıma göre şaklatırken, duyduğum alkışın sebebini gördüm. Yugoslav kızların ikisi ortadaki mum dairesinin içindeydi, başları birbirlerinin omuzlarında, uğultunun arasında yavaşça dans ediyorlardı.

Burada Bir Şeyler Oluyor

Yerime döndüğümde, Yugoslav kızlar diğer birkaç kişiyi de harekete geçirmişti. Sal ve Bugs da dans etmeye başladı, sonra Unhygienix ve Ella, sonra Jesse ve Cassie. Aklımdan zorum olabilirdi ama bunun güzel bir an olduğunu anlayabiliyordum. Dört çifti birbirleri etrafında dönerken izlemek bana kumsalda her şeyin aslında nasıl olduğunu hatırlattı. Sal bile huzurlu görünüyordu, o anda bütün planları ve manipülasyonları bir kenara itilmişti, sevgilisine olan gerçek sevgisinden başka hiçbir şeyin farkında değildi. Aslında Sal tamamen farklı bir insanmış gibi görünüyordu. Kendine güveni dansında görülmüyordu. Adımları kararsız ve yavaştı ve kollarıyla Bugs'a sarılmış, başını onun göğsüne yaslamıştı.

"Onu tanıyamıyorsun," dedi bana Gregorio, bakışlarımın yönünü izleyerek. Ben Christo'yu öldürürken, Keaty ile sohbet edebilmek için benim yerime oturmuştu. "Onu hiç böyle görmedin."

"Hayır... görmedim."

"Neden biliyor musun?"

"Hayır."

"Çünkü bu akşam Tet ve Sal yalnızca Tet'te içki ve ya da ot içer. Yılın geri kalanında zihni her zaman açıktır, günün her saati. Bizim kafamız güzel olur ama o bizim için zihnini açık tutar."

"Kumsalı çok önemsiyor."

"Çok," diye tekrarladı Gregorio. "Tabii ki." Gülümsedi ve

ayağa kalktı. "Ben biraz daha hindistancevizi içkisi alacağım. Siz de ister misiniz?"

Keaty de ben de hayır dedik.

"Öyleyse sadece bana mı?"

"Sadece sana."

İçinde Jean'ın el yapımı içkilerinin sonuncusu olan balık kovalarına doğru sallana sallana gitti.

Saat on. Dans bitmişti. Moshe dansçıların olduğu yerde dikiliyordu, bir elinde bir mum tutuyor, diğeriyle yüzünün yan tarafına dokunuyordu. Başka birilerinin onunla ilgilenip ilgilenmediğini bilmiyordum ama benim ilgimi çekmişti. "Bu alev," dedi, eriyen mum bileğine ve koluna akıyor ve dirseğinde ince bir sarkıt oluşturuyordu. "Bak."

"Bak," dedi Étienne, Cassie'yi işaret ederek. O da mest olmuş bir ifadeyle eğilmiş, mum alevlerini inceliyordu. Yanında Jesse vardı, kulağına onun ağzını açık bırakan bir şeyler mırıldanıyordu. Onların arkasında, Jean sırtını bambu direklerinden birine yaslamış oturuyor, gözlerini parmaklarıyla kapatıyor, sonra açıp bir kedi yavrusu gibi kırpıştırıyordu.

"İyi geceler, Jim-Bob," dedi Avustralyalı marangozlardan biri.

Altı ya da yedi kişi aynı anda isimler söyledi. Tentenin altında bir kahkaha dalgası yayıldı. "İyi geceler, Sal," diye seslendi Ella rakip seslerin arasından. "İyi geceler, Sal, iyi geceler, Sal, iyi geceler, Sal."

Biraz sonra Ella'nın sözü içtiğim sigara boyunca devam eden hafif bir şarkıya dönüştü. Sonra Sal, "Teşekkür ederim, çocuklar," diye cevap verdi ve bir kahkaha dalgası daha yayıldı.

Birkaç dakika sonra Jim-Bob diye seslenen marangoz, "Başka kimse bok görüyor mu?" dedi. Kimse cevap vermeyince, "Ben burada her türden bok görüyorum," diye ekledi.

"Potchentong," diye şarkı söylüyordu Jean, çalan bir çan gibi.

Moshe mumu düşürdü.

"Cidden, çocuklar, ben her türden bok görüyorum."

"Potchentong."

"Potchentong'un içine mantar mı koydunuz?"

"Bu alev," dedi Moshe. "Bu alev beni yaktı." Kolundaki kurumuş mum çizgisini soymaya başladı.

"Moshe lanet olası derisini kaybediyor..."

"Derimi mi kaybediyorum?"

"Derisini kaybediyor!"

"Lanet olası potchentong..."

Keaty'ye doğru eğildim. "Bu yalnızca ot olamaz," diye fısıldadım. "Yesen bile ot böyle yapmaz, öyle değil mi?"

Ensesindeki terleri sildi. "Hepsi delirdi. Ayık kalmak daha da kötü. Onları izlerken bile kafayı yiyorum."

"Evet," dedi Étienne. "Gerçekten bu hiç hoşuma gitmedi. Ne zaman gidebiliriz?"

Saatime on beşinci kez baktım. Planladığım kadarıyla saat iki üç civarında, havada biraz ışık olmaya başladığında ayrılmayı düşünmüştüm. Fakat Étienne haklıydı. Olanlar benim de hoşuma gitmemişti ve gerekirse hava hâlâ karanlıkken de muhtemelen gidebilirdik.

"Bir saat daha bekleyelim," dedim. "Sanırım bir saat içinde gidebileceğiz."

Ne Olduğu Tam Belli Değil

Fakat bir saat hiç iyi olmadı. Saat on buçukta işler ters gitmeye başladı.

O âna kadar durumu kontrol edebildiğimi düşünmüştüm. Belki de durumu kontrol edebilmiştim. Birkaç zorluğun –Françoise'ın sarhoşluğu, Christo'nun nefes alması– üstesinden gelinmişti; kimseye yahnilerimizi döktüğümüzü fark ettirmeden yemeği atlatmıştık; Jed dışında yarım kalmış bir iş yoktu; Tet bitiyordu. Tek yapmamız gereken uygun zamanı beklemek ve harekete geçmekti.

Fakat saat on buçukta Bay Duck tentenin altında belirdi ve bir sorun olduğunu anladım.

Gölgelerin arasından çıktı, dış taraftaki mum dairesinin üstünden geçti. Sonra Sal ve Bugs'ın yanına gitti ve belli belirsiz bir sırıtışla bana baktıktan sonra onların yanına oturdu.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Françoise ben ayağa kalkarken. Bir süredir söylediği tek şeydi. Danstan beri başını Étienne'in kucağına koymuş yatıyor, dikkatle tentenin üstündeki çarşaflara bakıyordu. Yüzünün renginden öğleden sonra içtiği içkilerin etkisini hissettiğini tahmin ettim ama konuştuğunda korktuğunu da fark ettim. Belli ki koşulları düşünüyordu ama pek de empati yapabilecek durumda değildim. Kimseyi rahatlatacak bir hâlde de değildim.

"Mahvolabiliriz," dedim düşüncelerimi sesli söyleme aptallığı ederek.

Étienne etrafa bakmaya başladı. "Ne? Ne oldu?"

"Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Üçünüz buradan bir yere ayrılmayın. Anlaşıldı mı?"

"Bir bok anlaşılmadı." Keaty beni bacağımdan yakaladı. "Neler oluyor, Richard?"

"Bir şey yapmam gerekiyor."

"Bana neler olduğunu söylemezsen bir yere gidemezsin."

"Bacağımı bırak. Greg bizi izliyor."

Keaty bacağımı daha da sıkı tuttu. "Umurumda değil. Bize neler olduğunu anlat..."

Eğildim, parmaklarımı Keaty'nin bileğinin alt kısmına geçirdim, kan akışını engelledim. Birkaç saniye sonra elini geri çekti.

"Selam," dedim Sal'e.

"Richard," dedi mutlu bir biçimde. "Richard, benim sağ kolum. Nasılsın, sağ kolum?"

"Ben solağım. Berbat şeyler görmeye başladım." Bu son sözler Bay Duck'a yönelikti, eğleniyor gibi görünüyordu.

"Yanımıza otur."

"Barakadan sigara almam gerek."

"Eğer yanımıza oturursan..." Sal bir an dalıp gitti, sonra kaldığı yerden devam etti. "Sen ve Bugs'ın tekrar arkadaş olduğunuzu anlarım."

"Arkadaşız."

Bay Duck kahkaha attı ama Bugs hayali bir iyi niyetle başını salladı. "Evet, dostum," dedi. "Burada hepimiz arkadaşız."

"Bu... Bu endişelendiğim son şeydi... İkinizin arkadaş olmasına ihtiyacım vardı..."

Sal'in omzuna dokundum. "Artık endişelenmen gereken hiçbir şey yok. Her şey normale döndü, tıpkı istediğin gibi."

"Evet... Başardık, Richard."

"Sen başardın."

"Sana bağırdığım için özür dilerim, Richard. Bütün o zamanlar... Özür dilerim."

Gülümsedim. "Sigara almam gerek. Sonra konuşuruz."

"Sonra yanımıza oturacaksın."

"Tabii."

Bay Duck barakanın kapısından içeri girdiğinde, onu boynundan yakalayıp duvara yapıştırdım. "Tamam," dedim. "Bana burada ne yaptığını söyle."

Biraz şaşırmış, masum bir ifadeyle baktı, sonra kıkırdadı. "Bizi durdurmak için mi geldin?"

Cevap yoktu.

"Bana neden geldiğini söyle!"

"Dehşet," dedi.

"Ne?"

"Dehşet."

"Ne dehşeti?"

"Dehşet!"

"Ne dehşeti!"

İç geçirdi ve hızlı bir hareketle elimden kurtuldu. "Dehşet," dedi son kez ve kapıdan çıkıp gitti.

Birkaç saniye boyunca olduğum yerde durdum, kollarım hâlâ Bay Duck'ı tuttuğum yerde amaçsızca duruyordu. Sonra kendimi topladım ve tenteye doğru hızla yürümeye başladım, acelemi gizlemeyi bile çok denemedim.

"Tamam," diye fısıldadım Keaty ve diğer ikisinin yanına gelince. "Hazırlanın. Gidiyoruz."

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Ama... Dışarısı hâlâ zifiri karanlık!"

"Hallederiz. Ben önden gidip Jed'i ve su şişelerini alacağım, sonra Étienne ve Françoise, siz beş dakika sonra ayrılın, sonra da Keaty. Kumsaldaki patikada..."

O Ses

"Patika" dediğim anda Bugs ayağa fırladı. Hayali iyi niyeti uçup gitmişti. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, dişlerini gösteriyordu. "O ses de neydi?" diye tısladı.

Herkes dönüp ona baktı.

"O lanet ses de neydi?"

Unhygienix uykulu bir hâlde güldü. "Sesler mi duyuyorsun, Bugs?"

"O ses... Bir dal geri çekiliyordu. Birileri dalların arasından ilerliyordu."

Sal bağdaş kurma pozisyonundan kalkıp dizlerinin üstüne oturdu. "Herkes burada mı?" dedi etrafa yayılmış figürlere bakarak.

"Ben aslında burada değilim," dedi Jesse sözcükleri uzatarak. "Ben aslında hiçbir yerde değilim."

Bugs tentenin dışındaki karanlığa bir adım attı. "Orada kesinlikle biri var."

"Belki de Karl'dır..." diye öne sürdü birisi.

Birkaç kafa bana döndü.

"Karl değil."

"Jed?"

"Jed hastane çadırında."

"Eğer Karl ya da Jed değilse..."

"Durun!" Cassie de ayağa kalkmıştı. "Bir şey duydum! Orada!"

Hepimiz kulak kesildik.

"Bir şey yok," demeye başladı Jesse. "Herkes sakin olabilir mi? Bu sadece tuhaf bir trip..."

"Trip falan değil," diye araya girdi Bugs. "Millet, kendinize gelin. Size söylüyorum, gelen insanlar var."

"İnsanlar mı?"

Ve birdenbire hepimiz ayağa kalktık, çünkü hepimiz sesi duyabiliyorduk. Çok belliydi. Dalların arasından ilerleyen, yaprakların üstüne basan, şelale patikasından bize doğru gelen insanlar.

"Kaçın!" diye bağırdı Sal. "Herkes koşsun! Hemen!"

Çok geçti.

Dört metre ötemizde bir figür belirdi, tentenin etrafındaki alevlerin ışığında göründü. Saniyeler içinde onun yanına fazlası eklendi. Hepsi silahlarını bize doğrultmuştu. Hiçbiri ıslak görünmüyordu, dolayısıyla şelaleden atlamış olamazlardı. Belki lagüne gelen gizli bir yol biliyorlardı ya da kayalıklardan halatlarla inmişlerdi ya da belki de uçarak gelmişlerdi. Karanlıkta durma şekillerinden bu imkânsız görünmüyordu.

Dönüp arkadaşlarıma baktım. Étienne ve Françoise dışında, hiçbirinin daha önce Viet Kong gördüğünü sanmıyordum ve onların tepkisini görmek istedim. Elbette çok korkmuşlardı. Moshe ve marangozlardan biri dizlerinin üstüne çökmüştü ve diğerleri kusursuz bir korku tablosunda donakalmıştı. Açık ağızlar, gergin ağızlar, göğüslerde kenetlenen kollar. Neredeyse onları kıskanıyordum. İlk karşılaşma için, daha iyisi olamazdı.

Kıyamet

Kaçmak bir seçenek değildi. Hepimiz ölmek üzereydik. Ben bu gerçeği acı duymadan kabullendim. Bunun olmasını engellemek için yapabileceğim bir şey yoktu ve vicdanım rahat öleceğimi hissediyordum. Vietnam'ın bu şekilde bitebileceğini bilsem de kaçmamıştım. Arkadaşlarımın da benimle kaçabileceğinden emin olana dek kendimi düşünmeden kalmıştım. Bir kereliğine de olsa doğru şeyi yapmıştım.

Ve bu yüzden de Viet Kong'un doğru şeyi yapmadığına öfkelenmiştim. Doğru şeyi yapmıyorlardı ve çileden çıkmıştım.

Başımı arkadaşlarımdan çevirince, bekçilerin patronunun beni parmağıyla işaret ettiğini gördüm. Sonra adamlarından biri beni tentenin altından sürükleyerek çıkardı ve zorla yere yapıştırdı. Dehşete düştüm ve ilk benim vurulacağım kafama dank etti.

İlk! Eğer vurulmak zorundaysam, onuncu, on birinci, on ikinci iyi olurdu. Ama ilk. Buna inanamazdım. Her şeyi kaçıracaktım.

Bekçi AK'sinin ağzını alnıma dayadı. "Büyük bir hata yapıyorsun," dedim öfkeyle. "Gerçekten mahvediyorsun." Başımı Moshe'ye doğru eğdim. "Neden benim yerime onu öldürmüyorsun? Senin için ne fark eder? Onu öldür."

Parlak yüzü bana ilgisizce bakıyordu.

"Onu, Tanrı aşkına! O maymunu!"

"Maymun."

"Maymun, seni lanet olası Asyalı! Seni Vietnamlı pislik! O goril! Şuradaki!"

Hafifçe inleyen Moshe'yi işaret ettim. Sonra arkadaki bekçi sırtımı tekmeledi.

"Ah lanet olsun," dedim nefes nefese, böbreklerim acıyla yanarken.

Kendimi durduramadım ve devrilip yan yattım. Tablo değişmemiş gibiydi, sadece Étienne gözlerini kapatmıştı.

"Tamam." Bir gayretle dizlerimin üzerine doğruldum. "En azından kimin yapacağını ben seçeyim."

İşaret etme hatasına tekrar düşmedim. Onun yerine döndüm ve boksörün silahıyla karşı karşıya geldim.

"Bu herifi istiyorum. Gayet makul, değil mi? O yapsın."

Boksör kaşlarını çattı, sonra patrona bir bakış attı. Patron omuz silkti.

"Evet, sen. Ejderha dövmeli olan." Durdum, sonra ağzına baktım. Kapalıydı, şaşkın ifadesiyle biraz bükülmüştü. "Tahmin et ne oldu? Ön dişlerinin olmadığını biliyorum!" Ona kendiminkileri gösterdim ve dişlerimi vurdum. "Eksik, ha?"

Temkinli bir şekilde bir parmağını kaldırdı ve dudaklarının arasına dokundu.

"Doğru!" diye bağırdım. "Senin ön dişlerin yok! Ve ben bunu biliyorum!"

Boksör parmağını birkaç saniye ağzında tuttu ve diş etlerini yokladı. Sonra patrona Tayca bir şey söyledi.

"Ah." Patron başını salladı. "Sen bizi her zaman görmeye gelen çocuksun... Her gün, ha? Sen bizi görmeye geliyorsun."

Ona öfkeyle baktım. Sonra yanıma çömelip saçlarımı karıştırdı, şaşırmıştım.

"Ağaçların arasındaki komik çocuk, her gün. Biz de seni görüyoruz. Biraz Mary Jane alıyorsun, ha? Tamam, Mary Jane. Biraz Mary Jane, arkadaşların için."

"Hadi beni öldür çabuk," dedim cesurca.

"Seni öldürmek mi? Ah, komik çocuk... Seni şimdi öldürmeyeceğim." Tekrar saçlarımı karıştırıp ayağa kalktı. "Şimdi kimseyi öldürmeyeceğim," dedi tentenin altında toplanmış

kalabalığa. "Sizi uyarıyorum. Siz buradaki insanlar, bu benim için sorun değil. Bir yıl, iki yıl, üç yıl, sorun yok, ha?"

Bir cevap bekliyorsa da gelmedi. Bu onu sinirlendirmiş gibiydi. Yavaş ve derin bir nefes alıp öfkeyle patladı. "Ama şimdi sorun yaratıyorsunuz! Çok kötü sorun yaratıyorsunuz!"

Cebine uzanıp bir kâğıt parçası çıkarırken tam bir sessizlik vardı. Ağustosböcekleri bile mesajı almış gibiydi. "Harita yapıyorsunuz!" diye bağırdı. Sonraki cümlenin yarısını kulaklarımın uğultusundan duyamadım. "...Ama bunu neden yapmak istiyorsunuz? Haritalar yeni insanlar getirir! Buraya yeni insanlar! Yeni insanlar benim için tehlike! Bu sizin için de kötü tehlike!"

Duraksadı ve aynı şaşırtıcı anilikle tekrar sakinleşti. "Tamam," dedi. Sonra haritayı yere attı, silahını kılıfından çıkardı ve haritaya ateş etti. Iskaladı ama kâğıdı havaya uçuracak kadar yakındı. İkinci kez sağır olmuştum. Silah yalnızca otuz santim ötemde patlamıştı.

Duyma yetim geri dönmeye başladığında, patron ürkütücü bir ses tonuyla sohbet ediyor gibiydi. "Yani, dostlarım. Ben hepinizi çok seviyorum. Çok iyi. Bir yıl, iki yıl, sorun yok. O yüzden uyarımı dinleyin. Bir dahaki sefere hepinizi öldürürüm."

Bu son sözü kavrayacak zaman olmadı, çünkü üçüncü kez duyularım işlevini yitirdi. Patron cümlesini silahını tepeme vurarak noktaladı. O şokla ayağa kalkmaya çalıştım ama bana tekrar vurdu. Hemen dizlerimin üstüne düştüm. Sonrasında beni tişörtümün arkasından tutup sabitlemeye çalıştı.

"Durun," dedim usulca. Cesaret gösterim bitmişti. Korkuyordum. Nasıl olabileceğini biraz anlayınca, ölene kadar dayak yemek istemediğimden kesinlikle emin olmuştum. "Bir dakika bekleyin lütfen."

Faydası yoktu. Patron bana çok sert vurdu. Birkaç saniye bilincim yerindeydi, ayakkabılara bakıyordum. Koh Samui'deki üçkâğıtçınınki gibi Reebok. Sonra bayıldım.

***

Neler olduğunu bilmiyordum. Birkaç şey hatırlıyordum: ayak sesleri, hışırtılar, Tayca konuşan kısık sesler, beni yere deviren birkaç tekme. Fakat bunların hiçbiri diğerleriyle bağlantılı görünmüyordu. Gelişigüzel ve kafa karıştırıcıydı.

Nihayet kalkıp doğrulabildiğimde, ki en az on dakika sonra olmalıydı, Viet Kong gitmişti. Tentenin altına doğru sürünmeye başladım, arkadaşlarımın bulanık suretlerini hâlâ orada görebiliyordum ve sürünürken, neden kum torbası olarak seçildiğimi merak ediyordum. Aslında neden dayak atmışlardı ki? Eğer bizi vurmayı planlamıyorduysalar, bana bu kadar acı çektirmeleri hiç adil görünmüyordu.

Şimdi

Kendime sormam gereken başka bir soru daha vardı ama sormuyordum. Edindiğim tecrübelere göre, bunun sebebi sert bir darbenin ardından beynin tuhaf bir şekilde çalışması. Önemli olanlara değil, yersiz meraklara takılıp kalıyorsunuz.

Sormam gereken soru şuydu, neden kimse bana yardım etmeye gelmiyordu? Eğer tahmin ettiğim gibi on dakikadır baygınsam, onların kendilerini toplayacak yeteri kadar zamanı olmuş demekti. Fakat orada, mum dairesinin arkasında korkudan sinmiş, işe yaramaz balmumu heykellere dönmüş hâlde duruyorlardı.

"Bana yardım edin," diye geveledim. "Sizin derdiniz ne?"

Onlara kaşlarımı çatarak bakmaya çalıştım ama bu aşırı derecede zordu. Odaklanamamanın yanı sıra, çift görüyordum, bu yüzden kaşlarımı ne tarafa çatmam gerektiğinden emin olamadım.

"Keaty... Yardım et."

Adını duymak onu hayata döndürmüş gibiydi. Bana doğru birkaç adım attı ama mahvolmuş gözlerime rağmen onun hareket etme şeklinde tuhaf bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Sanki arkamdaki bir şeyden korkuyordu.

Dirseklerim dayanamadı ve çenem yere vurdu. Ağzımdaki toprağı tükürdüm. "Acele et, Keaty."

Sonra yanıma geldi, biri daha vardı. Françoise, kokusundan tanıdım. Beni kaldırarak tentenin altına çektiler, ancak kollarımdan tutacak kadar güçleri vardı. Mumların üstünden geçerken karnımla onları söndürdüm. Gerçekten hiç gerek

duymadığım ilave bir acıydı ama en azından irkilip daha net düşünmemi sağladı. Ve bir yudum hindistancevizi içkisinin de yardımı oldu. Çok çabuk sirkeye dönüyordu ve benim içtiğim de dönmeye başlamıştı. Yüzümü buruşturup gözlerimi kapatacak kadar keskin bir tadı vardı ve gözlerimi tekrar açtığımda görüşüm normale dönmüştü.

Sonunda neden herkesin heykellere döndüğünü anlayabildim. Étienne'den ve çarşaftan kubbeyi destekleyen bambu direklerin birinden destek alarak ayağa kalktım. Viet Kong beni dövmenin yeteri kadar sert bir uyarı olmadığını hissetmişti. İyice anlaşılmasını sağlamak için bize bir hatırlatıcı bırakmışlardı.

Kurşunlar saldakileri mahvetmişti. Büyük delikler, paramparça olmuş kafatasları. Bütün cesetler çıplaktı, öldürülmeden önce soyulduklarını gösteriyordu. Ölüm katılığı onları tuhaf pozisyonlara sokmuştu. Sammy sırtüstü yatıyordu ama katılık başlarken yüzüstü yatıyor olmalıydı, bu yüzden gökyüzünün ağırlığına bastırıyormuş gibi görünüyordu. Güzel gülüşlü ve uzun saçlı Alman kız yan yatıyordu. Sanki sarılmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Onları daha fazla tarif etmeme gerek olduğunu sanmıyorum. Onları ancak bu kadar tarif ettim, çünkü sonrasında olanlarla alakalıydı.

Böyle bir manzarayla karşılaşmak en iyi şartlarda bile kötüydü. Bekçilerle olan olaydan sonra olması daha da kötüydü. Fakat bunların hepsini kafanız güzelken yaşamak, insanı delirtirdi.

"Tamam," dedi Sal trans hâlinden çıkarak ve cesetlere doğru yürümeye başladı. "Sanırım burayı temizlememiz gerekiyor. Eğer hepimiz..."

Durdu. Omuzları sanki ceketini çıkartırmış gibi seğirdi ve birden oturdu.

"Uzun sürmez. Hadi, millet. Şu pisliği temizleyelim."

Tekrar ayağa kalktı.

"Bu pislik. Berbat."

Alman çocuk Zeph'in göğsünün altında kalmıştı ve katı kolları ikisini birbirine bağlıyordu. Sal onu kıpırdatamadı. Alman'ın bacaklarından boş yere çekiştirirken hepimiz sessizce onu izledik.

"Ne pislik ama," dedi nefes nefese ve tekrar çekmeyi denedi.

Eli kaydı.

Geriye doğru düştü, düşerken dönmüştü ve Sammy'nin cesedinin üstüne indi.

"Sakar," dedi canlı bir biçimde.

Sonra çığlık atmaya ve yanaklarını tırmalamaya başladı. Üstünden inerken Sal ile Sammy'nin yüzleri birbirine değmişti ve Sammy'nin alt çenesi yoktu.

Bazı insanların ağladığı şekilde bağırdı. Normalde hiç ağlamayan insanlar, bu yüzden gözyaşlarının çok derinlerde bir yerden geldiğini anlarsınız. İnsanın tüylerini diken diken eden bir sesti ama Bugs'ı çileden çıkarmış gibiydi.

Bugs'ın yaptığını çok düşündüm ve iki açıklamam var. Biri Sal'i öptüğü için Sammy'ye kızmış olmasıydı. Diğeri de Sammy'yi Sal'in ıstırabının sebebi olarak görmesi ve buna son vermek istemesiydi. İki açıklama da Bugs'ın deli olduğuna dayanıyordu ama sorun değildi. Öyleydi.

Sal'e seslendi. Sonra hıçkırarak ağladı, sadece kısa bir an, kısık sesle. Sonra oturma alanına doğru gitti ve Unhygienix'in büyük bıçaklarından birini aldı. Sonra Sammy'nin yanına gitti ve ona saldırdı.

Önce tekmeyle başladı, hemen sonra bıçaklamaya geçti. Göğsünden, kasığından, kollarından, her yerinden. Sonra cesedin üstüne oturdu ve boynundan çekiştirmeye başladı. Ya da ben öyle yaptığını düşündüm. Karanlıkta çok net görünmüyordu ve Bugs'ın geniş sırtı görüntüyü engelliyordu. Ancak o

ayağa kalktığında gördüm. Sammy'nin kafasını kesmişti. Kesmişti ve saçından tutmuş sallıyordu.

Sonra birdenbire Jean bir bıçak alıp zayıf Alman kızı bıçaklamaya başladı, karnını deşti ve içindekileri dışarı çıkardı. Sonra Cassie de onlara katıldı, Zeph'in üstüne eğildi ve onu kalçalarından bıçakladı. Étienne kusuyordu ve saniyeler içinde herkes cesetlerin başına üşüştü.

Geriye dönüp baktığımda, o anda gidebileceğimizi biliyorum. Tentenin altında hâlâ insanlar vardı –bütün aşçılar, Jesse, Gregorio ve bahçıvanlardan birkaçı– ama bizi durdurmaya çalışmazlardı. Ve fiziksel olarak gitmeyi başarabilirdim. Önümdeki sahne o kadar çok adrenalin salgılamama sebep olmuştu ki yediğim dayağı unutmuştum. Karanlıkta yol almak bir yana, gerekirse maratonda bile koşabilirdim.

Fakat olduğumuz yerde durduk. Saldakilerin parçalanması bizi kıpırdayamaz hâle getirmişti. Koparılan her organ beni oraya daha çok bağlıyordu.

Dost Ateşi

Cinnetin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Yarım saat sürmüş olabilir. Kesiciler eklemlerden bazılarıyla uğraşmak, tendonlar izin verene kadar kolları döndürmek zorunda kalmıştı. Fakat bir noktada, kalabalığın dağıldığını fark ettim, eserlerinin yanında yorgun hâlde oturuyor ya da karanlıkta dolaşıyorlardı. Yalnızca Moshe kalmıştı. Küçük bir şeye, belki de bir parmağa odaklanmıştı. Ben Moshe'yi izlerken Sal'in sesini duydum.

"Chaweng'de üç gün bekleyin," diye okudu hissiz bir soğuklukla. "O zamana kadar dönmemişsek, kumsala ulaşmışız demektir. Orada görüşür müyüz? Richard."

Kelimeleri anlamam biraz zamanımı aldı. Sözlerin rasgele sesler dışında hiçbir anlama gelmediği birkaç saniye geçti. Fakat sonra ani ve gerçek bir idrakle neredeyse gördüm, anlamları netleşti.

Döndüm. Sal yanımda dikiliyor, Viet Kong patronunun bıraktığı kâğıt parçasını elinde tutuyordu. Aklımdan çıkmıştı, o kâğıt parçası. Sağır olup silahla kafama vurulunca, önemini kaçırmıştım.

"Orada görüşürüz," diye tekrarladı dümdüz. "Richard."

Tentenin dışında cerrahlar kıpırdandı. Bazısı bana tuhaf ve boş bir ifadeyle bakan Keaty'nin yanından geçerek geldi.

"Richard mı?" diye fısıldadı biri. "Bu insanları buraya Richard mı getirmiş?" Bir kızdı ama üzerindeki kırmızı ve siyah lekeler yüzünden kim olduğunu anlayamadım.

Dahası da geldi, sessizce etrafımı sardı, Keaty ve Françoise'ı dışarıda bıraktı. Çaresizce, tanıdığım bir yüz aramaya başla-

dım. Birine hitap etmek, durumu açıklamak istiyordum. Fakat ne kadar çok kesici gelirse, adları o kadar çok meçhul oluyordu. Ayaklarının altında mumlar devriliyordu. Karanlık büyüyor, suretler belirsizleşiyordu. Étienne gözden kaybolduğunda, yabancılarla baş başa kaldım.

"Jean!" diye bağırdım.

Yabancılar güldü.

"Moshe! Cassie! Burada olduğunuzu biliyorum! ... Sal! Sal!"

Ama o bile gitmişti. Onun olduğu yerde çömelmiş bir yaratık bana tısladı. "Tet'ten sonra hayat normale dönecek."

"Sal, lütfen," dedim ve bacağıma bir iğne battı. Baktım. Bıçaklanmıştım. Çok derin değildi ama nedense bu beni daha çok korkuttu. Bağırdım ve tekrar bıçaklandım. Aynı baskı. Bir santim derinliğinde, bu kez kolumdan, sonra göğsümden.

Bir an hiçbir şey yapamayacak kadar şaşkındım, sadece karnıma doğru akan kanı sildim. Sonra içimdeki dehşet büyüdü ve çığlık atmaya başladım. Mücadele etmeye de çalıştım. En yakındaki yüze bir yumruk salladım ama denk gelmedi ve o kişinin yanağını sıyırdı. Bir sonraki yumruğum engellendi ve bileklerimden tutuldu.

"Yapmayın," diye yalvardım ve dönmeye başladım. Korku bana güç verdi ve kendimi çekip ellerinden kurtulmayı başardım. Fakat ne zaman dönüp bıçaklardan kurtulsam, sırtımdan bıçaklanıyordum. Darbelerin etkisinden bıçakların daha derin kestiğini hissedebiliyordum. Artık kesmiyor, doğruyorlardı. Farklı bir acı, daha az şiddetli. Son derece tuhaf ve korkutucu.

"Öyle bir şey değil," dedim hıçkırarak ağlarken.

Boynuma kaygan bir şey dolandı. Bağırsaklar. Benimkiler, diye düşündüm, beynim korkuyla sarsılırken ve onları koparttım. Yabancılar güldü ve üstüme daha fazla nesne attı. Kaba bir el göğsümü tırmaladı. Başımın yan tarafına bir kulak sıkıştırıldı.

Dizlerimin bağı çözülmek üzereyken, kollarımı birleştirdim. Başımı kaldırıp son bir kez uluyan suretlere ve onların

bıçaklarına baktım. Tekrar Sal'e seslendim. Ondan onları durdurmasını istedim. Her ne yaptıysam bunun için özür dilediğimi söyledim ama artık ne olduğunu bile bilmiyordum. Sadece kötü bir şey yapmak istemediğimi biliyordum.

Sonunda Daffy Duck'tan yardım istedim.

Birdenbire, dönen yüzlerin arasında, tanıdığım birini gördüm.

Ama Hiçbir Şey

Bıçaklama devam ediyordu ama artık acımıyordu. Yüzler dönmeye devam ediyordu ama tanıdığım yüz sabit duruyordu. Onunla sakince konuşabiliyordum ve o da cevap verebiliyordu.

"Daffy," dedim. "Bu berbat bir şey."

"Evet, asker." Gülümsedi. "Çok boktan bir durum."

"Silah arkadaşlarım beni öldürmeye çalışıyor."

"Bu her zaman olur."

Bir bıçak üst dudağımı deldi. "Bunun bir anlamı yok, öyle değil mi?"

"Pek bir anlamı yok."

"Buraya asla gelmemeliydim. Hepsi bu." Bacaklarım yıkılırken ve palmiye yaprağından halıya düşerken iç çektim. "Lanet olsun, bu çok kötü bir ölüm. En azından bitiyor."

"Bitiyor mu?" Daffy başını iki yana salladı. "Şimdi bitemez."

"Bitemez mi?"

"Hadi, Rich. Düşün. Nasıl bitmesi gerektiğini düşün."

"Nasıl..."

"Düz bir çatı, panikleyen bir kalabalık, yeteri kadar yerin olmadığı..."

"Son helikopter."

"Aferin oğluma."

"Tahliye."

"Her zaman."

***

Daffy gitmişti. Bıçaklar durmuştu. Kesicilerden biri karnını yoklayarak dönmeye başlamıştı ve bir diğeri kollarını sallayarak yana devriliyordu.

Etrafıma baktım ve Jed'in yanımda durduğunu gördüm. Onun yanında da Keaty, Étienne ve Françoise vardı. Dördünün de elinde zıpkınlar vardı ve uçlarını dışarı doğru sallıyorlardı. Yerde Bugs kollarını kavuşturmuş oturuyor, taze kan kucağına akıyordu. Moshe bambu direklerden birine yaslanmıştı, o da kanıyor, sıktığı dişlerinin arasından nefes alıyor ve kaburgasını tutuyordu.

"Hepiniz geri çekilin!" diye bağırdı Jed. Aşağı uzandı, kolumu omzuna attı ve beni ayağa kaldırdı. "Geri çekilin!"

Bugs gözlerini kapattı ve öne doğru düştü.

"Ama," dedi Sal. "Ama..." Bize doğru bir adım attı ve Jed mızrağını onun karnına sapladı. Sonra hemen geri çekti. Sal ayakta durdu, mızrağın ucu çıkarken sallandı.

"Geri çekil!" diye bağırdı Jed tekrar. "Hepiniz geri çekilin!"

Ve şaşırtıcı şekilde hepsi geri çekildi. Sayıca az olsak ve isteseler bizi kolayca engelleyebilseler de gitmemize izin verdiler. Bunun gözlerini kapatmış ve nefes almıyor gibi görünen Sal yüzünden olduğunu sanmıyorum. Yorgun oldukları içindi. Gevşek kolları ve donuk gözlerinden bu kadarını anlamıştım. Her şeyden yorulmuşlardı. Bir sürü boktan durum, çok fazla.

OYUN BİTTİ

Tuhaf Ama Gerçek

Hepimizin eve nasıl geri döndüğünü anlatmam gerektiğini hissediyorum. Fakat kısa bir anlatım olacak, çünkü hikâye bitti. Bu sadece bir son söz.

Çok konuştuk. Yolculuk hakkında en çok bunu hatırlıyorum; konuşmaları. Hiç unutmadım, çünkü çok beklenmedikti. Sessizlik içinde, hepimiz kendi korkularına çekilmiş hâlde gideceğimizi sanırdınız. Ve yolculuğun ilk kısmı, geceleyin sala gittiğimiz kısım sessizdi. Fakat bu sadece bekçilerin bizi duymasından korktuğumuz içindi. Denize açılır açılmaz ağızlarımızı açtık ve bir daha asla kapatmadık. Komik olansa, ne hakkında konuştuğumuzu pek hatırlayamıyorum. Belki her şey hakkında konuştuğumuz içindi, belki de hiçbir şey hakkında konuştuğumuz içindi.

Hâlimden ötürü çok yardım edemedim ama diğerleri kürek çekme ve yüzme işini çiftler hâlinde hallettiler. Ben sürekli titreme nöbetleri geçiriyordum. O anlarda tek yapabildiğim kıvrılıp sarsılmaktı. Yalnızca birkaç dakika sürüyordu ama Jed boğulma ihtimalime karşı beni denizden uzak tutmanın iyi olacağını düşündü. Mağaralara ve bacaya giden yolda lagünde yüzerken neredeyse boğuluyordum. Zaten tuzlu su, derin olmasalar da bıçak yaralarımı mahvediyordu.

Çok uzun süre kürek çekmek zorunda kalmadık. Gün ağardıktan birkaç saat sonra bir balıkçı teknesi bizi kontrol etmeye geldi. Biraz konuşup anlaştıktan sonra bizi Koh Samui'ye çekerek götürdüler. Olağanüstüydü. Kim olduğumuzu ve

Tayland Körfezi'nde bir salın üstünde ne yaptığımızı gülerek merak etmekten başka bir şey yapmadılar. Şüphe çeken tek şey ben ve yaralarımdı. Ki verdikleri tepki de sadece kaşlarını kaldırmaktı. Biz yalnızca falang'ın* yaptığı acayip şeyleri yapan bir grup acayip falang'dık.

Koh Samui'de birkaç sorunla karşılaştık, çünkü hiç paramız yoktu. Fakat biz gezginlerdik, o yüzden o kadar büyük bir sorun değildi. Keaty ve ben saatlerimizi sattık. Sonra Étienne herkesi şaşırtarak bir cüzdan çaldı. Étienne sürpriz at gibiydi. Herifin teki denize girerken odasının anahtarını tişörtünün altında bırakmıştı. Uzun kollu bir tişört ve bir pantolon çaldık, yaralarımı gizlemek için bunlara ihtiyacım vardı. Para hepimizi anakaraya götürmek, yemek yemek ve Keaty'nin saatini geri almak için yeterliydi.

Koh Samui'den Surat Thani'ye ve oradan da otobüsle Bangkok'a, ki bunun için Keaty'nin saatini tekrar satması gerekti. Ve biz hâlâ konuşuyor, diğer yolcuları rahatsız ediyor, onları uyutmuyorduk.

Şehre geldiğimizde, yapılması gereken tek şey evlerimizi aramaktı. Koh Sanh Yolunda klimalı bir telefon kulübesinde hepimiz sırayla aradık. Bu son aşamada duygusallaşmak yapmak istediğim son şeydi ama telefonları kapattığımızda hepimiz ağlıyorduk. Ben kan lekeli yeni gömleğimle, diğerleri paçavralar içinde, hepimiz ağlarken oldukça aptalca bir manzara sergilemiş olmalıydık.

Yetmiş iki saat sonra uçak biletlerimizi ve kendi elçiliklerimizden geçici pasaportlarımızı almıştık. Bangkok'taki duty-free mağazasından sigara alırken son titreme nöbetimi geçirdim. Uçağa bindiğimizde iyi hissediyordum.

Şu anda, bir kelime işlemcinin önünde oturuyorum. Şu anda, bu cümleyi yazıyorum. Şu anda, Tayland'dan döneli bir yıl bir ay oldu.

---

* Taylandlıların Batılı yabancılar için kullandığı bir kelime. –*çn*

Étienne ve Françoise'ı bir daha hiç görmedim. Bir gün göreceğim. Tesadüf eseri olacak ama olacağını biliyorum, çünkü dünya küçük, Avrupa daha da küçük.

Keaty ve Jed'i sürekli görüyorum. Yolculuktaki konuşmalar gibi, beklenmedik başka bir şey. Aslında yaşadığımız hikâyeyle başa çıkamamamız, bağımızın kopması gerekirdi. Ama öyle olmadı. İyi arkadaşız.

Ben Keaty ve Jed'i sürekli görüyorum ama onlar birbirini daha da sık görüyor. Bu tuhaf ama gerçek: Aynı yerde çalışıyorlar. Farklı firmalar, aynı bina. Daha da tuhafı, birbirlerinin orada olduklarını bilmeden işe girdiler. Ve hatta daha da tuhafı, bu biraz da yıllar önce aynı Endonezya pansiyonunda – Keaty'nin yaktığı– kalmalarıyla da bağlantılı. Henüz ofislerini yakmadılar, ki bu da cabası olurdu.

Aslında Keaty işinden nefret ediyor (yönetici işleri), bu yüzden gerçekten olabilir. Bunun olma ihtimaline karşı firmanın ismini söylemeyeceğim.

Başka.

Üç ya da belki dört ay kadar önce, teletekste göz atarken, "Malezya'da kaçakçılık yapan İngiliz yakalandı," diye okudum. Birkaç gün sonra Cassie'yi haberlerde gördüm. Bir Isuzu kamyonetin arka koltuğunda, iki yanında da hâki üniformalı polislerle oturuyordu. Kamyonet köhne görünümlü bir adliyenin önündeydi. Kuala Lumpur havalimanında, neredeyse yarım kilo eroinle yakalanmıştı ve söylenenlere göre altı yıldır ceza alan ilk Batılı kaçakçı olacaktı. Kamyonet gitmeden önce BBC muhabiri ona mikrofon uzatmayı başardı ve Cassie, "Aileme onlara bir süredir yazmadığım için üzgün olduğumu söyleyin," dedi.

Zavallı Cassie. Muhtemelen eve dönmek için uçak bileti parası bulmaya çalışıyordu. Düzgün tiplere benzeyen annesi ve babası onun affedilmesi için başvuruda bulunuyor ve televizyona çıkıyor. Fakat zamanlarını boşa harcıyorlar. İşi bitti. Hapı yuttu.

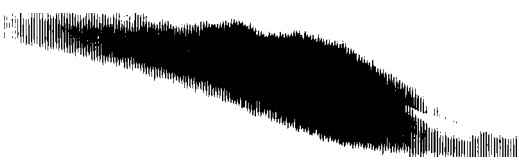
Fakat burada önemli olan nokta Cassie'nin adadan ayrılmış olması, yani en azından diğerlerinden bazıları da ayrılmış olmalı. Kimlerin ayrıldığını çok merak ediyorum. Gregorio ve Jesse, Unhygienix ve Ella'nın olmasını isterim. Eminim ayrılmışlardır. Bugs'ın öldüğünden de eminim, Sal'in de onunla öldüğünü düşünmek istiyorum. Kötü niyetimden değil. Sadece bir gün kapımda belirebileceği düşüncesine katlanamıyorum.

Bana gelince...

Ben iyiyim. Kötü rüyalar görüyorum ama Bay Duck'ı bir daha hiç görmedim. Video oyunları oynuyorum. Bazen ot içiyorum. Uzaklara dalıp gidiyorum. Bir sürü yara izim var.

Bunu söylemek hoşuma gidiyor.

Bir sürü yara izim var.

"Denizden ve geçen teknelerden yüksek eğimli bir taş duvarla gizlenmiş bir lagün düşünün. Sonra dinamit balıkçılığının ya da trol ağlarının asla zarar vermediği beyaz kumlar ve mercan bahçeleri hayal edin. Ormanlarla çevrili tatlı su şelaleleri; Tayland'ın iç kısımlarındaki ormanlar değil, balta girmemiş ormanlar. Üç kat derindeki bitki örtüleri, bin yıldır dokunulmamış bitkiler, ağaçlarda garip renkli kuşlar ve maymunlar. Beyaz kumların üzerinde, mercan bahçelerinde balık tutan, seçilmiş bir gezgin topluluğu aylar geçiriyor. İsterlerse ayrılabiliyorlar, dönüyorlar, kumsal asla değişmiyor."

Her yıl kendilerine yeni yazlık cennetler keşfeden genç seyyahların efsanesi *Kumsal*. Bangkok'ta kaldığı pansiyonda tanıştığı ilk kişi bileklerini kesmeden önce Richard'a bu efsanevi cennetin haritasını bırakır. Tanıştığı Fransız genç çiftle cennete doğru yola koyulduklarında ne bulacağını da kime dönüşeceğini de hayal bile edemezlerdi. Gençliğin merakı ve enerjisi, Tayland adalarının dehşetli güzelliğiyle birleşince, artık namı tüm dünyaya yayılmış *Kumsal*'da ürpertici bir güzelliği kâbuslara nakşediyor.

"*Sineklerin Tanrısı* ile *Büyücü* bu romanın köklerinde saklanıyor, ama Garland onları dehşet biçimde yepyeni bir şeye büyük bir cakayla dönüştürüyor."
—*Mail on Sunday*

"Çılgıncasına zeki bir ilk roman... Pek çok eski kuşaktan yazarın ancak hayal edebileceği türden hız ve kolaylıkla ilerleyen bir kitap."
—*Washington Post*

Trainspotting filminin Oscarlı yönetmeni Danny Boyle'un, başrolünde Leonardo DiCaprio'nun yer aldığı, *Kumsal* filminin romanı... *28 Gün Sonra* ve *Beni Asla Bırakma* filmlerinin senaristi, *Ex-Machina* ve *Annihilation* filmlerinin yönetmeni, bir süreliğine X Kuşağı'nın sözcüsü görülen Alex Garland'dan, esrik arayışlar ve cennet ütopyaları peşindeki sırt çantalı bir kuşağın kült yapıtı...

ithaki
/ithakiyayinlari
9 786052 653630
www.ithakiyayingrubu.com